JUDITH McNAUGHT

Numărul 1 în New York Times
cu AMNEZIE, APROAPE DE CER,
ATRACȚIE PERICULOASĂ
ȘI WITHNEY, DRAGOSTEA MEA

AMINTEȘTE-ȚI CÎND...

B E S T S E L L E R

Judith McNaught

Aminteşte-ţi când…

Remember When...

Judith McNaught

Aminteşte-ţi când…

Traducere Mihnea Columbeanu

Capitolul 1

Houston, 1979

— Diana, mai eşti trează? Aş dori să-ţi vorbesc.

Diana se opri înainte de a stinge lampa de pe noptieră şi se rezemă de perne.

— O.K., răspunse ea.

— Cum mai stai cu decalajul orar, iubito? o întrebă tatăl ei, în timp ce venea spre pat. Mai eşti obosită?

La patruzeci şi trei de ani, Robert Foster era un petrolist înalt şi lat în umeri din Houston, cu părul încărunţit prematur, care în mod normal emana încredere în sine, dar astă-seară, nu.

Astă-seară, arăta vizibil stânjenit, iar Diana ştia de ce. Deşi nu avea decât paisprezece ani, nu era atât de proastă să creadă că intrase la ea în cameră ca să vorbească despre efectele decalajului orar.

Voia să discute despre noua ei mamă vitregă şi fiica acesteia, pe care le cunoscuse pentru prima oară în după-amiaza aceea, când sosise acasă dintr-o vacanţă în Europa, cu colegele de şcoală.

— Mă simt bine, răspunse ea.

— Diana… începu Robert.

Apoi ezită, aşezându-se pe pat, lângă ea, şi luându-i mâna într-a lui.

— Ştiu cât de ciudat ţi s-a părut azi când ai venit acasă şi ai constatat că m-am recăsătorit. Te rog să mă crezi că-n veci nu m-aş fi însurat cu

Mary fără să vă dau ocazia să vă cunoaşteţi, dacă n-aş fi fost convins, absolut *convins*, că veţi învăţa să vă îndrăgiţi. Îţi place, nu-i aşa? întrebă el neliniştit, cercetându-i faţa. Ai spus că da…

Diana dădu din cap, deşi nu înţelegea de ce tatăl ei se căsătorise cu o femeie pe care abia o cunoştea. După moartea soţiei lui, Robert se întâlnise cu câteva femei foarte frumoase din Houston, dar înainte ca relaţiile să devină prea serioase i le prezentase întotdeauna Dianei. Acum, chiar se însurase, şi cu o femeie pe care ea n-o mai văzuse niciodată.

— Mary pare foarte drăguţă, spuse ea după un moment. Dar pur şi simplu nu înţeleg de ce te-ai grăbit aşa?

Robert o privi spăsit, dar răspunse din toată inima:

— Există momente în viaţă când toate instinctele te îndeamnă să faci ceva, ceva ce sfidează logica, îţi dă peste cap toate planurile, iar altora poate chiar să li se pară o nebunie. Când se întâmplă asta, o *faci*. Îţi asculţi instinctele şi ignori orice altceva. Ignori logica, ignori şansele, ignori complicaţiile, şi mergi pur şi simplu înainte.

— Şi la fel ai făcut şi tu?

Tatăl ei dădu din cap.

— După câteva ore de când am cunoscut-o pe Mary, mi-am dat seama că era exact ceea ce-mi doream, iar când am întâlnit-o pe Corey, am ştiut că noi patru vom fi o familie fericită. Oricum, toate instinctele m-au prevenit că dacă-i las lui Mary prea mult timp ca să se hotărască, se va gândi la

toate obstacolele şi, în cele din urmă, mă va refuza.

Loialitatea şi raţiunea făceau ca o asemenea posibilitate să i se pară improbabilă Dianei. Femeile dinainte făcuseră eforturi absurde ca să atragă şi să menţină interesul tatălui ei.

— Am impresia că fiecare femeie cu care ai ieşit în lume te-a dorit.

— Nu, iubito, majoritatea doreau ceea ce le puteam oferi eu în materie de securitate financiară şi prestigiu social. Doar câteva m-au dorit cu adevărat pe mine.

— Dar eşti sigur că Mary te doreşte cu adevărat? întrebă Diana.

Tatăl ei zâmbi, cu ochii încălzindu-i-se afectuos.

— Sunt *absolut* sigur că da.

— Atunci, de ce te-ar fi refuzat?

Zâmbetul i se lăţi.

— Pentru că e opusul unei mercenare şi a unei ahtiate după statutul social. Mary este foarte inteligentă, însă ea şi Corey au dus o viaţă simplă, într-un orăşel unde nimeni nu e bogat, cel puţin după standardele din Houston. S-a îndrăgostit de mine la fel de rapid şi profund ca mine de ea, şi a acceptat să ne căsătorim într-o săptămână, dar când şi-a dat seama în ce stil trăim aici, a început să ezite. Era îngrijorată că poate Corey nu se va adapta, că vor face cine ştie ce gafe de neiertat şi ne vor compromite. Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai convinsă era că avea să ne dezamăgească.

Robert întinse mâna şi-i netezi uşor o şuviţă de păr castaniu de pe obraz.

— Imaginează-ţi doar – Mary era dispusă să renunţe la toate valorile materiale pe care i le pot oferi eu, fiindcă nu voia să mă dezamăgească în calitate de soţie, sau pe tine, ca mamă. Lucrurile astea sunt mai importante pentru ea.

Diana o plăcuse destul de mult pe noua ei mamă vitregă, dar tandreţea din ochii lui Robert şi iubirea din glasul lui aveau o influenţă enormă.

— Îmi place mult, mărturisi ea.

Pe chipul tatălui ei se ivi un zâmbet uşurat.

— Ştiam eu. Şi ea te place. A spus că eşti foarte dulce şi bine crescută, şi că ai fi avut toate motivele să devii isterică azi după-amiază, când ai intrat pe uşă şi ai dat peste o mamă vitregă despre care nu mai auziseşi niciodată. Şi aşteaptă numai să-i cunoşti pe noii tăi bunici, adăugă el.

— Corey a spus că sunt foarte drăguţi, replică Diana, amintindu-şi de toate informaţiile pe care noua ei soră vitregă, în vârstă de treisprezece ani, i le oferise în timpul primei lor zile împreună.

— Într-adevăr. Sunt nişte oameni buni, cinstiţi şi muncitori, care râd mult şi se iubesc unul pe altul şi mai mult. Bunicul lui Corey e un grădinar excelent, inventator amator şi tâmplar priceput. Bunica ei are o fire foarte artistică şi talent artizanal. Iar acum, continuă el, redevenind cam încordat, spune-mi ce părere ai despre Corey.

Diana tăcu un moment, încercând să-şi exprime în cuvinte sentimentele faţă de noua ei soră vitregă.

— Ei, e cu totul altfel decât celelalte fete pe care le cunosc. Este… prietenoasă şi sinceră, şi spune ce gândeşte. N-a călătorit nicăieri afară din Texas şi nu încearcă să facă pe sofisticata, dar a făcut multe lucruri pe care eu nu le-am încercat niciodată. A, iar pe *tine* te consideră practic un rege, adăugă ea zâmbind.

— Ce domnişoară deşteaptă şi intuitivă!

— Tatăl ei şi-a părăsit soţia când Corey era mică, urmă Diana, întristată de gândul unei asemenea fapte incalificabile.

— Prostia şi iresponsabilitatea lui sunt norocul meu, şi am de gând să mă asigur ca şi Mary, şi Corey să se considere norocoase. Mă ajuţi? o întrebă el cu un zâmbet, ridicându-se.

— O.K.

— Bravo, fetiţo!

Robert se aplecă şi o sărută pe creştet.

— Tu şi Mary o să vă împrieteniţi la cataramă.

Dădu să plece, dar cuvintele fiicei sale îl opriră din nou.

— Corey ar vrea să-ţi spună „tată”.

— N-am ştiut, răspunse Robert Foster, cu glasul răguşit de emoţie. Mary şi cu mine speram s-o dorească într-o zi, dar am crezut că va dura mult, mult timp până să se hotărască.

O studie un moment pe Diana, apoi o întrebă ezitant:

— Tu ce părere ai… despre dorinţa lui Corey de a mă numi „tată”?

Diana zâmbi:

— A fost ideea mea.

*

În camera de vizavi, Mary Britton Foster stătea aşezată pe patul fiicei sale şi nu mai ştia ce subiecte convenţionale să abordeze.

— Deci, te-ai distrat bine cu Diana azi? o întrebă ea pentru a treia oară.

— Mhm!

— Şi ţi-a plăcut să te duci acasă la copiii Hayward şi să călăreşti, după-amiază când te-a dus Diana acolo?

— Mamă, suntem adolescenţi cu toţii, nu trebuie să ne mai numeşti copii.

— Scuză-mă, replică Mary, masându-i alene piciorul pe sub pătură.

— Şi nici casă nu se poate numi – e atât de mare, încât parc-ar fi motel!

— Chiar aşa?

— Cam cât a noastră.

Faptul că numea locuinţa Dianei şi a lui Robert „casa noastră” era foarte revelator şi imens de liniştitor pentru Mary.

— Iar familia Hayward are şi un hambar?

— Ei îi zic grajd, dar e la fel ca un hambar, numai că arată ca o casă frumoasă de piatră, pe dinafară, iar pe dinăuntru e curat, tot ca o casă. Au chiar şi un tip care locuieşte la grajd şi are grijă de cai. Îi zic grăjdar, şi-l cheamă Cole, iar fetele îl găsesc foarte macho. Tocmai a terminat colegiul la… am uitat unde… dar cred că aici, în Houston, a zis.

— Ca să vezi! clătină Mary din cap, cu uimire. Acum ai nevoie de diplomă de colegiu doar ca să te ocupi de cai în hambar… ăă… grajd, vreau să zic.

Corey îşi stăpâni râsul.

— Nu, voiam să spun că tocmai a terminat semestrul şi curând îl va începe pe următorul. Iar caii sunt extraordinari! adăugă ea. Săptămâna viitoare, la ziua lui Barb, am să călăresc din nou. Azi, am cunoscut o mulţime de prieteni de-ai lui Barb şi ai Dianei. Nu cred că m-au plăcut foarte mult, dar Diana a spus că mi se părea doar.

— Înţeleg. Iar de Diana ce zici?

— Diana e…

Corey ezită, pe gânduri.

— E mişto! Mi-a zis că dintotdeauna şi-a dorit o soră, şi poate că de-asta se poartă aşa de frumos cu mine. Nu-i deloc snoabă. Mi-a spus chiar că pot să iau cu împrumut toate hainele ei care-mi plac.

— Foarte frumos din partea ei.

Corey dădu din cap.

— Iar când i-am spus că-mi place cum se piaptănă, a zis c-am putea să încercăm stiluri diferite, împreună.

— Şi… ăăă… a mai spus ceva şi despre altcineva?

— Despre cine? se prefăcu fata nedumerită.

— Despre mine, ştii doar.

— Să mă gândesc. A, mda, acum îmi aduc aminte! A zis că arăţi rea şi vicleană, şi probabil ai s-o pui să stea acasă şi să frece podelele, în timp eu am să mă duc la baluri şi-am să dansez cu

prinţii. I-am răspuns că probabil aşa va fi, dar că am să-ţi cer s-o laşi să poarte pantofiorul de sticlă, cu condiţia să nu iasă din casă.

— Corey…!

Râzând, Corey îşi îmbrăţişă mama.

— Diana a zis că pari foarte drăguţă şi te place. A întrebat dacă eşti severă, iar eu i-am spus că ai fost câteodată, dar pe urmă te simţeai vinovată şi coceai munţi de fursecuri ca să ispăşeşti.

— Chiar a spus că mă place?

Din nou serioasă, fata dădu din cap cu convingere.

— Mama Dianei a murit când ea avea doar cinci ani. Nu-mi dau seama cum ar fi viaţa dacă nu te-aş avea pe tine, mamă…

Mary îşi îmbrăţişă strâns fiica, rezemându-şi obrazul de părul ei blond.

— Diana n-a avut multe dintre avantajele pe care le ai tu. Încearcă să ţii minte asta. O mulţime de haine şi un dormitor mare nu-i totuna cu a-i avea pe bunicul şi bunica să te iubească şi să te înveţe toate lucrurile pe care le-ai învăţat când am locuit la ei.

Zâmbetul lui Corey păli puţin.

— O să-mi fie un dor groaznic de ei.

— Şi mie.

— I-am povestit Dianei despre ei şi a interesat-o foarte mult. N-aş putea s-o duc la Long Valley cândva, curând, ca să-i cunoască?

— Ba da, desigur. Sau poate-i cerem lui Robert să-i invite aici într-o vizită.

Mary se ridică să plece, dar vocea ezitantă a lui

Corey o opri.

— Mamă, Diana a zis că lui Robert pot să-i spun tată. Crezi că s-ar supăra?

— Cred că i-ar plăcea la *nebunie*!

În clipa următoare, puţin întristată, Mary adăugă:

— Poate că şi Diana va dori într-o bună zi să-mi spună mamă.

— Mâine, răspunse Corey cu un zâmbet complice.

— Mâine, ce?

— O să-ţi spună mamă, începând de mâine.

— O, Corey, dar e minunat! exclamă Mary, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Corey îşi dădu ochii peste cap, dar n-o contrazise.

— Eu am fost cu ideea să-ţi spună mamă. Ea n-a făcut decât să spună că i-ar plăcea.

— Şi tu eşti minunată! râse doamna Foster, sărutându-şi fiica.

Apoi stinse lumina şi ieşi, închizând uşa. Corey rămase în întuneric, întrebându-se dacă Diana dormea. După câteva momente, îşi luă un halat vechi de flanelă peste cămaşa de noapte cu inscripţia „SALVAŢI BROAŞTELE ŢESTOASE” pe piept şi ieşi din cameră. Pe hol era întuneric beznă, iar Corey îşi căută drumul pe dibuite spre camera Dianei. În sfârşit, degetele ei întâlniră tocul uşii, şi tocmai ridica mâna să bată, când uşa se deschise, făcând-o să tresară.

— Tocmai veneam să văd dacă ai adormit, şopti Diana, făcându-i semn să intre.

— Tatăl tău a stat de vorbă cu tine în seara asta? întrebă Corey, aşezându-se pe marginea patului Dianei şi admirându-i volanele de dantelă crem ale capotului roz şi tivul delicat al papucilor asortaţi.

Diana dădu din cap, aşezându-se lângă ea.

— Da. Şi mama ta a avut o discuţie cu tine?

— Mhm.

— Cred că se temeau că n-o să ne simpatizăm.

Corey îşi muşcă buza de jos, apoi izbucni:

— Întâmplător, l-ai întrebat pe tatăl tău dacă pot să-i spun tată?

— Da, şi i-a plăcut enorm ideea, răspunse Diana, vorbind încet, pentru ca plăcuta petrecere nocturnă să nu fie întreruptă prin decret părintesc.

— Eşti sigură?

— Da. Ba chiar, s-a emoţionat foarte tare.

Diana îşi coborî privirea în poală, apoi ridică ochii spre ai lui Corey.

— I-ai spus mamei tale că vreau să-i spun mamă?

— Da.

— Şi ce-a zis?

— A zis că este minunat, răspunse Corey, dându-şi ochii peste cap, chipurile exasperată.

— Şi altceva n-a mai zis?

— N-a putut. Plângea.

Cele două fete se priviră zâmbind în tăcere, apoi, ca de comun acord, se trântiră pe spate.

După un moment de gândire, Diana adăugă:

— Cred că s-ar putea ca totul să iasă foarte, *foarte* mişto!

Corey dădu şi ea din cap, cu deplină convingere.

— Total mişto, proclamă ea.

Şi totuşi, în aceeaşi noapte, culcată din nou în patul ei, Corey constată că-i venea greu să creadă că totul reuşise atât de bine. N-ar fi crezut că era posibil. Aşteptase cu groază întâlnirea cu sora ei vitregă, temându-se că erau atât de diferite, încât n-aveau să se poată suferi. Născută bogată şi crescută în conacul acela enorm, Diana era cu un an mai mare şi o elevă de A pe linie; iar când Corey aruncase o privire în femininul ei dormitor, se înfiorase să vadă cât de ordonat era.

Toate astea o încredinţaseră că Diana era dezgustător de perfectă şi complet snoabă, iar pe ea urma s-o considere proastă şi şleampătă.

Prima privire pe care i-o aruncase, dimineaţa când Diana intrase în antreu, îi confirmase cele mai negre temeri. Diana era mignonă, cu talie îngustă, şolduri suple şi sâni adevăraţi, ceea ce o făcea pe Corey să se simtă ca o gigantă diformă, cu pieptul plat. Diana era îmbrăcată ca un model din „*Seventeen*”, într-o fustă mini de piele bej, colanţi crem şi vestă în carouri bej cu albastru, pe sub un bleizer maro elegant cu emblemă pe piept. Corey purta blugi şi tricou.

Şi totuşi, Diana fusese cea care spărsese gheaţa. Admirase tricoul pictat manual al lui Corey, cu un cal pe piept, şi recunoscuse că dintotdeauna îşi dorise o soră. Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, o dusese pe Corey la familia Hayward ca să le fotografieze caii cu noul aparat primit în dar

de la Robert.

Corey avea şi ea să-i dăruiască unele lucruri Dianei. În primul rând, noua ei soră vitregă avusese o viaţă îngrozitor de ocrotită, după părerea lui Corey. Recunoscuse că în viaţa ei nu se căţărase în niciun copac cu adevărat înalt, niciodată nu mâncase struguri direct din vie şi nu aruncase razant pietre pe apă. Închizând ochii, Corey oftă uşurată.

Capitolul 2

Cole Harrison se uită peste umăr la Diana Foster, care stătea în uşa deschisă a grajdului, cu mâinile la spate, privindu-şi noua soră vitregă în arena de călărie, împreună cu celelalte fete care veniseră la ziua Barbarei Hayward. Luă o perie şi o ţesală, şi se opri lângă ea, în drum spre o boxă.

— Nu vrei să-ţi înșeuez şi ţie un cal?

— Nu, mulţumesc, răspunse ea, cu o voce atât de matură şi politicoasă, încât Cole îşi stăpâni un zâmbet.

Lucrase ca grăjdar la familia Hayward de când intrase la colegiu, cu doi ani în urmă, iar în acel timp văzuse şi auzise destule ca să-şi formeze unele impresii categorice despre fiicele adolescente ale marilor bogătaşi din Houston. Printre aceste observaţii se număra şi aceea că fetele de treisprezece şi paisprezece ani care se învârteau cu Barbara Hayward erau toate înnebunite după băieţi şi după cai, şi încercau cu disperare să-şi perfecţioneze îndemânarea şi cu

unii, şi cu alţii. Pe lângă obsesia lor faţă de băieţi, mai erau total obsedate şi de propria lor înfăţişare, de îmbrăcăminte şi de poziţia printre cele de-o seamă cu ele. Personalităţile lor variau între aiurite şi îmbufnate, şi cu toate că puteau fi fermecătoare, mai erau şi pretenţioase, înfumurate şi caţe.

Unele dintre fete dădeau deja iama în barurile părinţilor, majoritatea se fardau prea gros, şi *toate* încercau să flirteze cu el. Anul trecut, eforturile lor fuseseră amuzant de stângace şi uşor de respins, dar pe măsură ce creşteau deveneau tot mai îndrăzneţe. În consecinţă, Cole începea să se simtă ca un obiect sexual în mijlocul unei adunături de adolescente precoce şi obsedate. N-ar fi fost nici pe departe atât de exasperante, dacă s-ar fi mărginit să roşească şi să chicotească, dar în ultima vreme progresaseră până la stadiul ochilor-dulci şi, al privirilor pline de vino-ncoa'.

Cu o lună în urmă, una dintre prietenele Barbarei luase iniţiativa „vânătorii”, cerându-i cu îndrăzneală lui Cole părerea despre sărutul franţuzesc. Haley Vincennes, care era şefa nedisputată a găştii, îşi revendicase imediat poziţia de lideră informându-l pe Cole că, după părerea ei, avea un „fund grozav”.

Până în urmă cu o săptămână, când Diana Foster îşi adusese noua soră vitregă la grajd ca să i-o prezinte Barbarei, Cole rareori o văzuse pe Diana, dar bruneta scundă îl frapase întotdeauna ca fiind o excepţie înviorătoare. Totul la ea era atrăgător şi normal, şi totuşi Cole simţea că avea o profunzime care celorlalte fete le lipsea. Avea

părul arămiu-închis şi o pereche de ochi uluitor de mari, cu gene lungi – ochi verzi limpezi, luminoşi, electrizanţi, care-l priveau şi pe el, şi pe restul lumii cu un interes sincer. Erau nişte ochi expresivi, strălucind de inteligenţă vie, răspândind spirit, şi totuşi plini de o gingăşie care-l făcea pe Cole întotdeauna să simtă că-i venea să-i zâmbească. Când termină de ţesălat iapa, Cole o bătu pe flanc şi ieşi din boxă, închizând în urma lui uşa masivă de stejar. În timp ce se întorcea să pună ţesala şi peria pe un raft, văzu surprins că Diana nu plecase. Încă mai stătea în uşă, cu mâinile împreunate strâns la spate şi o expresie neliniştită, urmărind activităţile zgomotoase din arenă şi din zona de exerciţii de alături. Privea cu atâta atenţie, încât Cole se aplecă spre stânga ca să vadă mai bine arena. La început, observă doar douăzeci de fete care râdeau şi strigau, uitându-se unele la altele cum călăreau la trap sau săreau peste obstacolele joase. Apoi, o remarcă pe Corey, noua soră vitregă a Dianei, care stătea complet singură, în latura opusă a ţarcului.

Corey îi strigă un compliment lui Haley Vincennes, care tocmai trecea pe lângă ea cu încă trei fete, dar Haley continuă să privească prin ea ca şi cum un compliment de la Corey ar fi fost total lipsit de sens, după care le spuse celorlalte fete ceva care le făcu să se uite la Corey şi să izbucnească în râs. Umerii fetei se înmuiară. Îşi întoarse calul şi ieşi din arenă, ca şi cum ar fi fost alungată verbal, nu ostracizată tacit.

Mâinile Dianei se încleştară convulsiv la spate,

iar Cole o văzu muşcându-şi cu putere buza de jos, ceea ce-i aminti de o pasăre deznădăjduită care ştie că puiul ei nu se descurcă bine afară din cuib. Fu surprins şi impresionat de reacţia vizibilă a Dianei faţă de necazul noii ei surori vitrege, dar mai ştia şi că speranţa ei de a o vedea pe Corey acceptată era probabil zadarnică.

Fusese prezent săptămâna trecută, când Diana o adusese prima oară pe Corey la grajd şi i-o prezentase Barbarei şi altor câtorva fete care veniseră să vadă un mânz nou-născut. Observase tăcerea stupefiată care urmase prezentării şi văzuse expresiile de superioritate ostilă ale tinerelor viitoare debutante la aflarea originilor lui Corey.

În ziua aceea, Diana păruse sigură că noua ei soră vitregă avea să fie primită cu braţele deschise. După părerea lui Cole, o aşteptau câteva dezamăgiri tăioase şi de durată, iar expresia ei încruntată de acum arăta că începuse să ajungă la aceeaşi concluzie. Mişcat de intensitatea emoţiilor care se succedau pe faţa ei expresivă, Cole încercă să-i distragă atenţia.

— Corey e o călăreaţă destul de bună. Nu cred că trebuie s-o urmăreşti cu atâta atenţie, nici să-ţi faci griji pentru ea.

Diana se întoarse parţial şi-i adresă un zâmbet liniştitor.

— Nu-mi făceam griji, mă gândeam doar. Uneori, mă încrunt când gândesc.

— Aha, răspunde Cole, într-o încercare de a-i proteja demnitatea, prefăcându-se că o credea.

Mulţi oameni fac asta. Căută altceva de spus.

— Şi tu? Îţi plac şi ţie caii?

— Foarte mult, răspunse ea în stilul ei straniu de matur şi ciudat de atrăgător. Cu mâinile încă încleştate la spate, se întoarse spre el, vizibil dornică să continue conversaţia. Le-am adus o pungă de mere, adăugă, arătând spre o sacoşă mare, maro, de lângă uşă.

Întrucât prefera să le dea de mâncare, în loc de a-i călări, Cole trase concluzia cea mai evidentă:

— Ştii să călăreşti?

— Da.

— Să vedem dacă am înţeles bine, glumi Cole. Când vii aici, nu călăreşti, chiar dacă toate prietenele tale călăresc, corect?

— Corect.

— Şi ştii să călăreşti, iar caii îţi plac foarte mult. Corect?

— Corect.

— De fapt, îţi plac atât de mult caii, încât le aduci mere, corect?

— Tot corect.

Cole îşi agăţă degetele mari de găicile curelei şi o studie curios.

— Nu înţeleg, recunoscu el.

— Îmi plac *mult mai mult* când stau cu picioarele pe pământ.

În vocea ei se simţea un amuzament jenat, atât de molipsitor, încât Cole zâmbi.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ai căzut din şa şi te-ai lovit, asta e?

— Te-ai prins, recunoscu ea. Am sărit peste un

gard şi mi-am rupt încheietura mâinii.

— Singura cale de a scăpa de frică e să încaleci din nou, o sfătui Cole.

— Am făcut asta, îl asigură ea cu gravitate, dar şi cu o lucire în ochii ei verzi.

— Şi?

— Şi m-am ales cu un cucui.

Cole simţi că-i ghiorăia stomacul, iar gândurile i se îndreptară spre mere. Trăia din puţini bani şi părea să aibă o poftă de mâncare care nu i se astâmpăra niciodată.

— Mai bine duc de-aici sacoşa aia cu mere până nu se împiedică cineva de ea, spuse el.

Luă sacoşa şi porni spre fundul grajdului, hotărât să se înfrupte şi el din porţia cailor. Când trecu prin dreptul unei boxe, un cal bătrân pe nume Buckshot scoase capul peste uşiţă, cu ochii plini de speranţă, îndreptându-şi botul moale spre punga din mâna lui Cole.

— Eşti olog şi orb, dar ai mirosul nevătămat, îi spuse acesta, în timp ce scotea un măr din sacoşă şi i-l oferea. Numai să nu le spui colegilor tăi despre mere. Unele dintre ele sunt ale mele.

Capitolul 3

Cole punea fân proaspăt în boxele goale, când câteva dintre fete intrară în grajd.

— Diana, trebuie să-ţi vorbim despre Corey, anunţă Haley Vincennes.

Cole îşi ridică privirea, aruncă o singură privire grupului şi ştiu că juriul fetelor avea să-şi pronunţe

verdictul. Şi nu era un verdict favorabil.

Era clar că Diana simţise şi ea, şi încercă să le-o ia înainte, cu o voce dulce şi persuasivă:

— Ştiu c-o s-o plăceţi toate când o veţi cunoaşte, iar atunci veţi fi bune prietene.

— Aşa ceva e imposibil, decretă Haley cu o finalitate trufaşă. Nimeni dintre noi n-are nimic în comun cu una dintr-un prăpădit de oraş de care n-a auzit nimeni. Vreau să zic, ai *văzut* buleandra aia pe care-o purta săptămâna trecută, când ai venit cu ea aici? A zis că bunică-sa i-a *pictat* capul ăla de cal pe piept.

— Mie mi-a plăcut, insistă Diana cu încăpăţânare. Bunica lui Corey e pictoriţă!

— Pictorii pictează pe pânze, nu pe tricouri, şi-o ştii foarte bine. Şi pun pariu pe alocaţia pe-o lună că blugii ăştia pe care-i poartă azi sunt de la *Sears*!

Un cor de râsete înfundate din partea celorlalte fete arătă că toate erau de acord. În sfârşit, Barb Hayward îşi adăugă votul la opinia majorităţii, deşi arăta cam timidă când pecetlui soarta lui Corey:

— Nu văd cum ar putea să fie prietena noastră, şi nici a ta, Diana.

Cole simţi un junghi de simpatie pentru Corey şi de compasiune pentru sărăcuţa Diana, care sigur avea să cedeze sub acele presiuni intense, dar sărăcuţa Diana nici nu se clinti, deşi vocea îi rămase la fel de blândă.

— Îmi pare foarte rău că gândiţi aşa, spuse ea sincer, adresându-i-se lui Haley, despre care Cole ştia deja că era şefa rebelelor şi cea mai răutăcioasă dintre ele. Cred că nu mi-am dat

seama nicio clipă c-o să vă temeţi de concurenţă, dacă i-aţi da şi ei o şansă.

— Ce concurenţă? întrebă Barb Hayward, arătând nedumerită, dar şi îngrijorată.

— Concurenţa la băieţi. Vreau să zic, Corey e foarte drăguţă şi extrem de amuzantă, aşa că-i firesc ca băieţii să se-nvârtească în jurul ei oriunde se va duce.

Cu furca în mână, Cole zâmbi admirativ, înţelegând strategia Dianei. După cum aflase de când lucra acolo, băieţii erau marfa cea mai preţuită, iar posibilitatea ca sora ei vitregă să atragă mai mulţi în bârlogul colectiv al fetelor era aproape irezistibilă. Tocmai se întreba dacă nu cumva această şansă putea fi mai importantă decât pericolul de a-şi pierde curtezanii actuali, când Diana continuă netulburată:

— Desigur, Corey are deja un prieten acasă şi n-o interesează să-şi găsească altul aici.

— Cred c-ar trebui să-i dăm o şansă şi să aşteptăm s-o cunoaştem mai bine înainte de a hotărî că n-o vrem în grupul nostru, spuse cu sinceritate Barb, pe tonul ezitant al unei fete care cunoaşte diferenţa dintre dreptate şi nedreptate, dar nu are curajul să-şi impună autoritatea.

— Cât mă bucur! răspunse încântată Diana. Ştiam eu că n-o să mă dezamăgiţi. Altfel, mi-aţi fi lipsit toate.

— Ţi-am fi lipsit? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, de-acum încolo, Corey va fi cea mai bună prietenă a mea. Iar prietenele bune trebuie să rămână unite.

Când celelalte fete se întoarseră la petrecere, Cole ieşi din boxă, făcând-o pe Diana să tresară.

— Spune-mi ceva, îi ceru el, cu un zâmbet conspirativ. Corey *chiar* are un prieten acasă?

Diana dădu încet din cap.

— Da.

— Serios? întrebă Cole cu îndoială, observându-i licărirea de vinovăţie veselă din ochi. Şi cum îl cheamă?

— Are un nume cam ciudat.

— Cât de ciudat?

— Promiţi că n-ai să spui la nimeni?

Încântat de faţa, de vocea, de loialitatea şi de inteligenţa ei, Cole îşi desenă cu vârful degetului arătător o cruce peste inimă.

— Se numeşte Sylvester.

— Şi e un…? continuă Cole.

Privirea Dianei se abătu în altă parte, cu o expresie răutăcioasă.

— Un porc, mărturisi ea.

Vorbise atât de încet, iar Cole fusese atât de sigur că Sylvester era un câine sau un motan, încât crezu că înţelesese greşit.

— Un porc? repetă el. Care face *groh-groh*? Şi *guiţ-guiţ*? Şi purceluşi?

Fata dădu din cap.

— Un „vier”, mai bine-zis, preciză ea, ridicându-şi spre Cole ochii verzi. Corey mi-a spus că e uriaş, şi se ţine după ea, acasă, ca un cocker Spaniei. Acasă, la fosta locuinţă, adică.

În acel moment, Cole decise că de fapt Corey era o fată foarte norocoasă să aibă o susţinătoare

măruntă, dar puternică, aşa ca Diana Foster, s-o ajute să treacă prăpastia socială. Fără să ştie la ce se gândea, Diana îl privi:

— E ceva de băut aici? Mi-e foarte sete.

Cole zâmbi.

— Înşelătoria e o muncă obositoare, nu? Şi nimic nu se compară cu o bătălie cu o jumătate de duzină de fete încăpăţânate, care să-ţi provoace setea, nu-i aşa?

Neintimidată, Diana îşi dădu ochii peste cap, zâmbind. Mai era şi extrem de curajoasă, conchise Cole, dar avea un stil de a vorbi calm şi blând, care-i ascundea hotărârea şi curajul.

— Sigur, îi răspunse el la întrebarea dinainte, arătând cu capul spre fundul grajdului. Serveşte-te.

La capătul holului, pe dreapta, Diana găsi o cameră mică, probabil a lui Cole, cu un singur pat făcut cu o precizie militară şi un birou vechi cu o lampă antică. Pe birou erau rânduite ordonat hârtii şi cărţi, iar una dintre acestea era deschisă.

Vizavi de dormitor, în stânga holului, se afla o baie, iar dincolo de ea, o chicinetă cu o chiuvetă, un aragaz mic şi un frigider miniatural ca acela din barul de-acasă al tatălui Dianei. Fata presupuse că în frigider se găseau răcoritoare pentru toată lumea, dar, când îl deschise, nu văzu înăuntru decât un pachet de hot dogs, o cutie de lapte şi una cu fulgi de cereale.

Fu surprinsă să vadă că-şi ţinea cerealele în frigider şi chiar mai surprinsă că, deşi era numai al lui, nu conţinea multe alimente. Nedumerită, închise uşa şi-şi umplu un pahar de plastic cu apă

de la chiuvetă. Când aruncă paharul în micul coş de gunoi, văzu înăuntru două cotoare de măr. Merele pe care le adusese erau vechi, bătucite, şi nu-şi putea imagina de ce-ar fi mâncat măcar unul, necum două. Doar dacă nu cumva îi era foame. Foarte, foarte foame. Continua să se gândească la frigiderul gol şi la cotoarele de mere, când se opri să mângâie un cal, apoi reveni la intrarea grajdului să vadă ce mai făcea Corey. Trei fete stăteau de vorbă cu ea lângă ocol.

— Nu crezi că ar trebui să te duci şi tu acolo, în caz că are nevoie de ajutor?

— Nu, se descurcă ea. E extraordinară, şi-au să vadă. Şi-n plus, nu cred că i-ar plăcea să creadă că… o ajut.

— Eşti foarte ajutătoare, glumi Cole, apoi îşi dădu seama că Diana era jenată şi se grăbi să adauge: şi dacă ajung la concluzia că *n-o* plac?

— Atunci, o să-şi facă singură alte prietene, o mulţime. Şi-n plus, fetele astea nici nu mi-s prietene cu adevărat, şi cu atât mai puţin Haley. Şi nici Barbara. Cel mai mult îmi place Doug.

Cole o privi uimit, amintindu-şi de fratele extrem de înalt şi foarte ciolănos al Barbarei.

— Doug e prietenul tău?

Diana îi aruncă o privire ciudată, aşezându-se pe un balot de fân, lângă uşa deschisă.

— Nu, mi-e *prieten*, nu „prieten”.

— Aş fi crezut că eşti cam scundă pentru el, glumi Cole. Adevăratul tău „prieten” cum e? mai întrebă, luând un pahar mare de plastic roşu pe care-l lăsase pe pervazul ferestrei.

— De fapt, nu am niciun „prieten”. Dar tu, tu ai vreo „prietenă”?

Cole dădu din cap, luând o înghiţitură de apă.

— Cum e? întrebă Diana.

Rezemându-și piciorul pe balot şi antebraţul pe genunchi, Cole privi printr-o fereastră laterală dinspre casă, iar Diana avu impresia că gândurile îi zburaseră foarte departe.

— O cheamă Valerie Cooper.

Făcu o lungă pauză.

— Şi? insistă Diana. E blondă, brunetă, scundă, înaltă, cu ochii albaştri sau căprui?

— E blondă şi înaltă.

— Cum aş vrea şi eu să fiu, mărturisi ea, cu o privire nostalgică.

— Vrei să fii blondă?

— Nu, înaltă.

— Dacă nu cumva plănuieşti să creşti dintr-odată, mai bine alege să fii blondă, o sfătui el. În cazul tău, s-ar putea să meargă mult mai uşor.

— Ce culoare au ochii ei?

— Albaştri.

— Şi sunteţi demult împreună?

Cu întârziere, Cole îşi dădu seama nu numai că stătea de vorbă amical cu o invitată a şefilor lui, ceea ce era complet inacceptabil, dar şi că invitata respectivă avea doar paisprezece ani, iar conversaţia era mult prea personală.

— Din liceu, răspunse el, întorcându-se să plece.

— Şi locuieşte la Houston? continuă Diana, simţind că discuţia se apropia de sfârşit şi

încercând s-o mai prelungească.

— Studiază la U.C.L.A. Ne vedem când putem, de obicei în vacanțe.

*

Petrecerea mai continuă câteva ore, încheindu-se cu servirea unui tort uriaş pe peluză, unde Barbara îşi despachetă şi grămezile de cadouri. Apoi, toţi intrară în casă, în timp ce servitorii făceau curat afară. Diana pornise după ceilalţi, când observă că mai rămăsese jumătate din tortul de ciocolată şi se gândi la crenvurştii din frigiderul aproape gol al lui Cole. Se duse la masă şi tăie o felie enormă din colţ, unde tortul avea mai multă glazură, apoi o duse la grajd. Reacţia lui Cole la vederea feliei de tort fu aproape extatică.

— Îl ai în faţă pe omul căruia-i plac dulciurile cel mai mult din lume, Diana, spuse el, luând farfuria şi furculiţa.

Mânca deja tortul, când porni spre camera lui. Diana îl privi un moment, conştientă pentru prima oară că unii oameni pe care-i cunoştea nu aveau întotdeauna destul de mâncare. Se hotărî ca, ori de câte ori mai venea la familia Hayward, să aducă gustări, dar simţea instinctiv că trebuia să găsească o cale de a i le oferi fără să-l facă să creadă că-i dădea de pomană. Nu ştia nimic despre studenţii la colegiu, dar ştia câte ceva despre mândrie, şi totul la Cole o făcea să creadă că era foarte mândru.

Capitolul 4

— Viaţa e frumoasă, o anunţă Corey pe Diana, la două luni după ziua Barbarei.

Vorbea încet ca să nu audă părinţii lor, care se duseseră deja la culcare. Cele două fete stăteau ghemuite sub pătura de pe patul Dianei, cu spinările rezemate de o grămadă de perne tivite cu dantelă, mâncând covrigi enormi şi având o şedinţă de bârfă.

— Abia aştept să-i cunoşti pe bunicii mei mâine. Până săptămâna viitoare, când au să plece de-aici, vei fi nebună după ei, ai să vezi. O să ai senzaţia că dintotdeauna au fost propriii tăi bunici.

Adevărul era că dorea cu disperare să fie aşa. Voia să-i dăruiască Dianei ceva de valoare, ca răsplată pentru tot ceea ce făcuse. Şcoala începuse deja de o lună şi, între timp, Diana devenise apărătoarea şi cea mai bună prietenă a lui Corey. O învăţa să-şi aleagă hainele, o ajuta să încerce diverse pieptănături, o îndruma prin labirintul relaţiilor sociale de la şcoală, iar în cele din urmă, până şi prietenele Dianei – dintre care unele *erau* snoabe – o acceptaseră pe Corey în cercul lor interior. Corey îşi petrecuse prima lună într-o stare de continuă recunoştinţă şi adoraţie crescândă faţă de noua ei soră. Spre deosebire de Corey, Diana nu se fâstâcea niciodată, nu se temea că ar fi spus ce nu trebuia, nu făcea bancuri nesărate şi nu arăta nicicând ca o proastă. Părul des, de un castaniu roşcat-închis, îi era întotdeauna lucios; avea tenul imaculat şi silueta

perfectă. Când ieşea din piscină, cu părul ud şi fără machiaj, arăta ca într-o reclamă de la televizor. Nici măcar hainele nu i se şifonau vreodată!

Între timp, ambele fete ajunseseră deja să-i considere pe Mary şi pe Robert propriii lor părinţi adevăraţi, iar acum Corey voia să-i dăruiască Dianei şi o pereche de „bunici adevăraţi”.

— Când ai să-i cunoşti, spuse Corey, ai să vezi de ce toată lumea zice că-s aşa de extraordinari. Buni se pricepe aproape la orice: tricotează, croşetează şi coase. Aduce din pădure tot felul de crengi şi frunze, şi face din ele nişte chestii uimitoare, doar cu puţin clei sau vopsea. Confecţionează cadouri pentru oameni şi-şi face singură hârtia de împachetat; şi pe urmă, le decorează cu boabe şi arată nemaipomenit! Şi mama e la fel ca ea. Ori de câte ori are loc o licitaţie de-a bisericii, toată lumea din oraş se îmbulzeşte să cumpere obiectele donate de mama şi de bunica. Un om care are o galerie în Dallas a venit la o licitaţie din Long Valley şi le-a văzut lucrările. A spus că amândouă sunt foarte talentate şi le-a cerut să-i facă nişte lucruri pentru galeria lui, dar bunica a zis că nu i-ar plăcea să le facă aşa. Mama era atât de obosită când a venit acasă de la lucru, încât nu i-a putut promite. A, şi bunica mai e şi o bucătăreasă fantastică. Le are mult pe astea cu „naturalul”, chestii de casă, zarzavaturi din grădină şi flori proaspăt culese, da’ nu ştii niciodată dac-o să le pună pe masă ca s-o decoreze sau ca să le mănânci. Oricum, tot ce iese din mâna ei e formidabil.

Se întrerupse să ia o înghiţitură din cutia de Cola, înainte de a continua:

— Bunicului îi place să lucreze în grădină şi face experimente ca să crească toate mai mari şi mai bine. Cel mai mult îi place să construiască fel de fel de lucruri.

— Ce lucruri? întrebă Diana, fascinată.

— Poate construi cam orice e făcut din lemn. Ştie să facă balansoare mici pentru copii sau mobilă pentru casele de păpuşi. De obicei i le pictează bunica, fiindcă ea e mai artistică. Abia aştept să vezi casa de păpuşi pe care mi-a construit-o mie! Are cinşpe camere şi ţigle adevărate, şi lădiţe de flori la ferestre!

— Abia aştept să-i cunosc. Par extraordinari, replică Diana, dar lui Corey îi zbură gândul la altceva, un subiect care o deranjase din prima zi când văzuse dormitorul Dianei.

— Diana, o tachină ea, nu ţi-a spus nimeni că-i *nesănătos* să ţii o cameră aşa de ordonată?

În loc să-i dea replica binemeritată despre obiceiurile ei cam şleampete, Diana muşcă delicat din covrig, privind îngândurată prin cameră.

— Probabil că aşa e, îi dădu ea dreptate. Poate o fac pentru că am un ochi artistic, căruia-i place simetria şi ordinea. Sau poate fiindcă sunt maniaco-obsesivă…

Corey se încruntă, nedumerită.

— Ce-i aia, „maniaco-obsesivă”?

— Sonată…

Diana se întrerupse din explicaţie ca să-şi scuture degetele de firimituri.

— Nebună.

— Nu eşti ţicnită! declară cu loialitate Corey, muşcând şi ea din covrig; acesta se rupse în două, jumătate căzând în poala Dianei. Covrigii Dianei nu se rupeau niciodată când muşca din ei.

Diana luă bucata de covrig şi i-o dădu înapoi.

— Poate că am o nevoie nevrotică să ţin totul în ordine, ca o cale de a controla mediul înconjurător, pentru că mama mea a murit când eram mică, iar peste câţiva ani au murit şi bunicii mei.

— Ce legătură are moartea mamei tale cu faptul că-ţi pui pantofii în ordine alfabetică?

— Teoria zice că dacă-mi închipui că le ţin pe toate în perfectă ordine şi cât mai frumos posibil, atunci la fel va fi şi viaţa mea, şi n-o să mi se mai întâmple nimic rău.

Corey rămase năucită de absurditatea unei asemenea idei.

— De unde-ai auzit aiurelile astea?

— De la psihoterapeutul la care m-a dus tata după ce au murit bunicii. Trebuia să mă ajute să „fac faţă” durerii de a pierde atât de mulţi oameni dragi într-un timp aşa de scurt.

— Ce dobitoc! Te-ai dus la el ca să te-ajute, iar el ţi-a spus toate tâmpeniile astea ca să te sperie şi să te facă să crezi că eşti nebună?

— Nu, nu mie mi le-a spus. I le-a spus tatii, iar eu am tras cu urechea.

— Şi tata ce i-a răspuns?

— I-a zis că, după părerea lui, ar trebui să se ducă *el* la doctor. Ştii, în River Oaks, ori de câte ori

părinţii cred despre copiii lor că au probleme, sau s-ar putea să aibă cândva, îi duc la psihiatru. Toţi i-au spus tatii că trebuie s-o facă, aşa că m-a dus şi pe mine.

Corey digeră şi această informaţie, apoi reveni la subiectul anterior.

— Când te-am tachinat că eşti aşa de ordonată, încercam să spun că-i uluitor că ne înţelegem atât de bine, deşi suntem aşa de diferite. Vreau să zic, uneori mă simt ca o sărăntoacă fără speranţă, pe care ai luat-o sub aripa ta din milă, deşi n-aş putea niciodată să fiu ca tine. Bunica zice mereu că lupu-şi schimbă părul, dar năravul ba, şi că din câine slănină nu se face.

— Sărăntoacă fără speranţă! exclamă Diana. Din câine slănină... dar nu e deloc aşa! Am învăţat o mulţime de lucruri noi de la tine, şi ai foarte multe calităţi pe care aş vrea să le am şi eu.

— Zi una, îi ceru sceptic Corey. Ştiu că nu-s notele mele, nici sânii.

Diana chicoti, dându-şi ochii peste cap, apoi spuse cu multă seriozitate:

— Pentru început, ai o latură aventuroasă pe care eu n-o am.

— Una din „aventurile” mele probabil o să mă bage-n pușcărie până să-mplinesc optsprezece ani.

— Nu-i adevărat! Vreau să zic, tu când te hotărăşti să faci ceva – ca, de pildă, să faci poze din vârful schelelor de pe blocul ăla nou –, nici nu-ţi mai pasă de pericol, o faci şi gata!

— Ai urcat şi tu acolo cu mine.

— Da, dar eu nu voiam. Mi-era aşa de frică, încât îmi tremurau picioarele.

— Dar ai venit oricum.

— Tocmai asta voiam să spun. Înainte, n-aş fi făcut niciodată asta. Aş vrea să pot semăna mai mult cu tine.

Corey stătu un timp pe gânduri, apoi în ochi îi apăru o luminiţă răutăcioasă.

— Ei, dacă vrei să semeni mai mult cu mine, ar trebui să-ncepem cu camera asta.

Şi duse o mână la spate, înainte ca Diana să ghicească ce voia să facă.

— Cum adică?

— Te-ai bătut vreodată cu pernele?

— Nu, de c...

Restul întrebării îi fu retezat de o pernă umflată care-o nimeri în cap.

Corey se repezi la picioarele patului, pregătită să se ferească, dar Diana rămase nemişcată, mestecându-şi covrigul, cu perna pe genunchi.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta, spuse ea, studiindu-şi sora cu fascinaţie.

Luată pe nepregătite de tonul ei calm, Corey întrebă:

— De ce?

— Fiindcă mă obligă să... *ripostez*!

Şi sări atât de repede, ţintind aşa de precis, încât Corey nici nu avu timp să se apere.

Râzând, se repezi la altă pernă, în acelaşi timp cu Diana. Cinci minute mai târziu, când părinţii lor dădură buzna pe uşă, fură nevoiţi să privească printr-o ceaţă de fulgi pentru a le găsi pe cele două

fete, care zăceau pe spate în mijlocul dormitorului, hohotind de râs.

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici? întrebă domnul Foster, mai degrabă alarmat decât nemulţumit.

— Bătaie cu pernele... răspunse Diana, gâfâind; o pană i se prinsese de buze, şi începu să şi-o desprindă, cu două degete.

— Nu, *scuip-o*, o învăţă râzând Corey şi imediat îi făcu o demonstraţie.

Diana îi urmă exemplul, după care izbucni în chicoteli la vederea expresiei de pe chipul tatălui ei. În timp ce penele pluteau în jurul lui şi i se aşezau pe umeri, stătea încremenit, în halat şi pijama, privindu-le cu gura căscată, lângă noua mamă a Dianei, care încerca să arate severă, în acelaşi timp căutând să-şi ascundă râsul.

— O să strângem toată mizeria asta înainte să ne culcăm, promise Diana.

— Ba nu, declară implacabil Corey, mai întâi trebuie să *dormi* în mizeria asta. Dacă reuşeşti, avem o şansă ca să devii, cu puţin exerciţiu, o zgubilitică la fel de perfectă ca mine!

Încă zăcând pe jos, Diana întoarse capul spre ea, stăpânindu-şi un nou chicotit.

— A, chiar *crezi*?

— O mică şansă, repetă solemn Corey. Dacă-ţi dai toată, toată silinţa.

Robert Foster păru descumpănit la auzul acestui plan, dar soţia lui îi puse o mână pe braţ şi-l trase afară din cameră, închizând uşa în urma lor. În hol, Robert o privi nedumerit.

— Nu crezi c-ar trebui să facă ordine în seara asta?

— Nici mâine nu-i târziu, răspunse Mary Forest.

— Pernele alea sunt scumpe. Diana ar fi trebuit să se gândească la asta. E iresponsabil să le distrugă, iubito.

— Bob, răspunse încet Mary, pornind cu el la braţ spre dormitorul lor, Diana e *cea mai* responsabilă fată pe care am cunoscut-o în viaţa mea.

— Eu am învăţat-o să fie aşa. Este foarte important pentru un adult să fie conştient de consecinţele faptelor sale şi să acţioneze în conformitate cu asta.

— Iubitule, şopti ea, încă *nu* e adultă.

Robert căzu pe gânduri, în timp ce colţurile gurii i se arcuiau într-un zâmbet răutăcios.

— Aici ai dreptate, însă chiar crezi că e important să înveţe şi să scuipe?

— Obligatoriu! răspunse râzând soţia lui.

*

Câteva clipe mai târziu, în camera Dianei, cele două surori auziră o bufnitură. Săriră în picioare şi alergară pe hol.

— Mamă, tată…! strigă Diana, bătând la uşă. E totul în regulă? Am auzit un zgomot!

— În perfectă regulă, răspunse Mary Forest, dar am nevoie de puţin ajutor.

Diana şi Corey se priviră nedumerite, apoi Diana deschise uşa – şi se opriră ca trăsnite. Cu

gurile căscate, se holbară la părinţii lor, apoi una la alta.

Şi izbucniră. În hohote de râs.

Pe podea, în mijlocul unei noi viforniţe de fulgi, tatăl lor îşi ţintuise soţia sub el şi-i ţinea braţele pironite pe covor.

— Zi că te predai!

Mary râse şi mai tare.

— Zi că te predai, altfel nu-ţi dau drumul!

Drept răspuns, Mary se uită la cele două fete, îşi trase respiraţia şi reuşi să spună printre hohote:

— Cred că fetele trebuie să… fie unite… în asemenea… situaţii…

În noaptea aceea, scorul fu o duzină la doi: douăsprezece perne de puf sacrificate, pe lângă două de burete care supravieţuiseră.

Capitolul 5

Plină de veşti bune, Diana îşi înhăţă caietele de pe fotoliul de piele al noului B.M.W., pe care tatăl ei i-l dăruise luna trecută când împlinise şaisprezece ani, şi urcă în goană treptele conacului georgian care fusese prima şi singura ei casă.

În cei doi ani de când se mutaseră în River Oaks mama şi sora ei vitregă, urmate de bunici, casa şi proprietatea îşi schimbaseră mult înfăţişarea şi atmosfera.

Tăcerile fuseseră risipite de râsete şi conversaţii, din bucătărie emanau mirosuri delicioase, florile înfloreau splendid în grădini şi puneau pete de culoare în aranjamente frumoase,

prin toată casa.

Toţi erau mulţumiţi de noul aspect, de noua atmosferă şi de noile aranjamente familiale – toţi în afară de Glenna, menajera care ajutase la creşterea Dianei după moartea mamei acesteia. Când alergă în casă, Diana o văzu în hol.

— Glenna, Corey e acasă?

— Cred că-i în spate cu toată lumea, stând de vorbă despre petrecerea de mâine seară.

Glenna termină de şters praful de pe consola de nuc şi se îndreptă, privind-o îndeaproape.

— Când mama ta trăia, chema furnizori şi florărese când voia să dea o petrecere. Îi punea pe *ei* să facă toată treaba, adăugă ea cu subînţeles. Aşa trăiesc majoritatea oamenilor bogaţi, numai noi nu.

— Într-adevăr, noi nu, confirmă Diana cu un zâmbet scurt. Noi lansăm o modă nouă.

Porni prin hol, urmată de Glenna, care dădea nervoasă cu cârpa peste praful inexistent de pe mese şi scaune, în trecere.

— Când dădeam o petrecere, continuă ea încăpăţânată, toate trebuiau să fie frumoase şi gustoase. Da' acuma, atâta nu mai e de-ajuns. Acuma toate trebuie să fie *proaspete* şi *naturale*, şi toate trebuie să fie *crescute acasă* şi *făcute în casă*. Alea crescute şi făcute în casă sunt pentru oamenii de la ţară. Ştiu că bunicii tăi sunt oameni de la ţară şi că ei nu înţeleg asta…

De când mama şi bunica vitrege ale Dianei luaseră gospodăria în primire, Glenna trăia într-o stare de contrariere permanentă.

Bunicii lui Corey se îndrăgostiseră de Diana, şi ea de ei, în timpul primei vizite. După câteva luni în care fetele făcuseră naveta între Long Valley, unde locuiau Rose şi Henry Britton, şi River Oaks, Robert instruise un arhitect şi un antreprenor să renoveze şi să extindă casa de oaspeţi de pe proprietate.

Urmase o seră pentru Rose şi o grădină de zarzavaturi pentru Henry. Generozitatea lui Robert fusese răsplătită cu legume şi fructe proaspete cultivate pe proprietatea lui, şi mâncăruri care îi făceau să le lase gura apă, servite într-o diversitate nesfârşită de moduri delicioase şi locuri în continuă schimbare.

Lui Robert nu-i plăcuse niciodată să mănânce în vasta bucătărie din spatele casei. Aceasta fusese concepută pentru mica armată de furnizori necesari cu ocaziile când se dădeau mari petreceri.

Cu pereţii ei de faianţă albă, instalaţiile uriaşe de oţel inoxidabil şi vederea anostă din dreptul ferestrei, Robert o găsea instituţională, sterilă şi neprimitoare.

Până când în viaţa lui apăruseră Mary şi familia ei, se mulţumise cu mâncarea gătită de bucătăreasa lui, Conchita, pe care o consuma rapid în formalismul rigid al sufrageriei.

Niciodată nu s-ar fi gândit să mănânce la umbra unui pom, în curtea din spate, sau pe marginea piscinei olimpice dreptunghiulare, pe care constructorul o trântise drept în mijlocul curţii, înconjurând-o cu un ocean de beton.

Acum însă, Robert era un om schimbat, care

trăia într-o ambianţă foarte modificată, degustând mâncăruri savuroase şi simţindu-se excelent. Bucătăria pe care o evitase cândva devenise încăperea lui favorită. Sterilitatea pereţilor albi şi a spaţiilor goale dispăruse. Într-un capăt, Henry crease un luminator, instalând o fereastră în tavan şi ferestre înalte pe peretele exterior.

În zona aceea luminoasă şi comodă se aflau canapele şi fotolii confortabile, unde se putea aştepta în tihnă până era gata cina. Mary şi Rose pictaseră de mână flori şi cârcei de viţă pe tapiţerie şi acoperiseră pernele cu huse din acelaşi material. Apoi, umpluseră zona cu o mulţime de plante verzi în ghivece albe.

În capătul opus al bucătăriei reamenajate, dalele albe de faianţă fuseseră ornamentate cu un chenar festiv de pătrate pictate manual. Cărămizi vechi, adunate de la o clădire demolată, acopereau acum un perete, formând deasupra aragazelor o arcadă sub care atârnau oale şi tigăi din cupru de toate formele şi mărimile.

Soţia lui şi familia ei îi transformaseră mediul înconjurător, aducând locurilor o frumuseţe naturală şi seducătoare, şi dând farmec şi atracţie spaţiilor interioare. La un an după căsătoria cu Robert, Mary îşi făcuse debutul formal ca gazdă, planificând şi dând o opulentă petrecere Hawaiiană în grădină pentru lumea mondenă, sofisticată şi cam blazată din Houston – lumea colegilor şi prietenilor lui Robert.

În loc să cheme furnizori şi florari profesionişti, Mary şi Rose supravegheaseră pregătirile şi

prezentarea mâncărurilor, gătite după reţetele lor, asezonate cu vegetale din grădina lui Henry şi servite la lumina făcliilor, pe mese acoperite cu fețe brodate manual, sub florile arătoase ale lui Henry.

Conform temei Hawaiiene a petrecerii, Mary şi mama ei adunaseră orhidee din seră, pe care Diana, Corey şi patru prietene le împletiseră în formă de aranjamente elegante.

Mary şi Rose hotărâseră ca fiecare doamnă să primească o casetă de bijuterii mică, lăcuită, decorată cu orhidee mici pictate în aceleaşi nuanţe cu cele din vaze. Cu două ore înainte de petrecere, Mary inspectase grădina şi casă, izbucnind în lacrimi la pieptul soţului ei.

— O, iubitule, n-ar fi trebuit să mă laşi să fac asta! se tângui ea. Toţi vor crede că ţi-am ruinat casa cu ni-nimicuri lucrate de mâ… mână! Prietenii tăi sunt obişnuiţi cu restaurante de cinci stele, baluri formale şi antichităţi nepreţuite, iar eu am organizat un… un picnic pretenţios în curte, pentru ei!

Lacrimile îi şiroiau pe obraji, în timp ce se agăţa de el. Robert o mângâiase, zâmbind. Şi el făcuse un tur al casei şi al grădinii, privind totul cu ochii unui străin. Iar ceea ce văzuse îl umpluse de mândrie şi nerăbdare.

— Le vei lua ochii, Mary, fetiţo, îi şopti el. Ai să vezi!

Şi avusese dreptate. Musafirii fuseseră încântaţi de mâncarea delicioasă –, de decorațiunile superbe, de flori, de grădină, de casă

şi, mai ales, de graţia neafectată a gazdei.

Aceleaşi cunoştinţe care-şi exprimaseră amuzamentul şocat când Robert permisese să i se desţelenească o parte din peluză pentru o grădină de zarzavaturi, gustau acum bunătăţile cultivate acolo şi cereau să arunce o privire.

Cu mândrie, Henry le oferise vizite cu ghid în grădină, la lumina lunii. Marge Crumbaker, reportera mondenă de la *Houston Post*, rezumase reacţiile oaspeţilor în următorul ei articol:

> *În timp ce prezida fermecătoarea petrecere şi se ocupa de invitaţi, doamna Robert Foster III (fosta Mary Britton din Long Valley) a dovedit o eleganţă, o ospitalitate şi o atenţie faţă de oaspeţi care o vor impune cu siguranţă ca una dintre gazdele de frunte din Houston. Au fost prezenţi la festivităţi şi părinţii doamnei Foster, domnul şi doamna Henry Britton, care au avut amabilitatea de a escorta mulţi musafiri fascinaţi şi viitori grădinari (numai de-am avea timp!) prin grădina, sera şi atelierul construit de Bob Foster pe proprietatea conacului său din River Oaks...*

Iar acum, un an mai târziu, Diana se gândea la toate astea, în timp ce Glenna îşi continua litania de nemulţumiri despre următoarea petrecere. Ca să nu se înfurie, îşi reamintea mereu că Glennei nu-i displăceau cu adevărat mama şi bunicii ei vitregi, ci doar faptul că nu mai era ea şefa

„activităţilor casnice”. Pentru Diana, viaţa era minunată, atât de plină de oameni şi activităţi, de iubire şi voie bună…

— Mi-ai fost ca o mamă ani de zile, spuse ea, în timp ce pornea s-o caute pe Corey. Tata şi cu mine nu ne-am fi descurcat fără tine, şi n-am putea nici acum.

Acest lucru nu era tocmai adevărat, dar Diana simţi că merita să exagereze puţin, când văzu o expresie de uşurare şi plăcere pe faţa acră a Glennei. Se opri sub balcon, uitându-se după Corey prin haosul pregătirilor pentru petrecere. N-o zărea nicăieri, în schimb îl văzu pe tatăl ei ieşind din garaj, cu servieta în mână şi sacoul de la costum pe braţ.

— Bună, tati, îl salută ea, sărutându-l. Ai ajuns acasă mai devreme.

Robert o cuprinse de umeri, privind harababura din jur.

— M-am gândit să vin să văd cum fac faţă trupele. La şcoală cum merge?

— O.K. Azi m-au ales preşedinta clasei.

Braţul lui Robert o strânse afectuos.

— Bravo! Acum, să nu uiţi toate ideile de îmbunătăţiri pe care le aveai.

Îi zâmbi, apoi îşi văzu mama şi soacra, care se apropiau de el cu paşi hotărâţi şi zâmbete largi pe buze.

— Ei, Domnişoară Preşedinte, ceva îmi spune că voi fi pus la treabă, glumi el. Mă mir că tu şi Corey n-aţi fost înrolate.

— Corey cred că e în baie, interveni Mary,

developează nişte filme.

— A, cred c-o să vrea să se ducă până la Haywarzi, zise Diana, întorcându-se să intre în casă.

De fapt, era convinsă că sora ei voia să se ducă acolo, nu pentru a călări, ci ca să-l vadă pe Spence Addison, care era la grajd în după-amiaza aceea. Dormitorul lui Corey era chiar vizavi de al Dianei. Ambele camere erau identice ca mărime şi topografie, dar la fel de radical diferite ca personalităţile şi interesele celor două fete care le ocupau.

La şaisprezece ani, Diana era tot scundă, calmă şi de o feminitate fermecătoare. Continua să ia numai note de A, citea avid şi avea o mare tendinţă spre ordine, mult talent organizatoric şi înclinaţia de a fi cam rezervată cu străinii.

Uşa camerei lui Corey era deschisă, dar fata nu se vedea nicăieri. Diana îşi croi cu grijă drum prin haosul de haine, pantofi, eşarfe, albume de fotografii, echipamente fotografice şi diverse boarfe împrăştiate peste tot.

— Corey? strigă ea. Eşti în baie?

— Ies imediat! răspunse Corey dinăuntru. Trebuie doar să agăţ filmul ăsta la uscat. Se pare c-am imortalizat un instantaneu excelent cu Spence în timp ce juca tenis în nocturnă la club, săptămâna trecută. Cred că în sfârşit am prins şpilul fotografiei de noapte.

— Gro, anunţă Diana zâmbind, în timp ce se întorcea dinspre uşa închisă.

Interesul lui Corey faţă de fotografie se trezise

cu doi ani în urmă, când domnul Foster îi dăruise prima cameră foto, şi de-atunci devenise un adevărat hobby. Interesul faţă de Spence Addison data din urmă cu un an, când îl văzuse la o petrecere, şi de-atunci devenise o adevărată obsesie. Poze de-ale lui acasă, la petreceri, la competiţii sportive şi chiar la McDonald's, erau lipite pe oglindă, prinse pe avizier şi agăţate pe pereţi, în rame.

În ciuda faptului că Spence era vedeta echipei de fotbal a Universităţii Metodiste din Sud, unde se întâlnea cu studente frumoase, cărora le lăsa gura apă după el, Corey nu încetase nicio clipă să creadă că norocul, persistenţa şi rugăciunile aveau să-l aducă spre ea într-o bună zi.

— Am avut dreptate, spuse ea, ieşind din baie cu un film ud în mână. Uită-te numai la negativul ăsta cu Spence, când i-a reuşit serviciul ăla!

Diana îi zâmbi.

— Ce-ar fi să mergem până la Haywarzi, ca să i-l arăţi personal?

Faţa lui Corey se lumină de bucurie.

— S-a întors de la facultate? Eşti sigură?

Înainte ca Diana să-i răspundă, Corey alergă înapoi în baie să agaţe filmul la uscat, apoi se repezi la oglinda de deasupra scrinului.

— Ce să iau pe mine? Am timp să mă spăl pe cap?

Părând gata să moară de dezamăgire dacă Diana se înşelase, mai întrebă:

— Eşti *sigură* c-o să fie acolo?

— Absolut sigură. Doug Hayward a menţionat

întâmplător că Spence urma să vină pe la ei după cină, ca să încerce noul pony de polo al lui Doug. Imediat ce mi-a spus, am găsit-o pe Barb şi – ca din întâmplare – am reuşit să smulg o invitaţie ca să mergem şi noi acolo diseară. Am făcut plinul maşinii şi, imediat ce se termină cina, putem pleca.

Dianei nu-i plăcea să călărească, iar Corey ştia că o plictisea să se uite cum călăreau toţi când se duceau la familia Hayward, dar era oricând – dispusă s-o însoţească, pentru că lui Corey îi plăcea călăria. Iar acum, obţinuse o invitaţie, pentru că Spence avea să fie acolo.

— Eşti o soră extraordinară! exclamă Corey, îmbrăţişând-o impulsiv.

Diana o strânse în braţe şi făcu un pas înapoi.

— Pregăteşte-te cât mai repede, ca să mâncăm şi să ajungem acolo înaintea lui Spence. Dacă vei fi deja acolo, nimeni n-o să aibă impresia că te ţii după el.

— Ai dreptate! răspunse Corey, impresionată din nou de spiritul de prevedere al Dianei. Orice-ar fi încercat să facă, Diana se străduia s-o ajute, dar se gândea şi din timp, căutând căi de a o împiedica să intre în încurcături sau situaţii compromiţătoare.

— Până te îmbraci tu, îi mai spuse ea, pornind spre scara din spate, eu mă duc la bucătărie să văd ce găsesc de mâncare pentru Cole.

— Pentru cine? întrebă Corey, preocupată de emoţia revederii cu Spence.

— Pentru Cole Harrison. Îl ştii, de la grajdul Haywarzilor. Doug mi-a spus că s-a întors din vacanţă, explică ea zâmbind, cu respiraţia puţin

întretăiată. Dacă nu s-a schimbat nimic, stă prost cu mâncarea, ca de obicei.

Corey o privi cum se îndepărta, imobilizată de inconfundabilul fior de emoţie pe care tocmai îl percepuse din partea Dianei.

Mai târziu, sub duş, în timp ce-şi şampona părul, încercă să şi-i imagineze pe Diana şi Cole împreună, dar ideea era prea ridicolă.

Diana era drăguţă, dulce şi populară, şi avea de unde alege dintre tinerii bogaţi ca ea – băieţi ca Spencer Addison, care nu făceau niciodată gafe în societate şi, la vârsta de şaisprezece – şaptesprezece ani, erau deja sofisticaţi şi umblaţi. Crescuseră în cluburi country, unde jucau golf şi tenis, şi purtau la dineuri smochinguri croite de comandă încă dinainte de a fi împlinit şaisprezece ani.

Înfăşurată într-un prosop, Corey începu să-şi pieptene părul lung şi blond, neînţelegând cum putea Diana să-l prefere pe un tânăr cum era Cole, fără nimic din charisma lui Spence.

Ba chiar, dimpotrivă. Câtă vreme Spence, cu părul său şaten-deschis, decolorat de soare, şi ochii chihlimbarii zâmbitori, era chipeş, cizelat şi cald, Cole avea părul negru, chipul ars de soare, trăsăturile aspre şi ochii de un cenuşiu rece şi neliniştitor ca al cerului pe timp de furtună.

Corey nu-l văzuse decât în blugi decoloraţi şi tricou sau cămaşă de corp, şi nu putea nici măcar să şi-l imagineze jucând tenis cu Diana la club, în echipament alb, sau dansând cu ea, în smoching.

Auzise despre „atracţia contrariilor”, dar în

cazul lor deosebirile erau prea extreme.

Din câte ştia Corey, Diana nu se îndrăgostise niciodată cu adevărat de nimeni, nici chiar de Matt Dillon sau Richard Gere.

Părea imposibil să creadă că făcuse o pasiune pentru un tip cum era Cole, căruia nu părea să-i pese nici cu ce se îmbrăca, nici unde dormea. Era atât de nedumerită, încât un moment uitase că în seara aceea avea să-l vadă pe Spence.

Când îşi aminti, simţi acelaşi junghi de dor şi plăcere pe care-l avusese încă de prima dată când îl văzuse, şi tot timpul de-atunci încoace.

Capitolul 6

Corey era prea emoţionată ca să mănânce mai mult de câteva îmbucături, iar când bunica ei comentă acest lucru, conversaţia de la masa mare de stejar din bucătărie se întrerupse, şi toţi în afară de Diana întoarseră capetele spre ea, îngrijoraţi.

— Abia dacă te-ai atins de mâncare, Corey. E ceva în neregulă, draga mea?

— Nu, nimic, răspunse fata. Numai că nu prea mi-e foame.

— Eşti grăbită? o întrebă mama ei.

— De ce crezi asta? întrebă cu inocentă Corey.

— Fiindcă te tot uiţi la ceas, observă bunicul.

— A, mă uit pentru că Diana şi cu mine mergem în seara asta la Haywarzi, să călărim, răspunse Corey, simţindu-se hărţuită de toate acele iscodiri. Doug are un pony nou de polo, şi-l vom privi cum lucrează cu el în arenă. Domnul

Hayward a instalat nişte felinare mari, ca să se poată folosi arena şi seara, când e mai răcoare.

— Un pony nou de polo! exclamă tatăl ei cu un zâmbet complice, privindu-i părul pieptănat perfect şi fardurile aplicate cu multă grijă. Cred că speri să-i faci impresie bună, când ai să-l vezi pentru prima dată.

Ca să-i mulţumească pe toţi, Corey luă o îmbucătură zdravănă de pui.

După ce o înghiţi, îşi privi tatăl cu un surâs nedumerit.

— De ce spui asta?

— Păi, fiindcă ai părul de parc-ai fi stat toată ziua la coafor, şi ţi-ai dat cu ruj şi cu pudră de-aia roz pe obraji, şi…

Stăpânindu-şi râsul, îi privi atent pleoapele.

— Ăla de pe genele tale e rimel?

— Nu cred că e ceva în neregulă dacă mă mai îmbrac şi eu elegant pentru o cină în familie, din când în când, nu?

— În niciun caz, îi dădu el dreptate imediat; prefăcându-se că i se adresa soţiei lui, continuă: azi am luat prânzul la club, şi am întâlnit-o pe bunica lui Spence. Juca bridge, în salonul de cărţi al doamnelor.

— Şi ce mai face doamna Bradley? întrebă grăbită Diana.

Spence locuise cu bunica lui de când era mic, iar Diana avea sentimentul că ştia la ce făcea aluzie tatăl ei.

Încercând s-o scape pe Corey de tachinăriile inevitabile, adăugă:

— N-am mai văzut-o de luni de zile.

— Doamna Bradley face foarte bine. De fapt, azi era remarcabil de bine dispusă – pentru că…

— Are multă energie pentru o femeie de vârsta ai, nu-i aşa, mamă? nu se lăsă Diana.

Tatăl ei, însă, nu se lăsă nici el.

— … Spence i-a făcut o surpriză, venind acasă în weekend, ca să-şi sărbătorească ziua de naştere cu ea.

— E un tânăr atât de drăguţ, remarcă bunica. Fermecător şi foarte atent.

— Şi-i place mult să joace polo, completă bunicul, zâmbind cu subînţeles drept spre Corey. Bun prieten cu familia Hayward, nu-i aşa?

Patru feţe o priviră pe Corey cu expresii identice de amuzament complice. Numai Diana se abţinu.

— Problema în familia asta e că toţi sunt prea atenţi la ce fac şi gândesc ceilalţi.

— Ai dreptate, dragă, replică bunica, bătând-o afectuos pe umăr pe Corey, în timp ce se ridica s-o ajute pe Glenna să strângă masa. Nu e bine să fie nervoasă când mănâncă. De ce nu dai o fugă până sus să-ţi aranjezi rujul? Tare frumos îţi stătea când ai coborât la masă.

Uşurată, Corey îşi duse farfuria la chiuvetă, apoi porni spre etaj.

Peste umăr, îi spuse Dianei:

— Plecăm într-un sfert de oră, da?

Diana dădu din cap, dar gândurile i se îndreptau spre Cole.

— Buni, spuse ea, pot să duc la Haywarzi puiul

care-a mai rămas?

Bunica ei răspunse imediat că da, dar bunicul, tatăl şi mama se priviră între ei foarte surprinşi.

— Diana, întrebă nedumerit Robert Foster, ce să facă Haywarzii cu puiul rămas de la masa noastră?

— A, nu-i pentru ei, răspunse Diana, în timp ce scotea din frigider câteva mere şi portocale. E pentru Cole.

— *Coal*? repetă el. Cum e cărbunele ăla negru cu care ne încălzeam casele pe vremuri?

Diana râse.

— Nu, *Cole*, cum îl cheamă şi prietenul tău *Cole Martins*, explică ea, referindu-se la fermierul bogat cu care era prieten tatăl ei.

Deschise uşile cămării, privind conţinutul, în timp ce continuă:

— Acest Cole lucrează la grajdurile Haywarzilor şi locuieşte tot acolo, dar e slab, şi nu cred că vrea să cheltuiască pe mâncare puţinii bani pe care-i are.

— Bietul bătrân, îl compătimi bunicul.

— Nu e bătrân, răspunse absentă Diana, în timp ce privea şirurile de borcane cu legume şi fructe de casă de pe rafturi. Nu-i place să vorbească prea mult despre sine, dar ştiu că e la colegiu şi trebuie să muncească din greu ca să-şi plătească studiile.

Îşi privi peste umăr bunica, văzând că deja îngrămădea piepţi de pui copţi la abur cu zarzavaturi într-o cutie mare de plastic.

— Buni, pot să iau şi nişte borcane cu piersici

de-ale tale, şi câteva din gemurile astea?

— Da, sigur că poţi.

Doamna Britton îşi şterse mâinile cu un prosop şi intră în cămară s-o ajute. Luă o pungă de hârtie şi puse în ea trei borcane, câte unul borcane din fiecare soi.

— Ultima dată când i-am dus lui Cole din conservele tale de fragi, continuă Diana, a spus că sunt mai bune decât bomboanele – şi-i nebun după bomboane.

— Dacă-i plac dulciurile, ar trebui să-i duci şi câteva din chiflele astea cu afine. Nu conţin deloc zahăr şi grăsime, aşa că-s foarte sănătoase, remarcă mândră doamna Britton, punând o jumătate de duzină pe o farfurie. A, şi ar trebui neapărat să mai ia şi câteva din prăjiturile astea cu alune pe care le-am făcut ieri.

Când luă a doua pungă şi reveni în cămară, Diana o opri.

— Nu vreau să creadă că-l omenim din milă, Buni, spuse ea, cu un zâmbet de scuză. L-am convins că eşti obsedată după dulciuri, şi după fiecare masă îţi rămân cu grămada.

Bunicul se ridicase să-şi mai toarne o cafea, şi chicoti. Cuprinzând-o cu braţul pe după umeri, spuse:

— Probabil crede că suntem nişte risipitori.

— Cu siguranţă, răspunse Diana, fără să-şi dea seama că părinţii ei o priveau cu fascinaţie nedisimulată. M-am gândit că-i mai bine să creadă asta, decât să se simtă ca un pomanagiu.

— N-am auzit o vorbă despre tânărul ăsta,

până azi, spuse sec tatăl ei. Cum e?

— Cum e?

— Cum e? Păi e… diferit… de toţi ceilalţi băieţi pe care-i cunosc.

— În ce sens? Diferit ca un rebel… un renegat… un nemulţumit…?

Diana se opri în uşa bucătăriei, pe gânduri, potrivindu-şi pe braţ sacoşa grea.

— Probabil că e un renegat, dar nu în sens rău. E…

Îi privi câteva clipe, apoi adăugă:

— … deosebit. Pur şi simplu deosebit. Nu pot explica de ce sau cum, dar ştiu că aşa e. Nu-i ca băieţii ceilalţi pe care i-am cunoscut. Pare mult mai matur, mai umblat prin lume. Nu e… pur şi simplu nu e la fel ca băieţii ceilalţi, încheie ea, neputincioasă.

Apoi le făcu un semn vesel cu mâna, prea nerăbdătoare să plece pentru a mai observa privirile speculative din ochii lor.

— La revedere la toată lumea!

După câteva momente de tăcere, tatăl ei îşi privi soţia şi socrii.

— Întâmplător, mie-mi *plac* toţi ceilalţi băieţi pe care-i cunoaşte.

— Ăsta e diferit, repetă bunica.

— Motiv pentru care sunt sigur că n-o să-mi placă.

— Robert, îl linişti soţia lui, ăsta-i primul tânăr faţă de care Diana a arătat vreodată un interes deosebit, şi eşti puţin gelos. La fel ai reacţionat şi anul trecut, când Corey a început să vorbească tot

timpul despre Spence.

— Acum m-am obişnuit, răspunse el nemulţumit. Nici în cele mai îndrăzneţe vise ale mele nu m-am gândit că slăbiciunea ei pentru Spence va dura mai mult decât o lună. Când colo, durează de-un an şi merge spre rău, nu spre bine.

— Crede că e îndrăgostită de el, spuse Mary Forest pe un ton răutăcios.

— *Credea* că era îndrăgostită de el, în seara când l-a cunoscut. Acum e sigură că vrea să se mărite cu el. Te-ai uitat în dormitorul ei în ultima vreme? Şi-a tapetat toţi pereţii cu pozele lui. Are acolo un adevărat altar. Toată povestea asta e absolut ridicolă.

Bunicul Britton împărtăşea o parte din nemulţumirea ginerelui său că era înlocuit în viaţa fetelor de alţi bărbaţi.

— Lui Corey o să-i treacă. N-o să dureze. Fetele nu se îndrăgostesc la paisprezece ani – cred, numai, că sunt îndrăgostite.

Soţia lui luă un creion pentru a finisa un desen simplu dar elegant pe care-l crea pentru un chenar destinat pereţilor din baia de musafiri.

— Henry, şi *eu* m-am îndrăgostit de tine când aveam paisprezece ani.

Robert Foster pierduse şirul conversaţiei. Privind spre uşa pe unde ieşise Diana, întrebă:

— Mi s-a părut doar mie, sau aţi văzut cu toţii că Diana a roşit când vorbea despre grăjdarul ăla?

— Student, îl corectă încet Mary.

Apoi îi acoperi mâna cu a ei, strângându-i-o liniştitor. Robert se relaxă şi zâmbi spăsit.

— Îmi fac planuri atât de mari pentru fete, atâta tot… Nu vreau să le fugă mintea după băieţi prea devreme, înainte de a-şi da seama ce pierd dacă se mărită înainte de a le veni vremea.

— Pentru Corey să nu-ţi faci planuri, replică sec bunica. Şi le-a făcut deja, singură. Vrea să se mărite cu Spence şi să ajungă o fotografă celebră.

— Sper că nu în ordinea asta, preciză Robert.

Bunica îi ignoră cuvintele.

— Cât despre Diana, o văd devenind decoratoare sau poate arhitectă, ori scriitoare. Are mult talent pentru toate astea, dar nu pare prea nerăbdătoare să se apuce de niciuna dintre ele. Detest să văd nişte haruri ca ale ei irosindu-se.

— Adevăratul ei har n-o să irosească, susţinu Robert. O fi având ea ochiul artistic al mamei sale, dar creierul de la *mine* l-a moştenit. Cu timpul, va găsi modalităţile de a şi-l pune la contribuţie. Întotdeauna au interesat-o afacerile.

— Afacerile sunt de viitor, răspunse soţia lui, dând din cap cu un zâmbet.

— De mare viitor, întări şi bunicul.

Cele două femei se uitară una la alta şi se ridicară amândouă.

— A mai rămas doar o jumătate de oră de lumină, mamă. Mi-ar prinde bine nişte sfaturi în legătură cu aranjamentele la masă.

Doamna Britton ezită, privind spre cei doi bărbaţi.

— Sunteţi siguri că nu vreţi nişte fragi proaspete cu iaurt, la desert?

— N-aş mai putea lua nicio înghiţitură,

răspunse domnul Foster.

— Nici eu, îi ţinu isonul Henry, bătându-se peste burtă. Ai dreptate în legătură cu toate mâncărurile astea naturale şi fără grăsimi, Rosie. Sunt foarte săţioase, după ce te obişnuieşti cu ele. Puiul ăla la abur a mers strună, zău aşa. Duceţi-vă afară, fetelor, şi faceţi-vă treburile.

În clipa când uşa se închise după soţiile lor, Robert Foster porni drept spre congelator şi scoase îngheţata de vanilie, în timp ce Henry Britton scotea grăbit dintr-un dulap plăcinta cu mere pe care o cumpărase Glenna de la brutărie şi o ascunsese pentru ei acolo.

Henry tăie din plăcintă, aruncând o privire spre complicele său:

— Felie mare sau medie?

— Mare.

Tăie două felii zdravene şi le puse cu grijă pe farfurii, în timp ce Robert scotea o porţie uriaşă de îngheţată.

— O lingură sau două, Hank?

— Două.

Ridicară privirile spre Glenna, care făcea ordine prin bucătărie, preocupată să nu audă nimic.

— Eşti o sfântă, Glenna.

— Sunt o trădătoare.

— Vei avea slujba asigurată până la sfârşitul zilelor mele, replică Robert, cu un zâmbet.

— Nevestele dumneavoastră m-ar concedia dacă ar şti ce mă puneţi să fac.

— Iar noi te-am angaja din nou imediat, replică

Henry, închizând ochii şi savurând gustul sublim al zahărului şi grăsimilor interzise.

Apoi îşi privi ginerele, a cărui expresie era la fel de extaziată.

— Credeam că Mary şi Rose nu ne vor lăsa singuri aici în seara asta. Mă temeam să nu trebuiască să aşteptăm până adormeau, ca să tragem o razie la bucătărie.

Afară, pe peluză, Mary stătea cu spatele spre fereastra bucătăriei, discutând despre rearanjarea meselor pentru petrecerea de a doua zi.

— Cred c-ar fi cazul, spuse Rose. Am să-i chem pe Henry şi Robert să ne ajute.

— Încă nu, răspunse sec Mary. Nu şi-au terminat desertul.

Indignată, Rose îşi propti mâinile în şolduri.

— De data asta ce mai au?

— Plăcintă cu mere olandeză.

Oftând resemnată, Mary clătină din cap.

— Glenna nu face decât să îndeplinească ordinele. Şi-n plus ar angaja-o la loc. Cu excepţia deserturilor luate pe furiş, i-am pus pe amândoi la un regim sănătos, şi ştiu că Robert îl respectă la micul dejun şi prânz. Dar asta nu înseamnă că…

Începu să împingă puţin câte puţin masa grea, iar Rose veni s-o ajute.

— Doctorul i-a spus ieri că în sfârşit a început să-i scadă colesterolul, adăugă Mary.

— Şi tensiunea?

— Nu mă întreba.

Capitolul 7

Arena de călărie era pe o uşoară pantă, la treizeci de metri în dreapta grajdului.

O înconjura un gard alb şi era luminată de reflectoarele noi cu vapori de mercur de pe stâlpi, care străluceau aproape ca ziua spre arenă, cufundând în umbră tot restul împrejurimilor.

De lângă uşa grajdului, Diana îl privi pe Spence descălecând şi începând să-şi poarte frumosul cal rotat la pas, ca să se relaxeze. Îi spuse lui Corey ceva care o făcu să râdă, în timp ce mergea pe lângă el, iar Diana zâmbi încântată că seara lui Corey reuşea atât de bine. În loc de a trebui să-l împartă cu Doug şi Barb Hayward, plus tatăl lui Doug şi vreuna dintre nenumăratele şi inevitabilele prietene ale lui Spence, aşa cum se aşteptaseră, Corey îl avea numai pentru ea.

În ultimul moment, Haywarzii îşi amintiseră de aniversarea unei rude şi plecaseră acolo, lăsându-l pe Spence singur.

Nici seara Dianei nu ieşise prea rău. Îl avea pe Cole numai pentru ea.

Aruncă o privire peste umăr şi-l văzu turnând nutreţ în găleata de lângă ultima boxă, după care, terminând de hrănit caii, veni spre ea.

— Sper să nu oftezi atâta din cauza lui Addison, spuse el sec.

Diana tresări vinovată, cu simţurile intrându-i imediat în alertă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Oprindu-se lângă ea, Cole îşi ridică piciorul pe prima şipcă a gardului şi arătă cu capul spre cei doi

care veneau încet spre ei.

— Vreau să spun că n-aş vrea să se creeze un conflict între tine şi Corey. Voi două sunteţi mai apropiate decât orice surori de sânge am cunoscut vreodată, şi e jenant de vizibil că pe Addison îl vrea numai pentru ea.

— E chiar atât de evident? întrebă Diana, privindu-l prin întuneric.

— La început, nu. Trebuie să te uiţi la ea vreo treizeci de secunde, când e el prin preajmă, ca să ghiceşti ce-i trece prin minte.

Stânjenită, Diana îi urmări privirea.

— Spence e un călăreţ excelent, comentă ea.

Cole ridică din umeri.

— Nu-i rău.

Diana îl cunoştea pe Spence din copilărie şi nu putea trece peste această denigrare a talentului său.

— E mai mult decât atât! Toţi spun că ar putea deveni jucător de polo profesionist!

— Ce fenomen! ripostă Cole pe un ton dispreţuitor pe care Diana nu i-l mai auzise. Eroul echipei de fotbal la colegiu, jucător profesionist de poli *şi* campion olimpic la cucerit femeile.

— Ce te face să spui asta? întrebă îngrijorată Diana.

Cole îi aruncă o privire sardonică.

— Niciodată nu l-am văzut aici fără să se răsfeţe cu adoraţia vreunei fete frumoase, la fel cum faceţi Corey şi cu tine, astă seară.

— Eu? izbucni Diana, holbându-se la el gata să izbucnească în râs. Eu?!?

Cole îi studie fata.

— E clar că nu, recunoscu el încet, zâmbind. Apoi întoarse iar capul spre Corey şi Spence, care porniseră spre grajd.

— Sper ca până la urmă Corey să nu se aleagă cu inima frântă. A făcut o adevărată pasiune pentru Addison. Astă seară, a consumat un rolfilm întreg cu el.

— Asta nu înseamnă nimic, protestă Diana. Ştii cât de serioasă e Corey când e vorba de fotografie. Acum lucrează la instantanee în mişcare, şi întrucât Spence călărea...

— Încă nu încălecase, Diana.

— A...

Diana îşi muşcă buza, după care întrebă, ezitant:

— Crezi că Spence a observat ce simte pentru el?

Cole nu voia s-o necăjească, iar acum, când ştia că Diana nu se număra printre admiratoarele lui Addison, se simţea destul de caritabil ca să-i acorde individului un oarecare credit.

— Dacă ştie, fie nu-l nemulţumeşte, fie e prea gentleman ca să-i rănească sentimentele.

Îşi rezemă ambele coate de gard şi, un timp, tăcură amândoi.

Într-un târziu, Cole întrebă:

— Dacă nu-i Addison, cine-i tipul care-ţi face inima să bată mai repede, în ultima vreme?

— George Sigourney, glumi Diana.

— Şi Sigourney ăsta e tot jockey, la fel ca Addison? Sau e doar un boboc bogat?

— Întâmplător, domnul Sigourney e şeful comisiei de admitere la Southern Methodist – mi-a semnat scrisoarea de admitere în colegiu şi mi-a făcut inima să bată mai repede…

— Diana, dar e minunat! o întrerupse el, cu un zâmbet seducător. De ce nu mi-ai spus până acum?

Pentru că atunci când sunt cu tine, nimic altceva nu pare să mai conteze, răspunse Diana în gând.

— Aşteptam momentul potrivit, spuse ea.

Cole o privi nedumerit, dar nu comentă.

— Ţi-ai ales specialitatea?

Când o văzu clătinând din cap, adoptă tonul condescendent al unui adult înţelept care dă sfaturi unui biet copil.

— Nu-ţi face griji. Vei avea timp destul să te decizi.

— Mulţumesc, replică Diana cu un zâmbet pieziş. Şi tu? Ai hotărât deja ce-ai să te faci când vei fi mare?

Întrebarea ei impertinentă îl făcu să chicotească.

— Mhm, răspunse el.

— Ce anume?

— Bogat, declară Cole, cu deplină convingere.

Diana ştia că studia finanţele în colegiu, dar nu cunoştea detaliile.

— Ai vreun plan?

— Am unele idei.

În arenă, Spence întoarse calul spre grajd, iar Corey ştiu că perioada petrecută împreună se

apropia de sfârşit, încă înainte ca el să spună:

— Acum trebuie să mă duc.

Încercă să se gândească la o replică spirituală, dar ori de câte ori se afla în apropierea lui, părea să i se aştearnă ceaţă pe creier.

— I-am promis Lisei că trec s-o iau la nouă, adăugă el.

— A... făcu abătută Corey, simţind că i se înecau toate corăbiile. Lisa...

— Nu-ţi place? întrebă Spence, părând surprins.

Corey era uimită de opacitatea bărbaţilor. O *detesta* pe Lisa Murphy, iar sentimentele erau reciproce.

Cu o lună în urmă, familia lui Corey participase la o prezentare de cai în scopuri caritabile, lângă San Antonio, iar Corey fusese surprinsă şi încântată să-l vadă pe Spence acolo.

Întrucât îşi adusese şi aparatul, reuşise să ia câteva instantanee excelente cu Spence, pe lângă fotografiile cailor. Când Lisa îşi adusese calul înapoi la grajd, după ce câştigase o cocardă albastră la proba de mers la pas, Spence o însoţise, iar Corey îi urmărise de la o distanţă discretă, sperând să-l mai zărească.

Enormul grajd era plin de cai, grăjdari, antrenori, proprietari şi călăreţi, iar Corey fusese sigură că n-avea să fie observată. Prefăcându-se că inspecta caii, pornise încet pe culoar, oprindu-se din când în când ca pentru a sta de vorbă cu unii călăreţi.

Ajunsese aproape în dreptul boxei calului Lisei,

când Spence trecuse pe lângă ea, aducându-i o Cola actualei sale prietene.

Corey se întorsese repede cu spatele, pentru ca Spence să n-o vadă, dar Lisa o observase. Ieşise din boxă şi venise valvârtej spre Corey.

— De ce trebuie să fii aşa o pisăloagă? explodase ea, cu voce scăzută dar indignată. Nu-ţi dai seama că te faci de râs ţinându-te după Spence oriunde se duce? Şi-acum, dispari şi să nu te mai văd pe-aici!

Umilită şi furioasă, Corey se întorsese la familia ei, dar îşi păstrase aparatul pregătit, în caz că-l mai vedea pe Spence. Fusese inspirată căci, deşi Spence nu mai apăru, o văzu pe Lisa aruncată de pe cal, la proba următoare.

Când Lisa ateriză în fund, cu casca zburându-i din cap şi părul ciufulit, Corey imortalizase momentul, şi pe cele următoare. Una dintre fotografii devenise o favorită de-ale ei şi era expusă la loc vizibil în cameră, deşi Spence nu apărea în cadru. Întrucât Spence încă mai aştepta răspunsul, ridică din umeri, răspunzând indiferentă:

— Lisa nu e favorita mea dintre prietenele tale.

— De ce?

— Probabil n-ai crede că e important.

— S-auzim! ordonă el.

— Okay, e mai rea decât o viperă cu două capete!

La asta, Spence râse şi, într-un gest rar de afecţiune vădită, o cuprinse cu braţul pe după umeri, strângând-o scurt.

Corey ştia că era o îmbrăţişare frăţească, dar simţi un asemenea extaz încât fu cât pe ce să-i scape o imagine revelatoare: Diana stătea la gard lângă Cole, atât de aproape de el încât mai-mai că se atingeau.

Mai mult, păreau să fie complet absorbiţi de conversaţie. Fu suficient pentru a o convinge că, oricât de nepotriviţi păreau, Diana era îndrăgostită de el. Imediat, Corey începu să-şi scormonească mintea în căutarea unui mod de a prelungi timpul petrecut împreună, ceea ce-i dezvălui şi o posibilă cale de a mai sta puţin cu Spence.

— Spence, izbucni ea, n-ai putea să mă duci cu maşina până acasă?

Spence întoarse capul dinspre cuplul de lângă gard, către ea.

— Nu te duce Diana acasă, când pleacă?

— Aşa era vorba, recunoscu Corey, după care adăugă cu un zâmbet conspirativ, arătând cu capul spre sora ei, care nu bănuia nimic: dar nu vreau să le stric seara.

Ochii lui Spence se îngustară; apoi se îndreptară spre Diana şi Cole, iar expresia lui neîncrezătoare deveni sceptic-amuzată:

— Doar nu vrei să spui că pe Diana o interesează Cole Harrison, nu?

— Nu crezi că ar fi posibil?

— Nu.

— De ce, fiindcă lucrează într-un grajd?

Corey îşi ţinu respiraţia, sperând ca idolul ei să nu aibă cusurul snobismului.

— Nu, nu din cauza asta.

— Atunci de ce să nu se poată?

Privind spre Diana, Spence clătină din cap, chicotind.

— Nu-mi vine să cred că nu ţi-ai dat seama că Diana e ultima fată de pe Pământ pe care s-o intereseze genul tenebros, meditativ, teluric. Printre altele, ar intimida-o complet.

— Ce te face să fii atât de sigur? întrebă Corey, deşi fusese şi ea de aceeaşi părere la început, când bănuise pentru prima dată ce simţea Diana.

— Cunoştinţele mele superioare despre femei, răspunse el cu o scandaloasă aroganţă masculină, combinată cu o intuiţie excelentă.

— Intuiţie! pufni indignată Corey, gândindu-se cum îşi înfipse Lisa Murphy ghearele în el. Cum poţi vorbi despre intuiţie, când crezi că Lisa Murphy e o savarină?

— Vorbeam despre Diana, nu despre Lisa, îi reaminti Spence pe un ton binevoitor, dar ferm.

Întrucât era clar că n-avea să creadă că Diana era interesată romantic de Cole, Corey căută înnebunită alt motiv de a-i explica de ce Diana trebuia să rămână acolo, şi prezentă singura justificare verosimilă care-i trecu prin minte:

— Okay, dar ai să strici surpriza dacă mă faci să-ţi spun mai mult decât atât: Diana a căzut de pe cal acum doi ani, şi de-atunci îi e frică să călărească.

— Ştiu.

Încercând să nu se abată de la adevăr, Corey continuă:

— Iar Cole insistă să călărească iar, dar ştii

cum e Diana: nu-i place să vadă nimeni că se teme…

Spence începea să înţeleagă, şi zâmbi:

— Diana va primi lecţii particulare! conchise el. Excelent!

Arătă cu capul spre jeepul său Cherokee alb, în timp ce se apropiau de cuplul de lângă gard.

— Adună-ţi lucrurile, şi-am să te las la tine, în drum spre casă.

Corey dădu din cap şi porni grăbită, cu speranţa de a o împiedica pe Diana să obiecteze, dându-i astfel planul peste cap.

— Spence a spus că mă duce el acasă, anunţă ea, cu o privire rugătoare atât de evidentă spre Diana, încât Cole fu nevoit să-şi stăpânească un zâmbet. Aşa, poţi rămâne aici cât vrei de mult.

Diana o privi deznădăjduită şi jenată.

Fără prezenţa ei ca pretext, nu mai putea şi nici nu mai voia să stea cu Cole; totuşi, dorea să-i dea posibilitatea de a pleca acasă cu Spence.

— Bine, spuse ea, hotărând să plece imediat după aceea.

În timp ce Cole lua căpăstrul calului rotat şi-l ducea înapoi spre grajd, Diana îi privi pe Spence şi sora ei cum se urcau în maşină. Aşteptă ca luminile de poziţie ale jeepului să dispară la curbă, apoi se duse în grajd să-şi ia poşeta şi cheile maşinii. La capătul culoarului, după colţ, Cole golea sacoşa cu bunătăţi pe care i le adusese lângă micul lui frigider, iar Diana se duse la el să-şi ia rămas-bun.

— Îţi mulţumesc pentru companie.

— Nu poţi pleca încă, răspunse Cole, făcând

să-i crească inima. Dacă pleci prea repede, îi vei depăşi în drum spre casă, adăugă el cu un zâmbet complice. Ceea ce-l va nedumeri complet pe Addison, iar pe Corey o va face să se simtă îngrozitor de prost. Ce-ar fi să mai stai un timp aici şi să ne ospătăm amândoi din delicatesele astea?

Dianei îi trecu prin minte că ar fi putut evita reîntâlnirea cu Corey şi Spence luând-o pe un drum ocolit, dar cum era clar că lui Cole nu-i venise această ideea, îi acceptă invitaţia cu un zâmbet fericit.

— Am mâncat deja, dar voi lua câteva fursecuri ca desert, cu tine.

— Putem mânca pe genunchi, propuse Cole, considerând că biroul din camera lui n-ar fi fost prea potrivit.

— Am să găsesc eu altă soluţie, anunţă Diana, dând deja colţul coridorului.

În timp de puiul cu legume se încălzea, Cole termină de despachetat mâncărurile; apoi îşi umplu farfuria şi ieşi din chicinetă, pe culoar.

— Totul e gata! declară Diana, întinzând mâna spre comutator. Dar va arăta mult mai bine dacă e mai puţină lumină, crede-mă!

În timp ce vorbea, atinse lămpile puternice de pe coridor, iar Cole fu surprins să constate efectul.

În mai puţin de zece minute, Diana transformase trei baloturi de fân şi o planşetă de placaj într-o masă luminată de lampă şi acoperită cu un prosop de plajă galben cu roşu şi portocaliu, scos din portbagajul maşinii, şi o bancă improvizată, în formă de L. În mijlocul mesei, între

două lămpi cu gaz, se afla un bol vechi de inox plin cu boboci portocalii şi frunze de ibisc.

— Foarte frumos, o lăudă el.

Diana ridică din umeri, zâmbind.

— Mama şi bunica mea sunt convinse că atmosfera şi prezentarea fac şaptezeci la sută din ceea ce ajută mâncarea să fie gustoasă.

— Probabil că au dreptate, răspunse Cole, în timp ce punea farfuriile pe masa ad-hoc şi se aşeza pe un balot de fân. Sunt uimit, adăugă, întinzându-şi picioarele lungi lângă masă.

Diana se aşeză şi ea pe balotul din stânga lui.

— De ce? îl întrebă, luând un fursec.

— Fiindcă eşti remarcabilă.

Cole nu voise să recunoască acest lucru cu voce tare, dar era adevărat. Printre altele, mai era şi foarte inteligentă şi foarte stăpână pe sine.

Încercând să evite o tăcere stânjenitoare, Diana o chemă pe una dintre pisicuţele la căror naştere îl ajutase pe Cole.

— Ia uite cât ai crescut, Samantha! exclamă ea, luând în braţe pisica roşcată şi dându-i o bucăţică de fursec.

Un căţel alb cu negru, fără niciun semn de rudenie vizibilă cu orice pedigree de pe Pământ, se ţinuse după ea toată seara, şi luă şi pentru el un fursec.

— Şezi, Luke! ordonă.

Când căţelul se supuse prompt, îi oferi răsplata.

— Câţi câini şi pisici ai? o întrebă Cole, privindu-i degetele care mângâiau încet blana

lăţoasă a căţelului ca şi cum ar fi fost de samur.

— N-avem nici câini, nici pisici.

— Pisoiaşule, remarcă sec Cole, adresându-i-se cu porecla pe care i-o dăduse în glumă după ce-l convinsese să-i adopte pe Luke şi Samantha, nu ţi-a spus nimeni că milostenia începe acasă?

Diana o puse pe Samantha jos şi îl luă pe Luke în poală, aruncându-i lui Cole o privire întrebătoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— De ce-oi fi ajuns *eu* să-l înfiez pe maidanezul ăsta, în locul tău? Evident, am presupus că-ţi făcuseşi deja datoria să oferi o casă multor năpăstuiţi ai sorţii, înainte de a începe să mi-i dai mie în primire.

Diana îşi îndoi sub trup un picior bronzat şi se întoarse într-o parte, ca să-i poată mângâia şi pe Luke, şi pe Sam.

— Tatăl meu are o alergie îngrozitoare la câini şi pisici. Altfel, îi spuse ea căţelului care o privea adorator, te-aş fi dus direct acasă, cu mine! Ai fi putut să dormi în patul meu…

Potaie norocoasă! Cuvintele plutiră prin mintea lui Cole atât de încet, încât la început nici nu observă în ce direcţie i-o luaseră gândurile. Privi lumina lămpii care juca pe perete în spatele ei, aruncând umbre vesele.

Diana avea aceeaşi capacitate de a înfrumuseţa mediul înconjurător doar prin simpla ei prezenţă. Într-o bună zi, avea să ajungă o femeie cu totul deosebită… şi foarte frumoasă.

Dându-şi seama că avea în faţă un copil

nevinovat, Cole îşi alungă gândul, furios pe sine pentru ceea ce gândise... şi dorise, spunând pe neaşteptate:

— E ridicol că refuzi să mai călăreşti! Chiar n-ai pic de curaj?

Dianei nu-i veni să creadă că vorbea cu ea aşa. Dintr-odată, îi veni să plângă şi, în acelaşi timp, să sară în picioare, cu mâinile în şolduri, cerându-i o explicaţie. Nu făcu niciuna, nici alta, privindu-l doar lung, în timp ce răspundea încet:

— Nu sunt fricoasă, dacă la asta te refereai.

— Nu asta am vrut să spun, răspunse Cole, simţindu-se ca un nemernic; fără îndoială, Diana Foster era una dintre cele mai curajoase, independente şi generoase fete pe care le cunoscuse vreodată. De fapt, şi eu am plâns de mi-au ieşit ochii, prima dată când am căzut de pe cal, minţi el, ca s-o consoleze.

— Eu n-am plâns, răspunse Diana, neputându-şi alunga din minte imaginea unui băieţel cu păr negru şi cârlionţat, plângând cu mâinile la ochi.

— Nu? o tachină Cole.

— Nnţ, eu niciodată. Nici când mi-am rupt mâna, şi nici când mi-a pus-o în gips doctorul Paltrona.

— Nici măcar o lacrimă?

— Niciuna.

— Bravo ţie!

— N-ai de ce să mă feliciţi, oftă Diana. Am leşinat în schimb.

Cole îşi aruncă pe spate capul şi izbucni în râs; apoi, redevenind serios, o privi cu o expresie atât

de tandră, încât inima Dianei începu să bată mai tare.

— Să nu te schimbi, îi spuse el încet. Să rămâi exact aşa cum eşti.

Dianei nu-i venea să creadă că seara aceea exista în realitate, că într-adevăr Cole îi vorbea şi o privea aşa.

— Am voie să mai cresc puţin? încercă ea o glumă, cu voce tremurătoare.

— Da, dar în rest să nu te schimbi, răspunse Cole. Într-o bună zi, va apărea un tip norocos, care-şi va da seama ce comoară rară eşti.

Previziunea lui că un alt bărbat avea să-i cucerească inima fu suficientă ca să-i strice tot cheful.

Se îndreptă şi lăsă căţelul jos.

— Şi dacă eu n-o să am aceleaşi sentimente pentru el?

— O să le ai.

— Încă nu mi s-a întâmplat. Sunt singura fată din câte ştiu care nu-i îndrăgostită de un băiat şi convinsă că vrea să se mărite cu el.

Ridicând mâna, începu să-şi numere prietenele pe degete.

— Corey e îndrăgostită de Spencer… Haley e îndrăgostită de Peter Mitchell… Denise e îndrăgostită de Doug Hayward… Missy e îndrăgostită de Michael Murchison…

Şi încheie, cu un gest dezgustat:

— Aş putea să continui aşa la nesfârşit.

Părea atât de deznădăjduită, încât Cole se simţi dator s-o înveselească, înainte de a schimba

subiectul:

— Haide, trebuie să existe măcar o altă fată de vârsta ta ca să privească şi în viitor.

Deşi Cole o considera în sinea lui pe Barbara Hayward o aeriană, Diana nu-i menționase numele, aşa că profită de ocazie ca să-şi dovedească spusele.

— Dar Barb? Ea cu cine speră să se mărite?

Dezgustată, Diana îşi dădu ochii peste cap.

— Cu Harrison Ford.

— Nici nu mă mir, comentă sec Cole.

— Şi pe urmă, mai eşti şi tu, continuă ea, provocată să aducă vorba despre Valerie, deşi ştia că asta i-ar fi alungat complet gândul de la ea însăşi.

— Ce-i cu mine?

— La Valerie mă refeream.

— A…

Cole dădu din cap, dar acest gest fu suficient pentru a-i stârni Dianei curiozitatea.

— Ai mai auzit ceva de ea în ultima vreme?

— Ne-am văzut acum câteva săptămâni, în vacanţa de primăvară.

— Cum stătea cu notele, la sfârşitul semestrului? se interesă Diana.

— Rămăsese corijentă.

— Păcat… murmură ea. Asta înseamnă că va trebui să se ducă la cursurile de vară, şi n-ai s-o poţi vedea când te întorci acasă?

— Nu mă duc acasă decât ca să mă întâlnesc cu ea.

Diana bănuise. Spera ca Valerie să-i fie

recunoscătoare lui Cole pentru loialitate, şi să nu încerce să facă din el un Labrador docil, în locul panterei negre cu care semăna. Fata aceea cu zâmbetul ca o reclamă la pasta de dinţi avea ceva care-o făcea să arate foarte nepotrivită pentru Cole.

Lângă ea, Cole îşi coborî de la gură cutia de Coca-Cola şi studie prudent expresia feroce, încruntată posesiv, de pe faţa Dianei.

— Întâmplător, îţi beau Cola? întrebă el.

Diana reveni la realitate, scuturând repede din cap. Era timpul să plece…

— Am să te ajut să strângi, zise ea, ridicându-se şi începând să adune farfuriile şi tacâmurile.

— Trebuie să învăţ pentru examene, spuse el, în timp ce stingea cele două lămpi şi lua vasul cu boboci de ibisc, dar mai am timp pentru o partidă de pinochle, înainte să pleci.

Aprinse plafonierele, iar lumina puternică risipi ultimele urme ale fanteziilor romantice din mintea Dianei. Ea îl învăţase pinochle şi *gare aux coeurs* anul trecut, în timpul uneia dintre acele după-amiezi rare şi minunate când Corey venise să ajute la cai.

— Trebuie neapărat să plec.

— Înţeleg.

Cole părea puţin dezamăgit, iar Diana îşi înfruntă tentaţia de a mai sta un timp. Încă mai ezita, când Cole dispăru în camera lui. Când ieşi ca s-o conducă la maşină, Diana pusese farfuriile în chiuvetă, felicitându-se că rezistase ispitei de a mai rămâne.

— Apropo, spuse el, am auzit unele fete vorbind despre petrecerea pe care au dat-o părinţii tăi acum două săptămâni, când ai împlinit şaisprezece ani.

Diana era prea preocupată de zâmbetul inexplicabil care ezita în colţul gurii lui, ca să dea un răspuns inteligent.

— Da, acum am şaisprezece ani…

— Ştiu, confirmă el. Iar acolo de unde sunt eu, se obişnuieşte ca fetelor care împlinesc şaisprezece ani să li se dea un dar deosebit…

Un sărut! Avea s-o sărute – şi toate spaimele Dianei se prăbuşiră sub apăsarea bucuriei şi a nerăbdării nervoase.

— Şi ce-i dăruiţi voi unei fete, când împlineşte şaisprezece ani? şopti ea cu voce tremurătoare, închizând ochii.

— Un cadou! exclamă triumfător Cole, în timp ce scotea mâna de la spate.

Ochii Dianei se deschiseră brusc, privindu-i cu surprindere mâna. Ţinea un obiect mare, de formă ciudată, împachetat într-un ziar şi legat cu un şiret de pantofi. Fără să-i observe tumultul interior, Cole i-l întinse.

— Haide, desfă-l.

Diana se reculese, afişă un zâmbet exagerat de strălucitor şi trase de un capăt al şiretului alb.

— Nu e mare lucru, o preveni Cole, părând dintr-odată cam nesigur.

Hârtia se desfăcu, pentru a da la iveală o jucărie de pluş – o pisică în mărime naturală, albă cu limbă roz, ochi verzi şi la gât o etichetă pe care

scria: „Mă cheamă Pinkerton”.

— Probabil ai primit zeci de animale de pluş exotice, adăugă el cam încurcat, când Diana întârzie să reacţioneze. De fapt, cred că eşti prea mare pentru asemenea jucării.

Avea dreptate în ambele privinţe, dar pentru Diana nimic din toate astea nu conta. Ca să facă economie de bani, se lipsea de o mulţime de lucruri, inclusiv mâncarea, dar îi cumpărase un cadou. Amuţită, îi luă din mâini jucăria ieftină, cu grijă, ca şi cum ar fi fost un bibelou de porţelan nepreţuit.

— E doar ceva simbolic… începu el, pe un ton defensiv.

Se întrerupse surprins, când Diana clătină din cap, apoi strânse animalul la piept.

— Îţi mulţumesc, Cole, şopti ea, rezemându-şi obrazul de capul miţos al pisicii. Îţi mulţumesc.

Pentru puţin, răspunse Cole în sinea lui – dar căldura incredibilă a reacţiei ei părea să-i fi luat graiul. În tăcere, închise portiera maşinii, după ce o ajută să se aşeze la volan, şi privi cum luminile de poziţie dispăreau după cotitura aleii, printre copaci.

Capitolul 8

Diana plecase de trei ore, când Cole încheie în sfârşit manualul de ştiinţe economice şi-şi împinse caietul deoparte.

Îl dureau umerii, şi-şi simţea creierul saturat de informaţii. N-avea niciun rost să mai continue; era destul de pregătit ca să ia cu brio ultimul examen,

dar notele mari nu fuseseră niciodată principalul lui scop – ci cunoştinţele pe care le dobândea, cunoştinţele necesare ca să-şi atingă scopurile.

Absent, îşi masă umerii amorţiţi, apoi închise ochii, cu gândul la scrisoarea primită de la unchiul lui.

Sosise cu poşta de dimineaţă, iar vestea era atât de incredibilă, încât Cole zâmbi, în timp ce-şi răsucea umerii încercând să şi-i destindă. Cu patru ani în urmă, o companie de foraj îl abordase pe Calvin şi-i oferise un contract şi zece mii de dolari pentru dreptul de a fora o sondă de încercare pe pământul lui.

Primul puţ nu dăduse niciun rezultat, dar în anul următor încercaseră încă o dată, pentru cinci mii de dolari în plus.

Când nici a doua sondă nu scosese la iveală destule gaze naturale pentru ca operaţiunea să fie profitabilă, renunţaseră.

Totuşi, cu câteva luni în urmă, o companie mult mai mare îl vizitase din nou pe Cal, cerând să foreze în altă zonă.

Cal le răspunsese că-şi pierdeau timpul, iar Cole era de aceeaşi părere, dar se înşelaseră. Scrisoarea de azi conţinea uluitoarea ştire că noul puţ avusese un succes enorm, iar banii aveau „să curgă gârlă”.

Îndreptându-se, Cole deschise ochii şi luă plicul gros cu scrisoarea unchiului său şi o copie a contractului pe care compania de foraj voia să-l semneze.

Pe baza calculelor lui Cal, în anul următor

aveau să câştige două sute cincizeci de mii de dolari – mai mulţi bani decât adunase bătrânul fermier într-o viaţă de om.

Era o ironie a sorţii, îşi spuse Cole amuzat, în timp ce despăturea contractul voluminos, că dintre toţi Harrisonii care s-ar fi putut îmbogăţi de-a lungul anilor, Calvin Patrick Downing risca cel mai puţin să cheltuiască această mană cerească sau să se bucure de ea. Era, din fire şi prin educaţie, un zgârcit, iar un sfert de milion de dolari n-avea să schimbe acest lucru.

În loc de a cheltui doi dolari pe un telefon interurban ca să-i dea lui Cole fantastica veste, îi trimisese o scrisoare şi o copie a contractului, cu poşta obişnuită.

Acesta era Cal – un zgârie-brânză.

Un meschin. Un calic. Cal decupa cupoane din ziare, se tundea singur, îşi peticea blugii şi se tocmea cu furie când cumpăra sârmă ca să economisească cinci cenţi pe metru. Nimic nu-l enerva mai mult decât să se despartă de un dolar.

Dar îi dăduse lui Cole cecul cu primii zece mii de dolari pentru sonda de probă, ca să se poată duce la colegiu.

Şi, un an mai târziu, îi dăduse şi al doilea cec, de cinci mii de dolari.

În tinereţea lui singuratică şi rebelă, Cole parcursese de multe ori pe jos cele patruzeci de mile până acasă la Calvin, unde găsea înţelegerea şi căldura pe care propriul lui tată era incapabil să i le dăruiască. Numai Calvin îi înţelesese frustrarea şi crezuse în visurile lui, şi pentru asta îl îndrăgea

Cole.

Dar Cal îi dăduse şi bani, ca să-şi facă un viitor adevărat – un viitor promiţător, cu posibilităţii nelimitate – lucru pentru care Cole îi purta o recunoştinţă şi o loialitate ce depăşeau toate celelalte emoţii.

Contractul pe care i-l trimisese Cal avea cincisprezece pagini acoperite cu litere mărunte şi detalii legale. Pe margini, Calvin adnotase unele comentarii de-ale lui, iar dibăcia bătrânului îl făcu pe Cole să zâmbească.

Unchiul lui se lăsase de şcoală în clasa a treia ca să se apuce de muncă, dar era un cititor vorace şi un autodidact suficient de bine educat ca să merite o diplomă de colegiu onorifică. Dar Cole nu avea de gând să-şi lase unchiul să semneze acele documente până nu le vedea un avocat competent şi cu experienţă, specializat în concesionări de petrol şi gaze.

A doua zi, când Charles Hayward urma să se întoarcă din călătoria sa de afaceri la Philadelphia, Cole intenţiona să-i ceară numele celui mai reputat avocat expert în petrol şi gaze din Houston. Toată lumea ştia că şeful lui Cole făcuse avere din afacerile cu petrol. Hayward avea să ştie la cine să-l trimită pe Cole cu contractul, şi să-i dea şi sfaturi.

Spre deosebire de mulţi dintre aristocraţii pe care Cole îi cunoscuse în ultimii ani, Charles Hayward nu era un om pompos şi plin de sine. La cincizeci de ani, era energic, muncitor, direct şi cinstit.

Avea standarde exigente în toate privinţele, de

la subordonaţi până la membrii familiei şi la cai. Cei care-i înşelau aşteptările – fie ei angajaţi, câini de vânătoare sau cai – dispăreau curând din anturajul lui, dar pe ceilalţi îi trata cu respect. Când era acasă, vizita grajdul în fiecare seară şi se plimba pe culoarul larg împărţind morcovi şi mângâieri splendizilor cai care locuiau în boxele ultramoderne.

Cu timpul, ajunsese să admire tot mai mult cunoştinţele lui Cole în materie de cai şi sârguinţa cu care-i îngrijea, iar asta dusese treptat la legarea unei anumite prietenii între ei.

Adeseori, când Hayward îşi făcea vizita nocturnă la animalele lui iubite, rămânea să converseze la o cafea cu Cole şi, încet, îi devenise un fel de mentor, oferindu-i sfaturi şi îndrumări despre cele două subiecte care-l interesau cel mai mult pe Cole: afacerile şi banii.

Când venea vorba de aceste lucruri, Charles era incisiv, sclipitor şi perspicace. De fapt, avea doar o singură slăbiciune – şi anume, familia lui. Prima lui soţie şi singurul lor copil muriseră într-un accident de avion, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, iar durerea lui Charles fusese atât de profundă şi îndelungată, încât încă mai era un subiect de conversaţie pe şoptite printre prieteni, când se adunau la grajd.

Cu şaptesprezece ani în urmă, se recăsătorise, iar noua lui soţie îi dăruise prompt un fiu şi o fiică, în următorii doi ani.

Hayward îşi adora a doua soţie, pe Jessica; le dădea, ei şi copiilor, cele mai bune lucruri care se

puteau cumpăra şi părea să presupună automat că aveau să se ridice la înălţimea tuturor aşteptărilor şi speranţelor lui.

Cole i-ar fi putut spune că se înşela. În acest domeniu, putea să-i ofere mentorului său câteva exemple dureros de concludente despre rezultatele răsfăţării copiilor şi ale încrederii într-o soţie infidelă.

După cum descoperise Cole din experienţă şi observaţii personale, Jessica Hayward era o căţea de patruzeci de ani, frumoasă, răzgâiată, promiscuă şi amorală.

Fiica ei de cincisprezece ani, Barbara, era atât de impresionată şi intimidată de ea, încât se dezvoltase complet fără şira spinării – o prozelită înnăscută pe care o lăsaseră şi mai neajutorată toate bunurile materiale cu care o cotropea Charles, articole de lux pe care nu i se cerea să le merite nici pentru note, nici pentru altceva.

Doug Hayward era un băiat de şaisprezece ani complet fermecător, iresponsabil şi chipeş, dar Cole considera că pentru el încă mai existau speranţe.

În pofida imaturităţii sale frivole, Cole întrezărea uneori la Doug o parte din intelectul tăios al lui Charles Hayward.

Avea note de nivel mediu, dar îi mărturisise lui Cole că punctajul S.A.T. îi era foarte mare.

Cole se uită la ceas, văzu că era trecut de unsprezece şi-şi întinse braţele, înăbuşindu-şi un căscat. Ieşi pe coridor şi aruncă o ultimă privire spre uşă, ca să se asigure că totul era în regulă

pentru noapte.

Capitolul 9

Jessica Hayward coborî de pe covorul rulant din camera de gimnastică vecină cu dormitorul şi luă un prosop, punându-şi-l pe după gât. Îmbrăcată cu şortul alb subţire şi un maiou roşu cu alb mulat pe trup, intră în dormitor, simţindu-se energizată, nervoasă şi singură. Soţul ei urma să vină acasă abia a doua zi, însă chiar dacă Charles ar fi fost acolo, nu i-ar fi putut da ceea ce-şi dorea. Dorea sex... sex torid, dur, buimăcitor, istovitor, pasional. Nu voia sexul călâu, politicos, plicticos de previzibil pe care Charles îl numea „a face dragoste".

Nu voia să facă dragoste; de cap voia să-şi facă. Şi nu cu Charles...

Îl dorea pe Cole.

Furioasă pe sine pentru că poftea fără speranţă la un salariat machi, arogant şi ingrat, care nu era nici pe departe egalul ei în societate, se duse la barul din debara şi scoase o sticlă scumpă de Chardonnay.

O destupă şi-şi turnă într-un pahar cu buză aurie, apoi se duse la fereastra cu vedere spre gazonul din spate şi grajduri.

Închizând ochii, şi-l imagină pe Cole, cu umerii lui laţi şi musculoşi, şi pielea lucind de sudoare.

Aceste imagini delicioase îi făcură coapsele să se contracte involuntar, şi bău dintr-o sorbitură paharul de vin, întorcându-se de la fereastră.

Îşi smulse prosopul de la gât, zăbovi doar cât

să-şi dea cu pieptenele prin păr, apoi luă sticla de vin şi încă un pahar şi ieşi. Uşa dormitorului fiicei sale era închisă, dar pe dedesubt se vedea o fâşie de lumină, iar Jessica străbătu prudentă holul, coborând apoi scara din spate.

Afară, noaptea era fierbinte şi înăbuşitoare, plină de mirosul gardeniilor care înfloreau de-a lungul cărării ce ducea la grajd. Ţinând în echilibru sticla de vin şi cele două pahare, Jessica se strecură pe uşa laterală a grajdului, simţind cu plăcere răcoarea aerului condiţionat pe pielea înfierbântată.

Fără să aprindă lumina pe culoar, trecu de colţ şi se opri în uşa lui Cole. Stătea întors cu spatele, iar Jessica privi cu nerăbdare cum îşi scotea cămaşa şi o arunca într-o parte. Lumina blândă a lămpii de pe birou îi strălucea pe muşchii unduitori ai umerilor şi spatelui îngustat spre şolduri, iar când îşi duse mâinile la încheietoarea blugilor, Jessica începu să respire mai repede.

Poate că un sunet imperceptibil îi atrăsese atenţia, căci Cole se răsuci brusc, ţintuind-o cu o privire la început alarmată, apoi nemulţumită.

— M-ai speriat îngrozitor, Jessica!

Jessica ridică paharele şi sticla de vin, şi intră în camera lui ca la ea acasă.

— Am văzut lumina aprinsă şi m-am gândit să bem ceva împreună, dacă tot n-avem somn niciunul din noi.

— Adevărul e că sunt obosit şi nu cred că-mi va fi greu să adorm.

— Nu e nevoie să-mi vii cu reproşuri, replică

Jessica, aşezându-se pe marginea biroului, picior peste picior. Nu te-am mai văzut de-un veac şi m-am hotărât să-ţi fac o vizită, atâta tot.

— Atâta tot, chiar aşa? replică sarcastic Cole, în timp ce-i privea maioul decoltat, şortul subţire şi zâmbetul seducător. Cu o mişcare deliberată, îşi luă cămaşa, dar femeia clătină din cap, cu zâmbetul devenindu-i dur şi hotărât.

— Nu te îmbrăca, iubitule. Îmi place să mă uit la tine aşa cum eşti.

— Jessica, se răsti el tăios, n-o s-o luăm de la început. Gata, s-a terminat! Ţi-am spus că-s obosit.

— Ce mod nerespectuos de a vorbi cu şefa ta, remarcă Jessica, dându-se jos de pe birou şi întinzând mâna spre obrazul lui.

— Termină, fir-ar să fie! o repezi Cole, smucindu-şi capul într-o parte.

Pentru moment, aceea era singura tactică de evaziune disponibilă. În ultimă instanţă, era dispus s-o dea la o parte cu forţa, dar nu voia s-o atingă.

Jessica îşi dădu seama că era prins în capcană, şi se apropie de el, cu un zâmbet victorios.

— Jessica... o preveni Cole ameninţător. Eşti măritată, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ştiu, replică ea, scoţându-şi maioul şi aruncându-l pe patul lui.

— Îmi place soţul tău, insistă Cole, încercând zadarnic s-o ocolească.

Jessica îl privi cu ochii măriţi de uimire, în timp ce-şi ducea mâinile la spate să-şi descheie maioul.

— Şi mie-mi place, spuse ea.

Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă şi

sordidă, Cole ar fi izbucnit în râs, atât de ridicolă era: o femeie frumoasă se dezbrăca în faţa lui, folosindu-şi trupul ca să-i taie retragerea, în timp ce declara cu inocenţă că-i plăcea propriul ei soţ, căruia voia să-i pună coarne.

— N-am chef de striptease, o preveni el.

— O să ai, destul de curând, promise Jessica, trăgându-şi în jos bretelele sutienului.

— Tu nici măcar nu ştii ce-i aia fidelitate conjugală, nu-i aşa? întrebă el, oprindu-i bretelele cu mâinile.

— Sunt întotdeauna fidelă, când Charles e în oraş, replică ea, cu ochii aprinzându-i-se, trecându-şi degetele peste părul des de pe pieptul lui. Numai că-n seara asta nu-i aici, iar tu eşti, şi mă plictisesc.

— Atunci, găseşte-ţi un hobby, i-o întoarse Cole, apucându-i strâns mâinile.

Jessica râse gutural, îl cuprinse strâns pe după gât şi începu să se frece de coapsele lui.

Cole nu se excita câtuşi de puţin, şi începea să-şi piardă răbdarea.

— Te previn, mârâi el, smulgându-i braţele de după gât. Nu complica şi mai mult lucrurile pentru amândoi.

În clipa aceea, lumina de pe coridor se aprinse, iar Cole îi acoperi gura cu palma.

— Cole? se auzi glasul profund al lui Charles Hayward, de la vreo zece metri distanţă. Am văzut că e lumină la tine şi m-am gândit să-i arunc o privire noului nostru locatar. Ce părere ai despre el?

Sub mâna lui Cole, buzele Jessicăi începură să tremure, în timp ce ochii i se dilatau, în panică.

— Vin imediat! strigă Cole, luându-i mâna de pe gură.

— O, Doamne! Trebuie să ies de-aici! şopti Jessica, rigidă de spaimă. Tremura atât de tare, încât lui Cole i s-ar fi făcut milă de ea, dacă nu i-ar fi pus pe amândoi în pericol.

— Ascultă-mă, spuse el încet, feroce, trântindu-i în mâini maioul. E în chicinetă, îşi face o ceaşcă de ness.

— Înseamnă că blochează singura cale de ieşire! gâfâi Jessica. Nu mai am nicio scăpare!

Cole nu se osteni să comenteze.

— Nu intra în panică, încercă el s-o liniştească. Am să închid uşa, şi nu va intra aici.

— Trebuie să mă duc înapoi în casă!

— *Cole*? strigă din nou Charles. Vrei şi tu o cafea?

— Nu…! Nu, mulţumesc! răspunse Cole, retrăgându-se spre uşă.

Închise uşa în urma lui şi ieşi în chicinetă, desculţ şi cu pieptul gol. Charles tocmai terminase de amestecat nessul într-o ceaşcă plină cu apă fierbinte de la robinet.

— Ei, spuse el, privindu-l zâmbitor pe Cole, ce părere ai despre noul pony de polo?

— Nu-i rău, răspunse Cole, după care încercă să facă o glumă. Nu ştiu cât de bine joacă polo, dar ca animal, e un cal arătos.

Boxa calului era doar la câteva uşi distanţă de camera lui, iar Cole se temea ca Jessica să nu

încerce să fugă.

— Poate vrei să arunci o privire la piciorul dinainte al iepei murge, propuse el, pornind spre capătul opus al grajdului. Charles ridică privirea, preocupat, şi-l urmă imediat pe Cole de-a lungul culoarului.

— Ce-are la picior?

— S-a rănit ieri, când a sărit.

— Cine-o călărea? întrebă Charles, îngrijorat de soarta splendidei săritoare pe care-i plăcea s-o călărească personal.

— Barbara.

— Nu mă mir, replică Hayward, cu o grimasă dezgustată. Încerc să nu fiu nervos cu Barb, dar până acum nu e bună de nimic, în tot ce face. Nu ştie decât să vorbească la telefon despre băieţi. Numai la asta se pricepe.

Fără să răspundă, Cole deschise uşa masivă de stejar a boxei, iar Charles îl urmă înăuntru. Îi dădu ceaşca de cafea şi se aplecă să inspecteze personal piciorul bandajat al iepei.

— Nu s-a umflat prea tare, remarcă el. Dezinfectantul ăsta pe care-l prepari tu miroase ca dracu', dar are un efect excelent. Încă mai sunt de părere că ar trebui să te faci veterinar, adăugă el, ridicându-se mult mai repede decât ar fi preferat Cole şi mângâind iapa în semn de rămas-bun. În viaţa mea n-am văzut un om care să se priceapă mai bine la animale.

— N-ar ţine nici pe departe la fel de mult la mine dacă le-aş băga tuburi pe nas, comentă Cole, cu o privire neliniştită spre hol.

I se opri respiraţia când o văzu pe Jessica apărând în uşa camerei; în clipa următoare, femeia o zbughi ca din puşcă pe culoar, ţinându-şi tricoul peste sânii goi.

Cole se răsuci să taie calea lui Charles Hayward, prilej cu care îi lovi braţul cu ceaşca de cafea, stropindu-i cămaşa.

— Ce n-ai…? începu Hayward, apoi se întrerupse şi începu să se şteargă.

— Îmi pare rău, se scuză Cole.

— Nu face nimic, o să-mi iau alta. De ce nu-l laşi mai din larg pe noul locatar, ca să vezi cum se descurcă? Eu m-am uitat la el doar o jumătate de oră, la Memphis, n-am avut mai mult timp.

Îl privi pe Cole, care dăduse să se întoarcă, şi-l întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva? Pari cam nervos în seara asta.

Cole clătină din cap şi-l urmă pe culoar, începând să creadă că Jessica reuşise să scape cu bine.

Dar se bucura prea devreme…

— Ce ciudat, spuse Charles Hayward în timp ce treceau prin dreptul camerei. Te-am văzut clar închizând uşa asta în urma ta, adineaori când ai ieşit.

— Probabil s-o fi deschis singură… începu Cole, dar se întrerupse când Hayward se opri brusc, cu un zâmbet nedumerit, privind în cameră.

— Înţeleg că erai cu cineva, şi te-am întrerupt, remarcă el. Iar acum, domnişoara a fugit din ascunzătoare…

Privirea lui Cole o urmări pe a lui, spre sutienul alb de dantelă căzut pe jos, lângă patul răvăşit, dar înainte de a apuca să reacţioneze, Charles observă încă ceva, mult mai incriminator decât sutienul, iar expresia lui surprinsă deveni acuzatoare, apoi furioasă.

— Alea nu-s paharele mele de vin? întrebă el.

Apoi intră şi ridică smucit sticla de pe masă, ca să-i vadă eticheta.

— Iar ăsta-i vinul favorit al lui Jessica…

— L-am luat cu împrumut… începu Cole. Nu, l-am furat… încercă el s-o dreagă, în timp ce Hayward se ducea cu pas întins la uşa din spate a grajdului, de unde văzu o siluetă albicioasă alergând spre casă.

— Ticălosule! explodă el, răsucindu-se şi lovind cu braţul drept, iar pumnul îi izbi falca lui Cole cu o forţă năucitoare. Fir-ai a dracului de canalie!

*

Jessica năvăli în casă şi urcă în fugă scara spre camera ei, dar când se uită pe fereastră, îşi văzu soţul apropiindu-se furios, aproape în fugă, dinspre grajd.

— O, Doamne…! gâfâi ea, tremurând de frică, în timp ce vedea cum viaţa ei confortabilă începea să se dărâme în jur. Ce-am să mă fac acum…?

Se uită înnebunită prin camera întunecoasă, în căutarea unei căi de a evita dezastrul.

În camera ei, Barbara dădu instalaţia stereo mai tare, iar lui Jessica îi veni inspiraţia.

— Barbara! strigă Jessica, repezindu-se în camera fiicei sale şi trântind în urma ei uşa, pe care o şi încuie.

Barbara ridică privirea dinspre revista pe care o citea, la început surprinsă, apoi alarmată.

— Mamă… ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă ajuţi, iubito. Fă ce-ţi spun eu, şi nu pune nicio întrebare. Voi avea grijă să nu-ţi pară rău…

Capitolul 10

Dallas, 1996

— Bună ziua, domnule Harrison – şi felicitări! strigă paznicul, când limuzina lui Cole intră pe poarta principală a campusului ultramodern, de cincizeci de acri, al Unified Industries, aflat nu departe de trustul E-Systems al lui Ross Perot.

O alee cu patru benzi şerpuia prin peisajul unduitor, presărat cu copaci, pe lângă o fântână arteziană uriaşă şi un lac artificial. Pe vreme frumoasă, salariaţii care lucrau în cele şapte clădiri întinse, cu geamuri de oglindă, unite prin pasarele acoperite, se adunau frecvent acolo să mănânce de prânz.

Limuzina lunecă pe lângă clădirea administrativă, continuându-şi drumul prin dreptul laboratoarelor de cercetare, unde trei bărbaţi în halate albe discutau aprins, mergând spre uşa de la intrare.

În sfârşit, limuzina se opri în faţa unui indicator

discret pe care scria „Birouri executive”.

— Felicitări, domnule Harrison! spuse recepţionera, când Cole ieşi din lift, la etajul şase.

Cole răspunse dând scurt din cap, preocupat, şi-şi continuă drumul prin holul de la recepţie, care era despărţit de birouri printr-un perete înalt, cu lambriuri din lemn de tec, purtând emblema corporaţiei. Acolo, vizitatorii aşteptau confortabil pe canapelele de piele verde pal, înconjuraţi de un ocean de covoare orientale pe care erau dispuse mese graţioase de mahon şi alte piese de mobilier decorativ cu intarsii de sidef sau borduri de alamă.

Fără să ia în seamă splendoarea holului de la recepţie, Cole coti la dreapta, dincolo de peretele cu lambriuri de tec, şi-şi continuă drumul pe holul mochetat spre biroul lui, doar vag conştient că în sediu domnea o tăcere neobişnuită.

Când trecu prin dreptul sălii principale de conferinţe, Dick Rowse, şeful serviciului de publicitate şi relaţii cu publicul, îl opri.

— Cole, poţi să vii aici un moment?

Imediat ce Cole intră în sala aglomerată, începură să sară dopurile sticlelor de şampanie, şi patruzeci de salariaţi izbucniră în aplauze în cinstea celui mai recent succes al corporaţiei – achiziţionarea unei profitabile firme de electronice cu contracte guvernamentale grase şi un nou cip de Computer aflat în faza de testare.

Cushman Electronics, proprietate a fraţilor Kendall şi Prentice Cushman, făcuse obiectul unor tentative ostile de înglobare din partea mai multor corporaţii majore, iar bătălia fusese feroce şi

sângeroasă. Azi, Unified Industries ieşise învingătoare, iar mass-media înnebunise de-a binelea.

— Felicitări, Cole, spuse Corbin Driscoll, controlorul companiei, punându-i în mână un pahar de şampanie.

— Discurs! strigă Dick Rowse. Vrem un discurs!

Cole îl privi cam nervos, apoi se înduplecă şi-şi ţinu „discursul”, cu un zâmbet fugar:

— Doamnelor şi domnilor, tocmai am cheltuit o sută cincizeci de milioane de dolari ca să achiziţionăm o companie care n-o să facă nici pe jumătate, dacă nu putem scoate pe piaţă cipul ăla de computer. Propun să ne gândim cu toţii la moduri de a suporta mai uşor pierderile, dacă se întâmplă asta.

— Speram ceva din care să pot cita şi pentru presă, replică Rowse. Îmi sună telefonul de sare din furcă, de-acum două ore, când s-a dat anunţul.

— Las asta în seama ta. Găsirea de citate memorabile pentru presă e sectorul tău, Dick, nu al meu.

Apoi, Cole se întoarse şi porni spre biroul lui, lăsându-l pe Dick Rowse plouat, iar pe ceilalţi, cam dezumflaţi.

În câteva minute, grupul se risipi, lăsându-i în sala de conferinţe numai pe Rowse, noua sa asistentă, Gloria Quigley, şi Corbin Driscoll. Gloria Quigley vorbi cea dintâi.

Înaltă, blondă şi strălucitoare, la cei treizeci şi doi de ani ai ei era cea mai tânără şi mai nouă membră a conducerii.

— Ce dezamăgire, oftă ea exasperată. În Wall Street e ditamai tămbălăul, fiindcă Unified Industries a smuls Cushman de sub nasul Intercorpului lui Matt Farrell şi a încă doi licitatori importanţi. Toţi suntem în euforie, personalul clerical e mândru, iar cei de la curăţenie probabil joacă ţonţoroiul, încheie ea. Şi tocmai omului care a pus la punct întreaga achiziţie nu pare să-i pese.

— A, îi pasă, replică Dick Rowse. Când vei fi aici de şase luni, îţi vei da seama că tocmai l-ai văzut pe Cole Harrison exprimând o plăcere extremă. De fapt, în viaţa mea nu l-am văzut mai fericit ca acum.

Gloria îi privi cu neîncredere pe cei doi directori.

— Şi-atunci, cum e când este nefericit.

Corbin Driscoll clătină din cap.

— Mai bine să nu vezi.

— Nu poate fi atât de rău, susţinu Gloria.

— Nu zău? glumi Corbin.

Îşi arătă părul cărunt, pieptănat impecabil.

— Un fir alb nu aveam acum doi ani, când m-am angajat pentru Cole.

Ceilalţi doi râseră, iar Corbin adăugă:

— Salariul ăla frumos şi gras, şi pachetul de beneficii pe care le-ai primit când te-ai angajat aici, vin şi cu câteva accesorii.

— Ca de pildă? se interesă Gloria.

— Ca de pildă, telefoane la miezul nopţii fiindcă i-a venit o idee şi vrea să i-o dezvolţi.

— Şi ar fi bine să-nveţi cum să împachetezi o valiză şi să prinzi avionul cu un preaviz de o oră, în

weekend, fiindcă preşedintele nostru nu trăieşte după ceas şi calendar.

— În *weekend*? exclamă Gloria, chipurile îngrozită. Va trebui să-mi închid robotul telefonic de-acasă, vinerea seara.

— Mă bucur că ai menţionat asta, spuse Rowse cu un chicotit răutăcios, scoţând din buzunar un obiect mic şi negru. Ăsta-i un cadou pentru tine – ceva în locul robotului, şi o dovadă că ai o funcţie importantă aici.

Automat, Gloria întinse mâna, iar Rowse îi trânti în palmă un pager.

— Bine ai venit la Unified Industries, îi ură el sec. Dacă eşti înţeleaptă, ai să dormi cu pagerul ăsta sub pernă.

Toţi râseră, dar Gloria ştiuse, când candidase pentru slujba aceea, că o aşteptau multe exigenţe. Printre altele, şi asta o atrăsese.

Înainte de a renunţa la propria ei firmă de *public relations* din Dallas ca să se angajeze la Unified Industries, citise toate articolele pe care le putuse găsi despre agresivul şi enigmaticul întreprinzător care intrase în istorie construind un conglomerat uriaş şi foarte profitabil, înainte de a împlini treizeci de ani. Învăţase din experienţă că era un patron dificil şi pretenţios, cu o atitudine arogantă şi nerăbdătoare care descuraja familiarismele, chiar şi printre cei de la conducere, care-l tratau toţi cu prudenţă şi respect.

Părea la fel de nepreocupat de riscul de a-şi face duşmani, ca şi de imaginea lui publică, şi totuşi proteja cu ferocitate reputaţia corporaţiei.

Servirea clienţilor era „punctul lui sensibil” personal. Ca rezultat al standardelor sale înalte şi rigide, Unified Industries fusese pe bună dreptate aclamată pentru serviciile fără egal pe care le ofereau toate companiile de sub umbrela ei corporatistă.

Indiferent dacă subsidiarul recent achiziționat era un fabricant de medicamente în pragul falimentului, o reţea de mici *fast-food*-uri, sau o mare companie de textile, prima misiune era întotdeauna aceea de a aduce domeniul serviciilor pentru public la nivelul superior al Unified Industries.

— E un mister total pentru toţi cei din lumea afacerilor, inclusiv oamenii de pe-aici, comentă Gloria, gândind cu voce tare. Nimeni nu ştie cu adevărat nimic despre el. Mi-a captat interesul de când a făcut vâlvă cu preluarea firmei Erie Plastics, acum doi ani. Un prieten mi-a spus că tehnicile lui de acaparare sunt studiate de candidaţii de la M.B.A.

— Mă rog, cu Erie Plastics n-a fost chiar atât de complicat. Pot să-ţi povestesc pe scurt ce s-a întâmplat de fapt acolo, şi nu e nevoie să candidezi la masterat ca să înţelegi, replică răutăcios Corbin.

Gloria îl privi atentă.

— Te rog.

— În esenţă, motivul pentru care Cole a reuşit a fost că a întrecut concurenţa în materie de timp şi bani. Când alte corporaţii se hotărăsc să achiziţioneze o companie, compară valoarea de cumpărare cu costurile în bani şi timp. Dacă preţul

creşte prea mult, se dau bătuţi. Asta-i practica stabilită printre corporaţiile de succes din întreaga lume. Aşa joacă adversarii lui Cole. În timp ce bătălia face prăpăd, cântăresc iar şi iar ce au de pierdut pe lângă ce au de câştigat; apoi, încearcă să prevadă următoarea mişcare a adversarului, bazându-se pe estimaţiile despre ceea ce are *el* de pierdut şi câştigat. Cole e altfel. Când el vrea ceva, nu se opreşte până nu câştigă, indiferent cât de sus ajunge preţul. Adversarii lui au înţeles în sfârşit asta, ceea ce-i dă lui Cole un avantaj şi mai mare. În prezent, când se hotărăşte să cumpere ceva, alţi achizitori potenţiali în general se retrag, decât să-şi mai dea osteneala să lupte cu el. În esenţă, asta-i arma lui şi motivul pentru care învinge.

— Şi cu Erie Plastics cum a fost? De ce a făcut din el o legendă?

Corbin dădu din cap.

— În cazul firmei Erie Plastics, iniţial au existat cinci ofertanţi, iar noi am fost primii. Consiliul de administraţie al Erie Plastics acceptase în principiu oferta noastră generoasă, dar când s-au repezit brusc şi alte companii, consiliul de la Erie a hotărât să profite de concurenţă ca să mărească avansul. Preţul şi concesiunile pe care le voia Erie au tot escaladat, până când cele trei companii mai mici s-au retras din licitaţie. Aşa, am rămas în joc doar noi şi Intercorp, şi tocmai când celelalte firme au renunţat la licitaţie, altă companie de mase plastice care le plăcea celor de la Intercorp i-a abordat cu o ofertă de vânzare. Intercorp s-a retras, şi am rămas singurii solicitaţi pentru Erie. A

doua zi după retragerea celor de la Intercorp, Cole a ripostat faţă de consiliul de la Erie, oferindu-le *mai puţin* decât la început. Erie a urlat că joacă necinstit, de s-a auzit până-n Wall Street. Au avut câţiva simpatizanţi, dar nu s-a mai prezentat niciun solicitant cu vreo ofertă, pentru că achiziţiile şi înglobările costă o avere, sau câştigi, sau pierzi, iar Cole era încă în ring – ca un campion de categorie grea, cu mănuşile pe mâini şi garda sus – gata să-l atace pe următorul concurent care făcea o mişcare înspre Erie. Restul e istorie – Unified s-a ales cu o companie de mase plastice la un preţ de dumping, iar Cole, cu puţină publicitate proastă şi o armată nouă de duşmani.

— Nu pot face nimic în legătură cu duşmanii lui, spuse Gloria, dar intenţionez să fac ceva pentru relaţiile cu publicul.

— Lui Cole nu-i pasă dacă-şi face duşmani. Îi pasă numai de Unified, şi să câştige. Asta voiam să-ţi explic adineaori: Cole Harrison ar fi plătit oricât ca să pună mâna pe Erie, indiferent cât de mult. E ca şi cum victoria ar fi pentru el la fel de importantă ca lucrul pe care şi-l doreşte, dau poate chiar mai importantă.

— Cu nişte vederi atât de înguste, m-aş fi aşteptat să rateze în afaceri, nu să aibă un succes atât de dramatic.

— Şi ai fi avut dreptate, atâta numai că are un talent cu totul special – pe lângă tenacitate, mormăi Dick Rowse, în timp ce-şi turna în pahar scotch din barul sălii de conferinţe.

— Ce talent?

— Spiritul de prevedere. Are o capacitate extraordinară de a prevedea orice tendinţă, schimbare, nevoie, şi de a fi pregătit să investească în ea cu mult timp înaintea oricăror competitori.

— Nu pari să-i admiri calitatea asta, remarcă nedumerită Gloria.

— Admir talentul, dar nu omul, declară fără ocolişuri Rowse. Orice-ar face, o face cu un soi de agendă ascunsă şi complicată în minte. Îi scoate din ţâţâni pe analiştii din Wall Street care încearcă să-i ghicească intenţiile şi rareori reuşesc. Pe *toţi* ne scoate din minţi, cum tot încercăm să ghicim ce are de gând.

— Pare un om foarte misterios, comentă Gloria, ridicând din umeri.

— Ce te face să crezi că e om? replică Rowse, mai în glumă, mai în serios. Am motive să cred că de fapt Cole Harrison e un robot cu inteligenţă artificială, într-un costum de opt mii de dolari.

— Râdeţi, voi, dar există date care să-mi confirme opinia. Nu joacă golf, nu joacă tenis, nu-l interesează sporturile profesioniste şi nici orice alt gen de viaţă socială. Dacă are vreun prieten pe lumea asta, nimeni nu ştie cine e. Fosta lui secretară mi-a spus că singurele telefoane personale pe care le primeşte sunt de la femei. Femeile, încheie el, cu o privire acuzatoare spre Gloria, par *toate* să-l găsească fascinant.

— Asta-ţi dă peste cap toată teoria cu robotul, Dick, glumi Corbin.

— Nu neapărat, replică Rowse. De unde ştim

dacă nu cumva cele mai recente tehnologii cibernetice nu pot produce roboţi masculi, cu…

— Sunt dezolată că întrerup discuţia asta atât de interesantă, minţi Gloria, ridicându-se şi punându-şi paharul pe masă, dar am treabă, şi ar fi mai bine să mă apuc de lucru. Poate că domnului Harrison nu-i pasă de imaginea lui publică, dar asta afectează corporaţia, şi suntem plătiţi ca să lucrăm pentru ea. Dacă tot e aici azi, haideţi să-l convingem să ţină o conferinţă de presă despre tranzacţia Cushman – planurile viitoare ale corporaţiei şi aşa mai departe.

— N-o s-o facă, o preveni Rowse, ridicându-se şi el. Am mai încercat.

— Atunci, să încercăm amândoi şi să vedem dacă împreună nu-l putem convinge să asculte de glasul raţiunii.

— Pe mine m-a şi refuzat deja. Poate vei avea norocul începătorului dacă încerci singură – presupunând că reuşeşti să discuţi cu el.

*

A reuşi să discute cu Cole Harrison era mult mai uşor decât să-i capteze atenţia, îşi dădu seama Gloria la câteva momente după ce fu primită în sanctuarul de crom şi sticlă cu mochetă gri metalizat şi mobilă tapiţată cu piele bordeaux.

Stătea de zece minute aşezată în faţa biroului lui Cole Harrison, încercând să-l convingă să accepte o conferinţă de presă, în timp ce el semna documente, vorbea cu secretara, dădea telefoane

şi o ignora aproape total. Dintr-odată, ochii i se aţintiră asupra ei.

— Ce spuneai? o întrebă, pe tonul sacadat al cuiva care dă un ordin de a continua – ceea ce şi făcea, desigur.

— Spuneam…

În faţa acelei priviri reci şi pătrunzătoare, Gloria ezită, apoi îşi făcu curaj.

— Încercam să explic că o conferinţă de presă acum ar fi nu numai utilă, ci chiar vitală. Presa a dat deja impresia că tranzacţia Cushman a fost o baie de sânge. Perdanţii au strigat „fraudă” încă înainte ca partida să se fi încheiat…

— Eu joc ca să câştig. Am câştigat. Ei au pierdut. Altceva nu contează.

Gloria îl privi drept în ochi, şi se hotărî să-şi verifice siguranţa slujbei.

— Conform adversarilor dumneavoastră, domnule, şi multor oameni de pe Wall Street, jucaţi exagerat de dur, nu luaţi prizonieri. Presa vă face să arătaţi ca un fel de lup rapace căruia-i place mai mult vânătoarea decât mâncarea.

— O descriere *foarte* colorată, domnişoară Quigley, replică el cu sarcasm caustic.

— Este un *fapt*, insistă Gloria.

— Ba nu, ripostă Cole, faptul e *ăsta*: Cushman Electronics a fost fondată de un geniu cu şase decenii în urmă, dar moştenitorii lui s-au lenevit şi s-au prostit de la o generaţie la alta. Acei moştenitori – care întâmplător formează consiliul de administraţie – s-au născut putrezi de bogaţi, au studiat la cele mai bune şcoli şi, în ciuda faptului

că lăsau şi investiţiile acţionarilor, să se ducă de izbelişte, *încă* mai rămăseseră atât de convinşi de propria lor superioritatea încât nu-şi dădeau seama ce li se pregătea. Nu puteau crede că n-o să intervină vreun coleg de şcoală „de pe vremuri”, să-i salveze cu o infuzie de capital pe care să-l toace fie ei înşişi, fie pe lupta contra altor tentative de înglobare. Şi în schimb, au pierdut în faţa mea – un parvenit din straturile de jos ale societăţii – şi se simt umiliţi; le ofensează toate sensibilităţile cultivate. De-asta zbiară „fraudă”. Nu ne-am angajat într-un ceai de domnişoare cu ritualuri politicoase; ne-am angajat într-o luptă. Iar în orice luptă există numai învingători şi învinşi – învinşi care nu ştiu să piardă.

Cole o aşteptă să se recunoască înfrântă şi să se retragă, dar Gloria rămase pe loc, tăcută şi încăpăţânată, refuzând să-i dea dreptate.

— Ei? întrebă el după un moment.

— Există moduri de a lupta astfel încât învingătorul să nu arate ca un barbar, iar cheia acestora sunt relaţiile cu publicul.

Avea dreptate, iar Cole o ştia, dar nu-i prea plăcea că trebuia s-o recunoască.

— La fel se spunea şi despre Matt Farrell şi Intercorp, la sfârşitul anilor optzeci, îi reaminti el. Iar acum, e Făt-Frumosul Wall Street-ului.

— Într-adevăr. Şi, în parte, datorită unei publicităţi foarte bune, care a rezultat din tumultuoasa lui căsnicie cu o moştenitoare dragă tuturor, şi dintr-un profil mai deschis şi mai public.

Cole aruncă o privire spre uşă şi-l salută din

cap pe juristul şef al corporaţiei, John Nederly, care fusese introdus în birou de secretară. Gloria presupuse că timpul afectat întrevederii luase sfârşit şi se ridică, învinsă.

— Când vrei să organizăm conferinţa de presă?

O fracţiune de secundă, Gloriei nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Păi… cât de curând posibil. Cum ar fi mâine? Avem destul timp s-o pregătim.

Cole semna alte hârtii pe care i le adusese secretara, dar ridică privirea spre Gloria şi clătină din cap.

— Diseară plec la Los Angeles, şi voi sta acolo până miercuri.

— Atunci, joi?

Acelaşi gest.

— Voi fi în Jeffersonville, joi şi vineri, cu o problemă de familie.

— Sâmbătă, atunci?

— Perfect.

Uralele mintale ale Gloriei fură retezate de secretară, care întoarse pagina calendarului de birou şi-i arătă lui Cole o însemnare, spunând:

— Mă tem că nici sâmbătă nu se poate. În seara aceea veţi fi la Houston.

— La Houston? repetă el, părând iritat şi dezgustat. De ce?

— La Balul Orhideei Albe. Aţi donat o sculptură de Klineman pentru licitaţia de caritate dinaintea balului, şi urmează să vi se prezinte un omagiu pentru generozitate.

— Trimite pe altcineva.

Toţi îl priviră surprinşi, iar Gloria se grăbi să protesteze:

— Eu am organizat Balul Orhideei. Klinemanul va fi cel mai valoros obiect scos la licitaţie…

— Şi cel mai urât, interveni Cole pe un ton atât de firesc, încât Gloria abia îşi stăpâni un chicotit.

— Atunci, de ce l-aţi cumpărat? întrebă ea, fără să se poată stăpâni.

— Mi s-a spus că ar fi o investiţie bună, iar în ultimii cinci ani valoarea i-a crescut substanţial. Din păcate, nici acum nu-mi place mai mult decât atunci când l-am cumpărat. Lasă pe altcineva să se ducă la Houston în numele corporaţiei şi să primească omagiul.

— Dumneavoastră trebuie să vă duceţi, insistă Gloria. Când serviciul de relaţii cu publicul a sugerat să participaţi cu o donaţie, aţi făcut una foarte generoasă. Fondurile vor fi trimise Societăţii Americane pentru Cancer, iar balul e un eveniment mediatic naţional major. E momentul ideal pentru puţină publicitate acolo, urmată de o conferinţă de presă aici, săptămâna viitoare.

Cole se întrerupse din scris şi o privi lung, dar nu găsi niciun contraargument şi, într-un fel, îi plăcea hotărârea ei dârză de a-şi face treaba pentru care o plătea compania, în pofida opoziţiei lui personale şi a lipsei de cooperare.

— Perfect, răspunse el scurt.

Gloria se ridică să plece. După câţiva paşi, se întoarse şi văzu că cei doi bărbaţi o priveau.

— Posturile de televiziune vor transmite ştiri despre tranzacţia Cushman, îi spuse ea lui Cole.

Dacă aveţi ocazia să prindeţi actualităţile, aş dori să le discutăm împreună şi să planificăm unele contramăsuri pentru conferinţa de presă.

Când răspunse, Cole vorbi pe un ton care dădea impresia că Gloria era în pericol să-i pună răbdarea la grea încercare.

— Am să deschid televizorul în timp ce-mi fac bagajele pentru Los Angeles.

După ce Gloria ieşi, Cole se rezemă de spătar, privindu-l pe juristul şef al corporaţiei, care se uita după ea cu o lucire admirativă în ochi.

— Tenace, nu-i aşa? remarcă John, după ce uşa se închise.

— Foarte.

— Şi are nişte picioare superbe.

Apoi, John reveni la subiect.

— Astea-s împuternicirile pe care trebuie să le semneze unchiul tău pentru şedinţa consiliului de administraţie, spuse el, împingând nişte hârtii pe birou. Cole, sunt dezolat că-ţi dau veşti proaste, dar zău că ar trebui ca unchiul tău să-ţi predea ţie acţiunile lui din corporaţie, în loc să-ţi tot dea delegaţii de fiecare dată. Ştiu că în testament eşti numit singurul lui moştenitor, dar mă trezesc noaptea scăldat în sudori reci când mă gândesc ce dezastru am avea pe cap dacă se senilizează, sau mai ştiu de ce, şi se hotărăşte să-i retragă împuternicirea.

Cole aruncă o privire răutăcioasă spre avocat, în timp ce-şi băga hârtiile în servietă.

— Faci nopţi albe de pomană, spuse el.

Îşi răsuci scaunul şi începu să scoată nişte

dosare din dulapul aflat în spatele biroului.

— Mintea lui Cal e tăioasă ca briciul.

— Chiar şi aşa, insistă John, e trecut de şaptezeci de ani, iar bătrânii pot fi păcăliţi să facă lucruri foarte ciudate şi periculoase. Anul trecut, de exemplu, un grup de acţionari mărunţi ai unei companii de chimicale din Indiana s-au hotărât să se opună unei fuziuni pe care încerca s-o realizeze consiliul de administraţie. Au găsit o bătrână din California care era proprietara unui pachet majoritar de acţiuni moştenite de la soţul ei şi au convins-o că acţiunea consiliului de administraţie ar duce la concedieri masive şi la devalorizarea drastică a acţiunilor. Apoi, au adus-o cu ei în Indiana, unde bătrâna a votat *personal* împotriva fuziunii şi a blocat toată drăcia. Peste câteva săptămâni, a trimis o scrisoarea consiliului de administraţie, spunând că fusese forţată!

Cole încuie dulapul, se răsuci la loc cu scaunul şi-l privi pe avocat cu amuzament nedisimulat, în timp ce-şi introducea dosarele în servietă.

— Din câte ştiu eu, nimeni, nici chiar eu însumi, nu l-a putut vreodată convinge, forţa sau sili pe Calvin să facă ceva ce nu voia – sau să-l împiedice să facă ceva ce dorea.

Când avocatul continuă să arate neconvins, Cole îi cită primul exemplu care-i veni în minte.

— Cinci ani de zile am insistat să plece de la fermă şi să se mute la Dallas, dar n-a vrut. Următorii cinci ani i-am petrecut încercând să-l conving să construiască o casă mai frumoasă la fermă, dar a susţinut că nu-şi dorea o casă nouă şi

ar fi fost o risipă de bani. Între timp, ajunsese să aibă minimum cincizeci de milioane de dolari, şi continua să locuiască în aceeaşi magherniţă cu două dormitoare şi curent pe sub uşi, unde s-a născut. În sfârşit, acum doi ani, s-a hotărât să-şi ia prima – şi ultima – vacanţă adevărată. În timp ce era plecat, am angajat un antreprenor care a adus o armată de tâmplări şi i-au construit o locuinţă ca lumea, în partea dinspre apus a fermei.

Închise servieta şi se ridică.

— Unde crezi că locuieşte acum?

John îi distinse ironia din glas şi ghici:

— În aceeaşi casă veche?

— Exact.

— Şi ce face acolo, în dărăpănătura aia?

— Nu e complet singur. De zeci de ani are aceeaşi menajeră, şi câţiva argaţi care-l ajută la fermă. Îşi petrece timpul fie vârându-şi nasul în treburile lor, fie citind, ceea ce a fost dintotdeauna ocupaţia lui favorită. E un cititor avid.

— Şi ce citeşte?

— Tot ce-i cade în mână, dacă are legătură cu vreun subiect care întâmplător îl fascinează la un moment dat. „Momentele” astea durează de obicei trei, patru ani, timp în care devorează zeci de tomuri pe tema respectivă. A trecut printr-o perioadă când a citit numai biografii ale eroilor de război de pe tot parcursul istoriei; pe urmă, a trecut pentru o vreme la mitologie. După aia au urmat psihologia, filosofia, istoria şi, în sfârşit, romanele western şi cele cu crime misterioase.

Făcu o pauză, pentru a nota ceva în calendarul

de birou, înainte de a adăuga:

— Acum un an, i s-a trezit un interes acut pentru revistele populare, şi a citit torul, de la „*G.Q.*” până la *Playboy*” „*Ladies’ Home Journal*” *şi* „*Cosmopolitan*”. Spune că revistele populare reflectă cel mai fidel starea de spirit colectivă a societăţii.

— Serios? replică John, atent să-şi ascundă stânjeneala instinctivă faţă de excentricităţile şi obsesiile unui milionar bătrân şi încăpăţânat care, întâmplător, deţinea un enorm pachet de acţiuni ale Unified Industries – şi care ar fi putut, dacă voia, să arunce în plin haos complexa structură corporatistă a firmei, compusă din subsidiari, diviziuni, asocieri şi parteneriate cu răspundere limitată. Şi a tras vreo concluzie din toate lecturile astea?

— Da.

Cole îi aruncă un zâmbet ironic, se uită la ceas şi se ridică să plece.

— După cum zice el, generaţia noastră a încălcat flagrant regulile moralei, ale decenţei, eticii şi responsabilităţii personale, şi în plus mai suntem vinovaţi şi de a concepe o nouă generaţie de copii care nici măcar nu înţeleg aceste *concepte*. Pe scurt, Cal a dedus din lecturile lui că America se duce de izbelişte la fel ca Grecia şi Roma antică, şi din aceleaşi motive care au cauzat declinul şi prăbuşirea lor, pe vremea când erau puteri mondiale. Metafora asta imposibilă, apropo, e a lui Cal, nu a mea.

John se ridică şi-l însoţi până la uşă, dar Cole se

opri cu mâna pe clanţă, adăugând:

— Ai dreptate când spui că e nevoie să-mi transfere mie acţiunile lui. Ar fi trebuit să rezolv problema asta cu ani în urmă, dar din diverse motive am amânat-o. Voi discuta cu Cal săptămâna asta, când îl văd.

— Problemă? repetă îngrijorat John. Chiar e o problemă?

— Nu, răspunse Cole, nedorind să-i explice unui străin rolul pe care-l jucase Cal în viaţa lui, nici recunoştinţa pe care i-o datora. Ştia că un avocat corporatist n-ar fi înţeles niciodată că numai sentimentalismul îl împiedicase să-i ceară unchiului său înapoi acţiunile pe care i le dăduse cu paisprezece ani în urmă.

Pe-atunci, Unified Industries nu era decât un vis vag şi tras de păr, dar Cal îi ascultase planurile şi-i împrumutase o jumătate de milion de dolari ca să pună bazele companiei.

Cole împrumutase încă şapte sute cincizeci de mii de dolari de la o bancă din Dallas, garantând cu beneficiile viitoare din sondele lui Cal.

După ce văzuse o mare companie de foraj încercând de două ori fără succes pe ferma lui Cal, se hotărâse să cumpere acţiuni ale celei de-a doua companii, mai mici, cea care în cele din urmă reuşise. Southfield Exploration era proprietatea prost administrată a lui Alan South, un „prospector” ţanţoş de treizeci şi trei de ani, căruia nimic nu-i plăcea mai mult decât să găsească petrol şi gaze unde dădeau greş marile firme de foraj.

Cal voise ca investiţia lui să fie considerată un împrumut, dar Cole, din mândrie, mersese cu un pas mai înainte.

Îl făcuse pe Cal partener cu drepturi depline, şi insistase şi să-i înapoieze împrumutul.

În cei trei ani care urmaseră, Alan dăduse mai multe lovituri, iar la sfârşit îşi răscumpărase acţiunile cu cinci milioane de dolari şi se despărţiseră prieteni.

După încă trei ani, Cole transformase cele cinci milioane de dolari în şaizeci şi cinci de milioane. În tot acel timp, singura condiţie a lui Cal fusese ca al doilea nepot al lui, să primească un rol în următoarea firmă a lui Cole.

Travis avea cu cinci ani mai mult decât Cole şi era dintr-un oraş aflat în capătul opus al statului Texas, unde lucra pentru o fabrică de unelte falită.

Avea o diplomă de colegiu, o soţie drăguţă pe nume Elaine, şi doi copii răsfăţaţi, Donna Jean şi Ted, pe care Cole nu-i simpatiza deloc.

Împotriva sfaturilor tuturor, Cole cumpărase o companie mică numită Hancock şi-şi inventase propriul „nume de marcă”.

Triplase forţa de vânzări a companiei, ridicase nivelul controlului de calitate şi turnase bani într-o campanie de publicitate continuă.

În doi ani, computerele Hancock se vindeau în pieţele din toată ţara şi erau lăudate pentru fiabilitatea şi flexibilitatea lor.

Apoi, îl numise pe Travis noul preşedinte al firmei Hancock, iar acesta se dovedise o valoare pentru afacerile familiei.

Compensa lipsa de imaginaţie prin loialitate, hotărâre şi o respectare neabătută a instrucţiunilor lui Cole. Patru ani mai târziu, când crease noua divizie de cercetare şi dezvoltare a Unified Industries, Cole îl numise pe Travis la conducerea ei.

Capitolul 11

— Sunt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnişoară Foster, spuse machieuza de la C.N.N. în timp ce pieptăna încet şi cu grijă părul lucios, lung până la umeri, al Dianei. Mama, sora mea şi cu mine vă citim revista din scoartă-n scoarţă, în fiecare lună.

Cabina de machiaj pentru invitaţii la C.N.N., unde aceştia îşi aşteptau intrarea în emisie, era la fel ca şi cele ale majorităţii studiourilor de televiziune din ţară, doar cu puţin mai mare.

Două mese Formica lungi se întindeau faţă-n faţă pe toată lungimea camerei înguste, sub oglinzile viu luminate.

În dreptul fiecărei oglinzi, sticluţele şi flaconaşele de cosmetice îşi disputau spaţiul cu rujurile, rimelurile, fardurile de ochi şi un sortiment întreg de pensule, periuţe şi piepteni.

Uneori, toate mesele erau ocupate, dar în după-amiaza aceea Diana era singura programată la interviu, iar tânăra care o machia nu mai putea de entuziasm.

— De ziua surorii mele, am folosit reţeta pentru budincă de vanilie a bunicii dumneavoastră.

Am pus deasupra afine glasate, la fel ca în poza din revistă. Pe urmă, am cules o mulţime de petunii pentru un aranjament şi am decorat pachetul pentru cadou cu ştampile de gumă tăiate în formă de petunii. Pentru al meu am folosit un tampon auriu, dar mama a folosit unul argintiu, şi amândouă au fost extraordinare!

— Mă bucur mult să aud, zâmbi absentă Diana, cu gândul la memoriile urgente primite prin fax la hotel, spre prânz.

— În sfârşit, mama l-a convins pe tata să încerce formula specială a bunicului dumneavoastră ca să crească fragi uriaşe şi zemoase, şi au ieşit *enorme*, şi erau delicioase! Când tata le-a văzut prima oară poza în revistă, a zis că-i o fotografie trucată şi probabil erau false, dar au reuşit fantastic! Apoi, a construit cutia aia de compot, cum ne învaţă bunicul dumneavoastră în revistă. Iar acum, citeşte din scoarţă-n scoarţă *„Foster’s Beautiful Living*”, la fel ca noi!

Simţind că se cuvenea din nou să răspundă, Diana zâmbi din nou, înainte de a trece la a doua pagină a faxului primit de la sediul Foster Enterprises din Houston.

Zâmbetul ei fu singura încurajare de care avea nevoie tânăra cea entuziastă.

— Practic toţi cunoscuţii mei vă citesc revista. Ne plac la nebunie ideile pe care le prezentaţi, iar pozele făcute de sora dumneavoastră sunt de-a dreptul extraordinare! Doamne, şi cum scrie mama dumneavoastră despre toţi, am senzaţia că vă cunosc toată familia. Când Corey a născut gemenii,

am croşetat pentru ei botoşeii aceia adorabili – îi ştiţi, cei care arată ca nişte ghete de alergări cu carâmbi înalţi, nu? Sper că i-a primit.

Diana ridică privirea şi zâmbi pentru a treia oară.

— Sunt sigură că da.

Tânăra îi aplică un strat uşor de fond de ten roşu pe obrajii înalţi şi făcu un pas înapoi.

— Am terminat, spuse ea, aproape cu regret. În realitate sunteţi şi mai frumoasă decât în fotografia de pe prima pagină a revistei.

— Îţi mulţumesc foarte mult, replică Diana, punând faxurile deoparte.

— Mai aveţi vreo zece minute până să vă cheme în studio.

Când ieşi, Diana o privi pe Cindy Bertillo, directoarea de relaţii cu publicul a revistei „*Foster's Beautiful Living*", care o însoţise la Atlanta şi stătuse în apropiere în timp ce era machiată.

— Au mai venit şi alte faxuri? întrebă ea, în timp ce nota instrucţiuni pe două dintre memoriile faxate, pentru ca Cindy să le trimită la sediu după ce se întorceau la hotel.

— Nu, astea-s toate, răspunse Cindy, vârând memoriile în servietă.

Cu părul negru, tuns scurt, ochelarii supragabarici şi mişcările ei energice, neobosita agentă de publicitate în vârstă de treizeci şi doi de ani arăta ca şi cum ar fi căutat încontinuu lucruri în avantajul revistei „*Foster's Beautiful Living*" – şi asta şi făcea. Diana îi aruncă o privire şi se

strâmbă.

— Detest interviurile astea. Îmi consumă prea mult timp. Mâine am şase întâlniri, contabilii vor să revedem planul financiar, şi ar trebui să finalizez aranjamentele pentru noua carte despre măsuţa de cafea. Sunt în întârziere cu toate!

Cindy era foarte familiarizată cu programul ucigător de încărcat al Dianei.

La treizeci şi unu de ani, Diana era mai mult decât o afaceristă de succes; devenise o celebritate, un idol fără voie – situaţie care se datora fizionomiei sale remarcabil de fotogenice şi capacităţii de a părea senină, chiar şi în momente de haos, când avea nervii întinşi la limită.

În pofida dorinţei sale de a-şi proteja intimitatea şi a duce o viaţă discretă, trăsăturile ei clasice, coloraţia vie şi eleganţa naturală o făcuseră să devină un subiect tot mai popular pentru ziarişti şi fotografi, şi pentru moderatorii *talk-show-urilor* de televiziune.

Cindy îi zâmbi cu compasiune, în timp ce repeta ceea ce spunea întotdeauna în asemenea împrejurări:

— Ştiu, dar camerele de televiziune te iubesc, iar interviurile ajută la vânzarea revistei.

Îşi înclină capul într-o parte, studiind efectul taiorului de crep galben al Dianei în contrast cu lucirile arămii din păr şi verdele frapant al ochilor.

— Arăţi extraordinar, spuse ea.

Diana îşi dădu ochii peste cap.

— Te rog, încearcă să le programezi pe mama şi bunica pentru mai multe dintre interviurile astea,

sau chiar pe bunicul, numai pe mine nu. Mama şi bunica *sunt* Idealul Foster; sunt sufletul şi spiritul întregului concept; *ele sunt revista*. S-o dea pe Corey la televizor, pentru numele lui Dumnezeu! Ea e cea cu geniul fotografic care face revista să arate atât de spectaculos. Eu mă ocup doar de afaceri şi întotdeauna când apar la emisiunile astea mă simt îngrozitor de fals. Şi-n plus, sunt prea *ocupată* pentru aşa ceva.

Rămasă fără argumente, Cindy răspunse binevoitor dar ferm:

— Mass-media te doreşte pe *tine*, Diana. Şi oricum, adăugă *ea* cu un zâmbet abătut, pe bunica n-o mai putem lăsa să dea interviuri live. A ajuns prea slobodă la gură, în ultima vreme. Nu ţi-am spus, dar luna trecută, când a înregistrat emisiunea pentru canalul C.B.S. din Dallas moderatoarea i-a cerut să explice diferenţa dintre revista. „*Foster's Beautiful Living*" şi concurenta ei „*New Style*".

Cindy aşteptă, cu sprâncenele înălţate într-o expresie de veselie nedisimulată, ca Diana să pună întrebarea inevitabilă.

— Ei, replică obosită Diana, observându-i privirea, şi ce-a spus bunica?

— A spus că, atunci când a confecţionat o lampă decorată manual după instrucţiunile din „*New Style*", era să dea foc casei.

Diana îşi înăbuşi un râs îngrozitor.

— Şi pe urmă, a spus că a mâncat gips care era mai gustos decât tortul special de nuntă din „*New Style*".

— Dumnezeule mare! exclamă Diana, râzând acum de-a binelea.

— Dacă interviul ăla ar fi fost transmis în direct, candoarea bunicii ne-ar fi adus un proces de toată frumuseţea, continuă Cindy pe un ton răutăcios. Aşa, m-am târât la picioarele redactorului de emisie şi l-am rugat să nu folosească fragmentele care ar fi fost cele mai suculente.

Se apleacă înainte, mărturisindu-i în glumă:

— A acceptat, dar data viitoare când mă mai duc la Dallas va trebui să mă culc cu el.

— Mi se pare rezonabil, răspunse Diana cu o expresie gravă, după care amândouă izbucniră în râs. Bunica nu spune asemenea lucruri din duşmănie, explică ea, redevenind serioasă. La vârsta ei înaintată, a tras dintr-odată concluzia că nu vrea să-şi irosească zilele rămase cu minciuni politicoase – sau cam aşa ceva.

— M-a informat şi pe mine, la Dallas. Oricum, pe mama şi bunicii tăi, şi pe Corey, îi programez ori de câte ori pot, ştii bine. Pot aranja ediţii speciale pentru ei, în care îşi demonstrează toate proiectele, şi au întotdeauna mare succes, dar când e vorba de *talk-show-uri* şi de interviuri personale, publicul vrea să te vadă pe *tine*.

— Aş vrea să faci ceva ca să-şi schimbe preferinţele.

— Poate am să reuşesc, dacă-ţi schimbi şi tu faţa, replică Cindy zâmbind. Mai urâţeşte-te, mai îngraşă-te şi tu. Fii mai îngâmfată, sau mai băgăreaţă, sau un pic mai ţoapă. Publicul o să

observe imediat, şi-ţi vei pierde atracţia comercială.

— Mulţumesc, îmi eşti de mare ajutor, răspunse Diana.

— Am eu vreo vină că ai devenit o icoană? Din cauza mea te consideră publicul Zeiţa Favorită a Gospodăriei Americane?

Diana făcu o mutră comică la auzul acestei expresii, pe care o născocise un comentator de la C.B.S. când îi luase Dianei un interviu, anul trecut.

— Să nu spui nimănui că n-am avut timp să gătesc o mâncare adevărată acasă în ultimii doi ani, da? Nici că a trebuit să plătesc un decorator de interior ca să-mi renoveze apartamentul, fiindcă sunt prea ocupată cu munca.

— Nu mi le-ar putea smulge nici cu cleştele, glumi Cindy, apoi redeveni serioasă; împingând cosmeticalele la o parte, îşi rezemă şoldul de marginea mesei de machiaj şi spuse cu multă gravitate:

— Diana, te-am auzit glumind despre aşa ceva de mai multe ori în ultimele câteva luni, şi sunt tot mai neliniştită. Când ai început să publici revista, aveai în faţă câmp liber, dar în ultimii doi ani situaţia s-a schimbat radical. Ştiu că nu e nevoie să-ţi spun cât de mult a evoluat concurenţa, nici câţi bani au în spate, sau până unde ar merge numai ca să te detroneze de pe primul loc, pe tine şi „*Foster’s Beautiful Living*”. Marile edituri îşi scot la înaintare propriile reviste şi cărţi şi încearcă să-şi impună propriile „icoane”. Dacă-ţi găsesc doar un singur punct vulnerabil, se vor folosi de el ca să te

lovească – pe tine, şi întregul Ideal Foster – prin toate mass-media. Indiferent cât de inventive sunt mama şi bunica ta şi toate asistentele de la revistă, femeile din America văd în tine adevăratul Ideal Foster. Ştiu că eşti extenuată şi mai ştiu şi că te nemulţumeşte îngrozitor că viaţa ta personală e amestecată cu viaţa de afaceri, dar până când tu şi Dan Penworth vă veţi căsători şi vă veţi muta la casa voastră, decorată cu o mulţime de proiecte drăguţe care au apărut în revistă, nu-ţi poţi permite nici măcar să *glumeşti* în legătură cu lipsa vieţii tale casnice. Dacă află concurenţii, te vor face să apari totalmente prefăcută.

Diana îşi lăsă capul pe spate, făcând un efort să-şi stăpânească furia.

— Sunt directoarea unei corporaţii mari şi în plină dezvoltare. *N-am* timp să desenez chenare pe tapet.

Cindy fu uimită de tremurul plângător din vocea Dianei, care părea întotdeauna să fie întruchiparea vitalităţii, a optimismului şi a seninătăţii, şi-şi dădu seama pentru prima oară că era încordată la limită.

Nici nu era de mirare, având în vedere responsabilitatea pe care o purta pe umeri.

Programul ei de muncă elimina practic orice viaţă personală.

În plus, îşi lăsase logodnicul să aştepte cu răbdare în culise timp de aproape doi ani o nuntă care trebuia să fie chiar întruchiparea Idealului Foster.

— Îmi pare rău, spuse ea cu blândeţe. Pentru

nimic în lume n-aş fi vrut să te supăr. Hai să-ţi aduc ceva. De-o cafea ce zici?

— Mulţumesc, răspunse Diana, cu un zâmbet amărât. Mi-ar face plăcere.

Cindy ieşi, închizând uşa în urma ei, iar Diana se răsuci în scaun, spre oglindă.

Privindu-şi imaginea reflectată, clătină din cap cu amuzament ironic faţă de capriciile sorţii.

— Spune-mi ceva, îi spuse ea fetei din oglindă. Cum a ajuns aşa o fată drăguţă ca tine într-un loc ca ăsta?

Femeia din oglindă o privea cu un zâmbet răutăcios.

Răspunsul era evident: necesitatea şi disperarea, după moartea subită de apoplexie a tatălui ei, cu opt ani în urmă, o determinaseră să-şi asume toate riscurile şi să sfideze sorţii, în scopul de a păstra familia unită.

Timpul şi norocul purtaseră familia ei până dincolo de orice speranţe. Timpul şi norocul – şi, probabil, o mână de ajutor providenţial din partea lui Robert Foster.

După înmormântare, când avocatul tatălui ei dezvăluise adevărata stare a finanţelor – terminase să turuie monoton în faţa familiei îndurerate despre bunurile patrimoniale ipotecate şi căderea fatală a pieţei acţiunilor din urmă cu câteva luni – numai Diana fusese capabilă să înţeleagă ce însemna toată situaţia: după ce achita datoriile tatălui ei, familia avea să rămână doar cu casa şi cu mobila din ea.

Într-un efort disperat de a-i menţine pe toţi

laolaltă, Diana se hotărâse să încerce să transforme flerul pentru stil al familiei, atât de aclamat pe plan local, într-o firmă lucrativă.

Cumva, reuşise să primească sfaturi bune, întocmise un plan de afaceri şi luase cu împrumut capitalul de pornire. Şi, în cele din urmă, reuşise să transforme stilul unic de viaţă al familiei într-o companie de milioane de dolari.

Capitolul 12

Stând în faţa chiuvetei de marmură gri închis, cu faţa acoperită de spumă de ras şi pieptul gol, Cole îşi trăgea lama peste gât, în timp ce asculta ştirile la televizor.

În cabinetul de lângă dormitor, un televizor mare era instalat în perete, în spatele unui panou glisant.

Valiza stătea deschisă pe pat, pregătită pentru călătoria la Los Angeles, iar Michelle pregătea băuturile în sufragerie.

La C.N.N. era prezentată o invitată căreia urma să i se ia un interviu.

— *În anii de când Diana Foster a conceput şi pus în aplicare un plan de a transpune „hobby"-ul familiei sale într-o afacere, ea a devenit nu numai editoarea revistei „Foster's Beautiful Living", ci şi preşedinta unei prospere corporaţii cu baza în Houston, care, sub conducerea ei, şi-a diversificat activitatea în numeroase domenii, inclusiv televiziune şi fabricaţia produselor casnice Foster – o serie de articole pentru curăţat pe baze naturale.*

Cole tocmai îşi clătea faţa când auzi numele invitatei şi presupuse că era doar o coincidenţă – dar când prezentatorul emisiunii menţionă şi numele oraşului Houston, se îndreptă şi înhăţă prosopul.

Îşi şterse spuma de ras rămasă pe faţă, în timp ce intra în bibliotecă, oprindu-se în faţa televizorului.

Un zâmbet de plăcere şi neîncredere i se aşternu pe chip, în timp ce privea fermecătoarea imagine a Dianei Foster, iar prezentatorul continua să-i înşire biografia:

— În ultimii doi ani, Diana Foster a apărut pe coperţile revistelor *„People”* şi *„Working Woman”*. S-au scris articole despre ea în numeroase ziare, de la *„The New York Times”* până la *„Enquirer”* şi *„Star”*. *„Working Woman”* a declarat-o „un exemplu a ceea ce poate – şi trebuie – să fie o femeie director” *„Cosmopolitan”* a prezentat-o într-un articol intitulat „Femei cu charismă, creier şi curaj”.

Prezentatorul se întoarse spre invitata lui.

— Diana, comentatorul nostru de ştiri te-a numit „Marea preoteasă a graţiei şi frumuseţii casnice”. Cum te face să te simţi această denumire?

Diana râse – râsul acela melodios şi gingaş pe care Cole şi-l amintea de pe vremuri – şi, după atâta timp, imaginea ochilor ei fermecători şi a zâmbetului luminos continua să-l încălzească.

— Măgulită, desigur, răspunse ea. Peste măsură de măgulită, chiar *„Foster’s Beautiful*

Living” este un imens efort de familie, iar eu nu reprezint decât o mică parte din el.

— Aveai doar douăzeci şi doi de ani când ai hotărât să încerci să comercializezi ceea ce până atunci nu fusese decât un bine cunoscut stil de viaţă familială din Houston. Erai plină de optimism tineresc sau te temeai cât de cât de riscurile pe care ţi le asumai când ai întemeiat revista?

— Aveam doar o singură teamă, răspunse cu seriozitate Diana, dar Cole zâmbi, căci o cunoscuse bine şi ştia să-i recunoască nota de umor aproape imperceptibilă din voce, care în primii doi ani nu m-a lăsat să dorm nopţile.

Moderatorul o luă în serios.

— Şi care era acea teamă?

Diana râse.

— Eşecul!

Şi, în timp ce moderatorul încă mai râdea, adăugă:

— Şi chiar trebuie să mărturisesc că o parte din averea şi prestigiul strămoşilor mei a provenit din jefuirea băncilor şi furtul de vite. De fapt, până în 1900, cel mai reputat dintre ei a fost un jucător de cărţi profesionist, şi a fost împuşcat pentru că trişase într-un saloon din Fort Worth.

Stând în mijlocul bibliotecii, desculţ, cu pumnii proptiţi în şolduri şi zâmbetul pe buze, Cole chicoti la auzul acestor cuvinte pline de spirit şi candoare neafectată.

În spatele lui, Michelle intră cu băuturile şi antreurile pe tavă.

— Ce te amuză? întrebă ea, punând tava pe

masă şi îndreptându-se.

Cole clătină din cap, fără să-şi ia ochii de la chipul Dianei.

— Asta-i Diana Foster, îi spuse ea.

Michelle făcea parte dintr-o prestigioasă familie din Dallas cu relaţii la Houston, aşa că ştia multe despre proverbialele schelete din debara ale mediului ei social.

— A investit în reputaţia familiei, a împrumutat o mulţime de bani şi i-a folosit ca să lanseze o mică firmă în care lucra toată familia. Nimeni nu se aştepta să reuşească, dar au dat lovitura în stil mare. La început, Diana a stârnit multe suspiciuni. Iar de-atunci încoace, şi-a făcut şi o mulţime de duşmani, spuse Michelle.

Imediat, Cole se simţi iritat, alături de Diana.

— De ce?

— Suntem în Texas, iubitule, ai uitat? Ăsta-i căminul reţelei „băieţilor buni”, unde mitul superiorităţii masculine încă mai prosperă, iar „macho” e un cuvânt sacru. În Texas, bărbaţii bogaţi îşi cocoloşesc şi-şi tratează cu condescendenţă nevestele şi fiicele. Iar nevestele şi fiicele *nu* trebuie să acţioneze în nume propriu, şi dacă o fac, în niciun caz nu au voie să reuşească în stil mare, necum să devină şi mai celebre decât bărbaţii.

În timp ce Cole încă mai asimila adevărul indiscutabil al afirmaţiilor ei, Michelle îşi trecu degetele printre firele scurte de păr negru de pe pieptul lui.

— Diana Foster mai e şi frumoasă, nemăritată

şi foarte rasată. Când pui toate astea la un loc, mai degrabă stârneşte invidia decât simpatia sexului feminin.

Cole îi privi degetele aristocratice, cu unghii vermillon, care se jucau aţâţător cu terminaţiile nervoase ale pieptului său.

— Asta te-ar include şi pe tine? întrebă el, deşi ştia că nu era cazul. La treizeci şi doi de ani, Michelle era prea deşteaptă, prea inteligentă şi prea înţeleaptă ca să-şi mai piardă vremea invidiind altă femeie. Şi, în plus, îşi alesese deja candidatul care să-i devină al treilea soţ, iar Diana Foster nu reprezenta o ameninţare pentru ea.

— Nu, spuse, dându-şi capul pe spate şi privindu-l pe Cole în ochi. Dar aş face schimb de locuri cu ea în zece secunde, dacă aş putea. Am fost deja victima acelor „cocoloşeli şi condescendenţe” din partea tatei şi a celor doi soţi ai mei.

Era frumoasă, candidă şi ca o pisică sălbatică la pat.

Pe lângă atracţia sexuală şi intelectuală pe care o exercita asupra lui, Cole o plăcea sincer.

Îşi uni mâinile la spatele ei, trăgând-o mai aproape.

— Ce-ar fi să ne ducem în pat, ca să te tratez şi eu cu cocoloşeală şi condescendenţă?

Michelle clătină din cap, zâmbindu-i seducător.

— În cazul ăsta, replică el cu un glas răguşit şi senzual, o să ne ducem în pat şi-ai să mă tratezi *tu pe mine* cu cocoloşeală şi condescendenţă.

În orice împrejurări, Michelle nu refuza nicio

şansă de a se culca împreună – dar acum, spre surprinderea lui, refuză din nou.

— De ce nu te însori cu mine în schimb?

Expresia lui Cole nu se schimbă.

Îi şopti un singur cuvânt, aplecându-se şi înăbuşindu-i cu gura protestele:

— Nu.

— Ţi-aş putea dărui copii, spuse Michelle cu voce tremurătoare, când el înălţă capul. Aş vrea să am copii.

Cole îşi strânse braţele în jurul ei şi-i captură buzele cu pasiune toridă care contrasta total cu finalitatea îngheţată a cuvintelor lui:

— Nu *vreau* copii, Michelle.

Capitolul 13

Telefonul de pe biroul recepţionerei sună, iar Tina Frederick răspunse cu o voce energică şi veselă care reflecta atitudinea tuturor angajaţilor firmei Foster în general:

— „Foster's Beautiful Living".

— Tina, aici Cindy Bertillo. Diana Foster s-a întors de la masă?

Agenta de publicitate a revistei suna atât de încordată şi disperată, încât Tina se uită automat peste umăr să se asigure că uşa rotativă a holului stătea nemişcată.

— Nu, încă n-a venit.

— Imediat ce-o vezi, spune-i că am să-i vorbesc. E ceva urgent.

— Bine, am să-i spun.

— Eşti prima persoană pe care o s-o vadă când va intra în clădire. Să nu pleci de la birou sub niciun motiv până nu-i transmiţi mesajul meu.

— N-am să plec.

Când închise telefonul, Tina încercă să-şi imagineze ce fel de problemă urgentă putuse surveni, dar era convinsă că, orice-ar fi fost, Diana avea s-o rezolve cu uşurinţă, fără nimic din neliniştea care se simţise din vocea lui Cindy.

Calmul şi umorul Dianei Foster erau admirate de toţi cei două sute şaizeci de angajaţi ai Foster Enterprises care lucrau în sediul din centrul oraşului Houston.

Din camera de poştă până în birourile direcţiei, Diana era celebră pentru politeţea şi respectul cu care-i trata pe toţi, indiferent cât de stresată era sau cât de mult lucra.

Astfel, nu era de mirare că Tina se ridică de pe scaun, şocată, când Diana năvăli pe uşa rotativă, peste câteva minute, cu un ziar împăturit sub braţ, şi trecu drept prin faţa biroului ei, cu paşi mari.

— Domnişoară Foster…

Dar patroana ei, de obicei atât de prietenoasă, n-o învrednici nici cu o privire.

Diana porni pe culoarul dintre separeuri şi birouri fără să se uite la nimeni, cu faţa palidă şi rigidă.

Apăsă pe butonul ascensorului şi, când uşile se deschiseră, dispăru în cabină.

Secretara ei, Sally, o văzu ieşind din lift şi-şi strânse automat mesajele telefonice, pentru că Diana întreba întotdeauna despre ele în clipa când

se întorcea la birou.

În schimb, acum trecu prin jurul separeului lui Sally ca şi cum nici n-ar fi văzut-o şi dispăru în biroul ei.

Sally rămase cu hârtiile în mână şi, când ieşi din separeu, observă alte câteva secretare privind curioase spre biroul Dianei.

Preocupată să-i dea mesajele, Sally o urmă înăuntru.

— A sunat doamna Paul Underwood, în legătură cu Balul Orhideei Albe, începu ea, citind de pe prima hârtie. M-a rugat să-ţi spun că acel colier cu ametiste şi diamante pe care-l vei prezenta la licitaţia de caritate e senzaţional şi, dacă n-ar şti c-o să ţi-l cumpere Dan Penworth, ar insista să i-l cumpere soţul ei.

Făcu o pauză, ridicând privirea.

— Cred că glumea puţin…

Aşteptă o reacţie plină de umor, dar Diana nu făcu decât să dea rigid din cap, în timp de arunca ziarul pe birou şi-şi scotea jacheta costumului de crep roşu, aruncând-o la întâmplare pe spătarul fotoliului rotativ din spatele biroului.

— Altceva? întrebă ea, cu privirea în jos şi vocea încordată.

— Da. Au sunat de la salonul nupţial ca să anunţe că le-au venit de la Paris câteva rochii noi despre care cred c-au să-ţi placă.

Diana păru să încremenească; apoi se întoarse dinspre birou şi se duse la fereastra cât peretele, cu vedere spre orizontul însorit al oraşului Houston.

Sally o privi în tăcere cum îşi încrucişă braţele pe piept, frecându-şi mânecile bluzei de mătase albă ca şi cum i-ar fi fost frig.

— Şi altceva? întrebă ea atât de încet, încât Sally se apropie ca s-o audă mai bine.

— A mai sunat şi Bert Peters. S-a ivit o problemă cu două dintre montajele fotografice care vor apărea în numărul viitor, şi echipa lui se chinuie s-o rezolve. Bert a întrebat dacă poate să reprogrameze şedinţa de producţie pe care o doreai azi, la ora patru în loc de trei.

Vocea Dianei scăzu şi mai mult, dar rămase hotărâtă.

— Contramandeaz-o.

— S-o contramandez? întrebă Sally, nevenindu-i să creadă.

Diana înghiţi în sec.

— Reprogrameaz-o pentru mâine dimineaţă la ora opt.

După un moment, adăugă:

— Dacă sora mea e în clădire, cheam-o până aici.

Sally dădu din cap şi întinse mâna spre telefonul de pe biroul Dianei, sunând la numărul interior unde ştia că o putea găsi pe Corey Foster.

— Corey e jos, cu cei de la producţie, ajută la montaje, îi explică ea. Bert a spus că are o soluţie care-o să meargă.

După ce Corey răspunse, Sally îi repetă dispoziţia Dianei, apoi închise şi privi îngrijorată spre şefa ei, care continua să stea nemişcată, cu umerii încordaţi.

— Diana? întrebă ea, cu voce ezitantă. Nu vreau să mă bag, dar s-a întâmplat ceva?

Un moment, crezu că Diana sau n-o auzise, sau nu voia să-i răspundă. Apoi însă, Diana aruncă o privire peste umăr, cu ochii ei verzi strălucind de o emoţie nedesluşită.

— Cred că se poate spune şi aşa, răspunse ea într-o şoaptă tremurătoare.

Când Sally continuă s-o privească derutată şi neputincioasă, arătă cu capul spre ziar.

— Tocmai am apărut pe prima pagină din „*National Enquirer*”.

Sally luă ziarul, cu teama deja alungată de loialitate indignată la gândul că ceva o putuse tulbura aşa pe Diana.

Însă deşi era pregătită pentru un afront, titlul şi fotografiile de pe prima pagină avură efectul unui pumn în stomac.

NECAZ ÎN PARADIS

DIANA FOSTER PĂRĂSITĂ DE LOGODNIC

Sub titlu era publicată o fotografie enormă a chipeşului logodnic al Dianei, Dan Penworth, întins pe o plajă, lângă o blondă cu forme opulente. Textul spunea:

Logodnicul Dianei Foster, Dan Penworth, în luna de miere cu noua lui mireasă, modelul şi moştenitoarea italiană de optsprezece ani Christina Delmonte.

Sally parcurse rapid povestea, simţind un gol în stomac.

Ieri, la Roma, Christina Delmonte i-a dat „lovitura” editoarei revistei „Foster’s Beautiful Living”, Diana Foster (...). În ultima vreme Imperiul Foster a suportat asediul revistelor rivale care priveau chiorâş încăpăţânarea cu care domnişoara Foster evita să se mărite şi să devină mamă, în timp ce revista ei predică frumuseţea şi binecuvântările care se găsesc în viaţa de familie...

— Canalia! şopti Sally. Ce lichea, ce...

Se întrerupse, când Corey intră în birou, grăbită şi fără să ştie nimic despre dezastru.

— Cred că am rezolvat problema cu montajul, spuse ea, privind spre faţa ferită a Dianei, apoi spre expresia şocată a lui Sally. Ce s-a întâmplat?

Drept răspuns, Sally ridică ziarul, iar Corey i-l luă din mână. Peste o clipă, şuieră:

— Nenorocitul! Un nemernic...

— Un laş! completă Sally.

— Un gunoi, adăugă Corey.

— Un jeg...

— Vă mulţumesc la amândouă, le întrerupse Diana, cu un râs forţat, printre lacrimi. În asemenea momente, loialitatea înseamnă mult.

Corey şi Sally schimbară o privire plină de compasiune, apoi Sally ieşi, închizând uşa biroului în urma ei, iar Corey se îndreptă spre sora sa.

— Îmi pare aşa de rău, şopti ea, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare protectoare.

— Şi mie, răspunse Diana, cu o voce slabă şi uimită ca a unui copil pedepsit pe nedrept.

— Haide, o chemă Corey, întorcând-o dinspre fereastră, ia-ţi jacheta şi geanta şi să ieşim de-aici.

O să ne ducem acasă, ca să le dăm împreună vestea mamei, bunicii şi bunicului.

— Nu pot pleca mai devreme.

Diana reuşi să-şi ridice puţin bărbia, dar ochii continuau să-i fie sticloşi şi răniţi de şoc.

— Nu pot să fug. Până diseară, va şti toată lumea. Îşi vor aminti că am plecat mai devreme şi vor crede că n-am putut să le fac faţă oamenilor.

— Diana, replică ferm Corey, nu poate exista nicio altă preşedintă de mare companie care să fie mai simpatizată şi mai admirată de angajaţi decât eşti tu. Se vor simţi îngrozitor…

— Nu vreau să le fie milă de mine, răspunse Diana cu vocea şi expresia mai stăpânite, încercând să revină la normalitate.

Corey ştia că n-avea niciun rost s-o contrazică.

Diana era foarte mândră şi curajoasă, iar aceste calităţi aveau s-o determine să înfrunte realitatea, indiferent cât de zdrobită era.

— Bine, dar să nu lucrezi până noaptea. Am să-i telefonez mamei ca să-i spun că venim amândouă să luăm cina acasă, la şase şi jumătate. Cu puţin noroc, le vom putea da vestea înainte s-o fi aflat din altă parte.

Aproape că se aştepta ca Diana să refuze cu mândrie şi această ofertă, dar sora ei n-o făcu.

— Mulţumesc, spuse ea.

Capitolul 14

Seara, când Diana plecă de la birou, vestea se răspândise deja, făcând-o să fie privită cu milă de

salariaţi, de paznicii din hol, chiar şi de omul de la parcare.

În timp ce Corey aştepta afară în maşină, Diana intră în apartamentul ei să-şi schimbe hainele.

Robotul telefonic era plin de mesaje de la reporteri, prieteni şi cunoştinţe care rareori o sunau – toţi, dornici să afle cât mai multe detalii interesante.

Diana era furioasă pe Dan şi totalmente umilită.

Imediat ce ea şi Corey intrară pe uşa casei din River Oaks, expresiile deznădăjduite şi indignate ale mamei şi bunicilor dădură clar de înţeles că ştirea ajunsese şi acolo.

— Am auzit la televizor, chiar înainte să veniţi voi. Nu-mi vine să cred că Dan a putut face una ca asta – chiar aşa, fără un telefon, fără o telegramă, să te anunţe… spuse doamna Foster, în timp ce aşteptau să le fie servită cina.

Diana îşi privi mâinile, învârtindu-şi pe deget inelul de logodnă cu diamant de patru carate.

— Dan a sunat din Italia alaltăieri, dar eram foarte-foarte ocupată şi n-am putut accepta apelul. Aseară, am lucrat până la miezul nopţii, iar când am ajuns acasă, deşi voiam să-l sun, am adormit în pat, cu mâna pe telefon. Probabil voia să-mi spună, dar…

Cu înverşunare, încheie:

— Numai eu sunt de vină că am aflat din ziar despre căsătoria lui.

— Să nu-ndrăzneşti să te acuzi singură pentru

asta, domnişoară! exclamă loial bunicul, foindu-se pe scaun, cu piciorul stâng încă ţeapăn după operaţia recentă. Era logodit cu tine, şi s-a însurat cu alta. Ar merita să fie bătut cu biciul!

— Niciodată nu mi-a plăcut acest Dan Penworth! declară şi bunica.

Diana le era recunoscătoare, dar era la un pas de lacrimi.

Fără să-şi dea seama că nu-i uşura deloc situaţia, bunica ei continuă cu sinceritate:

— Dan era prea bătrân pentru tine, printre altele. Păi, ce treabă să aibă un bărbat de patruzeci şi doi de ani cu o fată de douăzeci şi nouă, poţi să-mi spui?

— Aproape nimic, e clar, răspunse posomorâtă Diana, şi am treizeci şi unu, nu douăzeci şi nouă.

— Aveai douăzeci şi nouă când v-aţi logodit, insistă bunica ei.

— Noua lui soţie are optsprezece. Poate că ăsta-i numărul lui norocos.

— Diana, interveni cu blândeţe doamna Foster, nu ştiu dacă e momentul să fiu filosofică sau nu, dar întotdeauna m-am întrebat dacă voi doi eraţi potriviţi unul pentru altul.

— Mamă, te rog! Când ne-am logodit, erai foarte încântată să-l ai pe Dan de ginere.

— Într-adevăr. Dar, după ce l-ai ţinut atârnat doi ani, fără să se întâmple nimic, am început să am îndoieli.

— Atârnat! interveni bunica Dianei. Aş vrea să-l văd pe tânărul ăsta atârnat de o frânghie, pentru ce-a făcut!

— Voiam să spun, continuă doamna Foster, că dacă doi oameni se iubesc cu adevărat – dacă totul e într-adevăr „perfect” şi nu există niciun obstacol în calea căsătoriei lor, pare-mi-se că ar trebui să fie mai grăbiţi să se căsătorească decât a fost Diana. Eu m-am măritat cu tatăl tău la câteva săptămâni după ce-l cunoscusem.

Diana reuşi să zâmbească vag.

— Fiindcă nu ţi-a dat de ales.

În timpul mesei, rămase tăcută. Avea un nod în stomac, iar ceilalţi păreau s-o înţeleagă.

— Aş vrea să pot pleca pentru vreo lună, până se potoleşte totul, spuse ea, după desert.

— Ei bine, nu se poate, declară bunica. Ticălosul ţi-a făcut figura cu doar câteva zile înainte de Balul Orhideei. E un ritual la care participăm cu toţii şi, dacă nu vii, oamenii vor spune că n-ai fost în stare fiindcă aveai inima frântă!

La gândul de a fi supusă unor asemenea iscodeli în timpul celui mai important eveniment monden din Houston, Diana simţi că i se făcea rău.

— Indiferent ce fac, tot vor crede asta!

— Ce păcat că nu poţi veni la bal la braţul unui nou logodnic! comentă bunicul ei, cu o lipsă de spirit practic necaracteristică pentru el. Asta i-ar opri să mai dea din gură!

— De ce să nu vin cu un soţ nou, replică Diana, cu un râs chinuit, ca să-i fac să creadă că eu l-am părăsit pe Dan?

Împingându-şi scaunul înapoi, adăugă:

— Mă duc să mă schimb şi să fac o baie în

piscină, şi cred că am să înnoptez aici peste noapte.

Soţul lui Corey, Spence, era plecat din oraş, iar Corey o urmă la piscină. Mai târziu, în timp ce stăteau în şezlonguri, pe marginea bazinului, Corey privi profilul Dianei, cu o expresie tot mai gânditoare.

— Nu mă aşteptam să treci peste vestea de azi în câteva ore, dar am impresia că trădarea lui Dan te tulbură mai mult acum decât la început.

— De fapt, recunoscu Diana, cu privirea spre cerul înstelat, eram îngrijorată pentru firmă, nu pentru viaţa mea personală. Mai bine zis, mă tem de efectele negative ale vieţii mele *personale* asupra *afacerilor*.

Întorcându-se într-o parte, Corey îşi rezemă capul în palmă.

— Ce vrei să spui?

— Nu voiam să te îngrijorez cu problemele economice ale companiei când am stabilit, la început, să te ocupi tu de partea artistică, iar eu de cea financiară…

— Şi care-i problema – cu partea financiară, vreau să zic? întrebă Corey, văzând că Diana se oprise.

— După cum ştii, anul ăsta ne-a scăzut tirajul pentru că nu mă ridic, personal, la nivelul „Idealului Foster”. De fiecare dată când s-a întâmplat asta, a avut loc o scădere a cererilor de reclamă, iar rata noilor abonamente a intrat într-un uşor declin. Ne-am revenit întotdeauna, dar acum, graţie lui Dan, efectele vor fi mult mai grave.

— Cred că supraestimezi influenţa lui, pufni Corey, deşi nu cu prea multă convingere.

— Astă seară, aveam mai multe mesaje pe robot. Le-am ascultat în timp ce mă schimbam, după cină. Vestea a fost transmisă la ora şase pe C.B.S. şi N.B.C.

Corey simţi că i se strângea inima de furie şi regret pentru acel atac asupra mândriei şi vieţii intime a surorii sale.

— Şi crezi că toată publicitatea asta negativă cu logodnicul tău care a desfăcut logodna va afecta revista?

— N-a desfăcut logodna, Corey. M-a părăsit pentru alta. Publicul nostru cititor constă aproape în întregime din femei, şi tot succesul nostru se bazează pe credinţa cititoarelor că Idealul Foster e cel just – că aduce frumuseţe şi armonie în casă şi satisfacţii personale deosebite femeilor care-l urmează în viaţă.

— Ei bine, aşa se şi întâmplă.

Diana se întoarse într-o parte, privind-o în sfârşit pe Corey.

— Spune-mi ceva, dacă *tu* ai fi o femeie care ar vrea să aducă un spirit nou în viaţa de familie, ai mai avea încredere în promisiunile unei femei care tocmai a fost abandonată pentru o manechină italiancă de optsprezece ani? Concurenţa va turna gaz peste foc, pentru a ţine viu cât mai mult timp scandalul ăsta. Vreau să zic, faptul că sunt nemăritată, fără copii şi fără o casă proprie n-ar fi fost atât de reprobabil, atâta vreme cât eram logodită cu Dan. Ideea era că *intenţionam* să aplic

în practică ceea ce predicăm în *„Foster's Beautiful Living".* Acum, din cauza celor întâmplate, vom da impresia că folosim o fantasmagorie lucrativă pentru a încerca să profităm de un anumit segment al populaţiei – şi anume, femeile. Profiturile noastre se vor prăbuşi vertiginos, ai să vezi.

Corey nu putea încerca să judece efectele pierderii personale suferite de Diana în comparaţie cu balanţa de câştiguri şi pagube ale corporaţiei.

— Spune-mi ceva, îi ceru ea, ezitant. Ce te îngrijorează cel mai mult acum – infidelitatea logodnicului tău, sau finanţele companiei?

— Chiar acum?

— Chiar acum.

— Mă... mă îngrijorează afacerile, recunoscu Diana.

— În cazul ăsta, poate ai noroc că nu te-ai măritat cu Dan.

— Fiindcă probabil m-ar fi înşelat după ce ne căsătoream?

— Nu, fiindcă nu cred că l-ai iubit cu adevărat. Mă gândeam ce-aş simţi eu dacă Spence mi-ar face ceea ce ţi-a făcut Dan. Aş înnebuni de durere şi furie, dar fără ca asta să aibă vreo legătură cu afacerile.

Se aştepta ca Diana s-o contrazică sau să protesteze, şi nu se simţi deloc încurajată când Diana nu făcu niciuna, nici alta.

În schimb sora ei se ridică, strângându-şi genunchii la piept, cu braţele în jurul lor, ca şi cum ar fi încercat să se ghemuiască protector.

— Nu cred că sunt capabilă să iubesc pe cineva aşa cum îl iubeşti tu pe Spence.

Corey o privi cu îngrijorare crescândă. Ideea că încrederea și respectul de sine ale Dianei scăzuseră atât de mult încât o făceau să-şi pună la îndoială capacitatea de a iubi era insuportabilă.

O deranja mult mai mult decât trădarea lui Dan Penworth şi posibilele consecinţe ale acesteia în planul afacerilor.

— Diana, spuse ea foarte clar şi ferm, ceea ce-ai spus acum e cea mai mare prostie!

— Poate că nu e.

— Nu încape niciun „poate”! Ţi-a trecut prin minte că de când a murit tata ai fost prea ocupată ca să mai faci şi altceva decât să lucrezi? Că de fapt te-ai întâlnit cu foarte puţini bărbaţi? Că poate, numai poate, te-ai mulţumit cu „a-l plăcea” pe Dan, în loc să iubeşti pe altcineva?

Diana ridică din umeri.

— Indiferent ce-am greşit şi ce nu, acum revista va avea de suferit.

— Erai gata să te măriţi cu un bărbat care nu te merita; asta a fost singura ta greşeală.

— Aş vrea ca acum să fiu măritată cu unul care să mă merite.

Capitolul 15

— La naiba, Cole! explodă Calvin, ridicându-se de pe scaun şi pornind prin micul living, spre şemineu. Mă faci să-mi pierd vremea încercând să-mi vorbeşti despre împuterniciri şi acţionari, când

pe mine nu mă interesează decât să-ţi ţin bebeluşu-n braţe! Nu cred că-ţi cer prea mult – dacă stai să te gândeşti la *tot* ce-am făcut pentru tine!

Cu o hotărâre neînduplecată şi o alegere impecabilă a momentului, schimbă tactica din forţă în vinovăţie, în timp ce Cole îl asculta tăcut şi tot mai furios.

— Păi, dacă nu eram eu, acum ai fi locuit acasă la taică-tu, la fel cum a trăit şi taică-tu, şi taică-su-naintea lui, cătând să-şi câştige traiu' din fugit după armăsari. Şi când colo, tu fugi după milioane cu Rolls-Royce-ul şi-avionu' personal.

Împungându-i pieptul cu degetul arătător, pentru a-şi sublinia cuvintele, continuă:

— *Eu* sunt ăla de-a crezut mereu în tine, Cole. *Eu-s* ăla de te-a-ncurajat să te duci la colegiu. *Eu-s* ăl-de m-am dus să mă cert cu taică-tu pentru tine, şi când n-a vrut s-asculte, eu ţi-am dat toţi banii de pe sondele mele ca să-ţi faci studiile!

În toiul monologului său furios, se întrerupse şi porni spre bucătărie.

— Este ora să-mi iau doctoria, anunţă el, da' n-am terminat! Stai aci pân' mă-ntorc!

Cole îl privi cum ocolea un fotoliu vechi şi o masă plină cu reviste, fără să spună nimic. Nu avusese o zi prea bună şi, până acum, nici seara nu mergea mai bine.

Îşi terminase afacerile pe Coasta de Vest cu câteva ore mai devreme decât se aşteptase şi, arzând de nerăbdare să petreacă puţin mai mult timp cu unchiul lui, îi telefonase unui pilot,

instruindu-l să alimenteze avionul şi să fie gata să plece spre Texas înainte de ora stabilită. Iar de atunci, toate merseseră prost.

Aerul era instabil, zborul fiind incredibil de greu, iar turnul de control îi sfătuise să ocolească un masiv front de furtună de deasupra Arizonei. Noua rută îi făcuse să întârzie cu o oră, aşa că fuseseră nevoiţi să aterizeze la El Paso pentru realimentare, iar acolo traficul aerian anormal de dens îi făcuse să mai întârzie încă o oră.

Cu două ore întârziere, piloţii lui Cole îşi începeau coborârea spre Ridgewood Field, în timp ce Cole încerca pentru a şasea oară să-l sune pe Cal ca să-l ia de la aeroport, şi tot pentru a şasea oară, nu auzea decât un mesaj înregistrat că telefonul era deranjat. Întrucât serviciile telefonice din zona lui Cal erau îngrozitor de proaste, iar Cal riposta frecvent faţă de compania telefonică reţinând din factura lunară costul fiecărei zile de întrerupere, Cole presupunea că firma reacţionase ca de obicei – tăindu-i legătura.

Când coborâse din avion, căldura şi umezeala păruseră să-l înfăşoare ca o folie de celofan, iar Cole se resemnase să închirieze o maşină de la minusculul aeroport şi să plece cu ea spre fermă.

Ridgewood era la patruzeci şi cinci de mile spre nord de Kingdom City, care, la rândul său, se afla la patruzeci de mile spre est de ferma lui Cal.

Construit cu treizeci de ani în urmă şi situat în plină pustietate, Ridgewood Field era folosit în primul rând de companiile de foraj care aduceau echipamente speciale pentru repararea sondelor

vechi.

Majoritatea celorlalte avioane de pe pistă aparţineau companiei Texan Airlines, care aducea de două ori pe săptămână transporturi aeriene speciale şi câte un pasager ocazional.

Pe lângă singura pistă de beton care avea mare nevoie de reparaţii, Ridgewood Field le oferea călătorilor o clădire metalică albă, pe post de terminal.

În terminal, care nu avea aer condiţionat, serviciile erau limitate la două toalete, un bufet cu cafea şi un birou metalic vechi unde pasagerii puteau încerca să închirieze una dintre cele *două* maşini ale aeroportului, de la o femeie voinică şi veselă care lucra şi ca ospătăriţă şi pe al cărei ecuson scria „Roberta”.

Roberta îşi şterse mâinile pe şorţ şi luă un formular de închiriere de pe birou, întrebându-l politicoasă pe Cole ce maşină prefera:

— O vreţi pe aia neagră cu tobă de eşapament proastă, sau pe aia neagră cu cauciucuri proaste?

Cole îşi stăpâni o replică iritată şi semnă formularul.

— O iau pe cea cu toba proastă.

Roberta dădu din cap aprobator.

— Ăleia-i merge şi aerul condiţionat, aşa că n-o să vă coaceţi pe drum. Aţi ales bine.

La fel i se păruse şi lui Cole, atunci, dar acum nu mai era convins. Când Cal reveni în living şi începu să-l bată iar la cap, începu să-şi dorească să fi luat cealaltă maşină şi să fi avut o pană de cauciuc pe drum, ca să mai întârzie.

— Facem un târg, anunţă Cal, în timp ce se aşeza în fotoliu, în faţa lui Cole. Îmi aduci o nevastă sănătoasă şi care vrea să aibă copii, şi-am să-ţi dau în primire acţiunile alea la prima aniversare a nunţii. Altfel, am să le las toată averea mea moştenire copiilor lui Travis. Astea-s condiţiile mele: primeşti sau pleci.

Într-o tăcere împietrită, Cole îi susţinu privirea, începând să se bată uşor peste genunchi cu o revistă făcută sul.

La treizeci şi şase de ani, avea o corporaţie multinaţională, o sută douăzeci şi cinci de mii de angajaţi şi o avere estimată la douăsprezece miliarde de dolari.

Totul, în viaţa lui de afaceri şi personală, era sub control... cu excepţia acestui bătrân de şaptezeci şi cinci de ani care-l ameninţa să-i lase lui Travis jumătate din companie – lui Travis, care nu era în stare să conducă nici măcar o mică firmă subsidiară a corporaţiei, fără supravegherea lui Cole.

Cole nu credea cu adevărat că unchiul său l-ar fi trădat dându-i lui Travis jumătate din corporaţia pe care el o construise muncind ca un sclav, dar nu-i plăcea cum suna ameninţarea.

Tocmai se convinsese că bătrânul şarja, când observă cu întârziere că pe consola şemineului, care conţinuse întotdeauna vreo şase fotografii de familie înrămate, se îngrămădeau acum încă o duzină de poze – toate, ale familiei lui Travis.

— Ei? întrebă Cal, uitând de furie şi aplecându-se înainte, nerăbdător. Ce zici de termenii învoielii

mele?

— Zic, se răsti Cole, că nu-s numai ridicoli, sunt de-a dreptul nebuneşti!

— Adică vrei să spui că însurătoarea-i o „nebunie”? ripostă Cal, cu expresia redevenindu-i ameninţătoare. Păi, toată ţara asta afurisită se duce de râpă din cauza generaţiei tale şi a lipsei ei de respect pentru „nebuniile” cum sunt căsătoria, copiii şi responsabilitatea!

Când Cole refuză să se implice în discuţie, Cal arătă spre masa de cafea, care era plină cu zeci de reviste pe care Letty, menajera, lupta zadarnic să le ţină în ordine.

— Dacă nu mă crezi, uită-te doar în revistele astea. Uite-aici, începu el, înhăţând un număr din „Reader’s *Digest”* din teancul de la capătul mesei, de lângă fotoliu, *„Reader’s Digest”* era favorita lui. Uită-te-aici! Şi începu să citească, prin partea de jos a lentilelor bifocale, recitând titlurile unora dintre articole:

— „Infidelitatea în şcolile noastre – Un scandal naţional”. Potrivit articolului ăstuia, continuă el, încruntându-se la Cole de parcă ar fi fost vina lui, opt din zece elevi de liceu zic că *înşală*. În articol scrie că nivelul moral a scăzut atât de mult, încât mulţi elevi de liceu nu mai ştiu să facă deosebirea între bine şi rău!

— Nu văd ce legătură are asta cu subiectul pe care-l discutam.

— A, nu vezi? replică bătrânul, închizând revista şi dându-şi capul pe spate, pentru a privi din nou titlurile de pe copertă. Atunci, poate că

articolul ăsta e mai la obiect. Ştii cum se intitulează?

Răspunsul fiind evident, Cole nu făcu decât să-l privească resemnat.

— Titlul articolului este „Ce nu ştiu femeile despre bărbaţii din zilele noastre”.

Aruncă revista pe masă, cu un gest dezgustat, şi se uită urât la Cole.

— Ce vreau eu să ştiu e ce-o fi cu voi, tinerii, că, brusc, bărbaţii nu mai înţeleg femeile şi femeile nu mai înţeleg bărbaţii, şi nimeni nu înţelege nevoia de a vă căsători şi a rămâne căsătoriţi şi a creşte copii buni, cu frica lui Dumnezeu.

Cole continua să se bată cu revista peste genunchi, în timp ce furia îi creştea întruna.

— Cum cred că ţi-am spus în trecut, când ai adus vorba de toate astea, nu prea ai căderea să ţii nimănui predici despre meritele căsniciei şi ale copiilor, de vreme ce niciodată n-ai avut nici nevastă, nici copii!

— Spre regretul meu veşnic, ripostă Calvin, împingând nişte reviste într-o parte ca să scoată un număr recent dintr-un tabloid. Şi-acum, ia uită-te-aici, continuă el, arătându-i cu un deget osos prima pagină.

Cole aruncă o privire ziarului, iar expresia îi deveni dispreţuitoare.

— „*National Enquirer*”? constată el. Eşti abonat la „*Enquirer*”?

— Lui Letty îi place să-l citească, da’ nu asta-i problema. Problema e că generaţia voastră şi-a pierdut minţile – in corpore! Uită-te numai de ce

năzbâtii vă ţineţi! Uită-te la femeia asta tânără şi frumoasă. E celebră, şi e „mondenă din Houston”, ceea ce înseamnă că-i şi bogată.

— Ei, şi? întrebă Cole, cu privirea furioasă aţintită asupra chipului unchiului său.

— Şi, logodnicul ei – acest Dan Penworth – tocmai i-a dat papucii pentru o puştoaică italiancă de optsprezece ani, care zace tolănită pe plajă cu el, aproape despuiată.

Când Cole continuă să ignore tabloidul, Cal îl lăsă deoparte – dar nu era dispus să lase deoparte şi discuţia.

— A părăsit-o fără să-i spună o vorbă, în timp ce biata femeie îşi planifica nunta.

— Toate astea vor să însemne ceva? întrebă Cole.

— Te cred că vor să însemne! Înseamnă că Penworth e un băiat din Houston, născut şi crescut acolo, iar fata pe care-a părăsit-o, la fel. Ei bine, când texanii încep să fie bădărani cu femeile şi să calce-n picioare valorile tradiţionale, înseamnă că toată ţara asta afurisită se duce de râpă!

— Ascultă, n-am să te contrazic…

— Bine.

— Voiam să spun că n-am să te contrazic în legătură cu declinul civilizaţiei americane, al valorii căsniciei, al respectabilităţii de a avea copii…

— Bun! îl întrerupse iar Cal, ridicându-se din fotoliul uzat. Atunci, însoară-te şi lasă-ţi nevasta gravidă, ca să-ţi dau şi cealaltă jumătate a firmei. Însoară-te cu dansatoarea aia de pe Broadway pe care ai adus-o acasă acum doi ani – aia care avea

nişte unghii roşii lungi de-un stânjen – sau cu profesoara care-ţi plăcea când erai în clasa a şaptea – numai însoară-te cu cineva! Şi fă bine de te grăbeşte, că nici tu şi nici eu nu mai avem timp!

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că de doi ani o ţinem tot aşa şi eşti încă burlac, iar eu n-am niciun nepot pe care să-l joc pe genunchi, aşa că pun o limită de timp. Îţi dau trei luni ca să te logodeşti, şi încă trei luni ca să te însori. Dacă până-atunci nu mi-ai adus acasă o nevastă, am să-mi depun cele cincizeci de procente din firma ta într-un cont irevocabil pe numele tinerilor Ted şi Donna Jean. Iar pe Travis am să-l numesc administrator al contului, ceea ce-l va face neoficial partenerul tău de afaceri, iar când Ted şi Donna Jean vor împlini majoratul, pot să te-ajute ei înşişi să conduci compania. Asta, presupunând c-o să-ţi mai *rămână* vreo companie, după ce Travis va încerca să te ajute s-o conduci.

Cal aruncă ziarul pe masă şi lansă încă un avertisment în atmosfera deja încărcată.

— Eu în locul tău n-aş aştepta şase luni ca să fac treaba, Cole. Cine ştie, inima mea poate să cedeze oricând, iar săptămâna viitoare am să-mi schimb testamentul, aşa că dacă mor înainte să te însori tu, acţiunile mele din companie or să le revină lui Ted şi Donna Jean.

Cole era atât de indignat, încât chiar se gândea să încerce să-l declare legal pe bătrân iresponsabil. Sau, dacă nu reuşea, putea încerca să obţină anularea testamentului… dar asta ar fi durat ani de zile, după moartea lui Cal, iar rezultatul n-ar fi fost

deloc sigur.

Îl smulse din gânduri Letty, menajera, care apăru în uşa bucătăriei.

— Cina e gata, anunţă ea.

Amândoi o auziră, dar niciunul n-o băgă în seamă.

— Eşti capabil să înţelegi că s-ar putea să nu reuşesc să găsesc o femeie şi să mă însor cu ea în şase luni? scrâşni Cole printre dinţi.

Drept răspuns, Cal arătă cu degetul spre teancurile de reviste din spatele fotoliului său.

— După sondajele din revistele alea, ai cinci dintre cele mai importante şapte calităţi pe care le doresc femeile de la un bărbat. Eşti bogat, începu el să le numere pe degete, în ordinea în care şi le amintea, inteligent, cu studii, cu un viitor strălucit, iar Donna Jean zice că eşti „un tip trăsnet”, ceea ce cred că te califică şi ca fiind chipeş.

Convins că învinsese, Cal susţinu un moment privirea rece a lui Cole, apoi făcu un efort să risipească o parte din animozitatea pe care o crease.

— Nu eşti doar puţin curios să afli şi care-s cele două calităţi care-ţi lipsesc?

— Nu, se răsti Cole, atât de furios încât se temea să mai vorbească.

Totuşi, Cal îl lămuri:

— Nu vrei să ai copii, şi mă tem că până şi mie mi-ar fi greu să te descriu ca „tandru şi înţelegător”.

Văzând că încercarea lui de a glumi nu obţinuse nicio reacţie din partea nepotului său,

bătrânul se întoarse spre bucătărie, cu umerii uşor căzuţi.

— Letty a pus cina pe masă, spuse el încet.

Cu un sentiment de irealitate totală, Cole se uită după el, apoi îl urmă în bucătărie, cu o mapă şi un stilou de aur, scoase din servietă. Se aşeză în faţa lui şi trânti mapa pe masă.

— Scrie pe hârtie, ordonă el rece, în timp ce Letty, de lângă aragaz, se uita cu teamă de la unul la altul, cu polonicul plin de chili în mână.

Automat, Calvin luă stiloul, dar fruntea i se încreţi de nedumerire.

— Ce să scriu?

— Scrie termenii acordului şi include orice „cerinţe” concrete s-ar putea să ai din partea femeii cu care-am să mă însor. N-am chef de surprize, dacă vin cu una acasă, fiindcă nu corespunde nu ştiu cărui criteriu pe care ai uitat să-l menţionezi.

Unchiul lui arătă sincer lezat.

— Nu încerc să-ţi aleg o nevastă, Cole. Las asta în seama ta.

— Al dracu’ de generos mai eşti!

— Vreau să fii fericit.

— Şi ai cumva impresia că toată povestea asta mă face fericit?

— Acum, nu. Nu în clipa asta, dar numai fiindcă eşti oţărât.

— Nu sunt oţărât, replică dispreţuitor Cole, sunt dezgustat!

Bătrânul tresări, dar nu se îndupleca. Încercă să împingă mapa înapoi spre Cole, însă acesta o

opri cu palma.

— Vreau în scris, declară el.

Într-o încercare disperată de a-i linişti înainte de a se lua iar la harţă, Letty aduse grăbită pe masă farfuriile cu chili aburinde şi le puse în faţa lor.

— Mâncaţi cât e cald! îi zori ea.

— Ce vrei în scris? întrebă Cal, arătând nedumerit şi furios.

— Mâncaţi acum, insistă Letty. Scrieţi pe urmă.

— Vreau să scrii că-mi vei preda cele cincizeci de procente ale tale din companie, dacă în şase luni vin acasă cu o soţie.

— De când n-ai încredere în cuvântul meu?

— De când ai început să te pretezi la şantaje?

— Ia te rog! explodă Cal, deşi arăta destul de vinovat. Am dreptul să decid cui îi revin cele cincizeci de procente ale mele. Am dreptul să vreau să ştiu că, într-o bună zi, fiul tău va beneficia de banii mei.

— Un fiu? ripostă Cole, cu glasul scăzut ameninţător. Face şi asta parte din înţelegere? O condiţie nouă? Ştii ceva, ce-ar fi să mă însor cu o femeie care are deja un băieţel, ca să nu trebuiască să aştepţi şi să-ţi mai faci griji?

Calvin îl privi încruntat, apoi mâzgăli repede pe hârtie ceea ce-i ceruse Cole şi împinse mapa peste masă, cu un mormăit indignat.

— Poftim, în scris! Fără alte condiţii.

Mâncară într-o tăcere încordată, terminând repede.

Apoi, Cole reveni în living, unde deschise

televizorul şi-şi scoase hârtiile din servietă.

Munca era mai sigură şi mai bogată în compensaţii decât riscul unui nou conflict, iar televizorul făcea ca tăcerea dintre ei să pară mai puţin ameninţătoare.

În fotoliu, unchiul lui coborî ziarul *„Houston Chronicle*” pe care-l citea, privindu-l pe Cole cu o expresie îngândurată, ca şi cum totul s-ar fi rezolvat spre mulţumirea amândurora.

— După câte am citit eu, multe femei preferă să nu aibă copii, în zilele noastre. Mai mult le interesează cariera. Ai grijă să nu-ţi alegi una din astea.

Cole îl ignoră ostentativ, continuând să scrie.

— Şi vezi să nu te pomeneşti cu vreo căutătoare de aur care să nu-ţi dorească decât banii.

Furia lui Cole dădu iar în clocot.

— Cum dracu' vrei să aflu care-s adevăratele motive ale unei femei, în doar şase luni?

— Bănuiam că de-acum ai devenit expert în femei. N-ai avut acu vreo doi ani nu ştiu ce prinţesă care s-a ţinut după tine prin toată Europa?

Cole îl privi într-o tăcere îngheţată, iar în cele din urmă Calvin ridică din umeri.

— Nu e nevoie să cunoşti o femeie pe dinăuntru şi pe din afară ca să fii sigur că n-o interesează să se mărite cu banii tăi, nu cu tine.

— Nu zău? replică tărăgănat Cole. Şi, pe baza vastei tale experienţe matrimoniale, cum propui să aflu ce motive poate avea viitoarea mea soţie?

— Eu în locul tău, cred c-aş găsi că cea mai

bună cale de a evita vreo capcană e să aleg o femeie care are deja banii ei.

Înălţă din sprâncene, parcă aşteptându-l pe Cole să-i aplaude soluţia, dar acesta îl ignoră şi reveni cu atenţia la documentele lui.

În următorul sfert de oră, tăcerea rămase neîntreruptă, cu excepţia foşnetului paginilor de ziar; apoi Cal vorbi din nou, despre ultimul subiect de care avea chef Cole.

— Scrie aici, în rubrica lui Maxine Messenger, că sâmbătă seara te duci la Balul Orhideei Albe, şi că ai donat obiectul cel mai scump pentru licitaţie. Maxine zice că balul va fi „cel mai strălucitor eveniment monden al înaltei societăţi din Houston”. Cu o ocazia ca asta, n-ai de ce să te temi că vei pune mâna pe o căutătoare de aur.

Ce-ar fi să arunci o privire, să găseşti o femeie care te atrage şi s-o aduci aici ca s-o văd şi eu – *şi*, adăugă el pe un ton răutăcios – să văd şi certificatul de căsătorie. La prima aniversare a nunţii, am să-ţi predau jumătatea mea din companie, aşa cum am scris pe hârtia aia.

Cole nu răspunse, iar peste câtva timp Calvin căscă.

— Cred c-am să-mi termin ziarul în pat, anunţă el, ridicându-se. E zece. Ai să mai lucrezi mult?

Cole studia scrisoarea de intenţie pe care o redactase John Nederly, la cererea lui.

— De paişpe ani lucrezi mult, răspunse el scurt. *De-asta* tu şi Travis sunteţi aşa de bogaţi.

Un moment, Cal rămase privindu-l, dar nu-l putu contrazice, aşa că ieşi încet din cameră.

Capitolul 16

Cole nu ridică privirea până când auzi uşa de la domnitorul unchiului său închizându-se, apoi aruncă documentele pe masă cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, care-i reflecta proasta dispoziţie.

Foile de hârtie căzură peste „*National Enquirer*” – chiar lângă fotografia femeii care fusese părăsită de logodnicul ei. Chiar lângă fotografia Dianei Foster.

Cole se repezi înainte, înhăţă ziarul şi citi scurtul articol cu un sentiment de compasiune sumbră faţă de victima incidentului; apoi îl aruncă la loc, şi gândurile îi reveniră la Cal.

Se gândea posomorât la ceea ce avea de făcut, când îi atrase atenţia o mişcare spre dreapta şi, ridicând privirea spre uşa bucătăriei, o văzu pe Letty cu o cană în mână şi un zâmbet ezitant pe faţă.

De când îşi amintea Cole, ori de câte ori nu se înţelegea cu unchiul lui, Letty Girandez, care era o bucătăreasă îngrozitoare, apărea imediat după aceea cu câte ceva de mâncare sau de băut pentru Cole – un gest de consolare din partea unei femei cumsecade care ştia că gătea prost.

Trecută de şaizeci de ani, Letty avea o faţă rotundă şi simplă, care reuşea să-i transmită blândeţea sufletească, şi o voce scăzută, cu accent spaniol, care-i dădea un aer de gentileţe delicată.

Expresia lui Cole se îmblânzi, în timp ce femeia

venea prin living şi punea cana aburindă pe masa de cafea.

— Ciocolată fierbinte? ghici el.

Reţeta lui Letty pentru proasta dispoziţie era întotdeauna aceeaşi: ciocolată fierbinte seara, şi limonadă ziua.

Şi prăjitură.

Prăjitură cu ciocolată!

— Unde mi-e prăjitura? o tachină el, luând cana.

Letty se întoarse spre bucătărie.

— A mai rămas nişte prăjitură cu ciocolată de ieri. Am cumpărat-o de la prăvălie.

Deşi ultima informaţie făcea ca prăjitura să fie mai dezirabilă, lui Cole nu-i era foame.

— Dacă n-ai copt-o tu, nu merită s-o mănânc, glumi el.

Letty zâmbi radios la auzul complimentului, apoi porni înapoi spre bucătărie.

— Mai rămâi, hai să stăm puţin de vorbă.

Femeia se aşeză pe fotoliul unde stătuse Cal, ezitând, ca şi cum nu s-ar fi cuvenit să stea acolo.

— Nu trebuie să-l contrazici pe unchiul matale, spuse ea într-un târziu.

— De douăzeci de ani îmi spui asta.

— Ţi se pare nefirească dorinţa unchiului matale să te vadă însurat cât mai curând?

— Ăsta-i un mod de a o spune, răspunse Cole, străduindu-se să-şi ascundă sarcasmul din glas.

— Probabil crede că dacă nu te sileşte el să te însori, n-ai s-o faci niciodată.

— Ceea ce nu e treaba lui.

Letty ridică faţa spre el.

— Te iubeşte.

Cole mai luă o înghiţitură din ciocolata fierbinte şi puse cana pe masă, cu furie.

— Asta nu mă consolează cu nimic.

— Însă chiar şi-aşa, e adevărat.

— Iubirea nu e o scuză pentru şantaj, chiar dacă şarjează.

— Nu cred că şarjează. Cred că unchiul matale o să le lase jumătatea lui de companie celor doi copii ai lui Travis, dacă nu te însori.

La auzul acestor cuvinte, pe Cole îl străbătu un nou val de furie.

— Nu ştiu cum ar putea să justifice asta faţă de el însuşi, sau faţă de mine!

Remarca lui era retorică, dar Letty răspunse, iar Cole îşi dădu seama că avea perfectă dreptate:

— Pe unchiul matale nu-l interesează acum banii; numai nemurirea îl interesează. Îşi doreşte să fie nemuritor, şi-şi dă seama că numai prin fiul lui i se poate împlini asta.

— Nu sunt fiul lui, sublinie nervos Cole.

Letty zâmbi dulce, dar răspunsul ei fu plin de convingere calmă:

— El aşa te vede.

— Dacă după nemurire umblă, atunci i-au dăruit-o deja cei doi copii ai lui Travis. Travis şi cu mine suntem amândoi nepoţii lui. Chiar dacă aveam copii, ar fi înrudiţi cu el în acelaşi fel ca ai lui Travis.

Femeia îşi stăpâni un zâmbet.

— Fiul lui Travis e leneş şi îmbufnat. Poate o

să-i treacă într-o zi, dar deocamdată unchiul matale nu vrea să-şi lase nemurirea în seama unuia ca Ted. Donna Jean e sfioasă şi timidă. Poate că mai târziu o s-arate curaj şi cutezanţă, dar până una-alta…

Lăsă fraza neterminată, astfel încât Cole să tragă concluzia evidentă – că unchiul lui nu voia să-şi lase nemurirea nici în seama Donnei Jean.

— Ai idee de unde i-o fi venit obsesia asta neaşteptată cu nemurirea? întrebă el.

Letty şovăi, apoi dădu din cap.

— Îi slăbeşte inima. Acum, doctorul Wilmeth vine mai des. Zice că nu se mai poate face mare lucru.

Trase aer în piept, adânc, tremurător, şi-l privi cu ochii ei căprui plini de lacrimi.

— Doctorul Wilmeth zice că mai e doar o chestiune de timp până o să…

Se întrerupse, apoi se ridică şi ieşi în fugă din cameră.

Aplecându-se înainte, Cole îşi rezemă coatele pe genunchi, copleşit de un sentiment cumplit de teamă şi de amintirile serilor plăcute şi ale conversaţiilor animate pe care le avusese cu unchiul lui în ultimii treizeci de ani.

Se părea că singurele momente de căldură familială pe care le cunoscuse vreodată avuseseră loc în acea cameră jerpelit-confortabilă. Odată cu Cal, toate acelea aveau să moară.

Iar dacă Letty avea dreptate, nu mai era mult până atunci.

Se îndreptă şi luă cana de ciocolată, cu gândul

s-o ducă la bucătărie. În acel moment, privirea îi căzu pe ziarul împăturit de alături. Din pagină îi zâmbea faţa Dianei Foster.

Încă de la şaisprezece ani făgăduise să ajungă o mare frumuseţe, dar cu cât îi privea mai mult trăsăturile uluitoare şi zâmbetul încrezător, cu atât îi era mai greu s-o reconcilieze pe acea strălucitoare femeie de afaceri cu adolescenta fermecător de cuviincioasă şi modestă pe care și-o amintea.

Simţi din nou un junghi de compasiune şi indignare. Cu frumuseţea şi averea ei, cu bunătatea şi inteligenţa ei, ar fi trebuit să se bucure de tot ce avea mai bun viaţa de oferit. Asta meritase – *nu* să fie făcută de râsul naţiunii, de alde Dan Penworth.

Cu un oftat obosit, Cole îşi alungă gândul şi se ridică, ducând cana la bucătărie. Acolo, turnă cu grijă restul în chiuvetă şi spălă urmele, pentru ca Letty să nu observe cât de mult îi „plăcea” ciocolata ei. Adevărul era că detesta ciocolata fierbinte.

Şi mai detesta şi halviţa. Detesta îndeosebi bolile şi medicii care puneau diagnostice fără să propună şi un tratament. Şi, la o adică, nu era prea încântat nici de căsniciile false care erau condamnate la eşec încă înainte de a începe.

Capitolul 17

Cu zâmbete strălucitoare şi artificiale fixate pe feţe, rudele Dianei şi doi prieteni de-ai ei stăteau

de-o parte şi de alta a holului aglomerat, făcând eforturi eroice să dea impresia că totul era absolut normal, în timp ce priveau uşa rotativă de alamă a intrării în Hotelul Balmoral, aşteptând s-o vadă pe Diana.

— Cu siguranţă, decoraţiunile sunt fermecătoare, remarcă fără tragere de inimă mama Dianei.

— Seamănă foarte mult cu prima scenă din „*Camelot*”, confirmă Corey, privindu-şi soţul. Nu-i aşa?

În loc să răspundă, Spence o cuprinse cu braţul pe după talie şi o strânse încurajator.

— Nu-ţi face griji. Totul va ieşi perfect, iubito.

— Diana a spus că va fi aici la şapte şi un sfert, iar acum e şi jumătate, spuse Corey. Iar Diana nu întârzie niciodată.

Mama ei privi prin hol şi văzu că mulţimea începea să se îndrepte spre mezanin, unde urmau să aibă loc principalele evenimente.

— Poate s-a hotărât să nu mai vină, la urma urmei, spuse Mary Forest.

Zâmbetul artificial al lui Corey fu înlocuit de o expresie alarmată.

— Să-şi contramandeze participarea în ultimul moment ar fi cel mai rău lucru pe care l-ar putea face.

— O să vină, le asigură Spence pe amândouă. Diana n-a fugit de nimic, niciodată în viaţa ei.

— De data asta, n-aş condamna-o dacă ar fugi, spuse Corey. Diana îşi preţuieşte intimitatea şi demnitatea mai presus de orice, iar după ceea ce i-

a făcut Dan, demnitatea ei a fost terfelită în public. În locul ei, nu cred că aş avea curajul să apar aici în seara asta.

— Ba l-ai avea, replică Spence cu deplină convingere.

Corey îl privi surprinsă.

— De ce crezi asta?

— Datorită mândriei. Mândria rănită te-ar forţa să apari aici şi să le faci faţă tuturor. În momentul de faţă, Dianei nu i-a mai rămas decât mândria, iar mândria îi va impune să apară la bal cu capul sus.

— O să vină, îi dădu dreptate Doug Hayward.

— De fapt, spuse pe neaşteptate Spence, Diana tocmai a sosit.

O privi pe Corey cu un zâmbet, adăugând:

— Şi a făcut-o în stil mare.

Nedumerită, Corey se întoarse.

O văzu pe Diana mergând calmă prin mulţime, cu capul sus, fără să pară conştientă de oamenii care întorceau capetele s-o privească.

În mod normal, Diana ar fi ales eleganţa discretă în locul strălucirii, dar nu şi în seara asta.

Cu un zâmbet admirativ, Corey îi privi rochia purpurie uluitor de elegantă, croită ca un sarong mulat pe trup cu o tăietură prelungă într-o parte, coborând de la bretelele înguste spre poalele ce i se învolburau în jurul gleznelor. Îşi lăsase părul despletit, revărsat ca o cascadă până deasupra umerilor – simplitatea sa strălucitoare contrastând elegant cu sofisticarea sexy a rochiei.

Corey o îmbrăţişă cu putere.

— Mă temeam aşa de tare să nu te fi hotărât

să rămâi acasă în seara asta! şopti ea.

— Nici nu m-am gândit, minţi Diana, zâmbindu-le liniştitor mamei şi bunicilor ei.

— Eşti superbă, decretă galant Spence, îmbrăţişând-o frăţeşte, şi rochia la fel.

— Noroc că întâlnirile tale la New York s-au terminat cu o zi mai devreme, aşa că ai putut să vii cu noi în seara asta.

Nu norocul îl adusese pe Spence înapoi în Houston la timp pentru bal, ci situaţia Dianei îl făcuse să-şi contramandeze întâlnirile din ultima zi – dar Corey avu grijă să n-o îngrijoreze şi mai mult, menţionând acest lucru.

Doug Hayward se îndepărtă de partenera lui, studiind-o pe Diana cu admiraţie nedisimulată.

— Arăţi fantastic! o felicită el.

O sărută pe obraz şi îi strânse mâinile într-ale lui şi imediat făcu un pas înapoi, încruntându-se preocupat.

— Ai mâinile reci ca gheaţa. Eşti sigură că vrei să te întâlneşti cu toată lumea, inclusiv presa?

Mişcată de grija lui, Diana îşi aplică pe faţă un zâmbet strălucitor.

— O să fie bine, îşi asigură ea fostul prieten din copilărie. Asemenea lucruri li se întâmplă multor oameni. Logodnele se desfac, iar oamenii se căsătoresc cu alte persoane. Deşi, adăugă ea, într-o încercare de umor, de obicei se întâmplă în ordinea asta, nu invers.

Ştia că Doug venise ca să-i acorde sprijinul lui moral şi să-şi folosească influenţa considerabilă în înalta societate din Houston pentru a ajuta să se

anuleze efectul umilitoarei fapte a lui Dan.

— Îţi mulţumesc, spuse Diana, cu vocea întretăiată. Am impresia că nu mai conteneşti să ne dai sfaturi, mie şi lui Corey, şi să ne scoţi din tot felul de belele.

— De cele mai multe ori, sfaturile mele au vârât-o pe Corey în câte-o belea, glumi Doug. Tu, pe de altă parte, rareori mi-ai cerut sfatul şi niciodată n-ai intrat în niciun necaz, din câte-mi amintesc.

Ultima parte era adevărată, dar Diana refuză să minimalizeze valoarea prieteniei lor.

— Ai o inimă foarte bună, spuse ea, cu simplitate şi candoare.

Doug păşi înapoi, cu o expresie de oroare hazlie.

— Încerci să-mi ruinezi imaginea de tip dur, pe care mi-am construit-o cu atâta grijă? Adversarii mei politici mă vor face să par un pămpălău, dacă află ce inimă bună am.

Corey îl auzi, dar era preocupată să studieze faţa Dianei. De aproape, putea să vadă că, în pofida fardului aplicat cu multă artă, era anormal de palidă şi din ochi îi lipsea strălucirea. Spence observase şi el, aşa că aduse două pahare.

— Bea asta, o instrui. O să-ţi aducă puţină culoare în obraji şi-ţi va da curaj.

Diana acceptă paharul şi luă o mică sorbitură, apoi clătină din cap, încercând să facă efortul de a înfrunta o problemă pe care o evitase.

Nu avea de unde şti ce urma să se întâmple peste o oră, când intră în sala de bal cu familia ei,

Doug şi partenera lui, Amy.

Unii dintre cei prezenţi îi erau prieteni, iar dacă întrebau despre Dan, interesul lor pornea din îngrijorare şi afecţiune sinceră.

Totuşi, acest lucru nu era valabil pentru majoritatea participanţilor.

Se aflau acolo sute de cunoştinţe îndepărtate şi străini curioşi care aveau să-i urmărească fiecare mişcare, căutând un motiv de bârfă.

Diana se străduise din răsputeri, toată viaţa, să nu-şi facă duşmani, dar ştia că existau destui care invidiau succesul familiei Foster, şi alţii care pur şi simplu se bucurau de nefericirea altora.

— Presa o să te ia cu asalt în seara asta, comentă abătută Corey.

— Ştiu.

— Stai cu mine şi cu Spence. O să te apărăm cât putem.

Diana zâmbi vag.

— Spence are pistol?

— În seara asta, nu, glumi Corey. I-ar deforma buzunarul smochingului.

Diana reuşi să zâmbească din nou, dar ridică privirea spre mezanin, observând mulţimea de-acolo cu tot entuziasmul unei femei care vede un pluton de execuţie.

— Aş vrea să nu fi acceptat să prezint colierul acela pentru licitaţie, înainte să se întâmple toate astea, spuse ea. Peste câteva minute trebuie să mă duc acolo, ca să mi-l pună la gât.

— O, Doamne, am uitat complet! gemu Corey. Am observat că nu purtai bijuterii în seara asta, dar

m-am bucurat atât de mult să văd ce splendid arătai în rochia asta purpurie, încât am uitat că trebuia să prezinţi afurisitele alea de ametiste.

— Termină-ţi băutura, insistă Spence. Încă două înghiţituri.

Diana se supuse, pentru că-i era mai uşor, şi avea nevoie să-şi conserve energia pentru calvarul care o aştepta.

Ştiind cât de preocupată era întotdeauna Diana ca el să se simtă bine, bunicul ei încercă să-i distragă atenţia, aducând vorba despre situaţia lui.

Trecându-şi un deget peste gulerul apretat al cămăşii de smoching, spuse:

— Nu suport să umblu îmbrăcat aşa, ca un maimuţoi, Diana. De fiecare dată când îmi iau aiurelile astea, arăt ca toţi dracii!

Bunica Dianei îl privi cu reproş.

— Nu mai drăcui, Henry. Iar smochingul îţi stă foarte bine.

— Mă face s-arăt ca un caraghios de pinguin.

— Toţi bărbaţii poartă smochinguri în seara asta.

— Şi *toţi* arătăm ca nişte pinguini! replică el ursuz.

Apoi trecu la un subiect mai plăcut, privind-o pe Diana cu speranţă.

— Cred că ar trebui să mai facem un număr despre grădinăritul organic. Grădinăritul organic e popular întotdeauna. Ce părere ai, scumpo?

Diana nu putea să se concentreze decât asupra calvarului care o aştepta.

— Cred că e foarte bine, bunicule, spuse ea,

deşi scriseseră despre grădinăritul organic de două ori în acel an. Aşa vom face, adăugă ea absentă, iar mama şi bunica ei o priviră cu uimire. Mai bine mă duc acum să iau colierul ăla, continuă, fără tragere de inimă. Şi bine că n-am chef de cumpărături.

*

Zona oficială pentru presă era înconjurată cu un cordon de catifea, în partea opusă a mezaninului, nu departe de sala de bal unde erau expuse obiectele pentru licitaţie.

Ţinându-se de cuvântul dat departamentului de relaţii cu publicul al Unified Industries, Cole se prezentă în faţa reprezentanţilor presei dându-şi toată silinţa să pară că se simţea excelent.

Spuse că urma să dea scurte interviuri reporterilor locali de la C.B.S. şi A.B.C., apoi pozā pentru fotografii şi răspunse la întrebările de rutină puse de reporterul de la *„Houston Chronicle*” *şi cel de la „U.S.A. Today*”.

Interviul pentru A.B.C. fu ultimul. Stând lângă Kimberly Proctor, cu obiectivul camerei orientat drept spre el ca ochiul unui ciclop, Cole o ascultă pe atrăgătoarea blondă vorbind despre istoria de o sută de ani a Balului Orhideei Albe şi tradiţiile licitaţiei; apoi, Kimberly îndreptă microfonul spre el.

— Domnule Harrison, comitetul ne-a spus că aţi donat cel mai valoros articol pentru licitaţia de astă seară. Cât valorează sculptura de Klineman?

— Pentru cine? replică sec Cole.

Reportera râse.

— Vreau să zic, la cât e evaluată?

— La un sfert de milion de dolari.

— Sunteţi un om foarte generos!

— Spuneţi-le asta celor de la I.R.S., bine? replică el răutăcios.

Şi imediat puse capăt interviului, zâmbindu-i scurt şi dând din cap, după care ieşi din faţa camerei.

Surprinsă de această tactică, Kimberly îl urmă grăbită.

— Staţi… mă… mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni mai târziu, pentru… pentru o discuţie.

— Regret, minţi politicos Cole, dar trebuie să vorbiţi cu departamentul nostru de *public relations* şi să vă programaţi un interviu.

— Nu la un interviu mă gândeam… murmură reportera cu o voce mai suavă, privindu-l drept în ochi. Poate să bem ceva… undeva…

Cole clătină din cap, dar îşi atenuă refuzul cu un zâmbet de regret politicos.

— Mă tem că n-am nici cincisprezece minute pentru mine, până mâine când plec din Houston. Poate altă dată.

— Domnule Harrison! strigă altcineva din perimetrul presei, dar Cole îl ignoră şi-şi continuă drumul, oprindu-se doar ca să accepte un pahar de şampanie de la un chelner.

Printr-o ironie, când în sfârşit recunoscu două chipuri din mulţime, văzu că aparţineau singurelor persoane care încercau să *evite* să-l salute –

domnul şi doamna Charles Hayward.

Aceştia trecură pe lângă fostul lor grăjdar cu nasurile pe sus şi ochi ca nişte cioburi de gheaţă.

În faţa uşilor de la sala unde erau expuse obiectele pentru licitaţie stăteau paznici înarmaţi, iar alături tocmai izbucnise o ceartă, când un fotograf cu cămaşă cadrilată încercase să se strecoare pe lângă unul dintre ei.

— Numai invitaţii au acces aici după ora şapte, declară paznicul, încrucişându-şi preocupat braţele pe piept.

— Sunt de la *„Enquirer”*, explică fotograful, şi nu mă interesează obiectele, voiam doar să fac o fotografie cu Diana Foster. Am văzut-o adineaori pe balcon, şi cred că a intrat aici.

— Regret. Acum nu mai pot intra aici decât invitaţii la licitaţie.

Înţelegând cât de dificilă era situaţia Dianei Foster, Cole simţi un amestec de compasiune şi neîncredere. Auzise mai multe persoane menţionând-o, în general ca „biata Diana Foster”, iar femeile sunau adesea mai mult maliţioase decât compătimitoare.

Cole privi alene mulţimea, fără a recunoaşte în sinea lui că o căuta anume pe Diana…

În clipa următoare, o văzu, stând lângă o coloană de marmură din apropierea lifturilor, la vreo cincisprezece metri distanţă.

Şocul recunoaşterii fu imediat urmat de uşurare şi admiraţie masculină, când privirea lui o studie pe „biata Diana Foster”.

În locul fiinţei umilite şi pierdute pe care se

temuse că avea s-o vadă, Diana Foster nu-şi pierduse nimic din ţinuta regală pe care şi-o amintea Cole.

Stătea senină în penumbra unui pâlc de copaci artificiali, neatinsă de agitaţia din jur – ca o tânără şi mândră Guinevere cu trăsături delicate, bărbie mică şi ochi verzi mari, luminoşi, sub genele arămii dese şi sprâncenele arcuite exotic.

Asculta atentă un bărbat despre care Cole fu aproape sigur că era Spencer Addison. Acesta se îndepărtă de ea, iar Cole ieşi din umbra copacilor şi se opri, dorindu-şi ca Diana să privească spre el.

Având în vedere privirile îngheţate cu care-l trataseră Charles şi Jessica Hayward în urmă cu câteva minute, Cole se îndoia că spuseseră cuiva cât succes avusese fostul lor grăjdar.

În acest caz, era posibil ca Diana să nu aibă nici cea mai vagă idee că vechiul ei prieten era unul şi acelaşi cu omul pe care revista „*Newsweek*” tocmai îl declarase întreprinzătorul Anului.

Uşile sălii de bal se deschiseră, şi toată mulţimea porni într-acolo, tăindu-i vederea în timp ce intrau în sală.

Pentru ca Diana să nu dispară în mulţime sau să intre în sală înainte de a apuca să vorbească între patru ochi, Cole porni spre ea, iar când trecu de ultimul obstacol uman, văzu că Diana conversa cu cineva – şi anume, cu Doug Hayward. Cole încetini pasul şi se trase într-o parte; apoi ridică paharul la gură, sperând ca Hayward să plece. Nu avea de unde şti dacă împărtăşea atitudinea lui Charles Hayward faţă de el, şi nu voia să rişte ca

vreun incident să strice prima întâlnire cu Diana după mai mult de un deceniu. Hayward voia s-o escorteze în sala de bal dar, spre uşurarea lui Cole, Diana refuză.

— Du-te fără mine, spuse ea. Vin şi eu imediat, mai întâi vreau să iau puţin aer.

— Vin şi eu, se oferi Hayward.

— Nu, te rog. Am nevoie doar să fiu singură pentru câteva momente.

— Bine, dacă eşti sigură... răspunse el, frustrat şi fără tragere de inimă. Să nu întârzii, adăugă, şi porni spre uşile deschise ale sălii de bal.

Diana dădu din cap şi se întoarse, pornind repede spre o uşă deasupra căreia scria „Ieşire”.

Cole avea destulă experienţă cu femeile ca să ştie când una dintre ele era în pragul lacrimilor, şi întrucât îi spusese lui Hayward că voia să fie singură, considera că ar fi trebuit să-i acorde acest privilegiu.

Dădu s-o ia spre sala de bal, apoi se opri, sub imperiul unei vechi amintiri – Diana povestindu-i despre căderea ei de pe cal:

— Eu n-am plâns...

— Nu?

— Nnţ, eu nu plâng niciodată. Nici când mi-am rupt mâna, şi nici când mi-a pus-o în gips doctorul Paltrona.

— Nici măcar o lacrimă?

— Niciuna.

— Bravo ţie.

— N-ai de ce să mă feliciţi, oftase ea. Am leşinat în schimb.

În copilărie, putuse să-şi stăpânească vitejeşte lacrimile de durere şi spaimă, dar acum, ca femeie, părea insuportabil de rănită. Cole ezită, oscilând între îndemnul instinctiv masculin de a evita o scenă, şi un impuls mult mai greu de înţeles de a-i oferi un oarecare sprijin. Cel de-al doilea imbold era puţin mai puternic, şi învinse: Cole porni încet dar hotărât spre uşa cu inscripţia „Ieşire”. Apoi, făcu un mic ocol ca să ia şampanie, fiind sigur că avea s-o mai însufleţească puţin.

Capitolul 18

Afară, balconul de piatră lung şi îngust era pustiu şi slab luminat, de câteva felinare cu gaz mici, care formau cercuri de lumină gălbuie înconjurate de tenebre.

În starea ei deprimată, Diana prefera incomparabil întunecimea singuratică a balconului faţă de agitaţia balului, şi era cruţată de ironia dureroasă de a trebui să asculte orchestra cântând *„If Ever I Would Leave You”.*

Sunetul unei uşi metalice închizându-se o făcu să întoarcă alarmată capul spre un bărbat înalt, în smoching, care tocmai ieşise din hotel.

Uşurarea de a vedea că nu era un reporter, ci unul dintre invitaţi, fu imediat înlocuită de iritare, când constată că venea spre ea. Învăluit în umbră şi tăcere, continua să se apropie, cu paşi înceţi dar hotărâţi.

Avea braţele îndoite din coate şi ţinea câte ceva în fiecare mână. O fracţiune de secundă,

imaginaţia ei febrilă plăsmui două revolvere; apoi, omul trecu prin lumina unui felinar, iar Diana văzu că ţinea în mâini…

Două pahare de şampanie. Le privi cu gura căscată, apoi se uită la el, cum parcurgea distanţa care-i mai despărţea.

De aproape, se vedea că avea aproape un metru şi optzeci şi cinci, cu umeri laţi şi un chip dur, sever, definit de o bărbie pătrată, fălci de fier şi sprâncene negre, drepte şi dese. Chipul umbrit îi era bronzat puternic, iar ochii-i străluceau cu un amuzament deconcertant.

— Bună, Diana, o salută el cu un glas cu rezonanţă profundă.

Diana încercă să afişeze o expresie de nedumerire politicoasă, stăpânindu-şi imboldul de a bătea din picior, cerându-i s-o lase în pace.

— Îmi pare rău, răspunse ea, cu o voce stăpânită. Dacă ne-am cunoscut, nu-mi amintesc.

— Ne-am cunoscut, categoric, o asigură el sec, întinzându-i paharul. O şampanie?

Diana clătină din cap în semn de refuz, în timp ce-i studia chipul, tot mai convinsă că-i ardea de cine ştie ce jocuri. Deşi prefera bărbaţii cu trăsături rafinate şi constituţie mlădioasă, spre deosebire de forţa brută şi masculinitatea covârşitoare pe care le emana acest necunoscut, ştia că nu l-ar fi uitat, dacă l-ar fi întâlnit vreodată.

— N-aş crede, replică ea cu aceeaşi politeţe fermă, punând capăt jocului. Cred că mă confundaţi cu altcineva.

— În veci nu te-aş confunda cu altcineva, o

tachină el. Îmi amintesc foarte clar ochii tăi verzi şi coama aceea arămie.

— Coamă arămie? murmură Diana. E clar că mă confundaţi. Nu v-am mai văzut niciodată.

— Ce mai face sora ta, Corey? continuă Cole, cu linia severă a gurii destinzându-i-se alene într-un zâmbet. Îi mai place să călărească?

Diana îl privi lung, nesigur. Întâmplător sau intenţionat, stătea chiar în afara luminii felinarului, dar începea să sune – şi să pară – cunoscut.

— Sunteţi un prieten al surorii mele, domnule…?

În sfârşit, Cole păşi în lumină şi, cu un şoc de surpriză şi plăcere, Diana îl recunoscu.

— Ce formală eşti, o tachină el, zâmbindu-i cu familiarii lui ochi cenuşii. Dar obişnuiai să-mi spui…

— Cole! şopti ea.

Ştiuse că era aşteptat la bal, şi aşteptase cu nerăbdare să-l revadă, până în urmă cu câteva zile, când viaţa ei fusese dată peste cap şi nimic nu mai avusese importanţă.

Acum nu mai părea capabilă să se adapteze la şocul de a-l vedea.

Cole văzu plăcerea care-i lumină faţa când îl recunoscu, şi simţi o căldură surprinzătoare, care îi dezgheţă pentru câteva clipe nepăsarea cinică şi dură ce-l caracteriza în ultima vreme.

Indiferent de ceea ce i-or fi spus Haywarzii despre motivul plecării lui neaşteptate de la fermă, indiferent de anii care trecuseră de-atunci, prietenia Dianei Foster pentru el era la fel de vie, neîntinată şi neschimbată.

— Cole? Chiar tu eşti? întrebă Diana, încă fără să-şi fi revenit din şoc.

— În carne şi oase. Mai bine zis, în smoching, glumi el, întinzându-i din nou paharul de şampanie.

Observă că Diana, deşi îl refuzase din partea unui presupus străin, îl acceptă ca de la un vechi prieten, şi în timp ce-i privea faţa frumoasă, ridicată spre el, fu măgulit şi încântat.

— Cred că se impune un toast, domnişoară Foster.

— Ţine-l tu, îi ceru ea. Eu sunt încă prea şocată ca să mă gândesc ce să spun.

Cole ridică paharul.

— Pentru cea mai norocoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Zâmbetul Dianei pieri de pe buze, şi o cutremură un fior.

— Ferească Dumnezeu!

Era clar că nu ştia ce i se întâmplase, şi încercă repede să-şi atenueze reacţia cu o ridicare nepăsătoare din umeri.

— Voiam să spun că am fost şi mai norocoasă la viaţa mea...

— Ce noroc poate fi mai mare decât să scapi ca prin urechile acului de căsătoria cu un poltron fără şira spinării?

Această remarcă era atât de scandaloasă şi absolut loială, încât Dianei îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— Ai dreptate, spuse ea.

Ca să-i evite privirea, sorbi scurt din şampanie, apoi se grăbi să schimbe subiectul.

— Când s-a aflat că urma să vii aici în seara asta, oamenii au fost foarte surescitaţi. Toţi ard de nerăbdare să te vadă. Am atâtea întrebări să-ţi pun – pe unde-ai umblat, ce-ai mai făcut – încât nici nu ştiu cu ce să încep…

— Să începem cu întrebarea cea mai importantă, o întrerupse el ferm, făcând-o să se simtă iar ca un copil în faţa unui bărbat matur şi înţelept. Cum suporţi toată mizeria asta?

Diana ştia că se referea la bârfele care forfoteau prin toată sala de bal, în legătură cu logodna ei desfăcută.

— Mă descurc destul de bine, răspunse ea, auzind frustrată că-i tremura vocea; i se păru că auzea uşa balconului deschizându-se şi continuă mai încet, ca să n-o audă cineva: chiar foarte bine.

Cole aruncă o privire peste umăr, în direcţia sunetului. Lumina inscripţiei „Ieşire” de deasupra uşii îi dezvălui un bărbat cu cămaşă cadrilată care sări înapoi în umbră când Cole se uită spre el. Primul lui impuls fu acela de a-l ataca pe reporterul care-i spiona; următorul, fu cel de a se folosi de el. Pentru moment, Cole alese a doua variantă. Întinse mâna liberă şi ridică bărbia Dianei.

— Ascultă-mă cu atenţie şi nu te mişca.

Ochii ei se dilatară imediat, alarmaţi.

— Ne pândeşte un reporter de tabloid, ca să te fotografieze. Propun să-i oferim o imagine pe care să merite s-o trântească pe prima pagină a numărul viitor.

— Ce? şopti Diana, în panică. Ai înnebunit?

— Nu, dar am mai multă experienţă ca tine cu

presa negativă şi fotografii iscoditori. N-o să plece fără fotografia ta, continuă Cole, în timp ce-i privea cu coada ochiului pe reporter cum ieşea din umbră şi ridica din nou camera. Ai de ales. Poţi lăsa lumea să te creadă o femeie sedusă şi abandonată, sau poţi oferi imaginea mea sărutându-te, ceea ce-i va face pe toţi să se întrebe dacă ţi-a păsat vreodată cât de cât de Penworth şi dacă nu cumva eu am fost tot timpul amantul tău.

Mintea Dianei fu cuprinsă de oroare, spaimă şi satisfacţie, accentuate de efectele celor două pahare băute în mai puţin de o oră, pe stomacul gol. În clipa cât ezită, Cole luă decizia în locul ei.

— Hai să fim cât mai convingători, ordonă el încet, în timp ce punea jos paharele.

Apoi îşi strecură mâna liberă pe după talia ei, cuprinzându-i trupul într-o îmbrăţişare strânsă.

Totul se întâmplă prea repede pentru ca Diana să se împotrivească, după care păru să se desfăşoare cu încetinitorul, în timp ce-i simţea coapsele lipite de picioarele ei şi pieptul apăsându-i sânii, după care urmă şocul brusc al buzelor lui calde acoperindu-le pe ale ei.

Ridică puţin capul, privind-o în ochi, iar Diana crezu că avea să-i dea drumul. Avea senzaţia că voia să-i dea drumul.

În schimb, mâinile lui îşi schimbară poziţia, una dintre ele ridicându-i-se pe spatele gol, în timp ce cealaltă se strângea, iar capul i se coborî din nou.

Inima Dianei începu să bată haotic, pe când gura lui o captura ferm pe a ei, urmărindu-i încet curbele şi contururile moi şi pline ale buzelor. Îi

atinse cu limba colţul gurii, iar trupul ei zvâcni surprins.

O parte a creierului ei îi ordonă să se desprindă imediat, dar o voce mai profundă, mai poruncitoare, se revolta faţă de o asemenea reacţie nedreaptă la adresa eforturilor lui tandre.

A eforturilor lui persuasive.

Şi-n plus, îşi dădu ea seama, se putea ca fotograful să fi pierdut primele momente. Alegând calea justiţiei şi a prudenţei, Diana îşi ridică mâinile peste piepţii sacoului lui de smoching şi, nesigur, îl sărută la rândul ei.

Apăsarea gurii lui crescu aţâţător, în timp ce mâna i se urca şi se arcuia pe după ceafa ei, îndesându-şi degetele în păr.

Un val sonor de muzică şi aplauze anunţă că, în sală, începuseră deja festivităţile formale, readucându-i pe amândoi la realitate.

Diana se desprinse din braţele lui cu un râs jenat, iar Cole îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o uşor încruntat.

Se uită să vadă dacă fotograful mai era prezent şi avu mulţumirea de a observa că probabil reuşise să facă fotografia, căci dispăruse.

— Nu… nu-mi vine să cred că am făcut asta, spuse nervoasă Diana, încercând să-şi aranjeze părul, în timp ce porneau spre uşa hotelului.

Cole îi aruncă o privire piezişă, plină de un subînţeles misterios.

— De fapt, eu voiam s-o fac de ani de zile, spuse el, deschizând uşa.

— Nu se poate! îşi dădu Diana ochii peste cap,

zâmbind neîncrezătoare.

— Ba se poate! replică el cu un zâmbet.

Înăuntru, mezaninul era aproape pustiu. Conştientă că era ciufulită şi cu rujul şters, Diana se opri în dreptul toaletelor.

— Trebuie să fac nişte reparaţii, explică ea. Ia-o înainte, fără mine.

— Te aştept, declară categoric Cole, oprindu-se lângă o coloană din apropiere.

Surprinsă de hotărârea lui de a-i rămâne alături, Diana îi zâmbi ezitant şi dispăru în toaletă. Câteva cabine erau ocupate şi, în timp ce se îndrepta spre masa de toaletă ca să se pieptene, auzi o discuţie animată între două ocupante.

— Nu ştiu de ce sunt toţi atât de surprinşi, îi spunea Joelle Marchison altei femei. Anne Morgan a spus că Dan i-a zis cu luni în urmă că voia să se despartă de Diana, dar Diana ţinea neapărat să se mărite cu el şi-l tot implora să n-o părăsească. Anne a spus că, probabil, singura cale a lui Dan de a se elibera o dată pentru totdeauna era, probabil, aceea de a se însura cu alta, urmând ca Diana să afle din ziare.

Diana auzi un cor de exclamaţii fascinate din celelalte cabine şi simţi că i se umpleau ochii de lacrimi. Îi venea să le strige tuturor că Anne Morgan nu era decât o mincinoasă geloasă şi pizmaşă, care fusese îndrăgostită de Dan şi-l pierduse în favoarea ei, însă chiar dacă ar fi avut curaj s-o facă, se temea că şi-ar fi pierdut controlul şi ar fi izbucnit în plâns.

Uşa unei cabine începu să se deschidă, iar

Diana se repezi într-o cabină goală şi rămase acolo până plecară toate, rănită de răutatea gratuită a acelor femei cărora nu le făcuse niciun rău; apoi se întoarse la oglindă şi încercă să se şteargă la ochi fără a-şi distruge machiajul.

În faţa uşii, Cole era învrednicit cu o relatare a aceloraşi informaţii din partea a doua femei care fuseseră la toaletă şi acum le transmiteau bârfa şi altora:

— Tocmai am auzit că Dan Penworth voia să scape de Diana de-o veşnicie, dar ea nu-i dădea drumul!

— Aşa-i trebuie! declară una dintre ele. Mass-media au tratat-o întotdeauna ca pe o prinţesă. Personal, mi-e pân-aici să tot aud ce minunat e revista aia a ei şi cât succes are, şi toate gogoşile alea.

Cealaltă femeie era mai îngăduitoare.

— Nu mă interesează ce spui; mie mi-e milă de ea, şi altora la fel.

Camuflat parţial de coloanele de alături, Cole auzea fiecare cuvânt, şi se minuna de veninul sexului feminin, întrebându-se ce anume o rănea pe Diana mai mult – pizma sau mila lor.

Avea senzaţia că prefera pizma.

Capitolul 19

În clipa când văzu chipul palid al Dianei, Cole ştiu că auzise ceva din comentariile femeilor de la toaletă şi, fiindcă nu putea s-o consoleze altfel, îi oferi în schimb braţul.

Când ajunseră la uşile sălii de bal, acestea erau închise, iar discursul introductiv începuse.

Încruntându-se, Diana se retrase, ca să nu atragă şi mai mult atenţia intrând în sala de bal cu o întârziere vizibilă, şi împreună cu Cole.

— Cred că masa ta e în faţă, nu?

Ca donator al celui mai scump obiect oferit la licitaţie, Cole urma să ocupe locul de onoare la prima masă, adică chiar sub podiumul prezentatorului.

— La masa unu, confirmă el. Rândul din faţă, în centru.

— Masa noastră e pe rândul trei, oftă ea. De ce nu s-a putut ca măcar unul dintre noi să stea în fundul sălii? N-avem cum să ne strecurăm neobservaţi.

Dornică să intre înainte de a întârzia şi mai mult, întinse mâna spre mânerele mari ale uşilor masive, dar Cole o luă de braţ, împiedicând-o să le deschidă.

— De ce încerci să te ascunzi? De ce să nu creadă şi ei ceea ce vor crede peste o zi, două, cititorii *„Enquirer"-ului* – că puţin îţi pasă de Penworth, şi că eu te interesez, nu el?

— Nimeni din cei care mă cunosc n-o să creadă asta! exclamă Diana, aproape frângându-şi mâinile deznădăjduită.

Chipul lui Cole se încordă.

— Ai dreptate. Ce prost pot să fiu! Am uitat că aici e o adunare a celor bogaţi şi buni de nimic, care niciodată n-ar crede că l-ai schimba pe unul de-al lor cu un om comun, de rând…

Diana îl privi încruntată, nedumerită şi nervoasă.

— Ce tot spui?! Tu n-ai nimic comun, sau de rând.

Vorbea serios, îşi dădu seama Cole, cu o surprindere pe care n-o întrecea decât dezgustul de sine faţă de acea izbucnire ridicolă.

— Îţi mulţumesc, spuse el zâmbind, în timp ce-i studia faţa îmbujorată. Măcar furia asta ţi-a readus strălucirea în ochi. Păcat că sărutul meu n-a putut să aibă acelaşi efect.

Diana făcu greşeala de a-i privi gura, după care fu nevoită să-şi mute ochii.

— Nu sunt obişnuită să mă sărut cu bărbaţi pe care abia îi cunosc, şi mai ales când se uită la mine şi altcineva.

— Ai ajuns îngrozitor de pretenţioasă, glumi Cole. Înainte, tot timpul pupai căţei şi pisoi adunaţi de pe drumuri.

Analogia era atât de absurdă, încât Diana izbucni în râs.

— Da, dar *numai* când credeam că nu te uitai la mine.

În sala de bal, un val de aplauze politicoase salută încheierea discursului. Cole deschise uşile grele, o luă pe Diana de cot şi o conduse înainte.

Din toată sala erupseră murmure, când o mie de persoane surprinse văzură sosirea oaspetelui de onoare – un miliardar notoriu, recent declarat de revista „*Cosmopolitan*” drept unul dintre cei mai eligibili cincizeci de burlaci ai lumii – care intră nonşalant, ţinând posesiv cu mâna cotul Dianei

Foster – fosta logodnică a lui Dan Penworth, recent abandonată.

Cole o conduse pe Diana până la masa ei din rândul al treilea, ajutând-o să se aşeze pe scaunul liber dintre Spence şi bunicul ei.

Salută din cap, politicos, pe toată lumea, dar lui Corey îi făcu cu ochiul. Apoi îi zâmbi cald Dianei şi-i atinse un moment umărul, după care porni spre masa lui din rândul întâi.

Diana îl privi un moment, impresionată şi amuzată de suprema sa indiferenţă la adresa curiozităţii surescitate pe care o genera apariţia lui.

Păstrându-şi o expresie binevoitoare şi neutră, îi privi pe Doug şi partenera lui, Amy Leeland, care stăteau aşezaţi în faţa ei, la stânga; apoi se uită în dreapta, spre mama şi bunicii ei.

Corey era cu un scaun mai încolo, între Spence şi Doug, şi avea ochii plini de întrebări, dar expresia îi era perfect stăpânită.

Toţi ardeau de curiozitate, îşi dădu seama Diana, dar ştiau prima regulă a supravieţuirii în societate – să prezinte întotdeauna un front unit şi calm.

Respectând regula, Spence, Corey şi Doug îi zâmbiră ca şi cum n-ar fi fost nimic extraordinar în faptul că venise cu o întârziere vizibilă, la braţul unui bărbat pe care nu-l mai văzuseră de peste zece ani şi care o trata cu o familiaritate posesivă.

Mama şi bunicul Dianei nu aveau nici cea mai vagă idee despre cine era vorba, dar le urmară exemplul.

Bunica Dianei, care începuse să nesocotească regulile din societate cam prin jurul vârstei de şaptezeci de ani, se hotărî s-o ignore şi pe aceasta. Privi încruntată în urma lui Cole Harrison, apoi se aplecă peste masă şi o întrebă pe Diana într-o şoaptă sonoră, care atrase atenţia a trei oameni aşezaţi la masa din spatele ei:

— Cine era omul ăsta, Diana?

Dornică să evite o discuţie pe care ar fi auzit-o şi alţii, Diana răspunse în grabă:

— Cole Harrison, bunico. Îl ştii, omul care a donat sculptura de Klineman pe care o admirai adineaori.

Rose Britton rămase cu gura căscată. La vârsta ei înaintată, i se dezvoltase şi dorinţa deconcertantă de a declara întregul adevăr, indiferent de consecinţe.

— *Nu* am admirat-o, protestă ea într-o şoaptă indignată pe care o auziră încă două persoane de la masa din spatele ei. Am spus că e hidoasă.

Aruncă o privire inocentă spre ceilalţi, ca pentru a-i invita să susțină calităţile sau defectele sculpturii, dar toţi începură să converseze diversionist despre nimicuri pentru a evita tocmai acest lucru.

— Ei bine, aşa este, îi spuse ea Dianei. Arată ca o păpuşă enormă reprezentând un curăţitor de ţevi!

Diana ar fi vrut să-i explice că acest Cole Harrison era unul şi acelaşi cu acel Cole care lucrase la familia Hayward în adolescenţa ei, dar se temea s-o facă acum, pentru ca bătrâna să nu-şi

amintească despre mâncărurile pe care i le trimiseseră şi să comenteze iar sonor.

În seara aceea, Cole venise galant s-o salveze, iar Diana era hotărâtă ca în schimb să-i protejeze intimitatea şi mândria.

Capitolul 20

Spre intensa uşurare a Dianei, agitaţia minoră iscată de sosirea lor se stinse curând. Chelnerii începură să servească felul întâi, care era inclus în costul de o mie de dolari al unui bilet la bal, iar evenimentele din ultima oră prinseră a-şi face în sfârşit efectul.

Nu-i venea să creadă că bărbatul sofisticat, în smoching negru elegant, care se materializase din întunericul de pe balcon, era acelaşi tânăr în blugi ce-i fusese prieten pe vremea când îngrijea caii familiei Hayward… şi o tachina în timp ce jucau cărţi… şi înfuleca lacom toate bunătăţile pe care i le aducea.

Luă instinctiv o chiflă crocantă şi o rupse, apoi mâinile îi încremeniră…

Acel Cole pe care-l cunoscuse înainte fusese întotdeauna flămând, îşi aminti ea înduioşată. Pe buze i se ivi un zâmbet – judecând după fizicul lui musculos şi înalt de acum, era clar că-i fusese foame fiindcă încă mai avea să crească şi să se „împlinească”.

Un glas politicos dar insistent o smulse din gânduri, în timp ce alături apăreau două sticle de vin excelent.

— Preferaţi vin roşu sau alb, domnişoară?

— Da… murmură ea absentă.

Nedumerit, ospătarul ezită, privind încurcat spre ea apoi spre Spence, care îi veni în ajutor:

— Poate amândouă.

Un alt chelner puse în faţa ei o farfurie cu supă de creveţi; în jur răsunau conversaţii animate şi hohote de râs, pe fundalul clinchetului tacâmurilor, dar Diana nu observa nimic. Cole se schimbase mult, conchise ea în timp ce-şi ungea absentă chifla cu unt, după care o puse pe farfurie fără să se atingă de ea şi luă în schimb un pahar de vin. Îl luă pe cel mai la îndemână, un chardonnay slab.

Anii nu-l îmblânziseră pe Cole, îşi spuse ea cam întristată, dimpotrivă: în tinereţe, avusese o aură de forţă aspră, dar păruse abordabil şi blând, chiar bun la suflet uneori.

Acum, în glas şi în ochi i se simţea o undă tăioasă şi cinică – o observase când se împotrivise să intre cu el în sala de bal. Era călit, înrăit oarecum.

Dar rămăsese la fel de blând, îşi reaminti ea. Când apăruse pe balcon fotograful, se grăbise s-o salveze. Mai era şi destul de isteţ şi inspirat ca să născocească imediat un plan pentru a transforma o situaţie negativă într-una favorabilă pentru ea. Şi, în acest scop, o sărutase…

Mâna Dianei tremura în timp ce-şi lua iar paharul de vin şi sorbea grăbită.

Niciodată n-ar fi trebuit să lase să se întâmple una ca asta! Ce prostie impulsivă şi necaracteristică pentru ea făcuse! Şi ce mai

sărut…! Blând la început… apoi tot mai poruncitor.

Cole ridicase capul, întrerupându-se, o privise în ochi… după care o sărutase din nou… aproape fără tragere de inimă, şi apoi, aproape… cu patimă.

Obrajii i se înroşiră de jenă şi bău restul de chardonnay, încercând să-şi calmeze nervii. N-ar fi trebuit să-l lase s-o sărute şi a doua oară. Mai fuseseră părăsite şi alte femei, şi *nu* se aruncau în braţele primului venit care le oferea compasiunea lui.

Oare…?

Acum, dacă stătea să se gândească, poate că o făceau!

De fapt, îşi dădea seama că reacţiona exagerat şi făcea din ţânţar armăsar; nu fusese decât un sărut simplu, fără să însemne nimic, înscenat numai de ochii unui reporter indiscret. În timp ce ea era obsedată de acel sărut, Cole probabil uitase tot incidentul.

Era posibil chiar să fi venit la bal cu o femeie care acum să fie cu el. În orice caz, nu încăpea nicio îndoială că se bucura de multă atenţie la masa principală şi se distra de minune.

Încercă să reziste impulsului de a vedea cu ochii ei, şi nu reuşi.

Masa lui Cole se afla cu două rânduri mai în faţă, puţin spre stânga, chiar în dreptul podiumului.

Diana putea să vadă printre umerii celor de la masa alăturată, observându-i pe aproape toţi comesenii lui Cole.

Ridică paharul la buze cu o indiferenţă studiată

şi privi spre dreapta. Masa din faţă era mai mare, cu mai multe locuri, iar Dianei i se frânse inima când văzu două dintre celelalte persoane.

Preşedintele balului din acel an era Franklin Mitchell, iar el şi soţia lui stăteau, firesc, la masa principală – dar tot acolo era şi fiul lor, Peter, împreună cu soţia lui, Haley, născută Vincennes. Mai era un cuplu de prieteni de-ai lor.

Femeia în vârstă, cu păr alb albăstrui şi spatele întors spre Diana, era fără îndoială doamna Canfield, ai cărei strămoşi fondaseră Balul Orhideei Albe.

Bărbatul chel de lângă ea trebuia să fie Delbert, fiul ei, un celibatar între două vârste.

Franklin Mitchell spuse ceva care-i făcu să râdă pe cei de la masă, iar Diana îşi mută privirea spre stânga. Conner şi Missy Desmond erau şi ei la masă, şi toţi râdeau, în afară de…

Privirea Dianei se ciocni de expresia pătrunzătoare a unor ochi cenuşii care se uitau drept la ea.

Vizibil dezinteresat de mâncare şi de ceilalţi de la masă, Cole stătea rezemat de spătar, privind-o direct, cu o expresie ciudat de speculativă.

Diana nu putea să-şi imagineze de ce se uita aşa la ea, dar îi zâmbi politicos.

Cole răspunse înclinând încet din cap, cu un zâmbet pe cât de cald, pe atât de îndrăzneţ, dar ceea ce o tulbură pe Diana fu expresia ciudată, aproape calculată, din ochii lui.

Se grăbi să-şi mute privirea dintr-acolo, începând să participe la conversaţia de la masa ei,

dar se gândea la Haley Mitchell şi la ceea ce i-ar fi putut spune lui Cole dacă-l văzuse intrând cu Diana.

Haley era o bârfitoare avidă; inventa zvonuri şi apoi le folosea ca pe nişte arme împotriva oricui nu-i plăcea, şi existau multe persoane care nu-i plăceau – aproape numai femei.

O dispreţuia în special pe Diana pentru că într-o seară, cu şapte ani în urmă, când era încă necăsătorit şi se îmbătase turtă, Peter se ridicase în picioare la o nuntă unde era cavaler de onoare, iar Diana domnişoară de onoare, şi în loc să ţină un toast pentru tinerii căsătoriţi, aşa cum se aşteptase toată lumea, o ceruse pe Diana în căsătorie. Diana încercase s-o ia în glumă, şi toţi se mulţumiseră cu atât – mai puţin Peter şi Haley, care era îndrăgostită de el de ani de zile.

Se căsătoriseră nu peste mult, dar Haley nu uitase niciodată că Peter o luase de soţie numai după ce-l refuzase Diana, şi nici el nu uitase acel refuz. Haley o dispreţuia pe Diana cu o gelozie şi o silă care păreau să crească de la un an la altul, odată cu zvonurile că avea probleme în căsnicie. Diana nu se îndoia că, dacă Haley ar fi bănuit că exista ceva între ea şi Cole, ar fi lansat o campanie de denigrare chiar atunci, în faţa lui.

Această posibilitate sporea şi mai mult tensiunea serii care o aştepta, iar Diana nu mai putea să-i facă faţă. În schimb, privi spre Doug şi Amy şi-i întrebă ce planuri aveau pentru restul vizitei lui Amy la Houston.

Apoi luă un nou pahar de vin şi încercă să se

concentreze asupra conversaţiei. Era atât de hotărâtă să participe şi să-şi distragă atenţia, încât nu observă că Spence, care stătea în stânga ei, avea vedere liberă spre Cole şi-l privea tăcut, încruntat.

Corey însă îi remarcă preocuparea şi, după ce fu luat de pe masă felul întâi, se aplecă spre el.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă în şoaptă.

Spence aşteptă până când ospătarul termină să-i umple ceaşca de cafea, apoi arătă cu capul spre masa din faţă.

— Harrison s-a uitat la Diana de mai multe ori în seara asta, şi nu-mi convine.

Corey fu surprinsă, dar deloc nemulţumiră. În actuala situaţie a Dianei, puţină atenţie măgulitoare din partea unui bărbat atât de dezirabil nu putea decât să-i susţină prestigiul şi să-i refacă mândria.

— Şi de ce nu-ţi convine?

— Fiindcă nu-mi place Harrison.

— De ce? întrebă Corey surprinsă.

Spence ezită suspect de mult timp, apoi ridică din umeri.

— Printre altele, are reputaţia de a fi viclean şi egoist. Diana e într-o stare foarte vulnerabilă acum.

— Spence, Cole e un vechi prieten, iar tu eşti exagerat de protector!

Punându-şi mâna peste a ei, Spence i-o strânse încurajator.

— Ai dreptate.

Corey ar fi continuat, dar o împiedică

prezentatorul, care se urcă pe podium să deschidă licitaţia. Bătu cu ciocanul în pupitru, şi întreaga sală de bal fu cuprinsă de emoţie, toţi încetând orice conversaţii şi întorcându-se spre scenă.

— Doamnelor şi domnilor, începu el, după ce vom termina, veţi mai avea o jumătate de oră în plus ca să vă scrieţi ofertele pentru obiectele oferite la licitaţia tăcută din Empire Ballroom. Aceasta ne aduce la momentul pe care l-aţi aşteptat cu toţii. Fără alte comentarii sau amânări, vă invit să vă deschideţi inimile şi carnetele de cecuri, şi să nu uitaţi că fiecare dolar încasat la această licitaţie va fi alocat direct cercetărilor pentru vindecarea cancerului. Iar acum, dacă veţi consulta cataloagele individuale de pe mese, veţi găsi o listă completă a articolelor scoase la licitaţie, cu descrieri detaliate ale fiecăruia.

Se auzi un freamăt general, în timp ce oamenii îşi deschideau cataloagele.

— Ştiu că mulţi dintre dumneavoastră doriţi, să obţineţi sculptura lui Klineman, continuă prezentatorul, apoi adăugă în glumă: ca să vă scurtăm căutarea şi să vă sporim dorinţa şi tensiunea, vă anunţ că am înscris acel articol la numărul zece.

Din sală se auziră râsete, iar prezentatorul aşteptă ca toţi să redevină atenţi la el, înainte de a vorbi din nou:

— Articolul unu. O mică schiţă în creion de Pablo Picasso. Cine deschide licitaţia, la patruzeci de mii de dolari?

Peste o clipă, dădu din cap satisfăcut:

— Domnul Certillo a oferit patruzeci de mii de dolari. Oferă cineva patruzeci şi una de mii?

Peste câteva minute, desenul se vându pentru şaizeci şi şase de mii de dolari, şi fu prezentat următorul obiect:

— Articolul doi este o splendidă lampă de la Tiffany, circa 1904. Cine oferă cincizeci de mii de dolari…?

Capitolul 21

Cole s-ar fi lipsit cu plăcere de „onoarea” de a sta la masa principală. Amfitrionul său oficial era un bărbat înalt şi cărunt, distins la înfăţişare, pe nume Franklin Mitchell, care era vicepreşedintele unei companii petrolifere de familie şi un pisălog superficial şi înfumurat.

Invitaţii lui Mitchell erau soţia lui, fiul şi nora, şi un tânăr cuplu pe nume Jenkins, părând a fi prieteni de-ai fiului.

Toţi şase reprezentau acea categorie de îngâmfare arogantă pe care Cole o dispreţuia cel mai mult.

Celelalte două cupluri de la masă constau dintr-un burlac burtos trecut de cincizeci de ani, pe nume Delbert Canfield, şi bătrâna lui mamă, căreia el i se adresa conştiincios cu „mămico”, şi Conner şi Missy Desmond.

Desmonzii erau un cuplu atrăgător, între două vârste, care făcură un scurt şi eroic efort de a găsi un teren comun cu Cole. Din păcate, interesele lor personale păreau să se limiteze aproape exclusiv

la handicapurile de la golf, meciurile de tenis şi prietenii lor. Întrucât Cole nu se pricepea la aceste subiecte, conversaţia trenă şi în cele din urmă eşuă.

În loc de a irosi o seară întreagă ascultând bârfe şi conversaţii mărunte, Cole îşi ignora pur şi simplu comesenii, folosindu-şi timpul mai bine. Din când în când o privea pe Diana, ca să vadă cum mai făcea faţă; apoi îşi îndreptă gândul spre probleme pe care putea efectiv să le rezolve.

În timpul desertului, Mitchell începu să se laude cu strategia lui de a fi ales preşedinte al River Pines Country Club, iar Cole îşi pregăti în minte propria strategie pentru a pune Cushman Electronics în fruntea industriei cipurilor de computer.

Licitaţia începuse, iar Cole se gândea la întrebuinţări alternative ale noii sale firme subsidiare, în eventualitatea că noul cip nu se ridica la înălţimea aşteptărilor, când îşi dădu seama că Franklin Mitchell îi vorbea. Nereuşind să converseze cu el despre subiecte care acopereau toată gama de la strămoşii şi trecutul lui Cole până la opinia lui despre şansele echipei Houston Oilers de a ajunge la Super Bowl în anul următor, Mitchell abordase tema vânătorii.

— Ai tras câte ceva, Cole?

— Cât de cât, răspunse Cole, aruncând o privire spre Diana. Din cine ştie ce motiv, arăta mai încordată decât în urmă cu o oră.

— Ar trebui să te invit la ferma noastră, la vânătoare de cerbi. Splendid loc – cincizeci de mii

de acri.

Înălţă din sprâncenele albe, în aşteptarea răspunsului la o invitaţie pe care de fapt n-o lansase.

Era o subtilă capcană verbală, folosită invariabil de dobitocii narcisişti ca Mitchell, pentru a-şi dovedi încontinuu superioritatea.

Întrucât nu-l invitase efectiv pe Cole la „splendidul” ranch, orice formă de răspuns pozitiv politicos l-ar fi redus pe Cole la nivelul unui milog. Cole nu se codi să-şi exprime adevărata opinie.

— Sincer, nu văd ce rost are să-mi îngheţe fundu-n zori prin pădure, sperând că va trece un cerb pe-acolo.

— Nu, nu, nu. Nu procedăm aşa. Avem iesle pe toată ferma – cerbii vin acolo să mănânce în fiecare zi.

— Adică staţi pe lângă iesle până vin cerbii să mănânce, specula serios Cole, şi pe urmă, în timp ce-şi rumegă liniştiţi nutreţul, săriţi şi-i găuriţi, pentru ca pe urmă să le tăiaţi capetele şi să le agăţaţi pe perete?

Mitchell îl privi indignat.

— Nu aşa facem!

— Atunci, cum faceţi?

— Ai ceva împotriva vânătorii? ripostă Mitchell, aruncându-i o privire care-i punea clar la îndoială masculinitatea.

— Câtuşi de puţin. Dar eu mănânc ceea ce împuşc.

— Bine, bine, şi noi. Întotdeauna. Şi ce împuşti?

— Discuri de ceramică, răspunse Cole,

nemulţumit că-şi descărca dispreţul la adesea puturoşilor bogaţi pe un individ care nu merita să-şi piardă vremea cu el.

Soţia şi nora lui Mitchell fură surprinzător de amuzate de stânjeneala vizibilă a acestuia, dar Delbert Canfield şi mama lui îl priviră în continuare pe Cole în tăcere şi cu o uşoară teamă.

Al nouălea articol se vânduse pentru o sută nouăzeci de mii de dolari, iar glasul prezentatorului se ridică brusc, cu emoţie studiată, oferind o diversiune binevenită pentru ocupanţii mesei principale.

— Următorul articol nu mai are nevoie de nicio descriere, anunţă el zâmbind radios.

Trase draperiile la o parte, dezvăluind sculptura de Klineman pe care o donase Cole, iar prin public trecu un murmur de admiraţie. Conversaţiile se întrerupseră, în timp ce participanţii priveau enorma figură de bronz şi se întrebau cât de mult erau dispuşi să ofere.

— Acesta este momentul pe care-l aşteptaţi, o ocazie unică în viaţă de a avea această magnifică sculptură a unui maestru pe care lumea l-a pierdut. Licitaţia, continuă el, va începe de la două sute de mii de dolari, iar ofertele vor creşte numai în etape de câte cinci mii de dolari.

Înălţă din sprâncene, cu un zâmbet sigur pe sine, privind câteva clipe asistenţa pentru a lăsa tensiunea să crească, apoi întrebă vioi:

— Cine doreşte să deschidă licitaţia…?

Undeva în sală se ridică o mână, iar prezentatorul dădu imediat din cap:

— Domnul Selfer a deschis licitaţia la două sute de mii de dolari. Aud cumva…? Da, două sute cinci mii de dolari de la domnul Higging. Şi două sute zece mii de dolari de la domnul Altour, vă mulţumesc…

— Două sute cincizeci! strigă Franklin Mitchell.

Cole îşi stăpâni un zâmbet la adresa idioţeniei care determina o ofertă de două sute cincizeci de mii de dolari pentru un malac de metal înalt de un metru şi jumătate care arăta ca un amestec de organe şi banane bronzate.

— Două sute şaptezeci! strigă altcineva.

Licitatorul era tot mai radios. Îl privi întrebător pe Mitchell.

— Trei sute, anunţă Mitchell, coborând la un nivel şi mai dezastruos în estimările lui Cole.

— Trei sute de mii de dolari, şi abia am început! se entuziasmă prezentatorul, percepând trepidaţiile din mulţime cu precizia unui seismograf uman. Nu uitaţi, e o licitaţie în scopuri de binefacere, doamnelor şi domnilor…

— Trei sute zece! licită încă cineva.

— Domnul Lacey a oferit trei sute zece mii de dolari, anunţă prezentatorul, apoi adăugă repede: iar domnul Selfer a reintrat în licitaţie…

Făcu o pauză de efect, apoi dădu din cap aprobator.

— … cu patru sute de mii de dolari! Domnul Selfer a oferit patru sute de mii de dolari! Aud patru sute zece mii de dolari? Patru sute zece mii de dolari?

Se uită prin sală.

— Un avertisment cinstit, doamnelor şi…

Se întrerupse cu un nou zâmbet şi gest din cap, pentru a spune:

— Avem acum patru sute zece mii de dolari. Suntem la patru sute zece mii de dolari. Aud patru sute douăzeci de mii de dolari?

Până la urmă, Klineman-ul se vându pentru patru sute şaptezeci de mii de dolari. În timp ce publicul aplauda, noul proprietar scrise încântat cecul şi i-l dădu unui asistent, apoi se duse la masa principală să strângă mâna lui Cole.

Era mai mult decât un simplu gest de recunoştinţă; reprezenta una dintre tradiţiile vechilor Baluri ale Orhideei Albe şi simboliza acceptarea transferului de proprietate şi responsabilitate de la donator la noul stăpân al obiectului.

În timp ce noul proprietar se îndepărta mândru, fostul proprietar se uită la ceas şi încercă să-şi ascundă nerăbdarea şi plictiseala, parcurgând broşura colorată cu obiectele scoase la licitaţie.

Mai rămăseseră patru opere de artă importante, plus vreo duzină de bijuterii scumpe şi blănuri, înscrise sub titlul „Pentru doamne”.

Pe coperta interioară se afla o expunere a istoriei şi tradiţiilor centenarului Bal al Orhideei Albe, iar Cole citi entuziasta naraţiune cu amuzament crescând.

Într-un efort de a-şi ispăşi vina de a-i fi neliniştit pe Delbert Canfield şi mama lui, Cole puse broşura pe masă şi arătă textul cu degetul.

— Din câte scrie aici, înţeleg că aveţi un sistem

interesant de tradiţii asociate cu acest bal, doamnă Canfield.

Mama lui Delbert manifestă prudenţă dar şi speranţă faţă de această neaşteptată schimbare de atitudine.

Avea cel puţin optzeci de ani, păr alb albăstrui, un ten ca al unei păpuşi de porţelan şi-un piept îngreunat cu câteva şiraguri de perle.

— Multe datează de acum o sută de ani, spuse ea.

Cole dădu din cap încurajator.

— Conform broşurii, obiectele de un interes special pentru femei, cum ar fi bijuteriile şi blănurile, sunt întotdeauna prezentate de alte femei care participă la licitaţie, în loc de a fi pur şi simplu expuse.

— La baza acestei tradiţii stă o logică fermecătoare, îi spuse ea, încântată ca o fetişcană. Vedeţi dumneavoastră, în primii ani ai balului, se presupunea că orice bijuterie sau blană pe care accepta o doamnă s-o prezinte era un obiect pe care ea – şi, prin urmare, şi ceilalţi participanţi – se aşteptau ca soţul ei să i-l cumpere.

— Sună ca un fel de extorcare blândă, sugeră Cole cu un uşor zâmbet.

— Exact asta şi era! confirmă doamna Canfield, cu satisfacţie neruşinată. A, şi ridica splendid preţurile obiectelor, pentru operele de binefacere. Păi, când tatăl lui Delbert şi cu mine eram tineri căsătoriţi, am ales să port o broşă enormă cu rubine. Evident, am presupus că Harold ştia tradiţia, dar el n-o aflase, şi n-am primit broşa în

seara aceea. Am rămas foarte dezamăgită, şi foarte jenată.

— Îmi pare rău, spuse Cole, negăsind niciun alt răspuns potrivit.

— Nu la fel de rău pe cât i-a părut lui Harold, a doua zi, replică ea cu un zâmbet ursuz. O săptămână-ntreagă n-am putut să scot capul în lume.

— Atât de mult? glumi Cole.

Femeia dădu din cap.

— Atât de mult i-a trebuit lui Harold ca să găsească la New York altă broşă cu rubine şi să mi-o trimită aici.

— Înţeleg.

Cu asta, lui Cole i se epuizară subiectele de conversaţie. Deschide broşura şi parcurse articolele rămase, încercând să calculeze cât timp mai era până putea să iasă din sala de bal şi să se întoarcă la la lucrările presante care-l aşteptau în apartamentul de hotel.

Îi atrase atenţia ultimul articol. Era donat de un bijutier local şi prezentat de… Miss Diana Foster.

Capitolul 22

Un colier splendid cu cercei de ametiste violet-închis, înconjurate cu diamante albe fine de cincisprezece carate şi montate în aur de optsprezece carate. Din colecţia regretatei Contese Vandermill, circa 1910.

Cole ridică privirea din broşură şi se uită la Diana.

Vorbea cu Corey şi arăta absolut calmă, dar era mult mai palidă decât înainte. Ştia cât de mult se îngrozea la gândul de a prezenta colierul.

Missy Desmond se uita şi ea în broşura ei şi era clar că ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Biata Diana Foster! exclamă ea. Mă întreb de ce nu le-a cerut să găsească pe altcineva care să prezinte colierul ăsta!

Vizavi de ei, Haley Mitchell, care se simţea destul de umilită că, după câte se părea, Cole Harrison o recunoscuse pe Diana Foster din adolescenţă, dar nu şi pe ea, îi văzu privirea îndreptându-se iar spre Diana, la fel ca soţul ei, care bea încontinuu de la începutul mesei.

Aplecându-se într-o parte, Peter îi şopti:

— Diana pare să fi făcut o nouă cucerire. Harrison nu-şi mai ia ochii de la ea.

— La fel ca tine, răspunse răstit Haley, indignată că soţul ei îndrăznise să i-o menţioneze pe Diana şi încă mai înfuriată pentru că ceea ce spusese despre Cole Harrison era adevărat; întorcându-se spre Missy Desmond, spuse: Diana Foster n-a lăsat pe altcineva să prezinte colierul fiindcă nu suportă să nu fie măcar cinci minute centrul atenţiei.

Se aplecă înainte, incluzând-o în conversaţie şi pe Marilee Jenkins:

— Ai observat că-n seara asta face pe martira? Uită-te doar la zâmbetul ăla fals pe care-l afişează.

— Mie-mi pare destul de rău pentru ea, recunoscu doamna Canfield, ceea ce i-a făcut Daniel Penworth a fost de neiertat.

— Ba nu, a fost de *neevitat*, o contrazise Haley. Diana era ca un laţ de gâtul lui. N-o iubea, şi a încercat să se despartă de ea cu blândeţe, dar Diana nu voia să-l lase în pace. Oamenii o cred bună şi dulce, dar adevărul e că nu-i pasă decât de sine şi de revista aia aiurită de arte şi meserii pe care o conduce.

Marilee Jenkins îi dădu dreptate, înclinând din cap:

— Nu-l condamn deloc pe Dan!

Cole aşteptă ca altcineva de la masă să-i ia apărarea Dianei. Doamna Canfield părea stânjenită, iar Missy Desmond, mirată, dar niciuna nu scoase o vorbă în favoarea Dianei. Prezentatorul anunţă că primul dintre articolele pentru doamne urma să fie scos la licitaţie, iar Cole îşi ignoră comesenii.

La câteva mese distanţă, o roşcată zveltă se ridică într-un ropot de aplauze şi începu să prezinte magnificul colier cu diamante pe care-l purta, iar soţul ei deschise licitaţia. Imediat, un alt bărbat de la aceeaşi masă oferi mai mult, zâmbind, căci îl silea intenţionat să ridice miza.

După aceea, licitaţia se desfăşură rapid, în râsetele celorlalţi, semn că prietenii soţului îl sileau pe acesta să plătească tot mai mult.

Lui Cole îi plăcea să urmărească jocul, care se relua cu acelaşi aplomb de fiecare dată când câte o soţie sau iubită se ridica să prezinte obiectul pe care şi-l dorea, dar privirea i se abătea mereu spre masa Dianei, întrebându-se cum avea să reacţioneze. Observă că expresia ei devenea tot

mai sumbră şi mai încordată.

Când se apropie momentul de a prezenta colierul, Diana începu să se joace cu el nervoasă, ca şi cum ar fi vrut să-l ascundă sau să şi-l smulgă de la gât. Păru să încremenească din tot trupul, când prezentatorul anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, următorul articol scos la licitaţie este un extraordinar exemplu de măiestrie dintr-o epocă de mult apusă – un colier remarcabil de fin, cu ametiste şi diamante, prezentat de Miss Diana Foster.

Cole înţelegea de ce se temea să devină centrul de interes al atâtor bârfitoare fascinate, dar abia când Diana îşi împinse scaunul înapoi, ca să se ridice, îşi dădu seama cu întârziere că jena ei avea să fie însutită de absența lui Dan Penworth, care-ar fi trebuit să liciteze pentru acel colier. O privi cum îşi aduna curajul şi afişa un zâmbet fals, şi în acelaşi timp auzi o mulţime de şuşoteli izbucnind din toată sala.

La masa din spatele lui, un bărbat remarcă în glumă că probabil Dan se însurase cu italianca pentru a evita costul colierului, şi toţi râseră.

Cole simţea furia şi tendinţa protectoare începând să clocotească într-însul, în timp ce prezentatorul, care nu ştia nimic, îi zâmbi Dianei, apoi mulţimii, aşteptându-se ca partenerul ei să deschidă licitaţia.

— Licitaţia se deschide de la cincisprezece mii de dolari. Aud cincisprezece mii de dolari?

Făcu o pauză, surprins de tăcerea stânjenitoare.

— Colierul acesta ar fi un chilipir la un preţ dublu! Îmi dă cineva zece mii de dolari?

Expresia i se destinse şi dădu din cap.

— Da, vă mulţumesc, domnule Dickson…

Licitaţia se întrerupse la treisprezece mii de dolari, pentru ca un cumpărător de perspectivă să examineze mai atent colierul.

— Biata Diana, spuse doamna Canfield, adresându-i-se lui Cole. L-am cunoscut bine pe tăticul ei. I-ar fi cumpărat colierul doar ca să pună capăt acestei situaţii.

— Diana avea nevoie să-i mai taie cineva din nas, replică Haley Mitchell. E o javră îngâmfată.

Franklin Mitchell avu bunul-simţ să se arate cam jenat de limbajul nurorii sale, dacă nu şi de veninul ei.

Îşi privi fiul beat ca şi cum s-ar fi aşteptat să spună ceva, dar Peter, când vorbi, nu-şi contrazise soţia.

— Diana a avut întotdeauna o părere prea bună despre sine, îl informă el pe Cole.

— Ăsta-i adevărul, spuse doamna Mitchell rece.

Neştiind motivele personale ale celor de la masa lui de a o antipatiza pe Diana şi a se bucura de nenorocirea ei, Cole presupuse că toţi cei din sala de bal erau la fel de răzbunători şi lipsiţi de inimă.

În minte, vedea o adolescentă frumoasă şi cuviincioasă ţinând o sacoşă plină cu alimente, în timp ce căuta, cu un zâmbet blând şi generos, să găsească o cale de a-i oferi mâncarea fără să-l jignească. *N-ai putea găsi puţin loc pentru cutiile*

astea de piersici, Cole? Bunicii mele îi place să le conserve, dar nu mai avem loc în cămară… Sper că ne poţi ajuta să mâncăm din puiul cu salată de cartofi făcut de bunica; aseară, a gătit pentru o armată întreagă!

Prin reveria lui se auzea glasul prezentatorului:

— Am treisprezece mii de dolari… Aud paisprezece mii de dolari? Am treisprezece mii de dolari.

— Peter, spuse Haley pe neaşteptate, cu vocea plină de emoţie maliţioasă, cumpără-mi colierul ăla! Îl vreau!

— Ultima strigare, doamnelor şi domnilor!

Peter Mitchell o privi pe Diana, care se afla la două mese distanţă, prezentând colierul, şi strigă cu glas sonor, îngălat de alcool:

— Stai… vrem să ne uităm mai bine!

Cole o văzu pe Diana pornind spre masa lor şi oprindu-se, cu un zâmbet nesigur, în timp ce Mitchell se zgâia pofticios la sânii ei; îl văzu luând piatra cea mai mare, atingându-i intenţionat cu degetele pielea, deasupra corsajului.

Cu o mişcare rapidă, Diana îşi duse mâinile la ceafă, desprinse colierul şi i-l întinse.

Zâmbetul ei fix nu şovăi nicio clipă, dar când Mitchell luă colierul, privirea ei se desprinse dinspre mâna lui, sărind spre faţa lui Cole, după care se îndepărtă imediat.

În secunda aceea, Cole văzu în ochii ei ceva care-l determină pe loc să ia o decizie monumentală.

Mitchell ridică privirea spre prezentator şi

anunţă:

— Ofer cincisprezece mii de dolari.

— Douăzeci şi cinci! se răsti Cole, înainte ca Mitchell să-şi fi tras respiraţia.

Prezentatorul îl privi uimit, dar extatic.

— A-ha! Avem un licitator nou şi serios în competiţie! informă el auditoriul, cu un zâmbet triumfător. Domnul Harrison tocmai a ridicat licitaţia cu zece mii de dolari – iar *el* încă n-a văzut de aproape această piesă unică! Domnişoară Foster, vreţi, vă rog, să-i permiteţi domnului Harrison să inspecteze extraordinara calitate şi culoare a pietrelor, precum şi măiestria superioară a manoperei?

Cu un zâmbet vizibil uşurat, Diana se conformă grăbită, ocolind masa spre Cole. Dar, când ajunse lângă el, Cole ignoră complet colierul, privindu-i în schimb faţa. Cu un zâmbet cald şi glumeţ, o întrebă:

— Îţi place?

Diana îi văzu lucirea amuzată în ochii argintii şi simţi instinctiv că prelungea *deliberat* momentul, dar ea dorea cu disperare ca acesta să se termine. Nu-i păsa cine cumpăra colierul, voia doar să scape.

— E foarte frumos, confirmă ea, dând din cap cu convingere.

Cole se rezemă de spătar, îşi îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor şi, cu un zâmbet leneş, ca şi cum ar fi avut tot timpul, o întrebă:

— Da, dar *ţie* îţi place?

— Da, sincer! E splendid.

— Atunci, crezi că ar trebui să-l cumpăr?

— Desigur, dacă ai cui să-l dăruieşti…

Prezentatorul simţi instinctiv că interesul asistenţei atinsese punctul culminant şi în curând avea să înceapă să scadă.

— Domnule Harrison, întrebă el, sunteţi mulţumit de inspecţie, vă rog?

Zâmbetul lui Cole deveni admirativ, în timp ce studia fața Dianei.

— Extrem de mulţumit, răspunse el, fiind clar că se referea la ea, nu la colier.

— Atunci, licitaţia va continua. Domnul Harrison a oferit douăzeci şi cinci de mii de dolari. Aud treizeci de mii de dolari?

Îl privi întrebător pe Peter Mitchell, care dădu din cap afirmativ.

Când nimeni altcineva nu mai interveni, prezentatorul se uită din nou la Cole.

— Domnule Harrison?

Dacă n-ar fi fost atât de nefericită şi încordată, Diana ar fi râs de zâmbetul molipsitor al lui Cole, care ridică alene patru degete, ridicând licitaţia la patruzeci de mii de dolari, tot atât de nonşalant ca şi cum ar fi oferit patruzeci de cenţi.

— Patruzeci de mii de dolari! strigă prezentatorul. Domnul Harrison a licitat patruzeci de mii de dolari, şi toţi sunt destinaţi operelor de caritate.

— Domnule Mitchell? Ridicaţi la patruzeci şi cinci?

Haley Mitchell dădu din cap spre soţul ei, dar Peter ezită, privindu-l încruntat pe Cole. Drept

răspuns, Cole se relaxă şi mai mult în scaun, arcuind provocator o sprânceană.

— Nu, răspunse repezit Mitchell.

— Ultima strigare! anunţă prezentatorul. Adjudecat! proclamă el. Pentru patruzeci de mii de dolari, domnului Cole Harrison!

Întorcându-se spre Cole, adăugă:

— Ştiu că vorbesc în numele tuturor beneficiarilor Balului Orhideei Albe când vă spun că suntem recunoscători pentru extraordinara dumneavoastră generozitate faţă de nobila noastră cauză, domnule Harrison. Şi aş mai putea spune, continuă el pe un ton glumeţ, că sper ca norocoasa doamnă care primeşte acest colier să vă aprecieze just nu numai mărinimia, ci şi gusturile excelente!

— Şi eu sper! răspunse Cole, stârnind un hohot de râs, în timp ce zâmbea cu o bunăvoinţă relaxată în contrast total cu indiferenţa de gheaţă pe care o arătase toată seara. Să vedem ce părere are...

Asistenta deveni imediat mai binevoitoare faţă de enigmaticul magnat despre care un ziarist scrisese că avea o placă integrată drept creier şi un computer în loc de inimă. Toţi priviră, fascinaţi, cum Cole se ridica încet.

Diana era atât de tulburată că se afla în centrul atenţiei, încât încercă să facă un pas înapoi imediat ce Cole luă din palma ei capetele colierului.

Dar Cole o împiedică să scape, urmând-o şi petrecându-i colierul pe după gât, după care i-l încheie la ceafă.

Diana îl privi cu ochii dilataţi de nedumerire.

Cole îi susţinu privirea, tăcut, în aşteptare. Publicul izbucni în aplauze şi râsete, iar în fundul sălii blitzurile începură să fulgere ca un roi de licurici speriaţi.

— Ei? o tachină Cole, astfel confirmându-le tuturor celor din jur că ea era, fără îndoială, norocoasa. Ce părere ai despre gusturile mele?

Dintr-odată, Diana trase concluzia că doar *se prefăcea* că-i dăruia colierul, la fel cum se prefăcuse şi că o săruta pe terasă, pentru a-l păcăli pe fotograf.

Totul nu era decât un şiretlic public foarte abil – şi foarte mărinimos – pentru a salva aparențele.

— Cred că ai gusturi excelente, îl asigură ea cu entuziasm întârziat.

Cred că eşti un prefăcut magnific! adăugă în gând, cu admiraţie amuzată.

— Eşti destul de impresionată ca să dansezi cu mine? întrebă el, plin de farmec sofisticat. Aud muzică din sala alăturată.

Şi, fără a aştepta răspunsul, o luă de cot şi o conduse prin labirintul de mese, spre sala de bal. Spectatorii îşi dădură seama că reprezentaţia se terminase şi porniră şi ei, încet, către sala de alături.

Ajunseseră la jumătatea distanţei, când Diana se opri brusc.

— Stai, spuse ea cu un zâmbet spăsit. Vreau să te prezint familiei mele! După ceea ce s-a întâmplat, mor să te cunoască!

Şi, întorcându-se, porni încet înapoi, prin mulţimea care ieşea din sală.

Capitolul 23

Până ajunse la masa familiei sale, Diana începu să se simtă cam ameţită. Zile în şir, făcuse faţă lumii la muncă şi acasă, şi-şi ascunsese durerea cauzată de Dan.

Pe deasupra, trebuise să-şi adune puterile şi ca să înfrunte coşmarul acestei licitaţii... dar licitaţia se *terminase* dintr-odată, şi *nu* fusese un coşmar, deoarece Cole o transformase într-un scenariu distractiv, cu final fericit, ca la Hollywood.

Încetarea bruscă, neaşteptată, a tuturor acelor tensiuni şi stresuri îi şocase tot sistemul nervos.

Fără armura emoţională grea pe care trebuise s-o poarte timp de aproape o săptămână, se simţea imponderabilă. Simţea că plutea, că zbura. Cu câteva ore în urmă, fusese logodnica părăsită de Daniel Penworth, obiectul milei şi al ridiculizării tuturor. Peste câteva ore, presa avea s-o portretizeze în noul ei rol alături de Cole Harrison – probabil ca amantă a lui. Era atât de incredibil, încât îi veni dintr-odată să chicotească.

Cumva, reuşise să-şi menţină expresia serioasă în timp ce-l prezenta pe Cole bunicilor şi mamei sale, dar senzaţia de veselie euforică se intensifica în sufletul ei în timp ce-i privea cum reacţionau, fiecare în felul său, faţă de ceea ce făcuse Cole.

Salutul lui Corey fu plin de aprobare veselă, şi-l îmbrăţişă scurt. Doamna Foster se purtă cu mai puţină efuziune, dar tot prietenos.

Spence şi bunicul zâmbiră politicos şi-i strânseră lui Cole mâna. Bunica îl privi în ochi ca şi cum ar fi vrut să-i evalueze sufletul. Amy Leeland roşi de-a binelea când Cole îi zâmbi.

Doug Hayward fu nu numai ostil, ci de-a dreptul ofensiv. Se ridică şi-şi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor, pentru a evita să-i strângă mâna lui Cole. Fără a-şi desprinde privire dispreţuitoare dinspre el, îi explică lui Amy:

— Harrison a lucrat în grajdul nostru, la curăţenie. Acum donează opere de artă la baluri de caritate.

Către Cole, adăugă:

— Uluitor, cum se poate urca scara socială în America, nu-i aşa, Harrison?

Fălcile lui Cole se încordară, iar ochii-i deveni ră reci.

Inexplicabila ostilitate dintre cei doi era palpabilă, iar familia Dianei se întoarse automat spre ea, aşteptând o intervenţie. Indiferent cât de volatilă sau delicată era situaţia, Diana putea oricând să o dezamorseze cu diplomaţia, umorul şi sensibilitatea ei deosebită.

De astă dată însă, Diana părea nedispusă sau incapabilă s-o rezolve. În schimb, le zâmbi strălucitor celor doi bărbaţi, care se uitau unul la altul încruntaţi ca doi duelişti tăcuţi în aşteptarea semnalului de a începe să-şi numere paşii, şi anunţă veselă:

— Văd cât de nerăbdători sunteţi amândoi să depănaţi amintiri, dar va trebui să aşteptaţi, pentru că noi plecăm.

Şi, cu asta, culese de pe masă o poşetă neagră simplă, îl luă pe Cole de braţ şi se întoarse spre uşă cu destulă forţă pentru a-l trage parţial după ea.

Simţind că buna cuviinţă îi impunea un salut de despărţire, Cole se uită peste umăr şi-l văzu pe Hayward îndepărtându-se.

— Diana a acceptat să-şi ia soarta în propriile mâini şi să danseze cu mine, explică el familiei.

Cei de la masă îi priviră cu reacţii diverse cum se îndepărtau. În afară de bunica Dianei, toţi păreau să creadă că seara era un triumf care avea să marcheze o răscruce hotărâtoare în nefericita viaţă personală a Dianei.

— Domnul Harrison era exact omul de care avea nevoie Diana în seara asta ca s-o ajute să treacă peste despărţirea de Dan. Acum şi-a regăsit mândria, şi arată din nou fericită.

— Diana e o supravieţuitoare, adăugă Spence.

— Diana e pragmatică, remarcă bunicul. Ştie că Dan nu era omul potrivit pentru ea, şi deja îl lasă în urmă.

— Diana e o luptătoare şi e curajoasă, fu Corey de acord.

— Diana, îi contrazise sec bunica, a ajuns la limită!

— Prostii, Buni! răspunse Corey, parţial fiindcă nu voia să creadă una ca asta. Mereu a fost independentă şi sigură pe sine. Este calmă… graţioasă sub tensiune, şi…

— *Şi*, o întrerupse triumfător bunica, prezentând dovada certă a stării de spirit a Dianei, tocmai a plecat cu poşeta mea neagră!

Această dezvăluire îi făcu pe toţi să se întoarcă alarmaţi, în acelaşi timp, privind în urma Dianei. Cum ştiau bine, atenţia ei pedantă faţă de detalii era impecabilă; avea un fler al stilului la fel de legendar ca şi capacitatea ei de a fi mereu perfect îngrijită şi ordonată, indiferent în ce împrejurări.

Pe masă rămăsese mica ei poşetă – o Judith Leiber sclipitoare, în formă de prună zaharisită, cu verde şi argintiu.

Faptul că plecase într-o rochie purpurie elegantă, cu o geantă băbească neagră atârnată de braţ era atât de total necaracteristic pentru ea, încât întreaga familie se simţi sincer alarmată.

— După cum vedeţi, declară cu tristeţe bunica, Diana a ajuns în sfârşit la limită. Iată dovada.

Capitolul 24

— Dacă ai de gând într-adevăr să dansezi cu mine, glumi Cole când ajunseră la intrarea sălii de bal, îţi propun ca mai întâi să bei ceva.

Se opri la o masă de banchet cu un tacâm neatins, ridică sticla de şampanie din frapieră şi turnă într-un pahar curat.

— Alcoolul acţionează ca un anestezic, îi spuse el Dianei zâmbind, în timp ce-i întindea paharul, iar dansul cu mine ar putea fi o experienţă dureroasă şi periculoasă.

Diana luă paharul, atât de uşurată că i se sfârşise calvarul personal şi de recunoscătoare pentru generozitatea şi ingeniozitatea lui, încât ar fi dansat cu Cole şi dacă ar fi fost desculţă, iar el,

în saboţi olandezi.

Femeile n-o mai priveau cu milă şi dispreţ. Ba chiar, observă ea amuzată, nici nu se mai uitau la ea – toate îl priveau pe Cole, şi nu putea să le acuze. Cu părul lui negru şi des, ochii cenuşii pătrunzători, constituţia atletică şi statura înaltă, Cole Harrison arăta magnific.

Aceleaşi calităţi masculine cu ani în urmă care le îndemnaseră pe toate fetele să-şi facă fantezii cu el erau acum şi mai pronunţate. Întotdeauna avusese o forţă aspră şi o sexualitate latentă, dar acum i le accentua o aură de sofisticare rece şi putere neîmblânzită.

În timp ce intra în sala de bal, Diana sorbi din şampanie, savurând expresiile nedumerite de pe feţele aceloraşi cunoştinţe care înainte o priviseră cu milă sau satisfacţie.

Orchestra cânta o populară melodie lentă, dar când Diana vru să pună paharul de şampanie pe o masă, Cole clătină din cap:

— Termină-l.

— Chiar te temi atât de mult să nu mă calci pe picioare? întrebă ea, zâmbindu-i cu un amestec de recunoştinţă, uşurare şi bună dispoziţie.

— În niciun caz, o tachină el. Mă tem să nu fii atât de încordată şi țeapănă încât să mă calci *tu* pe *mine* pe picioare.

Râzând, Diana îşi goli paharul şi luă braţul lui Cole, trăgându-l spre ea cu un gest inconştient care lui i se păru cam posesiv şi-i plăcu enorm. Tocmai se pregătea să negocieze una dintre cele mai importante „tranzacţii de afaceri” din viaţa lui,

cu o femeie frumoasă care nu bănuia nimic şi care trebuia să aibă destulă încredere în el pentru a-i accepta bizara propunere.

Când o cuprinse cu braţul, Diana îl privi cu o expresie recunoscătoare.

— Cole?

Îi zâmbi şi el, dar ochii cenuşii care o priveau pe sub pleoapele pe jumătate coborâte păreau gânditori, preocupaţi.

— Hmmm?

— Ţi-a spus vreodată cineva că eşti foarte dulce şi foarte atent?

— În niciun caz. În general, sunt descris ca fiind rece, calculat şi nemilos.

Nedreptatea acestor calificative o indignă pe Diana. Cu inima ei plină de recunoştinţă şi capul învârtindu-i-se după tot vinul şi şampania pe care le băuse ca să-şi adune curajul, Cole Harrison i se părea absolut minunat şi atotputernic – un apărător viteaz care se însărcinase cu salvarea ei şi o scăpase de umilinţă. Întruchipa galanteria şi cutezanţa într-o lume plină de laşitate şi răutate.

— Cum ar putea oamenii să *creadă* nişte lucruri atât de îngrozitoare despre tine?

— Pentru că sunt absolut adevărate, declară el cu finalitate calmă.

Răspunsul Dianei fu un chicotit nestăpânit.

— Minţi.

Păru ofensat.

— Ăsta-i singurul lucru pe care nu-l fac niciodată.

— Aha…

Încercând fără succes să-şi reţină zâmbetul, Diana conchise că glumea fiindcă îl stinghereau laudele ei, aşa că schimbă subiectul.

— Pentru cine ai cumpărat, *de fapt*, colierul?

În loc să răspundă, Cole o privi într-o tăcere speculativă atât de îndelungată, încât Diana începu să se întrebe încurcată dacă exista într-adevăr o destinatară, sau dacă nu cumva cheltuise patruzeci de mii de dolari pe un colier doar ca să-i salveze ei prestigiul. Următoarele lui cuvinte o uşurară.

— Colierul e un dar de nuntă pentru viitoarea mea soţie.

— Minunat! Şi când vă propuneţi să vă căsătoriţi?

— Imediat ce-am să-i cer mâna.

Vorbea pe un ton atât de firesc, încât Diana nu se putu abţine să nu-l tachineze.

— Fie eşti foarte sigur că va spune da, fie speri s-o înduplеci cu ajutorul colierului. Care din două?

— Câte puţin din amândouă, aş zice. Sper s-o influenţez cu colierul ăsta, şi sunt *destul* de sigur că va spune da, o dată ce-i explic cât de înţelept şi avantajos va fi un asemenea aranjament.

— Vorbeşti de parcă ar urma să propui o fuziune între firme, remarcă Diana cu un zâmbet surprins.

Cole revăzu rapid planul pe care-l concepuse în ultima jumătate de oră şi luă hotărârea finală. Pe un ton de o dezinvoltură înşelătoare, spuse:

— Ultima dată când am cerut o fată în căsătorie, aveam amândoi şaisprezece ani. E clar

că am nevoie să-mi exersez tehnica, Pisicuţo.

Diana fu puţin cam deconcertată să constate că nu fusese nici pe departe atât de decis şi priceput cu femeile cum îl crezuse ea la şaisprezece ani, când era nebună după el. Cel mai mult o mişca apelativul cu care i se adresase. *Pisicuţo*. Vechea poreclă părea sfâşietor de familiară în acel moment, amintindu-i de o vreme când stătea de vorbă cu el în timp ce lucra în grajdul familiei Hayward, înconjurat de mirosul dulce al fânului proaspăt cosit şi al pielii unse cu ulei, conversaţia lor dezinvoltă fiind punctată de sunetele înfundate ale copitelor cailor care se foiau în boxe.

Pe-atunci, viaţa ei fusese atât de simplă... Viitorul păruse atât de luminos şi plin de posibilităţi fascinante.

— Pisicuţo... şopti ea încet, cu ochii adumbriţi de revelaţia faptului că acele vechi făgăduieli ale unui viitor strălucit nu se realizaseră deloc în felul cum îşi imaginase.

Simţindu-i mâhnirea neaşteptată, Cole o conduse în afara ringului de dans.

— Hai să mergem în alt loc şi să lucrăm la tehnica mea de cerere în căsătorie. Aici avem prea mulţi spectatori.

— Credeam că vrei să avem spectatori.

— Au văzut tot ce aveau de văzut.

Pronunţase aceste cuvinte cu aroganţa unui decret regal – şi, luând-o de cot, porni cu ea spre ieşirea din sala aglomerată şi zgomotoasă.

Capitolul 25

— Unde mergem? întrebă Diana râzând, în timp ce o conducea spre lift.

Se simţea tot mai bine.

A doua zi, realitatea avea s-o zdrobească iar ca un bolovan, dar în seara asta, Cole, vinul şi colierul se combinau pentru a-i oferi o neaşteptată eliberare de toate mizeriile, şi era hotărâtă s-o savureze.

— Ce-ai zice de Tahoe Lake, propuse Cole, apăsând pe butonul liftului. Am putea să ne căsătorim, să facem o baie şi să fim înapoi aici pentru gustarea de la unsprezece dimineaţa.

Diana presupuse că-şi exersa iar cu ea cererea în căsătorie şi făcu un efort pentru a-şi ascunde amuzamentul faţă de acea atitudine grăbită şi prea puţin romantică.

— Tahoe e cam departe, răspunse ea veselă. Şi-n plus, nu-s îmbrăcată potrivit.

Îşi privi amărâtă rochia, iar ochii lui Cole îi urmăriră privirea, trecând peste umflătura blândă a sânilor deasupra corsajului decoltat, pentru a coborî apoi spre talia îngustă.

— În cazul ăsta, mai există doar un singur alt loc cu aceeaşi atmosferă discretă şi intimă necesară pentru ceea ce am eu în minte.

— Care?

— Apartamentul meu.

Şi o conduse în ascensorul aglomerat, introducând o cheie în încuietoarea de lângă ultimul buton, marcat cu inscripţia „Mansardă”.

Diana îi aruncă o privire îngrijorată, dar în lift erau oameni de la bal, şi nu-l putea contrazice în faţa lor.

Dar, când ultimul cuplu coborî la penultimul etaj, se întoarse spre Cole, clătinând din cap:

— Nu cred că e cazul să dispar aşa de la bal, şi mai ales cu tine…

— De ce… „*mai ales* cu mine”?

Liftul se opri, iar uşile se deschiseră, dezvăluind holul de marmură al mansardei.

În loc să iasă, Cole îşi rezemă mâna pe uşă, împiedicând-o să se închidă.

Cam ameţită de şampanie, Dianei îi veni să chicotească la vederea expresiei lui serioase.

— Ai fost atât de ocupat să-mi salvezi reputaţia, încât nu sunt sigură că-ţi dai seama de pericolul în care ţi-o pui pe a ta. Am vrut să spun că nu trebuia să dispar cu tine fără să le spun alor mei de ce ai cumpărat de fapt colierul. Mai mult, dacă vreuna din fotografiile alea ale noastre apare la ştiri, iar oamenii ştiu că urmează să te căsătoreşti, vei părea lipsit de integritate.

Lui Cole îi veni dintr-odată să râdă.

— Pe *tine* te îngrijorează reputaţia *mea*?

— Sigur că da, răspunse serioasă Diana, ieşind în vestibulul privat al apartamentului.

— Ei, asta-i o premieră, remarcă el cu un zâmbet. De fapt, adăugă în timp ce aprindea luminile escamotate la marginile tavanului din living, am senzaţia că seara asta va fi o premieră din mai multe puncte de vedere.

Aruncă o privire peste umăr spre Diana, care

se oprise lângă masa de cafea din mijlocul livingului.

Îl privea cu capul înclinat într-o parte şi o expresie mai degrabă nedumerită decât temătoare. Mai bine că era nedumerită. Teama ar fi fost contraindicată.

Cole se duse la bar şi scoase din frigider o sticlă de şampanie. Avea să-i alunge teama şi în continuare.

— „Premieră”? repetă ea. La ce te referi?

— Pentru început, replică vesel Cole, n-am mai stat niciodată pe balconul acestui apartament cu o femeie.

Destupă sticla de şampanie şi o puse în frapiera de pe bar.

— Să facem din asta încă o premieră?

Diana îl privi cum îşi descheia sacoul smochingului şi-şi lărgea papionul; apoi luă pe braţ frapiera şi, cu câte o cupă de cristal în fiecare mână, se opri să apese pe un comutator care făcu draperiile grele din dreptul uşilor de la balcon să se tragă la o parte. Peste această imagine se suprapuse amintirea lui în cămaşă şi blugi albiţi, cu o mână ţesălând un cal şi ţinându-l de căpăstru cu cealaltă, în timp ce conversa cu ea despre temele ei pentru şcoală.

Chiar şi atunci, păruse mereu să facă mai multe lucruri în acelaşi timp. Păşi într-o parte, aşteptând-o să iasă pe balcon înaintea lui, apoi îi dădu un pahar şi turnă în el şampanie.

În timp ce o urma pe balcon, îi observă zâmbetul.

— Am făcut ceva amuzant?

Diana clătină din cap.

— Mă gândeam doar că, încă de pe vremuri, păreai mereu să faci mai multe lucruri în acelaşi timp, fără niciun efort. Întotdeauna ţi-am admirat calitatea asta.

Complimentul era atât de surprinzător şi plăcut, încât Cole nu găsi niciun răspuns, şi o privi în tăcere cum ieşea lângă el, pe mica terasă.

Apropiindu-se de balustradă, Diana privi covorul sclipitor al luminilor din Houston ce se întindeau dedesubt, în timp ce din living plutea muzica discretă de la stereo, iar gândurile ei se îndreptau inexorabil spre Dan.

Cole i se alătură, întorcându-se spre ea, cu un cot rezemat de balustradă.

— Sper că expresia asta bătută de soartă de pe faţa ta înseamnă că te gândeşti la Penworth, nu la mine.

Nemulţumită că fusese declarată „bătută de soartă”, Diana ridică mândră bărbia.

— N-am petrecut prea mult timp împreună în ultimul an, şi aproape că l-am şi uitat.

În loc să răspundă, Cole nu făcu decât să ridice din sprâncene, privind-o sceptic. După felul în care o ajutase, Diana ştia că merita mai mult decât un răspuns superficial.

— Am minţit, mărturisi ea, cu un râs tremurător. Adevărul e că m-am împăcat cu cele întâmplate, dar sunt… furioasă. Furioasă şi umilită.

— Este firesc, răspunse Cole cu compasiune amuzată. În fond, tocmai te-a părăsit cel mai mare

jeg de pe Pământ.

Furioasă, Diana îl privi cu gura căscată, iar peste o clipă izbucni în râs.

Chicotitul de răspuns al lui Cole fu profund şi bogat, în timp ce o cuprindea cu braţul, trăgând-o lângă el.

Materialul fin al sacoului îi mângâie pielea, în timp ce-şi arcuia braţul peste umerii ei, cu degetele coborându-i calde pe braţul gol. Deşi nu era decât o înlocuitoare a viitoarei lui logodnice, Diana se bucura totuşi că cineva – cineva înalt, chipeş şi foarte deosebit – părea s-o găsească destul de atrăgătoare pentru a dori să-şi petreacă seara aceea cu ea. Atrăgătoare şi demnă de interes – nu ca Dan, care…

Ridică paharul la gură şi sorbi prelung, pentru a şi-l alunga pe Dan din minte.

Apoi îşi aminti de colier, şi de dorinţa lui Cole de a-şi perfecţiona tehnica de cerere în căsătorie.

— Mai bine să-mi scot colirul ăsta până nu uit şi plec cu el, spuse ea, ducându-şi mâinile la ceafă.

— Lasă-l în pace, replică el. Pentru tine l-am cumpărat.

Tonul lui îi făcu mâinile să încremenească.

— Nu-i adevărat, l-ai cumpărat pentru femeia cu care vrei să te însori…

— Exact asta am şi spus.

Diana scutură din cap, ca să şi-l limpezească. Întorcându-şi faţa spre el, îşi dădu la o parte părul de pe frunte şi recunoscu abătută:

— Astă seară am băut mai mult decât în mod normal şi mi-e greu să urmăresc firul conversaţiei.

Parcă ai vorbi în şarade.

— În cazul ăsta, voi fi mai clar. Vreau să te măriţi cu mine, Diana. În seara asta.

Apucând strâns în mâini marginea balustradei, Diana râse ascuţit.

— Cole Harrison, eşti beat?

— Nici pomeneală.

Îl studie, adorabil de nedumerită.

— Atunci… atunci, oi fi *eu* beată?

— Nu, dar aş vrea să fii.

În sfârşit, dădu drumul balustradei şi se întoarse spre el, cu un zâmbet nesigur.

— Nu poţi vorbi serios.

— Vorbesc *foarte* serios.

— Nu vreau să p-par nerecunoscătoare, sau critică, se bâlbâi ea râzând, dar s-simt că ar trebui să te previn că me-mergi cam prea departe cu galanteria.

— Galanteria n-are nimic de-a face aici. Detaşat şi obiectiv, o văzu cum se chinuia să-şi stăpânească ilaritatea.

Era atât de fermecătoare…! Probabil că fotografia ei din ziar provenise dintr-un portofoliu pentru presă, şi n-o reprezentase fidel. Fusese o poză de afaceri moderat de avantajoasă, arătând o femeie zâmbitoare şi sigură pe sine, dar adevărata Diana era mult mai cuceritoare.

În fotografie nici măcar nu se simţise căldura seducătoare a zâmbetului ei neaşteptat, nici nu se observaseră lucirile roşcate din părul lucios; sau scânteierile de nestemate ale ochilor verzi, cu gene dese. Din câte-şi amintea, mica brazdă din

mijlocul bărbiei lipsise cu desăvârşire.

Abia reuşind să-şi păstreze o expresie controlată, Diana continuă:

— Fie duci mila faţă de mine la un nivel incredibil, domnule Harrison, fie nu joci cu cărţile pe faţă.

— Nu-s nici bătut în cap, nici nebun, declară el, iar mila nu are nicio legătură cu motivele mele de a dori să mă căsătoresc cu tine.

Diana îi căută pe chipul umbrit un semn că glumea, dar expresia lui era absolut lipsită de emoţie.

— Chiar *vrei* să te iau în serios… cu propunerea asta, adică?

— Te asigur că vorbesc cât se poate de serios.

— Atunci, pot să-ţi pun câteva întrebări?

Cole desfăcu braţele, într-un gest de cooperare deplină.

— Întreabă-mă tot ce doreşti.

Capul Dianei se înclină într-o parte, cu o expresie de nedumerire şi incredulitate amuzată.

— Întâmplător, eşti sub influenţa vreunei substanţe care modifică starea mintală?

— Nici gând.

— Şi vrei să cred că… hmm… te-ai îndrăgostit de mine în adolescenţă şi ai… ăă… oftat după mine în tot acest timp, şi de-asta vrei să te însori cu mine acum?

— Teoria asta e la fel de ridicolă ca aia dinainte.

— Înţeleg.

Era absurd de dezamăgită că nu făcuse nici

măcar o mică slăbiciune pentru ea, pe vremea când era nebună după el.

— Ai prefera să te mint, spunând că mă îndrăgostisem de tine?

— Nu, aş prefera că-mi spui *clar* motivul pentru care vrei să mă iei de soţie, răspunse ea simplu.

— Sunt două motive: am nevoie de o soţie, iar tu ai nevoie de un soţ.

— Iar asta înseamnă că suntem perfecţi unul pentru celălalt? speculă sec Diana.

Cole îi privi ochii strălucitori şi gura zâmbitoare şi-i veni să se aplece şi să-i acopere încet surâsul cu un sărut.

— Cred că da.

— Nu ştiu de ce trebuie să te căsătoreşti, spuse ea încordată, dar crede-mă că o căsătorie e *ultimul* lucru de care am *eu* nevoie.

— Te înşeli. Căsătoria este *tocmai* lucrul de care ai nevoie. Un nemernic te-a făcut public de râs în presă, şi conform celor pe care le-am citit în „*Enquirer*”, revista ta a înfruntat un atac mediatic declanşat de concurenţă, timp de aproape un an, în legătură cu starea ta personală de „celibat vesel”. Acum, situaţia asta se va escalada. Cum spunea titlul din „*Enquirer*”*...*?

Făcu o pauză, apoi cită:

— „Necaz în Paradis – Diana Foster părăsită de logodnic”.

Clătinând din cap, declară cu brutalitate:

— Asta-i presă proastă, Diana. Foarte proastă. Şi extrem de păgubitoare pentru afaceri. Căsătorindu-te cu mine, ai putea să-ţi salvezi

mândria, precum şi compania, de efectele negative ale acestor titluri.

Diana îl privi ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură mortală de la ultimul om care s-ar fi aşteptat s-o rănească.

— Cât de disperată şi jalnică trebuie să-ţi par, dacă ai putut măcar să sugerezi aşa ceva şi să crezi că am să accept!

Se desprinse de balustradă, întorcându-se spre uşă, dar Cole o prinse de braţ, pe cât de blând, pe atât de ferm.

— *Eu* sunt cel disperat, Diana, declară el sec.

Îl privi cu îndoială.

— Şi ce anume te face să fii atât de „disperat” după o nevastă încât te-ai mulţumi cu orice femeie?

Instinctul şi experienţa îl preveneau pe Cole că şi-ar fi putut spori considerabil şansele cu puţină persuasiune tandră, dar numai dacă logica şi sinceritatea deplină nu erau de ajuns ca s-o convingă.

În primul rând, era vulnerabilă, şi nu voia să spună sau să facă nimic care ar fi determinat-o să-l considere un posibil înlocuitor al iubirii şi al iubitului pe care-l pierduse.

În al doilea rând, nu intenţiona să complice căsnicia cu încurcăturile unei intimităţi emoţionale sau fizice.

Aşa că nesocoti imboldul instinctiv de a ridica mâna să-i înlăture o şuviţă rebelă de păr de pe obraz şi-şi stăpâni tentaţia de a-i spune că nu era nici pe departe „orice” femeie pentru el, sau că se

apropia la maximum posibil de idealul lui feminin.

Totuşi, nu-şi făcea niciun scrupul moral din a-i slăbi rezistenţa cu ajutorul alcoolului.

— Termină-ţi şampania, şi pe urmă am să-ţi explic.

Capitolul 26

— Problema mea, începu el calm, este un bătrân pe nume Calvin Downing, care e unchiul mamei mele. Când am vrut să plec de la ranch ca să urmez colegiul, Calvin a încercat să-l convingă pe tatăl meu că nu-i dădeam cu tifla, lui şi tuturor lucrurilor pe care le reprezenta el. Când tatăl meu nu s-a îndurat să vadă lucrurile aşa, tot Cal mi-a împrumutat bani de studii. Chiar înaintea ultimului meu an de colegiu, o companie de foraj a săpat un puţ de probă pe ferma lui Cal, şi a găsit un zăcământ. Nu era fabulos, dar l-a făcut să câştige cam douăzeci şi şase de mii de dolari pe lună. Iar când eu am absolvit şi i-am propus lui Cal un plan nebunesc, de a câştiga bani, pe care niciun bancher n-ar fi acceptat să mi-l finanţeze, Cal mi-a dat toate economiile lui, ca să încep. Încă de când eram mic, Cal a crezut tot timpul în mine. Când am început să visez la succes şi avere, tot Cal mi-a ascultat visele şi a crezut în ele.

Fascinată de candoarea lui şi incapabilă să înţeleagă cum ar fi putut un bătrân atât de bun şi iubitor să fie sursa „problemei” lui Cole, Diana sorbi din şampanie, aşteptându-l să continue, dar el părea în schimb să fie mulţumit doar s-o

privească.

— Continuă, îl îndemnă. Până acum, pare ultimul om din lume care să-ţi cauzeze „probleme”.

— *Crede* că „rezolvă” o problemă, nu că o cauzează.

— Nu înţeleg. Chiar dacă n-aş fi băut atât de mult vin şi şampanie în seara asta, tot nu cred că aş înţelege.

— Nu înţelegi fiindcă nu ţi-am spus că, după ce am absolvit, unchiul meu mi-a dat toate economiile din sonda de pe pământul lui, după care a mai împrumutat încă două sute de mii de dolari, garantând cu ea, ca să-mi pot înfiinţa propria firmă. Evident, am insistat să semnez o chitanţă legală pentru bani şi să mi-l fac partener de afaceri cu drepturi depline.

Din câte-şi amintea Diana, articolul din revista „*Time*” despre spectaculosul succes al lui Cole în afaceri îi plasa valoarea netă mai sus de cinci miliarde de dolari.

— Presupun că i-ai achitat împrumutul, nu? întrebă ea.

Cole dădu din cap.

— I l-am rambursat – plus dobânzile, calculate la nivelul ratei în vigoare, conform înţelegerii.

Un zâmbet amar îi îndulci trăsăturile de granit.

— Printre excentricităţile unchiului meu se numără şi o zgârcenie fără pereche, care a făcut ca finanţarea planului meu de afaceri să fie şi mai semnificativă. Ca să înţelegi ce vreau să spun, în pofida averii lui, Cal încă mai decupează cupoane din ziare, încă se mai ceartă cu toate companiile

de servicii pentru notele de plastă, şi încă-şi mai cumpără hainele de la Montgomery Ward. E atât de zgârcit încât, dacă i se întrerupe telefonul pentru câteva ore, ceea ce se întâmplă de mai multe ori pe an, scade din factură plata pe o zi.

— Nu ştiam că poţi face asta, spuse Diana, impresionată.

— Poţi, răspunse sec Cole. Dar atunci îţi taie telefonul până plăteşti.

Diana zâmbi, amuzată de descrierea colorată a acelui bătrân încăpăţânat, cu mâna strânsă şi inima mare.

— Încă nu înţeleg ce legătură are problema ta cu el.

— Legătura e aia că a fost partener cu drepturi depline în firma mea iniţială, şi nu m-am îndurat să-l rănesc sau să-l ofensez cerându-i să semneze dizolvarea asocierii, nici chiar după ce i-am achitat împrumutul, cu toate dobânzile. În plus, i-aş fi încredinţat chiar şi viaţa mea, şi niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar refuza să-mi predea acţiunile lui dacă i le ceream, necum să mă mai gândesc şi că i le-ar ceda altcuiva.

Diana era o femeie de afacere destul de pricepută ca să înţeleagă imediat efectul devastator al unei asemenea acţiuni, dar nu-i venea să creadă că omul pe care i-l descrisese Cole ar fi fost capabil de o asemenea trădare.

— I-ai cerut formal să-ţi predea acţiunile?

— Da.

— Şi?

Buzele lui Cole se răsfrânseră într-un zâmbet

amar.

— Şi e absolut dispus s-o facă, mai puţin o mică problemă pe care consideră că sunt obligat să i-o rezolv, înainte de a se considera îndreptăţit să-mi dea înapoi acţiunile companiei.

Tăcu, iar Diana, care-l asculta fascinată, întrebă:

— Ce problemă?

— Nemurirea.

Îl privi cu gura căscată, neştiind dacă să râdă sau să se mire.

— Nemurirea?

— Exact. Se pare că, în ultimii şase sau şapte ani, cam când a împlinit şaptezeci şi a început să i se degradeze rău sănătatea, unchiului Calvin i s-a trezit o mare dorinţă de a deveni nemuritor, lăsând în urma lui o liotă de descendenţi. Problema e că, pe lângă mine, mai are doar o rudă de sânge – vărul meu. Travis e căsătorit cu o femeie pe nume Elaine şi sunt nişte oameni foarte drăguţi, dar deloc inteligenţi, şi au doi copii care nu-s nici drăguţi, nici inteligenţi, iar Cal nu-l poate suferi pe niciunul dintre ei. Din cauza asta, Cal vrea acum *ca eu* să mă însor, ca să pot procrea copii deştepţi, capabili să ducă mai departe linia familiei.

Încă nevenindu-i să creadă că înţelegea corect ceea ce auzea, Diana întrebă:

— Şi dacă n-o faci?

— Atunci, le va lăsa partea lui din corporaţie copiilor lui Travis şi ai Elainei, Donna Jean şi Ted, care sunt amândoi la colegiu.

Făcu o pauză, sorbind din pahar, ca şi cum ar fi

vrut să-şi clătească gura de gustul amar al acelor cuvinte.

— În situaţia asta, Elaine şi Travis ar deveni partenerii mei de afaceri, cu un pachet de acţiuni suficient ca să poată controla compania, împreună, în numele copiilor lor, până când Donna Jean şi Ted vor împlini majoratul. Travis lucrează deja pentru mine, ca şef al diviziei de cercetare şi dezvoltare a Unified Industries. E loial şi-şi dă toată silinţa, dar nu are nici mintea, nici imaginaţia necesară pentru a conduce Unified, chiar dacă aş fi dispus să i-o las pe mână, ceea ce nici nu mă gândesc să fac! Copiii lui nu-s nici la fel de loiali ca el, nici raţionali şi cu bun-simţ ca mama lor. De fapt, sunt nişte intriganţi egoişti şi lacomi care deja fac planuri cum să-mi cheltuiască banii când vor pune mâna pe ei.

Diana îşi stăpâni un zâmbet neajutorat, cu gândul la situaţia lui dificilă: Cole Harrison, invincibilul om de afaceri, leul de pe Wall Street, era ţinut în suspensie de un unchi bătrân şi debil – un unchi care probabil începuse şi să se senilizeze.

— Bietul Cole, comentă ea, râzând pe înfundate. Ce dilemă! Un strănepot nu are talent în afaceri, dar are o nevastă şi doi copii. Celălalt strănepot e un întreprinzător strălucit, *fără* nevastă sau copii…

— Şi fără cea mai mică dorinţă de a o avea nici pe ea, nici pe ei, adăugă Cole.

Şi, convins că Diana înţelesese în sfârşit situaţia, ridică paharul, într-un toast sardonic faţă de intuiţia ei.

— Pari să fii cu adevărat în încurcătură,

remarcă ea, cu un zâmbet ezitant.

— Să înţeleg că te amuză?

— Mă rog, trebuie să recunoşti că *este*, măcar puţin... ăă... o situaţie cam gotică...

— Cel puţin, fu el de acord, posomorât.

— Deşi, continuă Diana cu un zâmbet pe care nu şi-l putea stăpâni, în romanele gotice, *eroina* e cea silită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l vrea. În viaţa mea n-am auzit de un erou care să ajungă într-o asemenea situaţie.

— Dacă ai intenţia să mă înveseleşti, nu prea merge, spuse el abătut.

De fapt, arăta atât de întristat de descrierea pe care o făcea Diana „neeroicului” său calvar, încât fu nevoită să-şi mute privirea, pentru a-şi ascunde râsul.

Era atât de amuzată, încât trecură câteva clipe până-şi dădu seama cât de ofensivă era soluţia propusă de el.

— Aşa că, încheie ea, încercând să sune la fel de detaşată şi calmă ca înainte, când m-ai văzut astă seară, ţi-ai amintit că mi se dăduseră papucii şi ai tras concluzia că mă voi grăbi să mă mărit cu tine, ca să te ajut să-ţi rezolvi problema – mai ales dacă-mi cumpărai şi un colier, ca să mă ajuţi să-mi salvez prestigiul.

— Nu sunt chiar atât de egoist – nici atât de vanitos, Diana. Ştiu al dracului de bine că mi-ai arunca oferta în faţă, dacă n-ar exista un anumit aspect.

— Care aspect?

— Acela că, însurându-mă cu tine, mă ofer pe

mine însumi ca soluţie a problemelor *tale*.

— Înţeleg, minţi Diana. Vrei să-mi explici şi mie cum?

— Printr-o logică simplă. Deşi ai fost părăsită public, îţi poţi salva mândria dacă te măriţi cu mine imediat, Mâine, ziarele vor fi pline cu fotografiile noastre sărutându-ne pe balcon şi relatarea felului cum ţi-am cumpărat colierul. Dacă a doua zi se anunţă căsătoria noastră, oamenii vor presupune că tot timpul a fost ceva între noi şi, probabil, tu l-ai părăsit pe Penworth, nu viceversa.

Diana ridică din umeri, ca să-şi ascundă un junghi tăios de furie şi durere faţă de această rezumare superficială a propriei ei situaţii.

— Nu am atât de multă mândrie de salvat, ca să am nevoie de o soluţie atât de scandaloasă şi necugetată ca asta pe care o sugerezi tu.

— Nu, dar ai o *firmă* de salvat. Pavăza logodnei din ultimii doi ani începuse deja să se subţieze. Acum, că s-a destrămat cu totul, concurența îşi va dubla atacurile, iar mass-media vor colabora ca să dea publicităţii toate furorile şi agitaţia, în propriul lor interes.

Furia şi durerea îi declanşară furtuna în ochii verzi cu o clipă înainte ca genele ei lungi să se coboare, ascunzându-i emoţiile – dar nu la timp pentru a-l împiedica pe Cole să observe că reacţia ei faţă de menţionarea trădării lui Penworth nu era nici pe departe la fel de violentă ca aceea cauzată de această ameninţare la adresa companiei.

În pofida trăsăturilor ei delicate şi a frumuseţii feminine fragile, Diana Foster era o femeie care

punea afacerile pe primul loc.

Măcar acest lucru îl aveau în comun, conchise Cole, privind cum vântul îi răvăşea părul arămiu-închis.

În timp ce-i lăsa Dianei timp să se gândească la spusele lui, încercă să-şi amintească puţinul pe care-l ştia despre firma care însemna atât de mult pentru ea, dar nu era mare lucru.

Pe baza frânturilor pe care le citise sau le văzuse la actualităţi, nu ştia decât că era fondată de familia Foster.

Se părea că intraseră în afaceri ca o firmă de catering pentru clienţii foarte bogaţi, specializată în alimente „naturale” prezentate cu multă artă, dar folosind numai ornamente cultivate acasă sau lucrate manual.

Pe parcurs, această practică primise denumirea de Idealul Foster, iar de aici rezultase o revistă numită *„Foster’s Beautiful Living*”.

Văzuse un număr la standul de presă al aeroportului, la scurt timp după ce Diana apăruse la C.N.N., şi o răsfoise.

Printre toate fotografiile lucioase ale mobilierului vopsit în culori vii, pereţilor zugrăviţi manual şi meselor acoperite cu feţe de masă cusute artizanal şi pline de bunătăţi şi decoraţiuni lucrate în casă, filosofia revistei – şi baza Idealului Foster – părea să fie aceea că, revenind la natură, o femeie putea să atingă satisfacţia personală, un sentiment de profundă împlinire, şi liniştea casnică.

Pe lângă toate acestea, mai observase doar că

fotografiile erau de o calitate superbă, şi-i aparţineau lui Corey Foster Addison.

Nu fusese surprins, căci toate amintirile lui cu Corey includeau şi un aparat de fotografiat.

Totuşi, se simţise cam amuzat de faptul că fondatoarea şi editoarea acelei reviste casnice era, în realitate, o debutantă răsfăţată din Houston – o fată care cândva îi mărturisise, aşezată pe un balot de fân, că niciodată nu fusese băiețoasă fiindcă nu-i plăcea să se murdărească.

Aruncă o privire piezişă spre profilul ei luminat de lună şi se minună de neghiobia care-l determinase pe Penworth să prefere o manechină italiancă de optsprezece ani în locul Dianei Foster.

Încă din adolescenţă, Diana strălucise de spirit, inteligenţă şi gentileţe.

Ca femeie, coloraţia ei vie, silueta fermecătoare şi ţinuta înnăscută o făceau să iasă în evidenţă ca o regină printre ţărănoi.

Cole cunoscuse destule modele ca să ştie că erau obsedate de fiecare moleculă a pielii şi părului lor, şi că trupurile care arătau atât de apetisant în haine de la casa de modă şi în postere din reviste se simţeau, în pat, ca o piele întinsă peste un schelet.

Penworth era un dobitoc, şi pierduse o mare ocazie.

Cole Harrison nu era un dobitoc, şi n-avea s-o piardă pe a lui.

Capitolul 27

Hotărând că Diana avusese timp suficient ca să facă faţă realităţii aşa cum o portretizase el, Cole spuse încet:

— N-am vrut să te rănesc sau să te jignesc, încercam doar să-ţi descriu situaţia aşa cum e în realitate.

Diana trase aer în piept, adânc, ca să se calmeze, dar în voce i se simţeau lacrimi de furie.

— De ce te-aş acuza că ai descris problema în toată urâţenia ei?

— N-am făcut doar s-o descriu, sublinie cu blândeţe Cole. Ţi-am oferit şi o soluţie perfectă. Pe mine însumi.

— Da, într-adevăr, şi-ţi mulţumesc pentru ofertă, dar... sincer...

Lăsă fraza neterminată, iar Cole îşi dădu seama că, deşi soluţia lui i se părea bizară şi imposibilă, avea grijă să nu-i lezeze sentimentele.

Aprecie.

— Problema e, reluă ea cu aceeaşi voce înceată, că nu prea văd logica de a schimba un logodnic pe care l-am iubit dar care nu m-a iubit, cu un soţ pe care nu-l iubesc şi care nici el nu mă iubeşte.

— Tocmai asta o face să fie atât de perfectă! spuse Cole, punându-i mâna pe braţ pentru a-şi întări cuvintele. Căsnicia noastră nu va fi complicată de încurcături emoţionale.

Diana puse paharul jos şi-şi cuprinse trupul cu braţele, ca şi cum s-ar fi simţit înfrigurată de atitudinea lui, cu această ocazie dându-i şi mâna la o parte.

— Eşti chiar atât de rece şi nesimţitor pe cât pari?

— Nu sunt rece, sunt practic. Am o problemă presantă pe care mi-ar rezolva-o găsirea unei soţii, iar tu eşti în exact aceeaşi situaţie. Căsnicia noastră nu va fi complicată de încurcături emoţionale; va fi un aranjament prietenesc de afaceri, finalizat după un an printr-un divorţ discret şi amiabil. E soluţia ideală pentru amândoi. Dacă ai fi superstiţioasă, ai putea spune că e mâna sorţii.

— N-am încredere în soartă. Crezusem că Dan şi cu mine eram sortiţi unul celuilalt.

— Între mine şi Penworth e o diferenţă majoră, spuse Cole pe un ton acid. Eu nu-mi calc cuvântul, o dată ce mi l-am dat.

În acel moment, privindu-i ochii de oţel care o sfredeleau şi auzindu-i glasul profund ce răsuna plin de convingere, Diana acceptă cu adevărat faptul că era absolut serios.

— În timpul anului nostru de căsnicie, declară el, îţi dau cuvântul meu că ne vom comporta în public *ca* şi cum am fi cei mai devotaţi şi fideli soţi. Nu voi face cu bună ştiinţă nimic care să te umilească sau să te revolte. Ba chiar, am să fac tot ce-mi stă în putere ca să te asigur că niciodată nu vei regreta învoiala, în niciun fel, încheie el, punându-şi jos paharul de şampanie.

Nu e nicio învoială, *o* preveni o Diana o voce lăuntrică, în şoaptă, dar acest argument tăcut fu răsturnat de efectul feţei lui chipeşe, al glasului profund, hipnotic, şi al trupului masculin puternic care stătea în faţa ei, înalt şi robust – un bărbat

care se oferea s-o apere cu umerii lui laţi care păreau în stare să-şi asume toate poverile ei.

— În ochii tuturor, urmă Cole, vei părea soţia mea adorată, iar în anul de căsnicie, chiar asta vei *fi*.

„Adorată”… un cuvânt vechi… sensibil şi sentimental… deosebit de tot ceea ce-i spusese Dan vreodată. Şi cu totul altfel decât ceea ce s-ar fi aşteptat să spună Cole.

— Evident, continuă el cu fermitate blândă, voi aştepta aceleaşi promisiuni şi din partea ta. De acord?

Dianei nu-i venea să creadă că se gândea serios să accepte, nici chiar când dădu uşor din cap.

— Nu sunt de acord cu tot planul, îl preveni ea cu voce tremurătoare, numai cu condiţiile.

— Ba da, Diana, răspunse Cole cu un zâmbet complice, punându-i degetele pe obraz, eşti de acord. Numai că încă n-ai spus-o.

Ochii şi glasul lui urzeau o vrajă.

— Până mâine, amândoi putem scăpa de orice griji. Nu trebuie decât să accepţi, şi avionul meu va fi gata să ne ducă în Nevada într-o oră.

Dacă în acel moment ar fi sărutat-o, Diana ar fi sărit din loc; dacă i-ar fi dar drumul din strânsoarea blândă a mâinilor lui, ar fi fugit mâncând pământul. Dar când Cole îi cuprinse ceafa şi o lipi cu faţa de pieptul lui, într-un gest ciudat de părintesc, ultimele urme de rezistenţă i se prăbuşiră.

— Putem pleca într-o oră, şi vom fi înapoi aici la timp ca să prindem micul dejun.

Diana înghiţi în sec şi închise ochii, care i se umpluseră dintr-odată de lacrimi.

Încercă să spună ceva, dar cuvintele i se opriră în gât.

— Nu trebuie decât să-mi dai cuvântul tău că, timp de un an, vei face exact ceea ce mă ofer şi eu să fac – şi anume, să jucăm rolul unui cuplu fericit în căsnicie, cât mai convingător pentru toată lumea.

În sfârşit, Diana reuşi să murmure, cu voce slabă, pe lângă nodul uriaş din gât:

— Nici măcar nu locuim în acelaşi oraş…

— Ceea ce ne va ajuta să ne prefacem mai uşor. Interesele noastre de afaceri separate îmi cer să păstrez o reşedinţă la Dallas, iar ale tale te obligă să locuieşti la Houston. Întrucât între cele două oraşe e doar o distanţă de patruzeci şi cinci de minute cu avionul, oamenii vor presupune pur şi simplu că facem naveta.

Diana zâmbi puţin, cu obrazul lipit de cămaşa lui apretată.

— Faci ca totul să pară atât de simplu…

— Pentru că *este* simplu. Nu trebuie decât să menţinem un spirit de colaborare prietenească. În anul de căsnicie, vei avea ocazional nevoie să te însoţesc la unele ceremonii, şi-mi voi aranja programul astfel încât să pot veni. Anunţă-mă doar cu cât mai mult timp posibil înainte.

Diana încercă să se gândească la propunerea lui cât putea de raţional, apoi îşi lăsă capul pe spate, privindu-l cu un zâmbet ceţos.

— Oriunde-ar fi, chiar dacă implică şi presa?

Ştiu că nu poţi suferi reporterii, dar mass-media sunt importante pentru afacerile noastre.

— Oriunde ar fi, acceptă Cole, şi voi aştepta acelaşi lucru şi din partea ta. Ţi se pare destul de cinstit?

— Mai ai şi alţi termeni?

Ultimul lucru pe care-l dorea Cole era să se împotmolească în amănunte, pierzând inerţia pe care o câştigase.

— Putem vorbi mâine despre toate detaliile. Ne-am înţeles?

Viitoarea lui soţie îşi muşcă buzele, stând un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Cred că acum ar fi mai bine.

Îi zâmbi uşor, ca pentru a se scuza că-l punea la asemenea eforturi:

— Aşa, nu vom avea nicio neînţelegere.

Cole nu-şi putu stăpâni un zâmbet admirativ.

Chiar şi sub presiune, Diana Foster nu era nici imprudentă, nici necugetată.

Începea să înţeleagă cum devenise o forţă formidabilă în domeniul ei.

— În regulă, consimţi el, iată singurii termeni importanţi asupra cărora trebuie să cădem de acord: mai întâi, după un an, vom divorţa rapid şi discret, fără ca niciunul dintre noi să aibă pretenţii financiare de la celălalt. Ne-am înţeles?

Cuvântul „divorţ” o făcu pe Diana să tresară, iar Cole simţi un mic junghi de vinovăţie că prima ei căsnicie avea să fie o cacealma.

— Ne-am înţeles, şopti ea solemn.

Glasul lui Cole deveni mai puternic, în timp ce

se gândea la aranjamentele de călătorie.

— În rest, am să-ţi mai cer doar două concesii: mai întâi, niciunul dintre noi nu va dezvălui *nimănui* vreodată că această căsnicie e doar un aranjament de afaceri convenabil; apoi…

— Nu.

— Ce?

O privi neîncrezător.

— De ce nu?

— Fiindcă trebuie să spun familiei mele. Trebuie să-i spun surorii mele. Lui Corey… o ştii?

— O cunosc pe Corey, o asigură grav Cole.

— Va trebui să le spun tuturor rudelor apropiate. Şi lui Spence. Şi el face parte din familie.

— Şi dacă refuz?

Diana îşi dădu ochii peste cap, cu superioritate amuzată.

— Nu le prea putem pretinde să creadă că ne-am uitat unul la altul în seara asta, ne-am îndrăgostit şi brusc am fugit să ne căsătorim, nu-i aşa?

— Nu pot dovedi că nu e adevărat. Oricum, să rămânem la povestea asta.

Îndepărtându-se de el, Diana ridică bărbia, cu încăpăţânare.

— N-am să-mi mint familia, şi nici nu voi face cu bună ştiinţă o promisiune pe care nu pot să mi-o ţin.

Cole îşi dădu seama că vorbea serios. Era evident că Femeia de Afaceri a Anului din Texas nu-şi sacrificase scrupulele şi idealismul tineresc în

timp ce urca scara succesului.

— În cazul ăsta, accept, se învoi el, cu glasul îngroşat de plăcere şi aproape mândrie.

— Serios…?

Diana era din ce în ce mai uimită de tot ceea ce spunea şi făcea Cole.

Încercând să alunge efectele alcoolului, scutură din cap şi întrebă:

— Ai spus că mai erau încă două concesii…

— A doua concesie e să accepţi să mă însoţeşti la ferma unchiului meu, peste o săptămână sau două, şi să stai cu mine acolo câteva zile, pentru a-i alunga toate suspiciunile sau temerile pe care le-ar putea avea în legătură cu căsnicia noastră neaşteptată.

— Probabil voi avea nişte întâlniri…

Se încruntă, ca o zeiţă preocupată cu părul şi rochia fluturate de vântul verii.

— *Întotdeauna* am întâlniri. Cred că mi-aş putea schimba programul, ca să-l vizitez pe unchiul tău peste o săptămână sau două.

— Atunci, s-a aranjat.

Era atât de nervoasă, încât îi tremura vocea.

— Şi eu… n-ar trebui să am şi eu nişte termeni?

— Spune-mi-i care sunt când îţi vin în minte. Ţi-am promis deja că voi face totul, în limitele raţiunii, ca să cooperez.

Convins că sosise momentul să lase vorba şi să-şi pună planul în acţiune, Cole intră în apartament, le telefonă piloţilor, apoi ceru ca limuzina să-i fie adusă în faţa hotelului. După

aceea, o mai sună pe secretara lui de la Dallas, dându-i o serie de instrucţiuni.

— Totul e pregătit, spuse el, revenind pe balcon.

Ridică sticla de şampanie din cuibul ei de gheaţă şi umplu din nou ambele pahare.

— Limuzina ne aşteaptă jos, iar avionul meu e alimentat deja. Se impune un toast, adăugă el, ridicând un pahar spre Diana.

Diana privi paharul din mâna lui şi simţi că-i pierea curajul.

— Nu pot! strigă ea, încrucişându-şi protector braţele pe piept.

Fără o vorbă, Cole puse paharele pe masă, cu un mic clinchet ameninţător, şi făcu un pas spre ea.

— Cum adică, „nu poţi”?

Diana sări înapoi, ca să n-o ajungă.

— Nu pot! Nu în noaptea asta.

Vocea îi tremura atât de tare, încât abia şi-o recunoştea, şi se lovi de balustradă, în disperarea ei de a scăpa.

— Am nevoie de timp!

— Timpul e *singurul* lucru pe care nu-mi pot permite să ţi-l ofer, Diana.

În aceste cuvinte, Diana auzi tot felul de semnale derutante – de la o încercare disperată de mituire, până la un efort de a-şi salva mândria impresionând-o cu averea lui.

— Cu tot ceea ce ai de oferit, îl asigură ea, desfăcându-şi colierul, vei găsi multe femei care să se repeadă să-ţi accepte propunerea, cu speranţa

că va deveni o căsnicie permanentă – inclusiv jos, la bal.

— Cred că ai dreptate, spuse el sec. Dar aş fi vrut ca soţia din acest plan să fie o femeie căreia sunt mândru să-i dau numele meu, ceea ce, întâmplător, îmi limitează variantele la una singură – şi anume, tu.

O spusese atât de calm, încât Diana avu nevoie de un moment ca să înţeleagă.

— De ce eu?

— Din mai multe motive, ridică el din umeri. Şi nu în ultimul rând, pentru că în ciuda poziţiei tale sociale înalte, m-ai cunoscut pe vremea când eram plătit ca să mătur în grajduri, şi nu ţi s-a părut respingător.

Cuprinsă de vinovăţie, Diana se întrebă când devenise atât de cinică şi blazată.

— Cole, şopti ea, şi-i văzu expresia îmblânzindu-se la auzul vocii ei. Îmi pare rău…

Întinse mâna, într-un gest de conciliere, dar privirea lui se aţinti asupra colierului care-i rămăsese în palmă, iar expresia îi împietri.

— Păstrează-l, spuse scurt. Pentru tine l-am cumpărat.

— Nu… începu încurcată Diana.

Apoi îşi dori să mai bea şampanie, ca să-i revină curajul, când văzu expresia ameninţătoare din ochii lui.

— Vreau să zic, ai putea să mai repeţi toate motivele acelea excelente pe care mi le-ai spus mai devreme?

Cole îi distinse blândeţea din ochi şi, undeva în

adâncul făpturii, simţi fiorii slabi ai unei emoţii moarte de atâta timp, sau atât de străine, încât n-o recunoscu. Chiar şi aşa, îl făcu să zâmbească.

Întinse mâna şi-i puse palma pe obraz, înlăturându-i tandru o şuviţă de păr roşcat lucitor.

— Nu mă pot decide, spuse ea, cu o voce cam tremurătoare.

— Diana, şopti Cole, te-ai şi decis deja.

Simţurile Dianei începeau să ameţească, şocate de decizie şi de atingerea mâinii lui. Încercă să facă o glumă.

— Serios? Şi ce am decis?

În ochii lui lucirea o sclipire veselă, dar tonul îi rămase solemn.

— Te-ai decis să te măriţi cu mine în Nevada, noaptea asta.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

Capitolul 28

— Chiar aşa… chiar aşa…

Diana întoarse capul, pe pernă, dar cuvintele o urmăreau, răsunând ca de la capătul unui tunel, amestecate cu imagini stranii care i se rostogoleau prin minte într-un caleidoscop de evenimente disjuncte şi zgomote disparate.

Chiar aşa… chiar aşa…

În vis, peste cele două cuvinte se suprapunea zgomotul motoarelor cu reacţie, ţârâitul înfundat al unui telefon, şi prezenţa ca o umbră nedefinită a unui bărbat, o siluetă puternică, dominatoare, pe

care o simţea în vis dar nu putea s-o vadă.

— Primeşti?

Acum vocea era a ei – o şoaptă în lumina slabă a unei lămpi din apropierea patului care părea să plutească prin aer.

Stătea lângă pat, aplecat asupra ei, cu mâinile rezemate pe perna de alături, împotrivindu-i-se.

— Nu.

Mâinile ei erau pe umerii lui, şi-l trase mai aproape, privind cum în ochi i se aprindea o flacără mocnită.

Vuietul motoarelor îi acoperea glasul, în timp ce buzele lui senzuale articulară un cuvânt mut:

— Nu.

Diana îşi strecură mâna după ceafa lui, iar din tăciunii ochilor ţâşniră flăcări. Acum era stăpână pe situaţie, o ştia, se desfăta.

— *Da*… şopti ea, iar privirea lui arzătoare coborî spre buzele ei.

Era stăpână pe situaţie, în timp ce gura lui o acoperea pe a ei… explorând-o… sâcâind-o… apoi deschizându-se încet, forţându-i şi ei buzele să se deschidă, sondând cu limba printre ele, intrând…

Lumini albastre… învârtindu-se la nesfârşit…

Diana îşi agita capul pe pernă, speriată de lumini, încercând să scape din încleştarea amantului demonic care punea stăpânire pe ea.

Încercă să se întoarcă şi să fugă, dar o păzea o entitate, împiedicând-o să se mişte – o fiară înfricoşătoare, cu patru picioare, neagră ca dulăii iadului. Avea colţi enormi, urechi ascuţite şi ţepene; trupul îi era slab, înfometat. Satan, din

„*Rosemary’s* Baby”. Ea era Rosemary!

În vis, Diana ţipă de spaimă, dar nu se auzi decât o şoaptă răguşită:

— Nu!

Propulsată de groază, Diana se trezi din coşmar şi deschise ochii. Lumina îi străpunse dureros orbitele, înfigându-i-se în creier, pe când clipea cu privirea buimacă spre dormitorul spaţios, dar complet necunoscut. Sunetul unei uşi o făcu să întoarcă brusc capul, iar un bărbat pe care-l recunoscu ca fiind Cote Harrison intră în cameră cu mişcări fireşti, ca şi cum ar fi fost foarte normal să se afle acolo.

— Uşurel, îi spuse el amuzat, apropiindu-se cu o tavă în mână. Nu face mişcări bruşte.

Diana vru să vorbească, dar tot ce ieşi fu un horcăit slab. Înghiţi şi încercă din nou.

— Ce… mi s-a… întâmplat?

— E doar o teorie, dar probabil că sistemul tău nervos suferă un atac de acetaldehidă, explică el vesel, în timp ce punea tava pe noptieră. În cazuri grave, cauzează tulburări de vedere, dureri de cap, greţuri, tremurături şi uscăciunea gurii. Cel puţin, aşa spune teoria la care lucrăm în divizia farmaceutică de la Unified. Pe şleau, ai o ditamai mahmureala.

— De ce? şopti Diana, închizând ochii în calea strălucirii vii a lichidului portocaliu din paharul înalt pus pe noptieră.

— Prea multă şampanie.

— De ce? repetă ea.

Voia să ştie de ce se afla acolo, de ce era şi el

acolo, şi de ce se îmbătase, dar creierul şi gura refuzau să-i funcţioneze corect.

În loc să-i răspundă, Cole se aşeză pe pat, smulgându-i un geamăt sonor când salteaua se aplecă, făcând-o să se încline puţin într-o parte.

— Nu încerca să vorbeşti, îi spuse el sever, cu o autoritate care contrasta cu blândeţea mişcărilor, în timp ce o cuprindea cu braţul pe după umeri, ajutând-o să se ridice uşor. Asta-i aspirină tamponată, adăugă, dându-i două tablete albe.

Cu o mână tremurătoare, Diana le luă, îndesându-şi-le stângaci între buze.

— Iar aici, continuă el, ridicând de pe tavă paharul cu lichid portocaliu, ai suc de portocale cu puţin păr-de-câine.

Diana simţi un spasm violent în stomac la gândul părului de câine în sucul ei de portocale, dar înainte de a apuca să reacţioneze, Cole îi înclină paharul la buze, silind-o să bea; apoi o culcă la loc pe pernă.

— Dormi acum, îi spuse el cu blândeţe, în timp ce i se închideau ochii. Ai să te simţi mult mai bine când am să te trezesc din nou, mai târziu.

Ceva rece şi calmant îi atinse fruntea. Un prosop umed.

Cole Harrison era un om bun şi grijuliu, reflectă ea. Trebuia să i-o spună.

— Îţi mulţumesc că mă ajuţi, murmură, în timp ce-i simţea greutatea ridicându-se de pe saltea.

— Ca soţ al tău, găsesc de datoria mea să te îngrijesc când eşti mahmură.

— Eşti foarte drăguţ.

— Speram să fii de aceeaşi părere în dimineaţa asta, dar încă mai aveam unele îndoieli.

Covorul îi amortiză paşii în timp ce se îndepărta, iar Diana auzi uşa închizându-se încet în urma lui. Rămase nemişcată, aşteptând anestezia somnului. Câteva momente, ultimele lui cuvinte rămaseră doar ca o glumă ciudată pe care încercă s-o ignore, dar îi evocaseră imagini îndărătnice care începeau să defileze insistent prin spatele pleoapelor ei. Îşi amintea că fusese la Balul Orhideei Albe şi băuse vin şi şampanie… un colier cu ametiste, din nou şampanie…

Îşi amintea că urcase în apartamentul lui Cole… şi iar şampanie… şi un drum cu limuzina până la Aeroportul Intercontinental… apoi cabina unui turboreactor particular, unde băuse din nou şampanie…

Îşi mai amintea încă un drum cu o limuzină, printr-un oraş unde străluceau lumini…

Imaginile încetiniră şi deveniră mai clare. Coborâse din maşină şi intrase într-o clădire, pe sub o arcadă acoperită cu flori artificiale. Un bărbat scund, chel şi zâmbitor îi vorbise, în timp ce ea îşi dădea capul pe spate şi înlătura în minte florile acelea oribile, înlocuindu-le cu iederă adevărată.

Înghiţind în sec ca să-şi alunge un val de greaţă, Diana încercă să nu se gândească la omul chel şi la arcada cu flori, dar tabloul părea gravat în creierul ei îndurerat, o vignetă ceţoasă, ciudat de ameninţătoare – şi totuşi, păruse un om destul de plăcut… Îi condusese până la uşă, la plecare. Le făcuse cu mâna şi-i strigase ceva, în timp ce

limuzina pornea. Diana privise pe fereastră şi-l salutase şi ea, în timp ce chelul stătea în uşă, sub o firmă de neon roz cu verde, reprezentând două clopote care se aprindeau intermitent, iar sub ele, nişte cuvinte.

Nişte cuvinte.

Cuvinte…

Cuvinte de neon, sub forma unui sul roz cu verde.

CAPELĂ DE NUNTĂ

Omul din uşă strigase:

— Mult noroc, doamnă Harrison!

Realitatea o izbi pe Diana destul de tare ca să-i declanşeze explozii noi de durere în cap şi un holocaust în stomac.

— O, Doamne! gemu ea şi se răsuci pe partea cealaltă, înfundându-şi faţa în pernă, într-o încercare de a-şi alunga totul din minte.

Capitolul 29

Când Diana se trezi din nou, cineva trăsese draperiile grele, lăsând lumina filtrată a soarelui să pătrundă în cameră prin perdelele subţiri, iar undeva în apartament suna un telefon. Câteva momente, Diana stătu complet nemişcată, cu ochii închişi, în timp ce-şi făcea în minte un inventar prudent al stării fizice, temându-se să se mişte ca să nu înceapă iar nervii să-i zornăie şi capul să-i bubuie ca data trecută.

Încă se mai simţea slăbită şi cu dureri de cap, dar nu mai avea senzaţia că-i crăpa ţeasta în două.

După ce rezolvă latura practică a situaţiei, îşi îngădui fără tragere de inimă să se gândească la deznodământul primei beţii adevărate din viaţa ei.

Se măritase cu Cole Harrison.

Inima începu să-i bată cu putere, când realitatea acestei fapte necugetate şi iraţionale prinse a-i răsuna în creier.

Era măritată cu un străin! Un oportunist fără inimă, care profitase de starea ei abulică şi o convinsese că o căsătorie ar fi fost avantajoasă şi pentru ea, nu numai pentru el.

Era nebună, evident. Şi el la fel.

Era o proastă. Iar el era un monstru.

Era bună de închis într-un azil.

Era bun de *împuşcat*!

Cumva, Diana făcu un efort să-şi întrerupă tirada mintală nejustificată şi să-şi blocheze toată panica şi vinovăţia care i-o cauzau.

Nu fusese complet iraţională în seara trecută, iar Cole *n-o* silise să se mărite cu el.

Cu tot calmul de care era capabilă, Diana revăzu tot ce-şi amintea despre raţionamentul lui şi propriile ei reacţii.

În lumina puternică a zilei, fără efectele adormitoare ale şampaniei, se vedea clar că puterea de convingere a lui Cole era uluitoare.

La fel de evident era că Diana se lăsase îndemnată de emoţie şi sentimentalism să săvârşească un act incredibil de impulsiv.

Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi

dădea seama mai limpede că logica aflată la baza înţelegerii lor era totuşi solidă.

În seara trecută, Cole fusese pionul unui bătrân bine intenţionat pe nume Calvin, care pusese în pericol compania clădită de Cole.

În această dimineaţă, Cole era învingătorul, nu victima, iar unchiul pe care-l iubea avea să fie foarte fericit.

În noaptea trecută, credibilitatea şi viitorul financiar al firmei Foster Enterprises fuseseră în pericol, iar Diana fusese obiectul dispreţului şi al milei celor din jur – logodnica înlăturată a unui fante bogat din Houston.

În dimineaţa asta, Diana era „soţia adorată” a unui chipeş magnat miliardar.

Diana se simţea incomparabil mai bine, deşi nu aştepta cu nerăbdare încercarea de a-şi convinge familia că noul ei soţ nu era un monstru manipulator şi că nici ea nu-şi pierduse minţile.

Ca să scape de gândul la această scenă, încercă să-şi amintească mai multe despre cele întâmplate după ce avionul lui Cole decolase din Las Vegas, dar memoria îi era încă înceţoşată.

Îşi aminti că fusese impresionată când văzuse interiorul avionului, şi-l întrebase pe Cole dacă puteau merge la Las Vegas în loc de Tahoe Lake, pentru că acolo fusese deja.

Din acel moment, lucrurile începuseră să se împăienjenească şi să se amestece cu visurile ei. Nu era sigură dacă acele amintiri disjuncte erau reale, sau făceau doar parte din visurile care o urmăriseră în timp ce dormea, şi nu se simţea în

stare să gândească destul de temeinic pentru a rezolva misterul.

Întorcându-se pe o parte, dădu cearşaful în lături şi descoperi surprinsă că era goală. Dacă stătea să se gândească la beţia din noaptea trecută, era uluitor că reuşise să-şi descheie rochia şi să se dezbrace.

Îi trecu prin minte că poate Cole trebuise s-o dezbrace, dar această posibilitate copleşitoare era insuportabilă pentru moment.

Abia atunci Diana îşi dădu seama că nu avea la ea nicio altă îmbrăcăminte decât rochia purpurie pe care o purtase în seara trecută.

Sala de mese de la Grand Balmoral era unul dintre locurile ei favorite pentru cina de duminică, iar ideea de a trece prin holul hotelului în acea rochie, pe lângă tot ceea ce o mai aştepta, era de ajuns pentru a o face să se culce un moment la loc, pe spate, pradă unei spaime epuizate.

Nu putea telefona acasă, pentru a cere să i se aducă haine la hotel, pentru că nu voia să le explice despre toată escapada cât timp se afla în apartamentul lui Cole.

Cu un oftat de resemnare, Diana se dădu jos din pat.

Capitolul 30

Când Diana ieşi din dormitor, cu părul încă ud de la duş şi trupul zvelt înfăşurat într-un halat flauşat al hotelului, Cole puse ziarul *„Houston Chronicle”* pe masa de cafea şi se ridică.

— Arăţi mai bine, spuse el.

Diana îi zâmbi fără vlagă.

— M-am hotărât să fiu curajoasă şi să încerc să trăiesc în continuare.

Râzând de gluma ei, Cole îi arătă masa acoperită cu o faţă de masă din pânză de in şi plină de platouri cu mâncare.

— Când te-am auzit dând drumul la duş, am telefonat la room-service şi am comandat de mâncare.

Diana privi ouăle cu şuncă şi clătitele, şi se cutremură.

— Nu sunt chiar *atât* de vitează.

Ignorându-i protestul, Cole se duse la masă şi-i trase un scaun.

— Trebuie să mănânci.

Oftând, Diana se aşeză pe scaun şi-şi despături şervetul.

— Cum te simţi? se interesă Cole, aşezându-se în faţa ei.

— La fel cum arăt.

În timp ce vorbea, halatul larg îi alunecă de pe umăr, dezgolindu-i-l, iar Diana şi-l trase repede la loc.

— Chiar *atât* de bine? întrebă Cole.

Observă că expresia îi devenea tot mai sumbră cu fiecare clipă.

— Pot să te ajut cu ceva?

Cu o tresărire vinovată, Diana ridică privirea.

— Mă tem că nu.

Când Cole continuă s-o privească tăcut, în aşteptare, Diana consimţi să-i spună ce o îngrijora.

— Nu ştiu cum să explic familiei mele că m-am măritat cu un om aproape străin, în urma unui impuls şi din motive strict practice. Vreau să zic, după ce se calmează, vor începe să înţeleagă. Nu şi să fie de acord, probabil, dar cel puţin să înţeleagă.

— Atunci, care e problema?

— Problema e că mi-e groază de reacţia lor, când vor descoperi ce-am făcut. Pentru ei, va fi un şoc unic în viaţă.

— Nu neapărat.

— Ce vrei să spui?

— Ai dat câteva telefoane, din avionul meu.

Diana se holbă la el.

— Pe cine am sunat?

— Pe Marge Crumbaker.

Răsuflă uşurată.

— Marge e o veche prietenă de familie.

Pentru eventualitatea că uitase, adăugă:

— A fost editorialista mondenă la „*Houston Post*”, dar „*Post-ul*” şi-a încetat apariţia. Ceea ce, în situaţia de faţă, e foarte bine.

— Când ai terminat să-i dai veştile, ai sunat-o şi pe Maxine Messenger.

— Foarte rău…

Auzind de reportera mondenă de la *„Houston Chronicle*”, Dianei i se strânse inima.

Apoi, însă, se înveseli.

— I-am cerut Maxinei să păstreze totul confidenţial?

— Mă tem că nu, răspunse Cole, intrigat de jocul emoţiilor de pe faţa ei expresivă. Oricum, n-ar

fi avut niciun rost să-i ceri să păstreze secretul.

— Te rog să nu spui că am mai sunat şi pe altcineva.

— Okay.

Îl privi cu ochii îngustaţi, bănuitori.

— Am mai sunat şi pe altcineva, nu-i aşa?

— Mănâncă ceva. O să-ţi facă bine. E foarte important să mănânci.

Diana luă lingura, desprinse o cireaşă de deasupra unei jumătăţi de grapefruit şi o duse la gură.

— Cui i-am mai dat telefon?

— Lui Larry King.

Refuzul de a accepta şi dezgustul de sine îi reduseră vocea la o şoaptă gâtuită.

— Vrei să spui, pronunţă ea pe un ton funebru, că am sunat la C.N.N. în toiul nopţii şi am cerut să vorbesc cu Larry King?

— Mă tem că da. Noroc că nu era acolo.

— Slavă Domnului!

— Aşa că în schimb ai vorbit cu un tip din redacţia de ştiri.

Diana clătină din cap, căutând disperată un motiv de optimism, şi-l găsi pe cel mai jalnic.

— Am un nume comun şi, în plus, bunicul meu e cel care este foarte popular printre bărbaţi. Sunt asociată cu revista şi majoritatea cititorilor noştri sunt femei. Nu e nicio şansă ca omul acela din redacţia de ştiri la C.N.N. s-o fi recunoscut pe sărăcuţa de mine după nume sau reputaţie.

— Posibil, răspunse Cole. Dar l-a recunoscut pe „sărăcuţul de mine”, după nume şi reputaţie.

— Trebuia să mă opreşti! se tângui ea. Trebuia să-mi iei telefonul din mână. Ba nu, trebuia să mă împingi afară din avion. Măcar, dacă eram moartă, cadavrul meu nu s-ar fi simţit atât de prost pe cât mă simt eu acum.

Neputându-şi stăpâni un zâmbet, Cole arătă cu capul spre farfuria cu mâncare din faţa ei şi refuză să mai scoată o vorbă până când Diana nu îndeplini ordinul.

— Termină-ţi grape-fruitul şi mai bea un suc de portocale, şi mănâncă puţin şi din oul ăla.

Diana privi cele trei alimente şi se cutremură.

— Toate sunt aşa de… aşa de *galbene*! Grape-fruitul, oul, sucul de portocale… Culoarea asta îmi face rău la ochi.

— Aşa se întâmplă când bei prea mult.

— Îţi mulţumesc pentru predica asta inutilă despre un subiect în care-mi pot da şi doctoratul de-acum.

— N-ai de ce, spuse Cole cu un umor de nezdruncinat. Mănâncă şi puţină pâine prăjită. Este maro, aşa că nu-ţi face rău la ochi.

— E unsă cu unt, şi ăla-i galben.

— Termină, Diana! chicoti el. Nici eu nu mă simt prea grozav, dar refuz să mi se facă rău în prima dimineaţă din viaţa mea ca soţ al tău.

— Scuză-mă.

Diana luă o felie de pâine prăjită şi îl privi, cu o expresie atât de tulburată încât Cole regretă sincer că-i luase în râs îngrijorarea şi încercase să evite alte întrebări.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu blândeţe.

— Spune-mi adevărul: când i-am sunat pe toţi oamenii ăia, păream fericită? Sau beată?

— Fericită, şi era *posibil să* fi băut puţin, replică diplomatic Cole, dar mă îndoiesc că s-au preocupat prea mult de asta. Adesea, miresele beau puţin cam multă şampanie în noaptea nunţii.

— *Puţin* cam multă? repetă Diana ruşinată. Eram dezgustător de beată...

— Nu erai dezgustătoare, o contrazise Cole, cu un mic zâmbet în colţul stâng al gurii.

Puţin mai liniştită, dar tot neconvinsă, Diana adăugă:

— Îmi pierdusem minţile...!

— Nu tocmai.

— Am băut atât de mult încât cred că am leşinat în avion.

Muşcă nesigur din pâinea prăjită, apoi puse felia pe masă.

— Nu, o linişti el, ai *adormit* după o seară lungă şi stresantă.

— Mare minune că n-am vomat...!

Făcu o pauză involuntară, aşteptându-l să nege şi acest lucru. În schimb, Cole arcui o sprânceană spre ea. Tăcerea lui era o confirmare.

— Nu se poate! gâfâi Diana, lăsându-şi faţa în mâini.

— Pe urmă, te-ai simţi mai bine, sublinie el, delicat.

Lăsându-şi mâinile să cadă în poală, Diana trase adânc aer în piept.

— Şi altceva ce-am mai făcut?

— Mi-ai spus nişte bancuri foarte amuzante,

răspunse Cole, servindu-se cu puţin ou.

— Toată noaptea am avut visuri ciudate – erau atât de vii, încât păreau mai degrabă nişte halucinaţii – dar nu mi le amintesc pe toate şi nici nu-s sigură dacă ceea ce-mi *amintesc* s-a întâmplat cu adevărat, sau dacă a făcut parte din visuri. Vreau să zic… am mai uitat vreun lucru care să fie important?

Luă felia de pâine prăjită, dar în loc să muşte, se uită direct la Cole.

Defineşte, *„important”*, răspunse el în sinea lui, amintindu-şi cum i se cuibărise în poală la scurt timp după decolarea înapoi spre Houston. În timp ce avionul se înălţa, îi spusese râzând versuri de grădiniţă cu finalurile modificate, astfel încât rimele să devină comice.

Îşi amintea cum îşi lipise buzele de ale lui, apoi îl ţinuse cu gura încleştată peste a ei.

Cole se străduise să împiedice situaţia să scape de sub control, dar se cam pierduse cu firea la zece mii de metri altitudine, şi se întinsese pe canapea, trăgând-o peste el. Iar acum, îi era greu să uite nişte lucruri pe care ea nu şi le mai amintea deloc.

Pe de altă parte, era mai bine că nu şi le amintea, căci n-aveau să se mai repete.

— Nimic care să merite reţinut, spuse el.

— Ştiu că am mai făcut ceva. Îmi amintesc că vedeam din maşină cazinourile şi-mi spuneam cât de strălucitoare erau luminile şi cât de fascinant arăta totul.

Văzu expresia gravă a lui Cole devenind

amuzată şi, neliniştită, se aplecă spre el.

— Am făcut ceva în timp ce eram acolo, nu-i aşa?

Imaginaţia ei febrilă plăsmui imaginea unei femei bete în rochie purpurie încercând să se urce pe scenă şi să se alăture dansatoarelor. Doamne Sfinte, erau *stripteuse*?

— Orice-am făcut, a fost îngrozitor, nu-i aşa? murmură ea cu voce slabă.

— Depinde. Te opui din punct de vedere moral sau religios jocurilor de noroc?

— Nu.

— Atunci, n-a fost îngrozitor.

Diana îşi aruncă mâinile în sus, uşurată şi veselă.

— Am *jucat*! exclamă ea. Şi cum m-am descurcat?

— Binişor.

— Am pierdut, conchise Diana râzând pe înfundate, şi bău puţin suc de portocale. Cât de mult?

— La ruletă? Sau la baccarat? Sau la pokerele mecanice?

Descumpănită, Diana puse încet paharul pe masă.

— Am pierdut la toate trei?

— Da, dar te-am oprit înainte să intri într-o partidă de poker pe miză mare, adăugă el, sorbind din ceaşca de cafea.

— Cât timp am stat la cazinou?

— Nu mult. O jumătate de oră.

— Atunci, nu se poate să fi pierdut cine ştie ce,

nu?

Expresia lui evazivă o făcu să cadă la îndoială.

— Cât am pierdut?

— Vreo trei mii de dolari.

Era copleşită de ruşine, dar dădu din cap şi spuse pe un ton formal:

— Am să-ţi completez un cec.

— Nu e nevoie.

— Insist. O doamnă trebuie să-şi plătească întotdeauna datoriile la jocuri, cită ea cu finalitate hazlie, ca şi cum ar fi învăţat-o la şcoală.

— Iar un gentleman plăteşte întotdeauna luna de miere, replică ferm Cole.

— Aş vrea să nu mă fi lăsat să dau telefoanele alea din avion.

— Nu te-am oprit, fiindcă era în interesul tău şi al firmei tale ca publicul să afle cât de curând posibil că te-ai măritat cu mine.

— Măcar înţeleg de ce tot visam pokere mecanice. Numai că, în visul meu, aparatul era gigantic – mai înalt decât tine şi lat de cel puţin cinci picioare.

— Ăsta n-a fost vis.

— Serios?

Diana se retrăsese după un zid de amabilitate rezervată, iar Cole abordă subiectul afacerilor.

— Avem de discutat câteva detalii practice, dar putem face asta în drum spre familia ta.

Uitându-se la ceas, Diana dădu din cap şi se ridică.

— Până ajungem acolo, o să se facă cinci. Corey a trebuit să refacă nişte fotografii pentru

revistă, aşa că echipa trebuie să fie pe terminate cu treaba.

La uşa dormitorului, se întoarse.

— Aseară, am plecat din greşeală cu poşeta bunicii mele. Din moment ce nu aveam actele de identitate la mine, cum ne-am căsătorit?

Cole, care-şi turna cafea în ceaşcă, ridică privirea, cu o expresie ştrengărească.

— De fapt, asta a fost o mică problemă pentru câteva minute, dar patronii capelei erau soţ şi soţie, iar femeia te-a recunoscut şi, cu ajutorul unei sute de dolari în plus, soţul ei a acceptat asta ca dovadă a identităţii tale.

Diana dădu din cap, cu gândurile îndreptându-i-se spre problema vestimentară.

— Bine că mi-am lăsat maşina în grija valetului, aseară, altfel n-aş putea să intru în apartament ca să mă schimb.

Capitolul 31

Peste o jumătate de oră, după ce Diana se schimbase cu o pereche de pantaloni marinăreşti albi de in şi o bluză lila pe care şi-o înnodase în talie, porniră spre casa familiei, de pe Inwood Drive.

Întrucât încă se mai simţea cam indispusă, Cole se aşeză el la volan, şi în timp ce mergeau pe bulevardele familiare mărginite cu copaci şi conace elegante, avu un sentiment puternic de *déjà vu*, combinat cu o senzaţie de irealitate totală.

Dintre toate întorsăturile imprevizibile pe care

le luase viaţa lui în anii de când trecuse ultima oară pe acele străzi, cea mai ciudată pe departe era aceasta – faptul că se întorcea acolo cu Diana Foster aşezată lângă el, ca soţie.

Fără să ştie la ce se gândea Cole, Diana se concentra asupra celui mai potrivit mod de a-i da familiei vestea. Cumva, trebuia să portretizeze un optimism pe care nu-l prea simţea şi în acelaşi timp să-i convingă că mariajul din noaptea trecută nu era numai firesc, ci chiar ideal.

În timp ce-şi pregătea strategia, repetând discursul introductiv, Cole scoase din buzunarul de la piept al blazerului bleumarin o hârtie împăturită, cu antetul hotelului, spunând pe un ton pragmatic:

— Azi-dimineaţă, în timp ce tu dormeai, am scris un sumar al termenilor acordului nostru verbal. În esenţă, stipulează că vom fi căsătoriţi timp de un an. La capătul acestei perioade, vom divorţa discret şi amical, fără ca niciunul să aibă pretenţii financiare de la celălalt.

Când trecură de cotitură, văzură o biciclistă pedalând prin mijlocul străzii, iar Cole încetini, ocolind-o, după care continuă:

— Evident, toate cadourile pe care ni le dăruim unul altuia, cum ar fi colierul pe care ţi l-am cumpărat aseară, sau verighetele, vor rămâne în posesia celui ce le-a primit.

— Verighete? repetă Diana, nedumerită. Ce verighete?

Cole scoase din buzunar două cerculeţe simple şi late de aur, arătându-i-le:

— Verighetele astea.

— Când le-ai cumpărat?

— Capela Clopotelor de Argint e echipată complet. Le-am luat de-acolo, şi amândoi le-am schimbat în timpul ceremoniei.

Cu un oftat de dezamăgire glumeaţă, comentă:

— Ce repede uită unii dintre noi cele mai tandre şi emoţionante momente ale vieţii!

Diana îi luă din palmă verigheta cea mai mică şi o ţinu între degetul mare şi cel arătător, nedumerită că numea acel moment tandru şi emoţionant.

— *A fost* un moment tandru? întrebă ea, privindu-i profilul.

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Tu aşa păreai să-l găseşti. Ai plâns aproape tot timpul ceremoniei.

— Întotdeauna plâng puţin la nunţi, recunoscu Diana, întristată.

— La propria ta nuntă ai plâns atât de tare, încât a trebuit să te întrerupi de două ori ca să-ţi sufli nasul.

Oroarea iniţială a Dianei fu înlocuită de ilaritatea imaginii unei mirese bete, în rochie purpurie, bâzâind şi suflându-şi nasul. Se lăsă moale în scaun, scuturându-se de râs din tot trupul.

— Înainte de ceremonie, te-a emoţionat decorul.

Diana râse şi mai tare.

Peste câteva momente, însă, cuvintele lui Cole o făcură să se îndrepte, din nou serioasă.

— Uită-te la lista mea şi vezi dacă nu ai

întrebări sau comentarii, îi ceru el.

Diana despături foaia de hârtie şi citi cele scrise. Caligrafia lui era dezordonată şi groasă, dar rămânea totuşi remarcabil de lizibilă.

— E destul de clară.

— Foarte, murmură ea.

— Avocatul tău o poate folosi ca să întocmească documentul legal. Imediat ce-l redactează, să mi-l trimită prin fax la locuinţa mea din Dallas.

Cu mâna stângă pe volan, scoase din buzunar un portofel îngust şi dădu la iveală o carte de vizită albă. I-o întinse, iar Diana îşi dădu seama alarmată că se măritase cu un om căruia nu-i ştia adresa şi numărul de telefon.

— Ai un avocat în care poţi avea încredere că poate rezolva problema discret şi rapid?

Diana nu putea încredinţa situaţia somnoroasei firme de drept care reprezenta Foster Enterprises. Avocaţii bârfeau între ei, şi chiar dacă ar fi avut curaj să-i mărturisească unuia dintre aceştia ce făcuse, nu putea fi sigură că aveau să păstreze strict confidenţiale toate acele informaţii savuroase.

Singurul avocat de încredere, atât pe plan personal cât şi profesional, era Doug Hayward. Doug renunţase la practica legală pentru politică şi, într-o adevărată luptă în instanţă, nu le-ar fi făcut fată avocaţilor lui Cole, dar nu se anunţa nicio luptă, totul fiind rezolvat prin bună înţelegere.

Acordurile postnupţiale deveniseră destul de comune, deşi Diana era destul de sigură că de

obicei erau precedate de cele prenupţiale. Conform lucrurilor pe care le citise şi le auzise, oamenii bogaţi între două vârste, cu copii din câte o căsnicie anterioară sau donaţii caritabile de protejat, le foloseau frecvent când se recăsătoreau, pentru că rezistau mult mai bine în instanţă decât cele prenupţiale. Charles Hayward, tatăl lui Doug, cunoştea probabil multe persoane care le folosiseră, şi avea să le ofere sfaturi utile.

Recomandările şi ajutorul lui fuseseră nepreţuite pentru Diana, după moartea tatălui ei.

— Cunosc pe cineva, spuse ea, după o tăcere prelungită.

Cole coti de pe Inwood, pe aleea lungă, mărginită cu copaci, care ducea la casa unde locuise Diana în adolescenţă, şi văzu în faţa casei câteva maşini.

— Se pare că familia voastră are azi mulţi musafiri.

— Explorerul e al lui Corey, iar B.M.W.-ul, al lui Spence. Spence e aici fiindcă încercăm să luăm cina de duminică în familie ori de câte ori putem. Celelalte maşini sunt ale asistenţilor lui Corey. Reface nişte fotografii de care nu e mulţumită.

Capitolul 32

Casa familiei Foster era maiestuoasă, la fel ca multe alte locuinţe construite în anii cincizeci şi şaizeci, dar camerele pe care le zări Cole în timp ce Diana îl conducea pe culoar, spre fundul casei, aveau o ambianţă subtil diferită. Unele erau

frumoase şi formale, altele comode şi lejere, însă *toate* erau îmbietoare.

Bucătăria era enormă şi se vedea clar că fusese reamenajată pentru unele proiecte culinare foarte serioase, cu două maşini de gătit comerciale, două chiuvete, un frigider şi un congelator uriaş, şi o mulţime de oale, cratiţe şi tigăi de cupru, agăţate deasupra bufetului.

O femeie între două vârste tăia dovlecei pe un fund de lemn, şi arătă cu capul spre uşa din spate.

— Toţi sunt acolo, încă mai lucrează, îi spuse ea Dianei, adăugând cam iritată: bunicu-tău mi-a spus că îngrăşământul lui cel nou produce dovlecei mult mai mari. De ce tot cultivă dovlecei, dovlecei şi iar dovlecei? Congelatoarele sunt pline cu ghivece de dovlecei şi tot felul. Dacă mama şi bunica ta nu vin cu o reţetă pentru îngheţată de dovlecei, nu mai avem la ce să-i folosim!

— Putem oricând să-i pictăm, răspunse netulburată Diana.

Cole încă mai încerca să se deprindă cu ideea dovleceilor pictaţi, când o urmă afară, într-o altă lume. Peluza din spate avea cel puţin trei acri mărime şi fiecare parte din ea era amenajată fermecător pentru a bucura ochiul şi în acelaşi timp a fi de folos în afacerile familiei. Peste tot forfoteau oameni.

În timp ce doi asistenţi aşteptau pe margine cu lămpi mobile şi blende reflectorizante, Corey stătea în mijlocul unei vaste grădini de zarzavaturi, aranjând-o în poză pe bunica ei, care purta o canadiană şi ţinea în mâini un dovleac uriaş. La

picioarele ei erau împrăştiate frunze uscate de stejar. Mary Foster, cu un borcan de vopsea într-o mână şi o pensulă în cealaltă, atingea faţa unei sperietori de ciori. Toate cele trei femei părură surprinse să-l vadă pe Cole cu Diana, dar nu nemulţumite, observă el – ceea ce însemna că încă nu aflaseră vestea.

— Terminăm în două minute! anunţă Corey. Mai vreau doar un cadru.

Spence stătea lângă o pătură, atent când la soţia lui, când la gemenele identice care se târau spre marginea păturii după o minge enormă. Se întoarse spre Diana şi-i zâmbi. Apoi îl privi pe Cole şi-l salută cu o înclinare a capului, dar fără să-i zâmbească şi lui.

— Acum lucrăm la numărul pentru luna octombrie, explică Diana, arătând spre grădină.

— Cred că bunica ta se coace în canadiana aia, observă Cole.

Pe o masă, două femei aranjau ghirlande şi decoraţiuni făcute din conuri de brad, fructe şi ceva asemănător cu nişte legume vopsite. Amuzat, Cole îşi dădu seama că legumele arătau foarte atrăgător când erau vopsite.

La o altă masă, un tânăr şi o tânără lustruiau de zor o grămadă de inele de bătut în uşă, mari şi vechi, de alamă.

Trei uşi, în diverse stadii de finisare, stăteau rezemate de peretele unui atelier care arăta mai mult ca o căsuţă din poveşti.

— Facem un eseu fotografic pe tema „Uşi personalizate”, continuă Diana.

În timp ce vorbea, din atelier ieşiră doi tineri cu hainele mânjite de vopsea şi începură să ducă uşile înăuntru.

— Aveţi grijă cu uşile alea, băieţi! strigă Henry Britton, de la masa lui de lucru din faţa atelierului, care era plină cu desene fixate cu diverse cutii de lemn, ca să nu le ia vântul.

Când îi văzu pe Diana şi Cole, îi chemă să se apropie. Se şterse ca să-i dea mâna lui Cole, apoi se întoarse spre nepoata sa, cu chipul său zbârcit şi ochii căprui-deschişi strălucind de încântare:

— M-am gândit săptămâni de zile la asta, Diana, şi sunt sigur că am dreptate. Aruncă o privire.

Diana se uită la desene, apoi la cutiuţele de lemn.

— Ce sunt? întrebă ea, încercând să se concentreze.

— Căsuţe pentru păsări! Căsuţele pentru păsări ar fi o mare lovitură! Nu sunt obişnuite, Diana, ci în formă de castele, colibe cu acoperiş de stuf, hambare şi conace de pe plantaţiile din Sud! Aş putea face şi unele ca vilele şi blocurile moderne.

Corey cu mama şi bunica ei terminaseră în grădină şi erau destul de aproape ca să-l audă.

— Henry Britton, exclamă soţia lui, am auzit cumva că vrei să construieşti vile şi blocuri pentru păsări?

— N-am spus aşa ceva. Vorbeam cu Diana despre proiectarea unei serii de modele pentru căsuţele de păsări.

— Am publicat căsuţe pentru păsări acum doi ani, tată, spuse mama Dianei.

— Astea nu-s căsuţe pentru păsări adevărate, Mary, răspunse el cam frustrat. Ar arăta ca ele, dar sunt doar ornamentale. Se pun în grădină, ca decor. Pe toţi dracii! exclamă el, bătându-se cu palma peste coapsă, entuziasmat. Ce drăgălaşe vor fi, aliniate în grădină!

Soţia lui nu era nici acum impresionată.

— Un fel de suburbie pentru păsări, vrei să zici?

Henry o privi iritat.

— Corey ar putea să le aranjeze perfect, cu câteva din impatienele mele roz şi portocali în spate, şi nişte verzituri pe ici, pe colo. I-ar ieşi nişte fotografii extraordinare pentru revistă.

— Nu cred că nişte căsuţe miniaturale pentru păsări pe care păsările nu le pot folosi ar avea un efect prea bun la abonaţii Dianei.

— Ba ar avea. La fiecare Crăciun, oamenii stau două zile sub brad înşirând căsuţe de ceramică miniaturale ca să arate ca un oraş din alea Norman Rockwell, dar nici acolo nu locuieşte nimeni. Nu văd de ce căsuţele mele n-ar arăta la fel de frumos afară, vara.

Toţi se întoarseră spre Diana, aşteptându-i opinia.

Deşi Corey răspundea de prezentarea artistică a revistei, iar ceilalţi propuneau proiectele, Diana era cea care purta deplina povară a responsabilităţii pentru a mulţumi abonaţii. Făcu un efort să se concentreze.

— De fapt, spuse ea după o pauză, cred că Bunu are dreptate. S-ar putea chiar să folosim ornamente şi decoraţiuni de grădină ca subiect principal într-un număr.

Mulţumit, Henry trecu la un subiect mai plăcut, privind-o cu speranţă:

— Aseară, noi doi am vorbit despre încă un număr cu grădinăritul organic. Grădinăritul organic e popular mereu. Poate combinăm căsuţele mele pentru păsări şi alte ornamente, cum ai propus, cu grădinăritul organic.

Diana încerca cu greu să se hotărască unde să adune familia ca să le dea tuturor marea veste.

— Aşa să facem, spuse ea, făcându-le pe mama, bunica ei şi Corey s-o privească uimite.

— Dar abia am publicat un număr despre grădinăritul organic, obiectă Corey.

— A, da, exact, răspunse absentă Diana. Uitasem. Era pentru legume şi fructe. Pe ăsta îl putem face pentru flori.

Se uită la toţi şi-şi luă inima-n dinţi.

— Aş vrea să vă vorbesc tuturor, în living, pentru câteva minute.

Corey ridică privirea, studiind unghiul razelor de soare.

— Toată după-amiaza am aşteptat să prind lumina căzând printre crengi aşa ca acum. Mai lasă-mă zece minute să-i pun pe Spence şi pe gemene sub pom, pe pătură.

— Pot să te las treizeci de minute, spuse Diana, dându-şi seama că atâta avea să dureze până pleca echipa, iar familia avea timp să se

spele.

— Apropo, adăugă Corey, în timp ce pornea spre trepiedul cu aparatul, a sunat Cindy Bertillo şi i-a lăsat Glennei un mesaj. A zis s-o suni imediat ce poţi. Trebuie să-i confirmi ceva. N-a spus despre ce e vorba.

Cindy era şefa departamentului de relaţii cu publicul al revistei.

La ea apela presa ori de câte ori era nevoie de câte o confirmare, iar Diana era foarte sigură că ştia ce anume i se ceruse lui Cindy să confirme.

— Am s-o sun mai târziu, spuse ea.

Cole se oprise să urmărească agitaţia controlată de pe peluză, în timp ce echipa de la revistă începea să-şi strângă echipamentele.

— Am mai auzit termenii „firmă de familie” şi „industrie de casă”, spuse el cu admiraţie, dar niciodată n-am mai văzut, nici nu mi-am imaginat, aşa ceva. Ar trebui să fii foarte mândră de ceea ce ai creat.

— Am investit în asta şi am comercializat-o, îl corectă Diana, dar n-am creat-o eu.

Arătă cu capul spre familie:

— *Ei* au creat totul.

Ştia că n-o credea, şi ar fi durat prea mult să-ţi explice că, cu mult timp înainte ca tatăl ei să se fi măritat cu fiica lui Henry Britton şi s-o fi adus, împreună cu propria ei fiică, în conacul cu coloane albe din Houston, toată familia Britton fusese formată din artizani inveteraţi.

Capitolul 33

— În regulă, spuse Diana cu un zâmbet nervos, în timp ce conducea micul contingent în livingul formal, cu un pian într-un capăt şi un şemineu de marmură în celălalt.

— Aşezaţi-vă cu toţii cât mai comod şi plăcut.

Mama şi bunica ei se aşezară pe o canapea, iar Corey şi Spencer Addison, pe cea de vizavi Bunicul Dianei preferă să rămână în picioare şi-şi rezemă mâinile de spătarul unui scaun, cu faţa spre Diana.

— Nu, nu, bunicule, te rog să iei loc, insistă ea.

— Prefer să stau în picioare.

— Eu aş prefera să stai jos, când vei auzi ce am de spus, murmură ea.

— Cred că ai o mare surpriză pentru noi, o tachină Henry, aşezându-se pe scaun. Okay, suntem toţi aici, şi stăm jos, adăugă el. Trage!

Diana privi feţele atente ale rudelor sale adunate la un loc, îşi frecă palmele de coapse şi recunoscu, cu un râs gâtuit:

— Nu m-am mai simţit atât de nervoasă de la şaisprezece ani, când a trebuit să mărturisesc că stricasem maşina cea nouă pe care tocmai mi-o dăruise tata de ziua mea.

Corey îşi dădu seama că Diana îşi pierdea cu repeziciune stăpânirea de sine şi făcu un efort de a-i acorda câtva timp, ca să se reculeagă.

— De fapt, nu Diana a stricat maşina, recunoscu ea cu un zâmbet obraznic, ci eu.

Cu atenţia distrasă, ceilalţi se întoarseră spre ea surprinşi, dar pe bunica Dianei o interesa mai mult prezentul.

— Iar ţi-ai stricat maşina, Diana? De-asta ne-ai adunat pe toţi aici?

— Maşina mea nu are nimic, spuse Diana.

Cu viaţa mea e problema, adăugă ea în gând, apoi aruncă o privire piezişă spre Cole. Acesta ridică sprâncenele, provocând-o să treacă la subiect, iar Diana se supuse automat.

— Okay, să începem, spuse ea, privindu-şi mama şi bunicii. Aseară, după licitaţie, vi l-am prezentat pe Cole pentru prima oară, mai ştiţi?

Mama şi bunicii ei dădură din capete, ca traşi de aceeaşi sfoară.

— Totuşi, deşi nu-l cunoscuserăţi pe Cole înainte, adevărul e că Spence şi Corey îl ştiu de multă vreme. De foarte multă vreme, sublinie ea, într-o încercare jalnică de a face ca mariajul lor grăbit să pară mai credibil. Pentru noi – cel puţin, pentru Corey şi mine – Cole e chiar un vechi prieten de familie!

— Ştim toate astea, draga mea, spuse mama ei.

Întorcându-se spre Cole cu un zâmbet binevoitor, adăugă:

— Aseară, în drum spre casă, Corey ne-a povestit totul. Ne-a spus că ai lucrat la familia Hayward, iar ea, Diana şi Spence te întâlneau acolo când se duceau în vizită.

Cole observă că evita discret să menţioneze grajdul, dar bunica Dianei nu găsea niciun motiv de a recurge la evaziuni şi jumătăţi de adevăr.

— Diana ne vorbea despre dumneata când era adolescentă, completă ea cu entuziasm. Ne-a spus

că locuiai în grajdul Haywarzilor şi aveai grijă de caii lor, şi că n-aveai destul de mâncare şi tot timpul ţi-era foame. O ajutam să împacheteze sacoşele alea cu mâncare pe care ţi le ducea ori de câte ori mergea la Haywarzi.

Spre amuzamentul lui Cole, ceilalţi fură atât de oripilaţi de lipsa ei de tact, încât se repeziră cu complimente şi justificări:

— Bunico, grajdul Haywarzilor e mai mare decât locuinţele multor oameni! începu Corey, privindu-şi soţul în aşteptarea unei confirmări.

— Când eu eram la colegiu, adăugă Spence, veneam aici să mă înfrupt din ce aveau pentru cină. Cred că orice tânăr sub douăzeci de ani are o mare poftă de mâncare – ce zici, Henry?

— Nu încape nicio îndoială. Nici eu n-am putut niciodată să rezist delicateselor lui Rose. Şi nu numai atât, dar şi eu am dormit cu un cal în hambar.

— Ştii ce imaginaţie au fetele la vârsta adolescentei, interveni şi doamna Foster, adresându-i-se lui Cole. Probabil erai îndopat până-n gât şi ai fi vrut ca Diana să nu-ţi mai tot aducă pungi pline cu mâncare, în timp ce ea era convinsă că te salva de la moartea de inaniţie. Dumneata erai politicos, iar ea… avea prea multă imaginaţie.

Toţi îl priviră pe Cole, ca şi cum ar fi aşteptat o decizie oficială.

— Diana era foarte bună, decretă el, şi i-am apreciat just generozitatea.

Până atunci, Rose Britton urmărise scena cu imparţialitatea inocentă a unui spectator

neimplicat, dar verdictul lui Cole o făcu să clatine din cap, amuzată.

— Diana a fost dintotdeauna atentă şi bună, dar adevărul e că avea o slăbiciune pentru dumneata! De-asta îţi căra mereu toate genţile alea cu târguieli şi ce ne mai rămânea. Ştim cu toţii ce simţea pentru dumneata. Deşi, mărturisi ea cu un zâmbet nostalgic, Diana nu era nici pe departe la fel de transparentă cum era Corey cu Spencer. La şaisprezece ani, Corey îşi tapetase camera cu pozele lui Corey, de-ai fi zis că era un templu! Diana era mult mai secretoasă, însă eu consideram că era la fel de nebună după dumneata ca şi Corey după Spencer. Avea toate simptomele unei fete îndrăgostite, şi ne spuneam…

— Mamă! o imploră încet doamna Foster. Nu e nici locul, nici momentul.

— Adevărul tot adevăr rămâne, indiferent dacă e momentul potrivit sau nu! declară Rose Britton.

Apoi o privi pe Diana, în aşteptarea unei confirmări:

— M-am înşelat cumva, draga mea?

Iritarea iniţială a Dianei faţă de comentariile bunicii ei era deja înlocuită de uşurare.

Încercase ore întregi să se gândească la ceva de spus care să-i justifice căsătoria cu Cole, şi profită de fragila scuză pe care Rose Britton tocmai i-o oferise fără să-şi dea seama.

— Nu, Buni, aveai perfectă dreptate! exclamă ea cu o voce prea entuziastă pentru un subiect atât de vechi. De fapt, eram nebună după el! adăugă, furând o privire scurtă spre Cole ca să

vadă cum reacţiona la această veste – dar expresia lui rămăsese neclintită; cam surprinsă de lipsa lui de reacţie, reveni la subiect. Acum, că vă amintiţi cu toţii ce simţeam pentru Cole când eram tânără, ceea ce vă voi spune s-ar putea să nu mai pară o… o surpriză atât de gigantică…

Oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe lume o priviră încântaţi, aşteptându-se să primească o veste plăcută, iar Diana şovăi din nou.

— Haide, o îndemnă Spence cu un zâmbet încurajator. Care ţi-e surpriza?

Diana trase aer în piept, ca să se calmeze, apoi se avântă din nou:

— Ei bine, aseară, după licitaţie, Cole şi cu mine am dansat puţin… Şi pe urmă… şi pe urmă…

— Şi pe urmă…? o încurajă bunicul, când păru să se înece cu sfârşitul frazei.

— Şi pe urmă, ne-am dus în apartamentul lui Cole, şi am băut şampanie, şi am… am vorbit… despre diverse lucruri.

Privi masa de cafea dintre canapele, dorindu-şi să se ridice în faţa ei ca s-o apere ca un scut.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat? insistă bunica, uitându-se de la ea la Cole.

Diana mărturisi şi restul, într-un torent de vorbe întretăiat:

— Şi pe urmă… am… plecat de la hotel… şi am… zburat la Las Vegas… şi ne-am… căsătorit!

Tăcerea încordată care urmă îi zgârie sistemul nervos ca nişte unghii râcâind o tablă neagră.

— Ştiu că sunteţi cam şocaţi, le spuse ea celor cinci care o priveau cu oroare neîncrezătoare.

Bunicul şi fu cel dintâi care reacţionă. Privindu-l pe Cole cu o expresie de dezgust pur, nediluat, comentă înverşunat:

— Auzi, domnu', da' trebuie că eşti mare meşter la vorbă. Mai ales când prinzi o cucoană singură-n camera matale de hotel. Şi mai ales dacă tocmai i s-a frânt inima şi a băut mai mult decât obişnuieşte…

— Ei, ia stai! îl întrerupse Diana, uluită de furia fără precedent a blândului ei bunic şi hotărâtă să ia situaţia sub control. N-a fost deloc aşa, bunicule. Cole şi cu mine am încheiat un aranjament de afaceri avantajos şi pentru noi, personal, şi pentru Foster Enterprises. Măritându-mă cu Cole, mi-am salvat câte ceva din mândria proprie şi, mai important, am salvat imaginea publică a revistei. Cole are şi el o problemă, pe care căsătoria cu mine i-o va rezolva. Şi-a dat seama cât de benefică va fi pentru amândoi o căsnicie rapidă, iar apoi am discutat termenii şi am stabilit un aranjament temporar care să ne convină amândurora.

— Ce fel de „aranjament temporar”? îl întrebă Spence pe Cole, pe un ton ostil.

— O căsnicie doar de un an – şi numai cu numele – în scopuri de afaceri, răspunse Cole, pe acelaşi ton.

— Atâta tot? continuă Spence, acum părând mai degrabă nedumerit decât furios.

— Atâta tot, confirmă Cole.

— Şi ce problemă trebuie să rezolve căsătoria ta cu Diana? se interesă Spence.

— Nu te priveşte.

— Nu l-o fi privind, interveni nervos bunicul, dar mă priveşte pe *mine*, tinere.

Diana nu-şi imaginase nicio clipă că lucrurile vor merge atât de rău, şi deschise gura să le ceară să se calmeze, dar spre surprinderea ei Cole capitulă cu o politeţe rece.

— Pe scurt, am un unchi bătrân – un înlocuitor de tată, mai bine zis – care e grav bolnav şi doreşte cu disperare, obsesiv, să mă vadă devenind soţ şi tată înainte de a muri.

— Şi cum intenţionezi să devii tată printr-o căsătorie doar cu numele şi în scop de afaceri?

— Nu intenţionez, declară sec Cole, dar nu e nevoie să ştie, şi din păcate nu va trăi destul ca să descopere singur.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa? remarcă bunicul, cu dispreţ acid; apoi o privi pe Diana. Ceea ce nu pot să înţeleg e cum de l-ai lăsat pe intrigantul ăsta şiret să te convingă să primeşti o asemenea nebunie.

— Nu e nicio nebunie, Bunule. Ţi-am spus, am acceptat să mă mărit cu Cole fiindcă aşa ne vom rezolva nişte probleme foarte dificile – ale *lui*, ale *mele* şi ale *noastre*, sublinie ea, ridicând mâna şi gesticulând spre toţi cei din jur.

— Măritişul cu un mitocan viclean şi meşter la vorbă pe care nu l-ai mai văzut de ani de zile n-o să-ţi ajute cu nimic familia! ripostă foarte aprig bunicul.

— Ba da! insistă Diana, atât de preocupată să explice încât nu observă că, involuntar, părea să fi acceptat calificativul de „mitocan viclean şi meşter

la vorbă” adresat lui Cole. Tot ceea ce ajută Foster Enterprises ne va ajuta şi pe noi, toţi, fiindcă *noi* suntem Foster Enterprises! La fel vede şi publicul lucrurile. Nu înţelegi?

— Nu! se răsti nervos bunicul.

— Atunci, să-ţi explic şi mai clar: publicul ne asociază pe toţi cinci cu Idealul Foster, dar pe mine mă asociază aproape exclusiv cu revista şi, oricum ai lua-o, tema de la baza fiecărui articol din *„Foster’s Beautiful Living” e* mereu aceeaşi: frumuseţea şi armonia casnică. Odată ce Dan m-a părăsit – pentru o moştenitoare italiană de optsprezece ani – credibilitatea şi prestigiul meu au suferit o lovitură enormă, care ar fi afectat în mod direct revista. Mai întâi am pierde abonaţi, apoi am pierde reclame.

Terminând, îşi privi bunicul, care nu ezită să-şi exprime opinia personală:

— Dacă avem abonaţi şi clienţi atât de nesimţiţi încât să abandoneze revista numai fiindcă tu ai ales un bărbat nedemn de încrederea ta, atunci să-i ia dracu’! Mai sunt destui. N-au decât să plece, ăştia vechi, şi să vină alţii, noi.

— Să plece? Să vină alţii noi?!?

Diana dorea cu atâta disperare să-i facă să înţeleagă, încât nu observase tristeţea şi regretul din expresiile lor.

Întinse mâinile, continuând pe un ton mai blând, rugător:

— Ştiu că întotdeauna aţi presupus că am moştenit un talent instinctiv de a avea succes în afaceri, dar nu-i adevărat…

Bunica ei îi reaminti, cu o voce mai blajină:

— Şi totuşi, exact asta ai făcut.

— A fost o întâmplare! exclamă Diana. N-am „moştenit” decât frica sănătoasă de sărăcie, aşa că mi-am asumat un risc enorm. Nu aveam decât casa asta, şi m-am speriat atât de tare când am ipotecat-o ca să ne lansăm în afaceri, încât nici nu m-am putut gândi la alt mod de a rămâne uniţi şi a trăi în continuare la fel ca înainte.

Făcu o pauză, respirând adânc, înainte de a recunoaşte tot adevărul:

— Am făcut unele greşeli costisitoare, mai ales la început, pe care mi le voi regreta întotdeauna. Ca să obţin bani de la investitorii privaţi, le-am vândut acţiuni, acţiuni care acum valorează o avere în comparaţie cu banii pe care i-am primit. Şi am mai făcut şi alte greşeli…

Încheind cu cea mai dureroasă mărturisire, continuă pe un ton abătut:

— Tot ce-am realizat cu Foster Enterprises nu s-a datorat „geniului” meu în afaceri, ci numai muncii şi grijilor nesfârşite, la care s-a adăugat mult noroc!

Singurul om care nu arăta complet răscolit de dezvăluirile Dianei era Cole – şi totuşi, el era cel mai uluit dintre toţi.

Presupusese că „*Foster’s Beautiful Living*” începuse ca un hobby, un capriciu, pe vremea când Robert Foster încă mai trăia.

Nicio clipă nu şi-ar fi imaginat că revista se născuse din necesitate financiară şi îndrăzneală, nu din plictiseală şi avuţie nelimitată.

Până în acel moment, mai presupusese şi că Diana era doar conducătoarea onorifică a *Foster Enterprises*, nu şi fondatoarea firmei.

Propria lui tinereţe nu-l ajutase să cunoască dinamica normală a unei familii, nici felul cum interacționau membrii unei familii iubitoare.

În sfârşit, vinovat şi rănit, Henry Britton vorbi din nou:

— Diana, nu e nevoie să treci prin toate astea numai de dragul nostru. În fond, nu depindeam de tine cu viaţa. Bunica şi mama ta s-ar fi putut întoarce la Long Valley, cu mine, trăind la fel ca înainte. Corey ar fi putut urma colegiul la seral, ziua lucrând pentru un fotograf.

Deşi vocea îi era înecată de lacrimi, Diana zâmbi blând, clătinând din cap.

— N-ai înţeles, Bunule. Nu puteam lăsa să se întâmple asta fără să lupt măcar. Corey are un talent rar, dar avea nevoie de o şansă ca să şi-l demonstreze, şi s-ar fi putut să n-o prindă niciodată dacă trebuia să-şi câştige existenţa făcând fotografii de nuntă pentru vreun studio local, care şi-ar fi asumat toate meritele şi în schimb i-ar fi plătit o leafă de nimic.

Nu-i mai trecea prin minte niciun alt argument sau explicaţie, aşa că reveni la motivul iniţial al întâlnirii:

— Indiferent dacă sunteţi de acord cu toate astea, *trebuie* să mă credeţi când vă spun că n-am fost silită de Cole să mă mărit cu el. După părerea mea, era cea mai bună soluţie, şi mă bucur că a avut destulă încredere în mine ca să mi-o propună.

Ştiu că va respecta înţelegerea, aşa cum am de gând s-o respect şi eu.

Simţi instinctiv că acum cel mai bine ar fi fost să-i lase să discute chestiunea între ei, şi să se împace cu realitatea, aşa că-l privi pe Cole şi spuse:

— Cred că ar fi timpul să plecăm.

Încă surprins de felul blând dar ferm cum îl sprijinise Diana în faţa familiei ei, Cole o urmă, dar când ajunseră la uşă, bunica lansă o invitaţie, sub forma unei provocări ursuze:

— Nu vrei să rămâi măcar la cina de duminică, tinere?

Într-o încercare de a-l scuti pe Cole de continuarea calvarului, Diana refuză:

— Azi nu. Altă dată, poate.

Dar, spre surprinderea ei, Cole se întoarse spre Rose, cu un zâmbet la fel de provocator, şi spuse:

— Nu ştiam că am fost invitat.

— Acum eşti, declară bunica.

Mary Foster susţinu invitaţia, cu fermitate calmă:

— Te rog să iei cina cu noi.

Henry li se alătură şi el, deşi tonul continua să-i fie morocănos:

— De mult n-ai mai gustat mâncare gătită de Rose.

— Vă mulţumesc, le răspunse Cole tuturor.

Aruncă o privire spre Corey şi i se păru că vede în ochii ei oferta şovăitoare a unei prietenii.

— În acest caz, rămân cu plăcere.

Diana hotărî să iasă totuşi cu el în curte,

pentru ca familia să poată discuta în linişte.

Începuseră deja să-şi schimbe atitudinea, şi avea toate motivele să aştepte o cină plăcută pentru Cole, iar cum el nu avea de unde şti, fusese plăcut surprinsă să vadă că acceptase invitaţia.

Capitolul 34

Afară, mesele şi echipamentele fuseseră strânse, iar fără prezenţa lor să distragă ochiul, peluza din spate îşi regăsise starea naturală de splendoare semitropicală.

Întrucât Diana ştia că bărbaţii erau de obicei captivaţi de atelierul bunicului ei, cu toată gama sa de scule, unelte, echipamente şi lemnărie de esenţă fină, îl duse mai întâi acolo pe Cole.

Acesta se prefăcu preocupat de tot ce-i arăta, dar Diana îşi dădea seama că nu-l interesa, aşa că-l invită la o plimbare prin seră, apoi prin grădinile din colţurile peluzei.

Oprindu-se lângă piscină, îşi rezemă umerii de trunchiul gros şi neted al unui palmier şi spuse simplu:

— Îmi pare rău pentru ce s-a spus în casă. Te rog, fii îngăduitor în legătură cu vârsta bunicului meu.

— Am fost, răspunse el sec.

— Dar încă te mai simţi prost, deduse Diana.

Cole clătină din cap.

— Nu mă simt prost, Diana.

— Atunci, cum te simţi?

— Impresionat.

— De ce anume? întrebă ea, nedumerită.

— De tine, răspunse solemn Cole.

Diana îşi dădu ochii peste cap, cu un râs neîncrezător.

— Pentru un om care zice că e impresionat, arătai îngrozitor de înverşunat.

— Probabil fiindcă nu mi se întâmplă prea des, şi nu sunt obişnuit cu senzaţia.

Vorbea serios, iar Diana amuţi pentru câteva clipe, de plăcere şi surpriză.

— Apropo, adăugă el, asta nu-i expresia mea „înverşunată”.

— Nu? replică ea, încă încântată de compliment. Şi atunci, „expresia ta înverşunată” cum e?

— Nu cred că vrei să ştii.

— Ei, haide! Arată-mi-o…

Cole era atât de nedeprins să fie tratat cu o asemenea tachinărie impertinentă, încât izbucni în râs, iar Dianei i se păru că hohotele lui sunau cam strepezit.

— Nu m-ai întrebat ce anume m-a impresionat la tine…

Se prefăcu că chibzuia la acest lucru.

— Mă rog, ştiu că nu atelierul bunicului. Despre o bucată frumoasă de mahon, ai zis că e o „scândură” şi nu cred că ştii nici să deosebeşti un trandafir hibrid de un ibisc.

— Ai dreptate în ambele privinţe. Dar mă pricep puţin la afaceri. Îmi dădusem seama că revista ta e un succes, dar n-aveam idee că ai reuşit să creezi nişte personalităţi naţionale din

mama ta vitregă şi părinţii ei. Cel puţin asta e o faptă uluitoare!

— N-am făcut personalităţi din ei, replică Diana clătinând din cap, cu un zâmbet afectuos. Erau unici încă de când i-am cunoscut, şi nu s-au schimbat deloc. Reprezentau avangarda unei tendinţe viitoare.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Trăim într-o perioadă când americanii se simt tot mai dezrădăcinaţi şi mai despărţiţi unii de alţii şi de mediul înconjurător natural, într-o lume impersonală, unde nimic nu ne mai dă un sentiment de atemporalitate, de stabilitate, de adevărată exprimare de sine. Oamenii simt dorinţa să personalizeze mediul ambiant, deşi nu pot personaliza şi lumea din jurul lui. Idealul Foster se referă la redescoperirea plăcerii şi a profunzimii propriei creativităţi.

— Credeam că, în zilele noastre, pe femei le interesează mai mult să descopere cât de sus pot urca pe scara corporatistă.

— Aşa este dar, spre deosebire de bărbaţi, noi descoperim devreme că nu ne putem defini pe noi înşine prin succesul în carieră, sau prin lipsa lui. Vrem mai mult de la viaţă, şi avem de dăruit şi altceva decât atât.

Cole se încruntă, nedumerit.

— Insinuezi că femeile de carieră reprezintă o parte semnificativă din publicul revistei tale?

Diana dădu din cap, vizibil încântată de ideile lui neclare.

— Nevoia lor de autoexprimare se combină cu

o dorinţă naturală de a avea bani şi, imediat, descoperă „*Foster’s Beautiful Living*”. Iar prin noi, se descoperă pe ele însele.

— O misiune destul de ambiţioasă pentru o simplă revistă, comentă Cole, nemulţumit că observa cât de expresiv vorbea Diana. Şi cât de frumos se mişca. Şi arăta.

— Foster Enterprises face mult mai mult decât să publice o revistă lunară. Publicăm şi cărţi utilitare şi comercializăm o linie de detergenţi ecologici. Mai vindem truse artizanale – create de obicei de bunicul meu, sau sub supervizarea lui. Costurile noastre de producţie sunt relativ reduse, aşa că oferta C.B.S. de a le subscrie în schimbul unui contract exclusiv nu m-a atras prea mult.

— Se pare că ai dat lovitura.

— Aşa *pare*, dar nu şi *este*. Adevărul e că suntem tot timpul sub o presiune îngrozitoare, şi nu numai fiindcă de peste tot apar concurenţi, care încearcă să smulgă câte ceva din reputaţia şi profiturile noastre, ci şi pentru că publicul pare să ne impună un nivel mai înalt decât competitorilor, şi trebuie să-l onorăm. A trebuit chiar şi să concediem doi „spioni” pe care ni-i infiltrase concurența.

Cole o privi şocat.

— Cumva, am asociat mereu spionajul industrial cu domeniile electronicii şi apărării.

— Ştiu, şi eu la fel – până s-a întâmplat asta. Iar cealaltă problemă e imaginea noastră publică, urmă Diana, aducând vorba despre Dan fără a-i menţiona numele, iar păstrarea ei intactă poate fi

un coşmar pentru relaţiile cu publicul, şi nu numai pentru mine, ci pentru noi toţi. Trebuie să fim atenţi la tot ce spunem şi facem, indiferent unde am fi sau cu cine.

— Toţi? repetă Cole. Credeam că *tu* ai cea mai mare problemă în privinţa asta, fiindcă tu te identifici în primul rând cu revista.

— Ţi-am dat impresia asta în living, dar nu era foarte corectă. Toţi ne identificăm cu ea. Ceea ce a făcut încă de la bun început ca „*Foster's Beautiful Living*" să fie unică este că a fost şi este o întreprindere de familie, iar publicul a fost dintotdeauna atras de aşa ceva. La fel şi presa, din păcate, ceea ce înseamnă că nu putem nici măcar să ne contrazicem asupra vreunui punct minor când filmăm un program, fără să citim mai târziu în cine ştie ce pagină de bârfă că „sunt probleme în Paradisul Foster", sau altă idioţenie ca asta.

În timp de o asculta, Cole reevalua proporţiile realizărilor ei. Îl deranja cu adevărat faptul că o femeie care făcuse atâtea, şi cu atât de puţin ajutor şi bani, avea o părere atât de modestă despre propriile ei izbânzi. Se apropie şi-şi rezemă mâna de trunchiul copacului, deasupra capului ei.

— Spune-mi ceva, îi ceru el serios. De ce crezi că greşelile tale sunt atât de enorme încât au mai multă importanţă decât succesul tău incredibil? În living, ţi-ai minimalizat toate talentele şi realizările, şi ai făcut ca succesele tale să pară bazate doar pe noroc.

Diana tresări, mutându-şi privirea.

— N-ai de unde să ştii cât de păgubitoare au

fost greşelile mele, nici cât de multe am făcut.

— Spune-mi în ce au constat şi lasă-mă pe mine să judec. Îţi promit că voi fi imparţial.

Diana se bucura că avea ocazia să-şi petreacă un timp cu el, să se acomodeze, dar ar fi preferat să nu insiste atât de mult asupra acelui subiect. Oftând fără tragere de inimă, îşi rezemă umerii de copac şi răspunse:

— Esenţialul e că am lăsat să-mi scape câteva ocazii excelente de-a lungul anilor, pentru că nu am vrut să risc – mă temeam să nu progresăm prea repede.

Cole îi privi faţa, minunându-se că Diana arăta şi acum la fel de naturală şi neafectată ca la şaisprezece ani, şi aproape dorindu-şi să nu fi fost aşa. Căsnicia lor nu era blindată, şi nu voia să reuşească ceea ce nu putuse Penworth – să facă din ea o femeie cinică şi rece.

— Cred, glumi ea, că acum îţi văd expresia înverşunată.

— Nu, răspunse el zâmbind, era tot expresia mea impresionată.

Înainte de a apuca să-l întrebe care era cauza, Cole răspunse la comentariul ei dinainte.

— Afacerile eşuează tot timpul fiindcă oamenii îşi lasă visele să alerge mai repede decât resursele lor financiare. E mult mai înţelept să greşeşti în direcţia conservatorismului.

— Eu am greşit în direcţia prostiei. Cea mai mare dintre greşelile mele a fost să aştept doi ani înainte de a comercializa propria noastră linie de produse meşteşugăreşti şi pentru grădinărit. Când

am făcut-o în sfârşit, s-au vândut de parcă le-am fi dat pe gratis.

— Probabil ai avut motive de a aştepta, motive care atunci păreau justificate, sublinie Cole.

— Într-adevăr. În mare, mă preocupa controlul calităţii şi costurile de depozitare. Când am lansat în sfârşit linia de produse, a avut un succes enorm, ceea ce înseamnă că am pierdut câştiguri mari în timp ce eu stăteam şi mă codeam.

— Aşa crezi acum, pufni Cole.

Diana refuză să se lase luată de sus. Încrucişându-şi braţele pe piept, ripostă:

— Tu ai fi aşteptat, stând pe gânduri, în timp ce toată concurența ţi-o lua înainte?

La începutul discuţiei, Cole îi promisese să fie sincer.

Se ţinu de cuvânt.

— Nu, recunoscu el.

— Ei, vezi? Ai fi avut curaj şi spirit de prevedere.

— Nu, nu „văd”. Există doar o singură deosebire majoră între împrejurările mele şi ale tale. Când am pus bazele corporaţiei Unified Industries, aveam suficienţi bani, şi alţii de rezervă, în caz de nevoie.

Diana se mai înveseli, dar numai puţin.

— Am mai făcut şi alte lucruri pe care acum aş vrea să le pot desface.

— Ca de pildă? insistă Cole, pradă unei nevoi interioare de a o consola sincer, deşi ştia că se amesteca în probleme care nu-l priveau.

— Aşa cum am spus şi în living, practic am

renunţat la toate acţiunile din noua noastră companie, ca să adun bani pentru a începe, iar mai târziu, ca să mergem înainte.

Dintr-odată, lui Cole îi veni să întindă mâna şi s-o atingă pe obraz, iar când îi răspunse, glasul îi era neobişnuit de blând.

— Sunt uimit că la douăzeci şi doi de ani ai putut convinge o bancă să investească în planul tău, necum să mai aduni şi investitori individuali.

Diana ridică din umeri.

— Banca nu risca prea mult, fiindcă am garantat cu casa asta.

Refuzând s-o lase să-şi denigreze propriile împliniri, Cole replică:

— Serios? Şi cum ai convins finanţatorii privaţi să-şi investească economiile de-o viaţă într-o afacere de mare risc, fără profituri sigure?

— A, râse ea abătută, pentru asta mi-am burduşit servieta cu planuri şi proiecte oficiale de afaceri şi am apelat la prietenii tatălui meu. Toţi se aşteptam să eşuăm, dar le părea rău pentru mine, aşa că m-au mângâiat pe cap şi mi-au dat câte cinci sau zece mii de dolari – calculând tot timpul că se vor alege măcar cu o scutire de impozit pe care o puteau folosi ca să echilibreze profiturile cu impozitele pe venit. În schimb, le-am dat certificare de acţiuni în noua companie.

Oftă, mutându-şi privirea.

— Pe scurt, am dat atât de multe părţi din firmă încât, când le-am adunat, am văzut că pentru noi înşine ne rămăseseră doar cincizeci la sută.

— Diana, ai avut şi altă soluţie?

— Dac-aş fi visat, măcar, cât de profitabili aveam să fim acum…

— Vorbesc despre perioada de atunci, când aţi început, insistă el sever. Aveai vreo altă cale de a obţine banii necesari?

— Niciuna.

— Atunci, nu te mai învinui singură că n-ai avut puteri paranormale şi recunoaşte-ţi meritul de a fi învins sute de obstacole de una singură – obstacole care ar fi eliminat orice întreprinzători, cu excepţia celor mai înzestraţi şi flexibili!

Diana îi privi chipul sever şi-şi dădu seama că vorbea absolut serios.

— Provenind de la tine, asta e într-adevăr o foarte mare laudă.

Auzind-o, Cole zâmbi.

— Ţine minte asta. Nu pot accepta ca soţia mea să-şi minimalizeze realizările. Ar face o impresie proastă despre judecata mea, glumi el, şi ar face să scadă valoarea acţiunilor Unified.

— Şi s-ar produce un crah în Wall Street, completă Diana, înveselită de căldura zâmbetului lui.

Capitolul 35

Stând la chiuveta din bucătărie, unde toca frunze de salată roşie, Corey studia cuplul din curte.

Era atât de absorbită, încât tresări când soţul ei veni din spate şi o cuprinse cu braţele pe după mijloc.

— Unde-s ceilalţi? întrebă Spence.

— Le-am propus să se relaxeze înainte de cină. Glenna şi cu mine avem totul sub control aici.

— Am culcat fetele şi le-am sărutat şi din partea lui mămica. Acolo aş vrea şi eu să fiu, şopti el, în timp ce o mângâia cu nasul pe gât. În pat… cu tine.

Corey întoarse capul spre el să-i dea un sărut, chiar în clipa când menajera năvăli în bucătărie, făcându-i să se despartă brusc, ca doi adolescenţi vinovați.

— Continuaţi, continuaţi, spuse Glenna. Nu vă întrerupeţi din cauza mea. Încerc doar să pun pe masă o cină cu şase feluri, pentru şapte persoane.

Încruntat, Spence o privi cum se îndepărta.

— De ce spune mereu câte ceva care să mă facă să mă simt vinovat?

Automat, luă un cuţit şi începu să taie ardeii graşi în felii subţiri.

— De cincisprezece ani face asta.

Corey îşi stăpâni râsul, atentă în continuare la scena din grădină.

— Fiindcă-i reuşeşte atât de bine. Mă ajuţi la salată, da?

Îi dădu un prosop de vase curat.

— Dacă te încingi cu ăsta, n-ai să te murdăreşti.

Fostul fundaş vedetă al echipei Southern Methodist University privi pieziş prosopul.

— Bărbaţii adevăraţi nu poartă şorţ, glumi el.

— Imaginează-ţi că e o legătură de şale.

Lucrară în tăcere câteva minute, privind

amândoi perechea din curte.

Diana stătea rezemată de un palmier, iar Cole era în faţa ei, cu mâna rezemată pe trunchi, deasupra capului ei. Râdea de una dintre replicile ei.

— Când eram adolescenţi, îşi reaminti Corey, zâmbind, eram atât de îndrăgostită de tine, încât nu înţelegeam cum de celelalte fete îl găseau pe Cole Harrison aşa de sexy.

— Iar acum înţelegi?

Corey dădu din cap.

— Mi-ar plăcea să-l fotografiez, într-o zi. Are un chip excelent – numai plane dure şi unghiuri masive.

— Mie nu mi se pare că ar fi material de *G.Q.* sau Brooks Brothers.

— A, nici nu e! Are prea multă masculinitate crudă pentru un model de îmbrăcăminte bărbătească. Emană aproape... aproape o calitate animalică.

Aruncă o mână de salată în castron şi luă nişte frunze de spanac lungi şi umede, tocându-le şi pe acelea, în timp ce continua îngândurată:

— L-aş fotografia într-un decor potrivit cu felul cum arată.

Spence se încruntă, iritat de fascinaţia lui Corey faţă de înfăţişarea altui bărbat.

— Ce fel de decor? întrebă el, în timp ce începea să taie o ceapă roşie.

— Cred că aş alege un teren accidentat. Un deşert arid sub arşiţa soarelui, poate, cu nişte munţi golaşi pe fundal.

Lui Spence îi displăceau munţii fără vegetaţie sau zăpadă. Dădu din cap.

— Ar merge. I se potriveşte perfect.

Fără să bănuiască motivul negativ al comentariului său, Corey se opri un moment din tăiatul spanacului, continuând să-şi studieze subiectul.

— Spune-mi ceva, o provocă Spence. Cum i-ai ascunde ochii?

— De ce să-i ascund ochii? întrebă ea, privindu-şi nedumerită soţul.

— Pentru că sunt reci şi duri ca granitul. M-am uitat la el azi după-amiază, în living, şi nu cred că are vreun dram de căldură sau sensibilitate.

— Pare într-adevăr mult mai dur decât îmi amintesc că era, recunoscu Corey, dar nu cred că e rece. Gândeşte-te la felul cum i-a cumpărat colierul ăla la licitaţie şi i-a făcut pe toţi să creadă că se îndrăgostise de ea la prima vedere. Iar acum, uită-te la ei, amândoi, acolo afară. Eu, una, am impresia că-l văd pe Făt-Frumos care s-a repezit la bal s-o salveze pe Cenuşăreasă.

Sceptic, Spence privi pe fereastră.

Dându-şi seama că lipsa lui de reacţie însemna că nu-i dădea dreptate, Corey îl întrebă:

— Tu ce vezi când te uiţi la ei?

— O văd pe Scufiţa Roşie zâmbindu-i Lupului Mare şi Rău.

Imaginile din poveşti o făcură pe Corey să râdă, dar zâmbetul îi pieri atunci când Spence continuă:

— Pe baza tuturor lucrurilor pe care le-am citit

şi le-am auzit, pot să-ţi spun că omul pe care-l idealizezi este probabil cel mai nesimţitor ticălos din câţi ai întâlnit vreodată, precum şi cel mai nemilos om de afaceri al deceniului.

Corey uită de verdeţurile pe care le toca. Deşi nu era la el de informată ca Spence în legătură cu bursa acţiunilor, urmărea totuşi ştirile naţionale.

— Nu înţeleg de ce spui asta. Nu demult, s-a anunţat la toate jurnalele de actualităţi că „orchestrase” acapararea unei companii de computere, zicând mereu că dăduse „o mare lovitură”. N-ai spus că ar fi făcut nimic ilegal.

— A achiziţionat firma Cushman Electronics. Corey, replică sec Spence. Au numit-o o mare lovitură fiindcă, înainte de a o cumpăra Harrison, se zvonea prin tot Wall Streetul că noul cip de computer de la Cushman avea probleme în faza de testare, iar acţiunile Cushman au căzut de la douăzeci şi opt de dolari partea la paisprezece dolari. Imediat ce au ajuns la paisprezece dolari, Unified Industries a intervenit, iar Harrison s-a ales cu o companie în valoare de trei sute de milioane de dolari, pentru jumătate din sumă.

— Şi ce-i rău în asta? Nu aşa se face, cumperi acţiuni când sunt ieftine, cu speranţa că le va creşte valoarea?

— Cine crezi că a *lansat* zvonurile? Şi ghici cine se spune că e patronul instituţiei independente de testare unde-şi probase Cushman microcipul?

Corey rămase cu gura căscată.

— A dovedit cineva că oamenii lui Cole au falsificat rezultatele sau au răspândit zvonurile?

— Dacă reuşeşte cineva să dovedească una din astea două, Harrison o să intre în puşcărie.

Corey simţi un fior de teamă, dar i-l atenua oarecum amintirea lui Cole în grajdul familiei Hayward, îngrijind cu blândeţe un mânz bolnav, şi felul cum părea să fi devenit mai tandru acum, când o privea pe Diana.

— Până nu va dovedi cineva contrariul, nu e decât o bârfă sordidă, declară ea.

— Bârfele par să-l urmărească pretutindeni, sublinie sarcastic Spence. Orice face, Harrison are întotdeauna nişte intenţii ascunse şi complicate. Aseară, continuă el, avea nevoie de o nevastă convenabilă ca să-şi liniştească unchiul. A găsit ocazia ideală cu Diana, aşa că l-a jucat pe Sir Galahad la licitaţie – în faţa presei – şi, în timp ce ea era îmbătată de şampanie şi recunoştinţă, a dus-o în Nevada şi s-au căsătorit – încă o „mare lovitură” la activul lui. În mai puţin de douăsprezece ore, şi-a forţat intrarea în familie, iar acum ne scoate pe toţi din minţi cu încercările de a-i ghici gândurile.

Ultimele lui cuvinte o făcură să zâmbească pe Corey, care începu să pună într-un vas frumos de lemn toate vegetalele pe care le tăiaseră.

— Pe lângă că e chipeş şi sexy, Cole mai e şi miliardar, şi a fost văzut cu o mulţime de femei frumoase. Crede-mă, Spence, nu era nevoie să-şi dea atâta osteneală ca aseară, doar ca să-şi găsească o soţie potrivită.

— Harrison nu şi-a găsit numai o *soţie* potrivită când s-a însurat cu Diana, pufni dispreţuitor

Spence. Aseară, Cole Harrison a mai reuşit şi un lucru aproape imposibil: să-şi formeze o imagine publică nouă şi strălucitoare.

— Cum?

— Când imaginile de aseară vor apărea în mass-media, publicul o să creadă că, după ce i-a aruncat o singură privire femeii de care se debarasase Dan Penworth – o femeie care, întâmplător, mai este şi una dintre răsfăţatele publicului american – Cole Harrison a salvat-o pe frumoasa demoazelă la ananghie, exact ca într-o poveste, a potopit-o cu bijuterii, a luat-o în avionul lui personal şi s-a însurat cu ea în aceeaşi noapte. Până la sfârşitul săptămânii, Cole Harrison va deveni cel mai nobil şi mai romantic erou al deceniului.

— Eu tot nu pot să cred că e atât de rău. Întotdeauna a fost aşa de *drăguţ*, când lucra la Haywarzi.

Spence se aplecă deasupra chiuvetei, clătindu-şi mâinile, apoi şi le şterse de un prosop, cu o expresie înverşunată.

— Mă îndoiesc că era atât de „drăguţ”, încă de pe-atunci.

— De ce spui asta?

— Pentru că, printre numeroşii lui duşmani, figurează şi Charles şi Doug Hayward. Îl urăsc de moarte.

Mâinile lui Corey încremeniră deasupra salatierei.

— Doug n-a părut niciodată să-l urască.

— S-a văzut destul de clar, aseară. După

licitaţie, Diana l-a adus pe Harrison la masă. Îţi mai aminteşti ce s-a întâmplat?

— Da, desigur. Doug a făcut o remarcă lipsită de tact şi necaracteristică pentru el, dar în tot timpul dineului păruse să se poarte ciudat.

— Se purtase absolut normal până când Diana a intrat în sală cu Cole Harrison. Mai târziu, a evitat anume să-i strângă lui Harrison mâna.

— Dar…

— Ascultă-mă, iubito. Aseară erai atât de euforică fiindcă Harrison se „însărcinase cu salvarea Dianei”, încât n-am vrut să-ţi stric cheful, dar adevărul este că Doug şi Charles Hayward îl *dispreţuiesc* din tot sufletul. Ţi-o spun acum numai pentru ca tu şi Diana să nu suferiţi o dezamăgire prea mare, visând că din căsnicia asta s-ar putea alege ceva mai mult decât este.

— Îl dispreţuiesc? şopti Corey. De ce? Ce le-a putut face Cole?

— Ţi-am spus tot ce ştiu, şi singurul motiv pentru care ştiu atât de mult e că Doug m-a vizitat la Newport acum câţiva ani, imediat după ce se dusese s-o vadă pe Barbara, în spital la New York. Era necăjit că Barb nu se simţea mai bine şi l-am invitat în oraş la cină, sperând să-l mai înveselesc.

Se duse la un dulap şi scoase o sticlă de oţet din vin alb şi una cu untdelemn de măsline virgin extra, pe care le destupă şi începu să toarne în ceşti gradate.

— Băuserăm nişte vin, şi am rămas în restul serii la mine acasă. Ne-am dus în bibliotecă să vedem actualităţile, iar pe masă era ultimul număr

din „*Newsweek*”. Avea pe copertă fotografia lui Harrison, iar Doug, când a văzut-o, s-a lansat într-o diatribă împotriva lui Harrison atât de veninoasă, încât nu-mi venea să cred că pe el îl auzeam vorbind. Ridică privirea dinspre uleiul şi oţetul pe care le amesteca.

— A început să vorbească despre nu ştiu ce răzbunare, spunând cât de mult aşteptaseră el şi tatăl lui ocazia potrivită. Cumva, a venit vorba şi de Barbara, iar atunci am crezut că va ceda şi va izbucni în plâns. Până la urmă, şi-a revenit şi s-a dus să se culce. A doua zi dimineaţă, şi-a prezentat scuzele, spunând că băuse prea mult, şi că să nu dau atenţie acelor „palavre de om beat”.

— Poate că nici n-a fost mai mult, spuse Corey cu speranţă, în timp ce amesteca pentru ultima dată salata înainte de a-i turna garnitura. Doug n-a rezistat niciodată la băutură.

— Crede-mă, ştiu, răspunse Spence zâmbind. Când eram la S.M.U., stătea la mine în campus ori de câte ori venea la Dallas. Până-n zilele noastre, numai pe Doug l-am văzut crezându-se Superman şi vrând să sară de pe un bloc pe altul – după trei romuri cu Cola!

Corey dădu din cap, dar era din nou atentă la cuplul din grădină. Îl privea pe Cole cum asculta atent ceea ce-i spunea Diana. Lângă ea, Spence observa şi el scena. Fără să vrea, Corey gândi cu voce tare:

— Nu-mi vine să cred.

Spence avu inspiraţia de a se abţine să-i amintească lui Corey că nu-i venise să creadă nici

că un ajutor de tâmplar fura scule din garaj cu o lună în urmă, nici chiar când îi văzuse o cheie ieşind din buzunarul de la spate.

Corey se abţinu şi ea să-i amintească lui Spence că-l *simpatizase* pe Dan Penworth, care reieşise ca fiind un şobolan clasa-ntâi.

Oricum n-ar fi folosit la nimic, pentru că toată familia îl plăcuse pe Dan.

— Poţi încerca măcar să-i acorzi lui Cole beneficiul îndoielii? Ar simplifica mult toată situaţia.

Spence îi privi faţa îngrijorată şi acceptă, ridicând din umeri sugestiv:

— Okay, frumoaso, da' o să te coste.

Apoi se întoarse să plece. Corey îl prinse de braţ.

— Drăguţă legătură de şolduri, îl tachină ea, luându-i prosopul din jurul taliei.

Spence îi returnă complimentul, întorcându-se spre ea şi cuprinzându-i în joacă posteriorul.

— Drăguţ funduleţ, remarcă el, muşcând-o uşor de ureche.

La stânga lor, Glenna intră fără zgomot, cu ghetele ei ortopedice cu tălpi de cauciuc.

— Eu arunc o privire la raţa din rotisor până nu se face scrum, se oferi ea, pe un ton de îndelungată suferinţă.

Corey înţepeni, iar Spence îngheţă.

Apoi o strânse şi mai tare, şi, râzând, o sărută oricum.

Capitolul 36

Când intră în sufragerie, împreună cu Diana, Cole presupuse că familia ei se hotărâse să încerce să se poarte ca şi cum neaşteptata căsătorie a Dianei ar fi fost un motiv de sărbătoare, nu de omucidere.

O vază mare cu trandafiri galbeni, în mijlocul mesei, era încadrată între policandre în care ardeau lumânări de spermanţet.

Pe un platou mare de porţelan abureau felii suculente de piept de raţă fript, o farfurie era plină-ochi cu biscuiţi pufoşi, iar două salatiere conţineau cartofi noi copţi, cu untdelemn de măsline şi rosmarin, şi sparanghel tânăr fiert la abur.

Doamnele făceau încercări galante să-i zâmbească, şi până şi bunicul reuşi să încline din cap politicos, în timp ce se aşeza în capul mesei, făcându-i semn lui Cole să ia loc la dreapta lui.

Bunica Dianei stătea în stânga soţului ei, drept în faţa lui Cole, dar atunci când Diana dădu să ocolească masa pentru a se aşeza lângă el, Rose spuse:

— Corey, de ce nu stai tu lângă domnul Harrison, şi să-l laşi pe Spence să stea lângă mine, ca să putem cu toţii să ne cunoaştem mai bine?

Doamna Foster se aşeză în capătul opus al mesei, iar Diana între mama ei şi Spence.

Cole văzu că doamna Foster era nedumerită de acel aranjament ciudat, dar îşi dădu seama că bunica reuşise să-l aşeze exact în „punctul critic”.

Bunicul era în stânga lui, Rose Britton şi

Spencer Addison vizavi, Corey în dreapta, iar Diana – singura lui aliată – la mare distanţă.

Nimic nu l-ar fi putut face pe Cole să se simtă mai ipocrit decât dacă i-ar fi mulţumit unui Dumnezeu imaginar în care nu credea pentru nişte lucruri pe care nici măcar nu le făcuse, iar apoi să mărească şi mai mult idioţenia, cerându-i favoruri pe care nu putea – şi poate nici nu voia – să i le acorde.

Ipocrizia nu era unul dintre numeroasele defecte ale lui Cole, aşa că-şi înclină capul cu mai puţin de un centimetru şi studie trandafirul galben brodat manual pe şervet, în timp ce aştepta să înceapă interogatoriul oficial.

Henry Britton nu era un om cu obiceiul tărăgănărilor.

Termină rugăciunea cu cuvintele:

— Amin. Cole, ce planuri ai?

Fără să-i lase lui Cole timp să răspundă, Diana privi drept spre Corey şi spuse:

— Corey moare să audă despre nuntă, şi am lăsat-o să aştepte până acum, ca să vă pot povesti tuturor în acelaşi timp.

Fără ezitare, Corey prinse semnalul din zbor şi spuse:

— Să auzim mai întâi despre nuntă, bunicule. După ce ne punem la curent cu prezentul, Cole şi Diana ne vor putea vorbi şi despre viitor.

Adăugă, spre Cole:

— E-n regulă aşa?

În acele câteva momente, Cole trăsese câteva concluzii semnificative: bunica nu era, aşa cum

bănuise înainte, doar bătrână, slobodă la gură şi fermecător de excentrică, era bătrână, slobodă la gură, posibil excentrică, şi probabil vicleană ca dracu'.

Corey era o aliată neabătută a Dianei, poate neutră în privinţa lui, câtă vreme Diana era destul de diplomată pentru a fi enorm de valoroasă la orice masă, fie cea din sufragerie, fie masa din sala de consiliu.

O privi cum descria cu entuziasm nunta repezită şi lipsită de romantism pe care abia dacă şi-o mai amintea, presărând-o cu detalii care să trezească interesul ambelor sexe.

Când Diana se întrerupe ca să se servească din pieptul de raţă fript care tocmai îi fusese oferit, Rose profită de ocazie ca să reia subiectul abordat iniţial de soţul ei:

— Vorbeşte-ne despre dumneata, domnule Harrison, îi ceru ea.

— Vă rog să-mi spuneţi Cole, doamnă Britton, o invită el politicos.

— Vorbeşte-ne despre tine, Cole, se corectă ea, dar fără a-i sugera s-o numească altfel decât „doamna Britton”.

Intenţionat, Cole începu să vorbească despre prezent, nu despre trecut.

— Locuiesc în Dallas, dar călătoresc mult, cu afacerile. De fapt, sunt plecat cam două săptămâni din patru.

Privindu-l atentă peste ramele ochelarilor, bunica îl întrebă fără ocolişuri:

— Te duci duminica la biserică?

— Nu, o informă el, fără ezitare sau vreun cuvânt de scuză.

O expresie dezamăgită îi încreţi fruntea.

— Înţeleg. Ei, şi familia ta?

— Nici ei nu se duc la biserică.

Rose păru complet descumpănită.

— Întrebam despre familia ta, nu dacă se duc sau nu la biserică.

Rupse o bucată de biscuit şi şi-o unse cu puţin unt.

— Nu vrei să ne povesteşti puţin despre trecutul tău? îl invită ea. Spune-ne de unde eşti, şi ce rude ai.

Lui Cole i-ar fi fost mai uşor să-i descrie cele mai intime detalii ale relaţiilor lui sexuale, decât să-i spună adevărul despre originile lui.

Răspunse la fel de evaziv ca întotdeauna când era întrebat:

— Sunt dintr-un orăşel din vestul Texasului, numit Kingdom City. Am avut doi fraţi mai mari, care între timp au murit, şi câţiva veri, cu care am pierdut legătura – mai puţin unul dintre ei. În rest, singura mea rudă în viaţă e unchiul despre care v-am mai vorbit. El a considerat că am minte ca să urmez colegiul, şi m-a bătut la cap până am început să cred şi eu. O să-i placă Diana mult. Abia aştept s-o cunoască, asta însemnând săptămâna viitoare.

— Şi eu ard de nerăbdare să-l cunosc, interveni Diana.

— Unchiul meu locuieşte la vest de Kingdom City, care e la vreo sută optzeci de mile de San

Larosa, într-o regiune frumoasă şi încă naturală.

Făcu o pauză, ca să ia o îmbucătură de raţă.

— San Larosa, îi spuse Rose Britton fiicei sale. Nu acolo aţi poposit când Robert le-a dus pe fete în prima excursie la Yellowstone?

— E un loc foarte popular pentru camping, spuse Cole, dornic să schimbe subiectul.

— Într-adevăr, interveni Mary Foster, cu un zâmbet nostalgic, iar fotografiile lui Corey au apărut în *National Photographic*.

— Felicitări, îi spuse Cole lui Corey.

— Nu mă felicita, replică ea cu un aer glumeţ. Nu eu le-am făcut, eu *eram în ele*.

— Şi atunci, cine le-a făcut?

— Diana.

— Ce fotografii erau? întrebă Cole.

— Prima am făcut-o când m-am întâlnit cu un urs, nas în nas. Amândoi stăteam în patru labe, uitându-ne unul la altul, speriaţi, râse Corey. Sub ea, Diana a scris: „Pe locuri…” A doua fotografie ne arăta ridicându-ne, gata s-o luăm la fugă, iar dedesubt, Diana a scris: „Fiţi gata…” Ultima era cea mai comică, fiindcă amândoi fugeam mâncând pământul în direcţii opuse. Diana a intitulat-o: „Start!”

Capitolul 37

Diana şi Corey dăduseră tonul, cu povestirea lor despre camping, iar când se termină desertul, despre fiecare dintre cei de la masă povestise câte o întâmplare amuzantă, inclusiv Spencer Addison.

Şi, undeva pe la jumătatea mesei, Cole începuse să fie tratat ca un ascultător binevenit, nu ca un intrus nedemn de încredere.

Ultima povestire descria reacţia iritată a lui Rose Britton faţă de o fană a emisiunii lui Oprah Winfrey care declarase cât de mult i-ar fi plăcut să fie măritată cu Henry.

La sfârşitul râsetelor vesele care însoţiră relatarea, Mary Foster îl privi pe Cole cu un zâmbet.

— Mă tem că descoperi toate secretele întunecate ale familiei noastre, remarcă ea.

— La mine sunt în siguranţă, o încredinţă Cole, deşi în sinea lui se amuza comparând „secretele întunecate” ale acestei familii cu cele ale familiei lui. Totuşi, era recunoscător şi surprins că cina decursese atât de bine, fără ca nimeni să-l descoasă cu întrebări indiscrete, şi că toţi păreau să-l fi acceptat ca pe un nou prieten de familie.

Toţi, cu excepţia lui Addison.

Addison nu era neutru. Toate instinctele îl avertizau pe Cole că Addison se împotrivea din răsputeri căsniciei Dianei.

Nu că ar fi arătat-o vizibil. Addison era mult prea bine-crescut ca să tulbure familia soţiei lui cu atitudini neplăcute la masă.

Cole ştia din experienţă că oamenii ca Addison ţineau întotdeauna partea celor ca ei, indiferent cât de proşti, înguşti la minte sau răi ar fi fost prietenii lor.

Din naştere şi prin educaţie, Addison era deja un duşman natural al lui Cole în orice situaţie care-

l confrunta pe acesta din urmă cu un alt membru al „clasei privilegiate”, iar Cole o ştia.

Şi o înţelegea. În afaceri, avea întotdeauna grijă să-şi silească adversarii ca Addison să iasă în câmp deschis, unde nu-şi puteau ascunde sentimentele şi intenţiile după straturile aproape impenetrabile ale ritualurilor sau obiceiurilor sociale.

Cole o făcea fiindcă aşa se simţeau stânjeniţi, expuşi şi vulnerabili, ceea ce egala şansele în orice duel al inteligenţelor.

În acest caz, Cole nu avea niciun motiv de a-l sili pe Addison să-şi părăsească postura de opoziţie pasivă, trecând la ostilitatea făţişă.

Diana se măritase cu el deja şi, din cine ştie ce motiv, ştia că n-ar fi încălcat acordul pe care-l încheiaseră între ei.

Avea încredere în ea, îşi dădea Cole seama, în timp ce o privea cum stătea de vorbă cu Corey.

Avea încredere în ea, iar această descoperire îl tulbura profund.

Apoi şi-o imagină alergând prin pădure după Corey, cu aparatul de fotografiat, trusa de prim ajutor şi glezna bandajată, şi tulburarea i se transformă în veselie.

*

În pofida armoniei şi a bunei dispoziţii din timpul cinei, saluturile de rămas-bun din antreu fură în mod firesc cam tensionate.

În mod normal, tinerii căsătoriţi ieşeau din casa

miresei sub o ploaie de boabe de orez, cu familia şi prietenii strigându-le urări de bine.

Întrucât aşa ceva ar fi fost nepotrivit, familia Dianei încerca să improvizeze, iar pentru Cole rezultatele erau la fel de fermecătoare ca persoanele.

Mama Dianei îi întinse noului ei ginere mâna, ezită, apoi murmură încurcată:

— Mi-a făcut mare plăcere să te reîntâlnesc după atâţia ani, Cole. O să te mai vedem?

— Cu siguranţă.

Bunicul îi strânse mâna.

— Bine ai venit în… Aici eşti binevenit oricând.

— Mulţumesc.

Spencer Addison nu se purtă ca şi cum ar fi fost o ocazie deosebită, dar părea mai degrabă amuzat decât ostil.

— N-am ştiut niciodată că Diana nu putea suferi şerpii şi să se murdărească. Ce-ai făcut cu şarpele ăla mare şi negru care trăia în grajdul Haywarzilor?

Dornică să-i arate lui Spence cât de bun fusese Cole, încă de pe-atunci, Diana răspunse înaintea lui:

— L-a învăţat să nu se mai apropie când eram eu acolo, ca să nu mă sperii.

— Serios? îl întrebă Spence pe Cole, cu sprâncenele înălţate provocator, în timp ce-i întindea mâna. Şi cum ai reuşit?

— Am adus o mangustă neagră Rocky Mountain ca să-l alunge pe căpriorii podului, răspunse cu umor Cole.

— M-ai *minţit*? exclamă Diana, râzând.

Corey îl îmbrăţişă pe Cole.

Bunica îi dădu o duzină de fursecuri şi o pâine de casă proaspăt coaptă.

Capitolul 38

Tensiunea din antreu deveni mai puternică în maşină, în timp ce Diana se întreba cum aveau să se despartă ea şi Cole într-o notă cât mai potrivită şi, de preferinţă, optimistă.

Cole predase camera de la Balmoral, avea valizele în portbagajul ei, iar piloţii îl aşteptau să le spună prin telefon ora decolării.

Dacă posturile de televiziune nu transmiseseră deja reportaje despre momentul în care Cole îi dăruise colierul, articolul şi fotografiile aveau să apară cu siguranţă în ziarele de luni dimineaţa, urmate imediat de anunţarea căsătoriei.

Epuizată cum era, Dianei viitorul apropiat i se înfăţişa ca periculos şi copleşitor.

Ceasul de bord arăta ora şapte şi un sfert seara, iar perspectiva de a rămâne singură în apartamentul ei, fără altceva de făcut decât să anticipeze asediul telefonic de a doua zi, comentariile, privirile lungi şi întrebările prietenilor, ale asociaţilor, subalternilor şi ziariştilor, era deprimantă şi sumbră.

Coti pe San Felipe şi se hotărî să-l invite pe Cole până în apartamentul ei, la un pahar. Probabil că mai aveau de discutat multe detalii.

Lângă ea, Cole îi văzu expresia îngândurată

devenind nefericită şi ghici motivul.

— Ce-ar fi să mă inviţi sus ca să bem ceva? propuse el.

Aceste cuvinte o făcură să râdă.

— La asta mă gândeam şi eu.

*

Pe măsuţa de lângă canapea piuia pagerul, iar beculeţul robotului telefonic clipea. Diana se duse direct la pager.

— Fă-te comod, îl invită ea pe Cole, în timp ce ridica receptorul telefonului într-o mână şi pagerul cu cealaltă. Am un mesaj de la Cindy Bertillo, care se ocupă de relaţiile cu publicul ale firmei noastre.

— Mai bine torn de băut, sugeră Cole.

Diana îi zâmbi cu recunoştinţă, şi arătă cu capul spre dreapta, spunând:

— În bucătărie e un bar. Mie, doar o Cola, te rog.

Acasă la Cindy nu-i răspunse nimeni, aşa că închise telefonul şi apăsă pe butonul de ascultare a mesajelor.

Avea unsprezece mesaje, dintre care zece de la prieteni şi cunoştinţe care voiau s-o întrebe despre Cole Harrison.

Ultimele câteva se refereau la un buletin de ştiri de la ora şase seara, unde fusese prezentat momentul în care Cole îi oferea colierul de patruzeci de mii de dolari. În sfârşit, ultimul era de la Cindy Bertillo, şi data de douăzeci de minute:

— Diana, aici Cindy. Tocmai m-am întors de la

sora mea din Austin şi am găsit pe robot nişte mesaje foarte ciudate de la presă. Am încercat să te găsesc acasă la părinţii tăi, dar mi-au spus că erai în drum spre casă. Trebuie să-ţi dau comunicatul de presă despre noile truse Sărbătorile Manuale pe care le vom oferi în curând, aşa că pornesc acum spre tine, şi-am să-ţi spun personal despre mesaje. Părinţilor tăi nu le-am spus nimic, adăugă ea, cu un râs înfundat, dar aşteaptă numai să auzi ce vorbeşte lumea! Dacă nu eşti acasă, îţi las comunicatul de presă la portar. Pa.

Soneria de la uşă se auzi înainte ca Diana să atingă butonul de derulare a benzii, iar Diana se pregăti s-o primească pe Cindy.

Călătoriseră împreună de multe ori, când Diana era invitată la televiziune sau la radio, şi între ele se legase o relaţie mai strânsă decât între o şefă şi o subalternă; de-a lungul anilor, se împrieteniseră.

Cindy ştia perfect de bine că Diana fusese logodită cu Dan timp de doi ani.

Mai ştia şi numele majorităţii bărbaţilor cu care Diana fusese înainte, iar Cole Harrison nu figura printre ei.

Cindy năvăli în casă ca o briză de primăvară, bronzată, zâmbitoare şi debordând de energie inepuizabilă.

— Morişca zvonurilor s-a întrecut pe sine! anunţă ea veselă, ridicându-şi ochelarii de soare pe frunte şi urmând-o pe Diana spre canapea.

Diana era prea încordată ca să se aşeze, iar Cindy prea agitată ca să stea nemişcată, aşa că se

uitară una la alta peste masa de cocktail, în timp ce Cindy îi dădea vestea:

— N-o să-ţi vină să *crezi*! începu ea. Ce-ai făcut aseară – ai dansat cu Cole Harrison, sau doar i-ai zâmbit?

— Da, răspunse Diana cu voce slabă, neputându-şi aduna curajul ca s-o anunţe esenţialul. Vreau să zic, şi una, şi alta.

— Ei, stai numai să vezi ce-a făcut presa din asta! continuă Cindy, abia stăpânindu-şi râsul. Redactorul de afaceri de la „*Chronicle*”, un reporter de la Associated Press şi un producător de la *Financial News NetWork* mi-au lăsat mesaje pe robot cerându-mi confirmarea zvonului că Foster Enterprises vreau să fuzioneze cu Unified Industries!

Îşi aruncă mâinile în sus, cu un râs neîncrezător.

— E la fel de absurd ca şi cum un peştişor de aur ar încerca să fuzioneze cu un rechin!

Văzu privirea Dianei îndreptându-se spre bucătărie.

— Stai, că încă n-ai auzit partea cea mai tare! Stai!

Diana reveni cu atenţia spre ea, iar Cindy o anunţă râzând:

— O femeie, dându-se drept *tine*, a telefonat la C.N.N. şi la Maxine Messenger şi a spus că tocmai se măritase cu *Cole Harrison*! Îţi *vine* să crezi?

— Nu, recunoscu Diana cu sinceritate. Încă nu-mi vine.

— Producătorul de la C.N.N. a spus că femeia

părea să fi băut. De asemenea, toate cele patru posturi locale de radio ale noastre vor să ştie adevărul. Deci, ce să le spun când le voi da telefon?

În uşă, Cole privea cu admiraţie cum obrajii ca de porţelan ai Dianei se înroşeau viu, devenind aproape sângerii când Cindy adăugă:

— Cum să numesc zvonurile despre aşa-zisa ta căsătorie cu Harrison, „hilare”, sau „pur şi simplu ridicole”? Sau preferi o atitudine mai ponderată?

Un glas cu timbru baritonal profund o făcu pe Cindy să întoarcă smucit capul spre uşă, în timp ce bărbatul brunet de acolo ridica paharul la buze, sugerând blajin:

— Personal, aş propune atitudinea mai ponderată.

Şocată, Cindy uită un moment de bunele maniere.

— Ce-ai propune?! Da’ dumneata cine eşti?

Paharul coborî, dezvăluind un chip foarte cunoscut.

— Eu sunt rechinul care s-a însurat cu peştişorul de aur aseară, răspunse el pe un ton comic.

Cindy se lăsă pe braţul canapelei.

— Spânzurătoarea ar fi o soartă prea blândă pentru mine… murmură ea cu voce slabă şi umilă.

Imediat însă îşi reveni şi se ridică în picioare, pe când Cole venea lângă Diana şi o cuprindea cu braţul pe după talie.

— Eu sunt Cindy Bertillo, se prezentă ea grav, întinzându-i mâna peste masă. Am fost director de

relaţii cu publicul la Foster Enterprises.

Cole se aşteptase ca Diana s-o mustre, aşa cum ar fi făcut el într-o împrejurare similară, dar în timp ce strângea tăcut mâna lui Cindy, îşi dădu seama că nici amărăciunea şi nici umorul ei nu-i erau indiferente.

Diana şi Cole petrecură câteva minute punând-o pe Cindy la curent cu detaliile căsătoriei lor, după care directoarea de *public relations* îşi dedică talentul considerabil redactării unui anunţ public.

Curând deveni clar că metoda cea mai bună pentru toată lumea era să ţină o scurtă conferinţă de presă, înainte de amiaza zilei următoare.

Deşi Cindy n-o spusese, Cole simţea că, din punct de vedere al relaţiilor cu publicul, era încântată că Diana scăpase de stigmatul dezertării lui Penworth, şi se lumină de-a binelea la faţă când îşi dădu seama că Diana şi Cole se cunoşteau de ani de zile.

Când întâlnirea luă sfârşit, Diana o conduse pe Cindy până la uşă. Apoi intră în bucătărie, unde Cole umplea un pahar cu apă de la robinet.

— Unde-ai vrea să dormi la noapte? îl întrebă.

Cole întoarse capul spre ea.

— Ce variante am?

— Aici, răspunse Diana cu inocenţă, sau la Balmoral.

— Aici.

Diana dădu din cap.

— Ce-ar fi să-ţi suni piloţii şi să le spui despre schimbarea programului, apoi să-ţi aduci valiza sus, iar între timp eu am să pregătesc camera de

oaspeţi.

Capitolul 39

Din cine ştie ce motiv, amintirile visului din seara noaptea trecută începură să se deruleze prin mintea Dianei imediat ce începu să pună un aşternut curat în camera de oaspeţi.

Păruse atât de real, şi totuşi… nu. Patul acela straniu, plutitor, amantul demon care o făcuse să se poarte în feluri cum în mod normal nici nu s-ar fi gândit vreodată. Gura insistentă… mâinile blânde… şi aspre… şi tandre…

Clătină din cap şi luă o faţă de pernă, jenată de direcţia în care i se îndreptau gândurile, dar în timp ce înfăşa perna, amintirile îi reveniră. Lumini albastre. Cameră mică, tavan jos, atmosferă plină de aburi sau fum sau ceva care făcea ca totul să pară cenuşiu. Cenuşiu.

În spatele ei, Cole intră tăcut în cameră, cu un sac negru de haine şi o servietă.

— Aş putea să…

Cu un ţipăt înăbuşit, Diana se răsuci în loc, apoi izbucni în râs.

— A, tu erai…

O privi îngrijorat, în timp ce-şi punea servieta la picioarele patului.

— Cine credeai că e, Jack Spintecătorul?

— Cam aşa ceva, răspunse ea sec, întinzând cuvertura şi îndoindu-i un colţ.

— Prezenţa *mea* te nelinişteşte?

Se întoarse şi-l privi cum îşi scotea încet

sacoul, parcă hipnotizată de intimitatea neaşteptată a acelei acţiuni atât de banale.

— Nu, în niciun caz, minţi ea.

Ochii lui îi susţinură pe ai ei, în timp ce-şi arunca sacoul pe spătarul unui scaun, îşi deznoda cravata şi şi-o trăgea de sub guler. O clipă, Diana se temu că avea să se dezbrace complet, în faţa ei.

Un zâmbet complice arcui colţurile gurii lui Cole, în timp ce-şi descheia primul nasture al cămăşii albe.

— *Eu* te neliniştesc.

Grăbită, Diana căută o explicaţie şi veni cu o jumătate de adevăr.

— N-are nicio legătură cu tine, de fapt. În timp ce-ţi aduceai bagajele din maşină, m-am gândit la un vis pe care l-am avut aseară. Era… în fine… un vis foarte… ăă… detaliat, în unele privinţe. Părea adevărat.

Cole îşi descheie şi al doilea nasture al cămăşii, cu o lucire ciudată în ochi.

— Şi ce fel de vis era?

— Îţi mai aminteşti un film horror vechi intitulat „Copilul lui Rosemary”?

După un moment de gândire, Cole îşi aminti ceva în legătură cu o posesiune demonică, apoi dădu din cap.

— Femeia din film a fost drogată şi silită să aibă relaţii sexuale cu diavolul.

Diana confirmă şi se întoarse să aprindă lampa de lângă pat.

— Ei bine, îi explică ea în timp ce pornea spre uşă, în visul de azi-noapte, *eu* eram femeia aceea.

Degetele lui Cole încremeniră pe al treilea nasture al cămăşii.

Fără să ştie ce lovitură verbală îi administrase, Diana ieşi din cameră, întorcându-se în uşă, cu o mână pe comutator.

— Baia e acolo. Pot să-ţi aduc ceva înainte să te culci?

— Un bandaj mare ar merge de minune, răspunse el sardonic.

Ochii Dianei se măriră, măsurându-l repede cu privirea, de la umerii laţi până la mocasinii negri.

— Pentru ce?

— Pentru amorul meu propriu, Diana.

Creierul Dianei ieşi pur şi simplu din funcţiune. Căile de acces dintre auz şi gândirea logică se blocară. Dădu din cap şi ieşi.

— Mă rog. Noapte bună.

*

În dormitorul ei, Diana începu să se pregătească de culcare, cu mişcări ca ale unui automat. Sub duş, revăzu în minte titlurile tuturor articolelor din ultimele trei numere ale revistei „*Foster's Beautiful Living*". În timp ce-şi usca părul, simţi nevoia să-şi amintească toate numele colegilor din clasa a şasea. Când îşi luă pijamaua pe ea, începu să pregătească lista de Crăciun.

În timp ce se ducea la scrin pentru a-şi pune radioul cu deşteptător să sune, izbucni în lacrimi.

Înhăţând o mână de şerveţele din cutia de lângă pat, se duse la fotoliul din capătul opus al

camerei, se trânti în el şi dădu frâu liber lacrimilor care se adunaseră în ea de câteva zile.

Pentru prima oară de când văzuse numărul din „*Enquirer*” şi citise despre căsătoria lui Dan, se lăsă pradă milei de sine însăşi. Cu mâinile pe faţă şi şerveţelele la ochi, îşi strânse genunchii la piept şi începu să se legene înainte şi înapoi, suspinând.

Se gândea la complimentele pe care i le făcuse Dan despre mintea şi înfăţişarea ei, şi la tăcerile prin care îi critica performanţa la pat.

— Ticălosul… şopti ea, plângând şi mai tare.

Se gândi la anii pe care şi-i irosise, încercând să jongleze cu programul pentru a i se potrivi cu al lui, numai ca el s-o părăsească pentru o mireasă care era aproape un copil.

— Monstrul! se tângui, balansându-se mai departe.

Se gândi la căsătoria ei dementă cu Cole Harrison, şi hohoti şi mai rău.

— Nebuno!

Se gândi la ea însăşi în timpul ceremoniei, clătinându-se pe picioare şi încercând să redecoreze în minte arcada, şi gemu:

— Idioato!

Se gândi la Cole, în acea dimineaţă, doftoricind-o galant ca să-i treacă mahmureala şi zâmbind indulgent în timp ce-i povestea comicăriile din timpul nopţii.

Se gândi la visul care nu era un vis, la dormitorul cu nuanţe de cenuşiu ceţos de la bordul unui avion particular care străbătea cerul şi în cele din urmă aterizase pe o pistă cu balize albastre.

Se gândi la omul care încercase să-i refuze încercarea idioată de seducţie. Şi n-o făcuse. Dăduse foarte clar de înţeles, iar ea acceptase, că sexualitatea şi intimitatea emoţională nu făceau parte din acordul lor.

Şi apoi, cu prima ocazie, ea se aruncase asupra lui, şi fiindcă el fusese întotdeauna bun, îşi învinsese aversiunea personală şi făcuse dragoste cu ea.

Şi, în schimbul bunătăţii lui, al generozităţii, al sacrificiului de sine, îi răspunsese cu insulta supremă, asemănând felul lui de a face dragoste cu o secvenţă de groază din „*Rosemary's Baby*".

Era atât de mândru şi de sensibil în legătură cu disparitatea dintre mediile de unde proveneau, încât trebuia să fi fost de două ori mai rănit de cuvintele ei decât de faptul că uitase acel incident.

Un nou torent de lacrimi îi şiroi din ochi, iar Diana îşi rezemă fruntea pe genunchi, cu umerii zguduindu-i-se de ruşine şi oroare.

Plânse până când începu s-o doară capul, iar lacrimile şi regretele îi secară în sfârşit; atunci, se şterse la ochi şi-şi suflă nasul, gândindu-se la noi planuri de viitor.

Avea să angajeze mai mult personal administrativ, să delege responsabilităţi şi să-şi facă mai mult timp pentru sine – începând cu o vacanţă lungă, relaxantă, de vreo opt săptămâni. Avea să se ducă în Grecia, să facă o croazieră de lux prin arhipelag, să-şi viziteze prietenii din Paris, să exploreze Roma, să vadă Egiptul.

S-ar fi putut chiar să aibă şi o aventură sexuală

fără importanţă. Poate două. După standardele contemporane, era aproape o călugăriţă. Avea dreptul la toate astea. Şi urma să fie atentă să nu încalce înţelegerea cu Cole, punându-l în vreo situaţie delicată.

Cole. Mai stătu pe gânduri un minut, apoi se ridică din fotoliu şi se duse hotărâtă să-şi ia un halat din debara.

Îi datora lui Cole cele mai umile şi mai sincere scuze.

*

Cu umărul rezemat de perete şi fălcile încleştate, Cole asculta suspinele sfâşietoare care se auzeau din camera alăturată, pedepsindu-se singur cu sunetul plânsului ei.

Era un paria, îşi spuse el cu dezgust de sine, un diavol care distrugea tot ceea ce atingea. Era un Harrison; nu avea ce să caute printre oameni civilizaţi.

Nu avea dreptul să creadă că putea urca scara socială mai sus decât oricare alt Harrison. Putea să câştige bani, să-şi cumpere haine mai bune, să se spele, să scape de accent, dar nu putea scăpa de murdăria din Kingdom City care i se lipise de suflet – care prospera în genele lui.

Nu avusese dreptul să se apropie de ea în seara trecută, necum s-o mai şi convingă să se mărite cu el, şi fusese un ticălos scârnav să aibă relaţii sexuale cu ea. Nu voise niciodată să se întâmple asta.

Se convinsese singur că nu avea să se întâmple. Şi toate convingerile şi autocontrolul lui nu rezistaseră nici măcar o afurisită de zi! Îi spusese că-i rănise amorul propriu. Nu avea dreptul la amor propriu, când era vorba de ea.

Se gândea la toate realizările ei şi era atât de mândru de ea încât îl durea pieptul. La auzul unei bătăi încete în uşă, întoarse capul.

— Cole, pot să-ţi vorbesc un minut?

Îi răspunde să intre, iar Diana veni în cameră, îmbrăcată într-un halat simplu de mătase albă, cu monogramă bleumarin pe buzunar, strângând în mână o batistă, iar conştiinţa de mult adormită a lui Cole se deşteptă cu înverşunare.

Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Diana intrase într-un hotel cu ţinuta mândră a unei regine. După doar o zi de căsnicie cu Cole Harrison, arăta ca o adunată de pe drumuri.

Peste un an, dacă rămânea măritată cu el, probabil că avea să arate la fel de răvăşită şi degradată ca mama lui.

— Diana… spuse el, atent să-şi ascundă orice intonaţie din glas.

Diana clătină din cap pentru a-l face să tacă, iar părul îi luci arămiu în lumina lămpii.

— Te rog să stai jos, spuse ea cu voce tremurătoare, venind spre două fotolii cu un lampadar între ele. Am să-ţi spun câteva lucruri.

Şi îl aşteptă să se aşeze lângă ea.

Voia să încerce să contramandeze toată înțelegerea.

— Cred că ştiu deja ce vrei să-mi spui, începu

el, rezemându-şi coatele de genunchi.

— În primul rând, vreau să-mi cer iertare pentru felul copilăresc în care m-am purtat. Am fost absurd de preocupată de tot ce va crede lumea, şi mi-e ruşine. Sunt foarte mândră că m-am măritat cu tine şi, începând de mâine, nimeni nu va avea motive să creadă altceva.

Încruntat, complet neîncrezător, Cole îi privi chipul palid.

Diana îşi coborî privirea, studiindu-şi mâinile împreunate în poală; apoi ridică din nou capul, uitându-se drept în ochii lui.

— În continuare, vreau să-ţi spun cât de mult regret ceea ce s-a întâmplat azi-noapte în avion.

— Nu vreau să-mi asum riscul de a căuta prea departe explicaţiile, replică el răutăcios, dar e posibil ca incidentul de azi-noapte să se fi întâmplat pentru că suntem atraşi unul de altul? Sunt absolut sigur că te doream. Şi ştiu că mă doreai şi tu pe mine.

Strălucirea neaşteptată a zâmbetului său leneş avu un efect aproape la fel de puternic ca al mărturisirii.

— De fapt, spuse el încet, ştiu din surse sigure că mă doreai încă de mult.

Încet, Diana se ridică în picioare, iar Cole îi urmă exemplul.

— Refuz să regret sau să-mi prezint scuzele pentru ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, continuă el. Ne doream unul pe altul, şi nimic mai simplu. Vom petrece o săptămână împreună. Suntem căsătoriţi.

Sub vraja acelui glas baritonal bogat, Diana simţi că se dezintegra.

— Mai important, ne simpatizăm şi suntem prieteni. Nu eşti de acord cu asta?

— Ba da, răspunse ea, cercetându-i chipul întunecat. Ce propui?

— Propun să te gândeşti la a petrece o adevărată lună de miere cu mine, când vom ajunge la ranch. Nu-mi răspunde acum. Gândeşte-te. Bine?

Diana ezită.

— Da.

— În cazul ăsta, continuă Cole, sărutând-o frăţeşte pe frunte, îţi sugerez să ieşi de aici, până nu mă hotărăsc să-ncerc să te forţez să faci încă un pas hotărâtor în viaţa ta.

Capitolul 40

Cole se obişnuise să fie privit de reprezentanţii ambelor sexe, dacă-l recunoşteau când intra într-o clădire, dar niciodată nu mai fusese supus unui studiu atât de făţiş ca în dimineaţa aceea, când ajunse la Foster Enterprises.

În câteva minute, îi deveni evident că Diana avea relaţii mult mai destinse cu personalul ei decât el cu al lui, şi că angajaţii o simpatizau mult mai mult decât ar fi părut normal. Mai ales în cazul lui.

Cole era obişnuit să fie tratat cu respect, cu teamă, chiar şi cu ostilitate voalată, dar niciodată cu cordialitate relaxată, darămite cu impertinenţă.

Diana îl prezentă tuturor angajaţilor, iar Cole fu supus unei întregi game de reacţii, de la admonestări severe să aibă grijă de Diana, până la comentarii zâmbitoare despre diferenţa de înălţime dintre ei şi comentarii flagrante privind atributele lui fizice. La început, fu uimit, apoi i se păru amuzant.

O fată ţanţoşă de douăzeci de ani, din departamentul de tehnoredactare, îi lăudă cravata, iar un grafician imobilizat într-un scaun de invalid îl întrebă cât exerciţiu fizic trebuia să facă zilnic cât să se menţină într-o formă atât de grozavă. Când ieşiră din departamentul comercial, o altă femeie remarcă ceva despre constituţia lui, care-l făcu s-o privească pe Diana neîncrezător.

— Ce-a zis? întrebă el în şoaptă.

Diana îşi păstră aplecată faţa, râzând.

— A zis că ai nişte „buci extra”.

— Aşa am înţeles şi eu…

După un moment, o privi.

— Femeia din ultimul departament – cea cu cerneală pe mâini – mi-a lăudat cravata. Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat-o.

În dimineaţa aceea, îşi dăduse seama că singura cravată pe care şi-o adusese cu el de rezervă era pe fond negru, nu bleumarin, aşa cum crezuse. Diana rezolvase problema aducând din dormitor o cutie de cravate.

— Asta mi-a plăcut mult când am văzut-o, îi explicase ea, aşa că am cumpărat-o pentru… cineva.

Scurta ezitare îl făcuse pe Cole să presupună

că o cumpărase pentru Penworth, şi deşi era mai viu colorată decât cele conservatoare pe care le purta el de obicei, se bucurase s-o primească.

— Nu e un împrumut, ci un cadou, adăugase Diana. Şi nu era pentru Dan. Când văd lucruri care-mi plac, le cumpăr, pentru orice eventualitate.

Conferinţa de presă era programată în biroul cel spaţios al Dianei, unde se adunaseră deja treizeci de reporteri şi fotografi. În faţa uşii, Diana se opri, aranjând nodul cravatei lui Cole cu un gest de soţie care părea cu atât mai intim, în împrejurările acelea neobişnuite.

— Perfect, anunţă ea.

Şi Cole găsea că Diana arăta „perfect”, în rochia ei de mătase galbenă ca lămâia, cu guler alb şi manşete late, iar acest lucru se simţea în privirea lui plină de admiraţie.

Complimentul neexprimat o făcu să-şi încovoaie degetele în mâna lui, pe când păşea înainte şi deschidea uşa biroului aglomerat.

Primul lucru pe care-l observă Cole fu că bunicii, mama Dianei şi Corey se aflau lângă biroul ei.

Era o demonstraţie de solidaritate familială care-l mişcă şi-l şocă, în timp ce mergea spre birou, printre blitzuri şi camere video.

Următorul lucru pe care-l văzu fu că atmosfera acelei conferinţe de presă era cu totul diferită de a oricărei alta pe care o văzuse. Nu se simţea nici urmă de suspiciune sau ostilitate.

În locul întrebărilor încărcate şi aluzive, oamenii glumeau pe seama celibatului său de

lungă durată şi o tachinau pe Diana în legătură cu dreptul unei femei de a se răzgândi – un mod galant de a ignora trădarea lui Penworth, care-l surprinse plăcut pe Cole.

Diana reacţiona cu o seninătate neabătută, fără ca zâmbetul să-i şovăie o clipă.

— De cât timp vă cunoaşteţi? strigă cineva.

— Ne-am întâlnit prima oară când Cole era la colegiu, răspunse Diana.

— Când plecaţi în luna de miere?

— Spre sfârşitul săptămânii, când ne vom putea face timp amândoi, spuse Cole.

Răspundeau alternativ, aşa cum le sugerase Cindy.

— Unde veţi merge?

Diana deschise gura să vorbească, dar Cole interveni.

— Sunteţi ultimii oameni de pe Pământ cărora le-am spune, replică el cu un aer glumeţ care contrazicea total reputaţia de ostilitate faţă de presă.

Totul merse strună, până când un bărbat slab şi cu ochelari, din rândul întâi, îi strigă lui Cole ultima întrebare:

— Domnule Harrison, aveţi ceva de comentat despre zvonul conform căruia Comisia de Securităţi şi Schimburi ar pregăti o investigaţie asupra posibilelor nereguli în legătură cu tranzacţia Cushman?

Cole o simţi pe Diana devenind rigidă, şi avu impulsul aproape necontrolabil de a-l smuci de pe scaun pe dihorul ăla mic, pentru a-l arunca pe

fereastră. Spre uimirea tuturor, şi în primul rând a lui proprie, cea care interveni fu bunica Dianei, pregătită pentru luptă.

— Tinere, îl preveni ea iritată, pe ziaristul de vreo patruzeci şi ceva ce ani, pot să-ţi spun că ai mâncat alimente cu îngrăşăminte chimice şi ţi s-au urcat la cap!

Toată sala izbucni în râs, hohotele continuând şi în timp ce reporterii ieşeau din birou. Limuzina lui Cole aştepta afară, pentru a-l duce la aeroport ca să ajungă într-o oră şi jumătate la Dallas, unde avea o întâlnire.

Cole era furios pe reporterul cel impertinent şi mişcat de prezenţa rudelor sale temporare, în special de a bunicii. Îi privi pe Fosteri şi nu ştiu ce să spună. În lipsa altei reacţii, zâmbi spre ei, apoi se aplecă şi sărută tandru obrazul Dianei.

— Ne vedem joi.

Închise uşa în urma lui, lăsând familia în birou. Henry Britton vorbi cel dintâi.

— Mă întreb, spuse el, privind gânditor spre uşă, cât timp a trecut de când i-a mai ţinut cineva partea acestui băiat.

*

Corey rămase s-o ajute pe Diana să-şi facă ordine în birou. Prin minte i se învârteau comentariile negative ale lui Spence despre presupusele practici dubioase de afaceri ale lui Cole, în tandem cu alarmanta referire a reporterului la o anchetă a C.S.S.

Culese de pe mocheta albastră un ambalaj de gumă şi o hârtiuţă.

În timp ce Corey punea la loc patru scaune, în capătul încăperii, Diana porni spre birou şi se aşeză pe colţul lui, privind-o.

— Corey?

Sora ei îi arătă o faţă veselă, în timp ce ridica de pe un raft un cristal Steuben din colecţia Dianei, reprezentând un păun, şi-l punea la locul lui, în mijlocul micii mese de conferinţe.

— Hmm?

— Ce s-a întâmplat?

Corey făcu un pas înapoi ca să studieze poziţia păunului în raport cu bomboniera de cristal, apoi mută bomboniera cu cinci centimetri mai la stânga.

— Nu s-a întâmplat nimic. De ce mă întrebi?

— Fiindcă eu sunt organizatoarea cea obsesiv de ordonată, ai uitat? Tu eşti şleampăta căreia-i place haosul.

Corey îşi smulse mâna dinspre bomboanele pe care se pregătea să le sorteze după mărime şi se răsuci către ea.

— Reporterii mă fac mereu să fiu nervoasă, atâta tot.

— În special când fac aluzii jignitoare la adresa noului tău cumnat? zâmbi complice Diana.

— În special atunci, recunoscu Corey cu un oftat.

Nu suporta să-i spună Dianei că şi Spence avea propriile lui îndoieli cu privire la integritatea lui Cole, dar nu putea nici s-o lase fără a-i da un

avertisment.

— Spence a spus ieri că, de-a lungul anilor, Cole şi-a făcut mulţi duşmani.

— Sigur că da, răspunde nepăsătoare Diana. Singura cale de a nu avea duşmani constă în a nu reuşi nimic.

Avea sens, dar pe Corey o impresiona cel mai mult capacitatea surorii ei de a rămâne calmă şi raţională într-un asemenea moment. Fondase o corporaţie prosperă şi reuşea s-o conducă fără să-şi piardă nimic din feminitate şi umanitate.

Zâmbi, exprimându-şi gândul cu voce tare:

— Ne faci să fim mândre că suntem femei, surioară.

Şi dispăru cu un salut vesel.

*

După plecarea ei, Diana rămase cu privirea în gol, amintindu-şi lucrurile tandre pe care le spusese Cole în noaptea trecută, cu gândul la luna de miere care avea să înceapă joi.

Când reveni la realitate şi se uită la ceas, îşi dădu seama că nu mai avea timp să-l sune pe Doug înaintea şedinţei de producţie. Nu voia să afle despre căsătorie de la actualităţi; dorea să-i spună personal.

Când se întoarse de la şedinţă, Doug se învârtea nervos prin biroul ei şi, judecând după expresia lui ameninţătoare, nu era deloc mulţumit de ea. Ca măsură de prevedere, Diana închise uşa, iar în clipa următoare Doug explodă indignat:

— Ce prostie iraţională...! Nu-mi vine să cred că te-ai măritat cu... cu lepădătura asta! Ţi-ai pierdut minţile! Dumnezeule, îmi vine să te zgâlţâi!

Diana intenţionase să discute raţional cu el, dar cuvintele lui o enervară atât de tare, încât se duse la birou şi rămase tăcută, în timp ce Doug continua să se plimbe la un leu în cuşcă, răvăşindu-şi înnebunit părul cu mâinile.

— Trebuie să-l expediezi, imediat...! Chiar azi. Dă un anunţ că te-a drogat, numai scapă de el şi ţine distanţa. Nici nu merită să stea în aceeaşi cameră cu tine. Doar să măture bălegarul, de-atâta-i bun!

— Mai taci din gură, *snobule*! izbucni Diana.

— Dacă faptul că disprețuiesc un mafiot corporatist înseamnă că-s snob, atunci snob să fiu.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? îi reproşă ea. Cine te crezi, în fond?

În loc să-l liniştească, încăpăţânarea ei îl făcu să-şi piardă controlul. Trântindu-şi ambele palme pe birou, se aplecă spre ea, cu dinţii încleştaţi.

— Sunt prietenul tău. Şi acum, fă asta pentru mine – debarasează-te de banditul ăsta!

— Eşti complet iraţional.

Doug începu din nou să se învârtească prin încăpere.

— Ce vrei să fac, ca să înţelegi?

Se opri, întorcându-se iar spre ea.

— S-a zis cu vremurile când îşi făcea de cap la bursă! C.S.S.-ul o să-l dărâme, şi ăsta-i numai începutul. Când guvernul federal va termina cu el, o să-i intre-n puşcărie, unde-i e locul, la fel ca Ivan

Boesky şi Michael Milken. Şi statul Texas o să-l arunce-n închisoare. După ce-au să termine toţi cu el, nu va mai fi decât un fost deţinut falit!

Diana era zguduită, dar reuşi să vorbească rezonabil de calm.

— De ce spui asta?

— Fiindcă tranzacţia Cushman a fost necurată. E un escroc şi un manipulator. Un animal scârbos!

— Explică-mi de ce spui toate astea. Dă-mi o singură dovadă, nu numai zvonuri.

— Nu pot! se răsti el.

— Atunci, continuă încet Diana, ridicând mâna, te rog să nu mai crezi toate bârfele. Ai încredere-n judecata mea. Fii fericit pentru mine.

În sfârşit, Doug se mai calmă, dar tristeţea lui neaşteptată era şi mai insuportabilă decât furia.

— Diana, aş fi ieşit în faţa unui camion pentru tine, dacă mi-o cereai, dar să fiu fericit pentru tine nu pot, şi n-am ce face, dacă rămâi măritată cu el.

— Am de gând să rămân măritată cu el, răspunse ea, surprinsă de convingerea cu care vorbea.

Chipul lui Doug păli, ca şi cum l-ar fi pălmuit.

— Ticălosul ăsta îşi face de cap cu femeile de toate vârstele, nu-i aşa? Chiar şi cu tine...! Te poate sili să faci orice.

Diana presupuse că Doug ştia despre toate pasiunile ei adolescentine pentru Cole, şi refuză să răspundă. O durea gâtul de lacrimi, în timp ce prietenul ei de-o viaţă pornea cu paşi mari spre uşa biroului.

— Doug? îl chemă ea, cu vocea încordată de

durere.

În uşă, Doug se întoarse, cu chipul încordat.

— Da.

— La revedere, şopti chinuită Diana.

Capitolul 41

Lui Cole nu-i venea să creadă că trecuseră doar câteva zile de când intrase ultima oară în clădirea administrativă a Unified Industries. Se însurase cu Diana Foster. Chiar o făcuse. Gândul îi smulse un zâmbet, în timp ce trecea pe lângă recepţionera surprinsă.

Parcă pentru a-i spori sentimentul de irealitate, totul părea să se fi schimbat de când fusese ultima oară acolo. Iarba tunsă îi amintea dintr-odată de o catifea verde ca smaraldul, iar lacul, de un cristal albastru scânteietor. Comentase faţă de şofer cât de frumoasă era ziua, iar acesta, deşi îi dăduse imediat dreptate, fusese şocat că taciturnul său patron avea chef de conversaţie.

Ceilalţi nu observau cu adevărat schimbarea.

Pentru că ei *nu* se căsătoriseră cu Diana Foster. Nu ştiau cât de dulce era, nici cât de amuzantă, sau cât de vitează şi frumoasă. Probabil că soţiile lor nu purtaseră niciodată o rochie de mătase purpurie, trecând ca nişte regine prin sălile de bal, nu se chercheliseră cu şampanie şi nu telefonaseră la C.N.N. ca să-şi anunţe căsătoria…

Când Cole ajunse în apropierea biroului său, tocmai lua sfârşit o şedinţă de administraţie. O duzină de directori ieşeau din sala de conferinţe,

inclusiv Dick Rowse şi Gloria Quigley de la relaţiile cu publicul, şi Alan Underwood, vicepreşedintele departamentului de resurse umane. Îl priviră cu zâmbete nesigure, iar în cele din urmă Alan Underwood sparse gheaţa.

— Ce surpriză! exclamă el.

Ceilalţi îi ţinură imediat isonul, în cor:

— Felicitări, Cole!

— Extraordinar!

— Ce frumos!

— Splendid!

— Minunat!

Cole era extrem de bine dispus.

— A, vasăzică vă place noua mea cravată?

— Noua ta ce? întrebă nedumerită Gloria.

— Cravata. E mai colorată decât cele pe care le port de obicei.

— Eu mă refeream la noua ta…

— Da?

— Soţie.

— A, da, răspunse Cole, nereuşind să-şi mai ascundă zâmbetul. De la ea am cravata.

Se întoarse şi porni spre biroul lui.

În spatele lui, directorii se uitară nedumeriţi unii la alţii.

— Vorbea serios, în legătură cu cravata? îi întrebă Underwood pe ceilalţi.

Gloria îşi dădu ochii peste cap.

— Nu, a fost o *glumă*!

— Cole nu glumeşte niciodată, spuse Dick Rowse.

— Acum glumeşte, replică Gloria şi porni pe

culoar spre cabinetul ei.

*

— Felicitări, domnule Harrison, spuse cu un zâmbet formal secretara, în timp ce-l urma în birou, cu blocnotesul în mână. Sunt o mare fană a familiei Foster, îi mărturisi Shirley Forbes.

— Şi eu, răspunse zâmbind Cole, în timp ce-şi scotea dosarele din servietă. Spune-i lui John Nederly că am nevoie de el.

Shirley dădu din cap.

— A sunat deja de două ori.

— Felicitări cu ocazia căsătoriei, Cole, spuse Nederly, intrând. Acum o oră m-a sunat nevastă-mea, ca să-mi dea vestea. E-n culmea emoţiei la gândul că într-o zi o va putea cunoaște pe Miss Foster. O admiră enorm.

Cole nu pierdu vremea cu amabilităţile.

— Închide uşa, replică el scurt. Şi acum, ce naiba se întâmplă? întrebă, rezemându-se de spătar, cu o expresie extrem de nemulţumită. Azi dimineaţă, în timpul unei conferinţe de presă, un reporter m-a informat că sunt anchetat de Comisia de Securităţi şi Schimburi.

Nederly clătină din cap.

— Încă nu.

Cole păru să se destindă, dar numai pentru o clipă.

— C.S.S. a cerut Bursei Acţiunilor din New York să ancheteze achiziţia Cushman, ceea ce e primul pas, şi asta se întâmplă acum.

— Şi pe urmă?

— C.S.S. raportează direct la Congres, aşa că au puteri de supervizare, ceea ce înseamnă că, indiferent ce descoperă Bursa, cei de la C.S.S. vor revizui datele şi vor trage propriile concluzii. Dacă li se pare că există indicii de posibile maşinaţii, vei fi citat să apari la o audiere, în faţa unui judecător de drept administrativ de la C.S.S. Dacă judecătorul de la C.S.S. se pronunţă împotriva ta, va trimite dosarul la curtea federală, şi probabil vei fi citat să apari în faţa unui juriu. Nu avem de unde şti de ce anume vor încerca să te acuze – *manipularea de acţiuni e* sigură, ca şi *frauda generală*. Nu te vor acuza de *furnizare de informaţii false* decât dacă pot dovedi că am falsificat informaţiile despre testare.

— Spune-mi ceva, îi ceru Cole încet, furios. Nu crezi că ultima parte a predicii ăsteia e puţin cam prematură?

Nederly îşi privi costumul şi-şi pigului o scamă de pe pantaloni.

— Poate că încercam să-mi arăt cunoştinţele superioare, încercă el să glumească.

— Sau? se răsti Cole.

Juristul oftă.

— Sau poate am un presentiment rău, Cole. Ancheta Bursei merge înainte neobişnuit de repede, şi deja am auzit dintr-o sursă destul de demnă de încredere că nu e decât o formalitate de rutină. Cei de la C.S.S. cred deja că au cauze rezonabile să te citeze în faţa propriului lor judecător.

— Ce „cauze rezonabile”? întrebă Cole cu dispreţ.

— Într-o săptămână, acţiunile Cushman s-au vândut cu douăzeci şi opt de dolari partea, şi erau în creştere, pentru că lucrau la un nou microprocesor. În săptămână următoare, au început să circule prin Wall Street şi prin mass-media zvonuri că noul cip era nesigur. Preţul acţiunii a scăzut la paisprezece dolari, iar atunci tu te-ai oferit să cumperi toată compania. Arată suspect ca toţi dracii!

— Să nu uităm că am plătit nouăsprezece dolari partea, nu paisprezece.

— Ceea ce a trebuit să faci, ca să cumperi toată compania. Nu neg că acţionarii de la Cushman au încheiat un târg avantajos când ai schimbat acţiunile lor cu ale noastre. Au încheiat chiar un târg şi mai bun, pentru că ai aranjat un schimb scutit de impozite.

— Atunci de ce naiba se mai plâng?

— Am spus că, la prima vedere, arată suspect.

— Puţin îmi pasă cum arată la prima vedere…

John clătină din cap, cu o expresie gravă.

— Cred că ar fi timpul să-nceapă să-ţi pese mai mult.

— Ăsta-i cel mai bun sfat legal al tău.

— Pe moment, altceva nu poţi face.

— Pe dracu’! replică sălbatic Cole, apoi apăsă pe butonul interfonului. Shirley, fă-mi legătura cu Carrothers şi Fineberg, de la Washington. Vorbesc cu oricare dintre ei.

Numele celui mai scump şi influent birou de

avocaţi din Washington îl făcu pe John să zâmbească puţin.

— I-am pus deja să lucreze pentru tine. Poate reuşesc să-i convingă din timp pe cei de la C.S.S. că se pripesc.

Cole îşi instrui secretara să contramandeze convorbirea. Convins că o combinaţie de talente juridice scumpe şi lipsă de dovezi avea să facă C.S.S.-ul să renunţe, se rezemă iar de spătar şi-l privi lung pe Nederly.

— Mai avem de vorbit despre ceva? întrebă avocatul.

— Despre cravata ta, răspunse sec Cole. Nederly păru la fel de alarmat de posibila imperfecţiune a înfăţişării sale întotdeauna impecabile, cum fusese de diversele ameninţări la adresa lui Cole şi a Unified Industries despre care tocmai discutaseră.

— Ce-i cu cravata mea?

— E prea conservatoare.

— Şi tu porţi mereu cravate conservatoare.

— Nu mai e cazul, răspunse Cole, amuzat să descopere că spilcuitul avocat părea să-l imite.

Capitolul 42

Deşi era aproape şapte şi jumătate seara, mai mulţi dintre directorii de la Unified Industries lucrau peste program, iar Cole îi auzea mişcându-se dincolo de uşa biroului.

Mai avea de lucrat cam o oră şi voia s-o sune pe Diana, dar de acasă, pentru a vorbi cu ea în

linişte. Se despărţiseră de peste opt ore şi deja abia aştepta s-o audă din nou.

Faptul că se simţea ca un adolescent îndrăgostit i se părea mai degrabă amuzant decât tulburător.

Cal sunase la începutul după-amiezii, când auzise la ştiri despre căsnicia lui, şi-i ceruse secretarei să-i programeze o întâlnire.

În loc de a fi încântat, Cal fusese furios că „se repezise să se însoare cu oricine”, doar ca să-i obţină semnătura pe transferul de acţiuni.

Spre uimirea amuzată a lui Cole, bătrânul anunţase că o asemenea faptă era o încălcare a acordului, întrucât intenţia lui era aceea de a-l vedea pe Cole aşezându-se la casa lui.

Cole avusese nevoie de câteva minute ca să-l calmeze şi să-l facă să înţeleagă cine era de fapt Diana. În miercurea următoare dimineaţa, Cal avea o întâlnire cu cardiologul său din Austin, iar Cole voia să zboare până acolo ca să audă cu urechile lui ce avea de spus doctorul.

Sperase s-o poată lua pe Diana de la Houston, dar ea avea în ziua aceea un program imposibil şi nu putea pleca până joi, ceea ce însemna că trebuia să mai aştepte încă o zi ca s-o vadă – încă o zi până să fie împreună.

Tocmai semnase contractul pe care-l avea pe birou, când pe uşă intră Travis, îmbrăcat într-o bluză polo şi o pereche de pantaloni sport.

— Eşti aici! izbucni Travis, închizând uşa în urma lui. Slavă Domnului!

La patruzeci şi ceva de ani, Travis avea un chip

care arăta plăcut când nu era îngrijorat – adică nu prea des – şi trupul atletic al unui om care-şi exorciza anxietăţile alergând câte şase mile în fiecare dimineaţă, înaintea zorilor.

Muncea din greu şi, deşi nu era un gigant intelectual, ca mulţi dintre oamenii de ştiinţă din subordinea lui, conducea bine departamentul de cercetare şi dezvoltare.

Avea bun-simţ şi era econom, de obicei în momentele potrivite, iar când se punea problema să cheltuiască fondurile companiei, era extrem de loial. Din acest motiv, Cole avea mai multă încredere în el decât în oricine dintre cei ce lucrau la Unified.

— Sunt aici, confirmă el cu un zâmbet glumeţ, privindu-l pe Travis cum se ducea nervos spre bar. Dar dacă vrei să-i mulţumeşti cuiva pentru asta, vorbeşte cu cel care a scris contractul ăsta, pentru că mi-a luat aproape o oră ca să-l citesc.

Travis îl privi nedumerit, în timp ce-şi turna bourbon într-un pahar.

— Asta-i o glumă, da?

— Una proastă, evident, replică sec Cole, aruncându-şi pixul pe birou. Ce s-a întâmplat?

— Nici eu nu ştiu. De-asta am venit aici, şi tot de-asta trebuie să beau.

Chiar şi pentru Travis, o asemenea agitaţie era neobişnuită.

— Mă gândeam că poate vrei să sărbătoreşti căsătoria mea.

Cu paharul în mână, Travis se întoarse şi porni spre biroul lui Cole, arătând de parcă ar fi primit un

pumn în nas.

— Te-ai căsătorit şi nici măcar nu ne-ai *spus*, Elainei şi mie? Nici măcar nu ne-ai *invitat*? Ai îndrăznit?

Mişcat că pe Travis îl rănea acest lucru, Cole clătină din cap.

— A fost ceva complet neprevăzut. Ne-am hotărât sâmbătă seara, şi am zburat la Las Vegas – înainte să se răzgândească, adăugă el. Şi acum, ce te face să bei?

Travis luă două înghiţituri mari de bourbon.

— Sunt urmărit.

Deşi logica îi spunea că aşa ceva era extrem de improbabil, Cole nu-şi putu stăpâni un sentiment vag de nelinişte.

— De ce crezi asta?

— Nu cred, ştiu. Ieri, când am plecat de-acasă, am observat un individ. Era într-un Chevrolet negru parcat pe stradă şi m-a urmărit până aici. Astă seară, când m-am dus acasă la cină, am văzut maşina parcată în partea şoselei de lângă poarta noastră principală. M-a urmărit până acasă. M-am schimbat şi am venit încoace pe jos, alergând peste dealuri, ca să nu mă poată urmări. Totuşi, a încercat. L-am văzut.

Cole îl privi atent.

— Nu cumva ai o amantă?

— N-am nici timp, nici chef, şi-n plus, Elaine m-ar omorî.

Ultima parte era în esenţă adevărată, aşa că-i acceptă explicaţia.

— N-ar fi posibil ca nişte hoţi să plănuiască să-

ţi spargă casa şi mai întâi să-ncerce să-ţi descopere programul?

Travis îşi termină băutura din încă două înghiţituri.

— Numai dacă-i interesează provocarea, în loc de pradă. Avem doi câini de pază, şi un sistem de securitate ultimul răcnet, cu camere video, porţi electrice… de toate.

— Atunci, de ce te-ar urmări cineva?

Travis se aşeză pe un scaun.

— S-ar putea să aibă vreo legătură cu ancheta Bursei?

Sentimentul de silă pe care Cole îl avusese mai înainte se transformă în furie.

— Dacă aşa stau lucrurile, îşi pierd vremea de pomană.

*

În seara aceea, când plecă de la birou, Cole se uită în oglinda retrovizoare. Un Ford albastru închis, ultimul tip, îl urmări aproape până la poarta locuinţei lui; apoi, dispăru după o cotitură.

Când intră în casă, telefonul tocmai suna. Glasul de la celălalt capăt al firului vorbea în şoaptă, tremurător, iar Cole abia reuşi să-l recunoască pe Travis.

— Avem probleme, Cole. Se întâmplă ceva.

— Ce vrei să spui? se încruntă Cole. Unde eşti? De ce vorbeşti în şoaptă?

— Sunt la birou, dar nu-s sigur că sunt singur

aici.

Frustrat, Cole îşi scoase sacoul.

— Cum adică, nu eşti sigur?

Biroul lui Travis era în clădirea departamentului de cercetare şi dezvoltare, la acelaşi nivel cu laboratorul principal, iar de acolo se vedea clar toată zona.

La celălalt capăt al firului, Travis îşi trase răsuflarea, prelung, zgomotos, iar glasul îi deveni puţin mai normal, deşi era în continuare speriat.

— După ce am plecat de la tine, eram prea agitat ca să mă duc acasă, aşa că m-am hotărât să vin aici şi să lucrez la nişte hârtii. Am aprins plafonierele în laborator, şi în timp ce se aprindeau, mi s-a părut că văd o umbră ascunzându-se după un colţ. Am fugit în biroul meu şi în holul din spate, dar n-am văzut pe nimeni. Probabil a ieşit pe scara de serviciu din capătul de sud al clădirii.

Cole, care tocmai îşi desfăcea cravata primită de la Diana, se opri.

— Eşti sigur că ai văzut într-adevăr pe cineva?

Uşurat, Cole dădu să-şi consulte mesajele pe care i le lăsase menajera lângă telefon.

— ... dar sunt al naibii de sigur că mi-am încuiat fişierele, iar unul dintre ele e deschis.

— Am să mă ocup eu, spuse scurt Cole.

Spionajul industrial era posibil oricând, dar Unified Industries avea instalate măsuri de securitate considerabile.

— Aveai în fişier ceva care să fie important pentru vreun concurent?

— Nu, nu tocmai.

— Bine. Atunci, du-te acasă. Rezolv eu.

După ce Travis închise, Cole îl sună pe şeful pazei de la Unified Industries, Joe Murray, şi aşteptă nerăbdător până când soţia acestuia îl chemă de la televizor, unde urmărea un meci. Trecut de cincizeci de ani, Murray era un fost ofiţer de infanterie marină chel şi clădit ca un fotbalist, cu un glas gros şi gâjâit ce se potrivea de minune cu înfăţişarea lui.

Mesteca gumă şi râdea de propriile lui bancuri, în timp ce umbla prin firmă uitându-se peste umerii tuturor, reuşind să dea impresia că era un paznic oarecare ce reuşise cumva să fie promovat într-o funcţie de birou peste capacităţile lui.

În realitate, era un fost agent F.B.I. sub acoperire cu o listă de arestări penale majore la activ, datorate capacităţii lui de a arăta inofensiv şi nu prea deştept, când se infiltra în cercurile interioare ale celor urmăriţi. Câştiga două sute douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an, plus dividende din acţiuni şi un pachet de beneficii.

Când răspunse la telefon, din glas îi lipsea umorul înşelător.

— Avem vreo problemă?

— Acum o jumătate de oră şi ceva, am avut un intrus la etajul şase, la cercetare şi dezvoltare, îl informă Cole. Travis plecase, şi s-a hotărât să se întoarcă în birou ca să mai lucreze. A găsit un fişier descuiat. Chiar dacă au luat ceva, nu conţinea nimic vital pentru noi.

— A văzut pe cineva?

— I s-a părut că a văzut o umbră dând colţul, înainte ca luminile să se aprindă complet.

— Nu s-ar putea să fi uitat să-şi încuie fişierul înainte de a pleca?

— Travis n-ar uita aşa ceva.

— Ai dreptate. Mă duc chiar acum acolo să verific. Dacă paznicul de la intrarea principală a clădirii a văzut ceva, sau dacă descopăr eu ceva, te anunţ imediat.

— Te rog, răspunse Cole. Şi, începând de mâine, vreau un paznic postat la intrarea principală, permanent.

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să punem acolo porţi electrice, nu ghereta aia drăgălaşă.

În timpul zilei, în gheretă stătea un portar bătrân, într-un blazer cu însemnele companiei pe buzunar. Rolul lui era de a îndruma vizitatorii. De paza propriu-zisă se ocupau oameni postaţi la birourile de la intrarea în fiecare clădire, cu blazere similare. Blocul administrativ făcea excepţie. Acolo, pentru a păstra impresia de eleganţă şi lux, la recepţie lucra o femeie, dar prin zonă era mereu prezent un om discret, în blazer.

Cole se gândi la principiile de la baza tuturor acestor măsuri şi-i răspunsă lui Murray:

— Am cheltuit o avere pentru ca proprietatea Unified să fie una dintre cele mai elegante din lume. N-am să-i pun porţi şi paznici înarmaţi, ca să arate ca o închisoare.

— Cum vrei tu, Cole, răspunse Murray, deja nerăbdător să se ducă la faţa locului. Altceva?

— Da. Travis şi cu mine suntem urmăriţi. După

el se ţine un Chevrolet negru. Al meu e un Ford albastru închis.

— Ai idee cine, sau de ce?

— Nu, răspunse Cole.

N-ar fi avut niciun sens ca C.S.S.-ul să recurgă la asemenea metode; ar fi fost posibil şi un plan de răpire pentru răscumpărare, dar era prea tras de păr ca să fie luat în serios; în rest, mai exista doar o singură pe posibilitate, iar Cole nu voia s-o discute, nici chiar cu Murray.

— Îşi pierd timpul, oricine-ar fi. Nu vor găsi nimic util sau incriminator, urmărindu-mă.

— Ştii cum să scapi de ei, în caz de nevoie?

— Mă uit şi eu la filme, replică sardonic Cole. Pot să mă descurc şi singur.

După ce închise, Cole îşi turnă un pahar şi se duse cu el în living, unde prin nişte pereţi de sticlă se vedea o piscină uriaşă, de formă neregulată, cu un chioşc în centru, spre care ducea un pod arcuit.

În capătul opus, era creată o cascadă de piatră, cu ajutorul a două mii de lămpi cu fibre optice introduse prin tuburi lungi, cu diametrul cât al unor paie. Apa curgea prin tuburi şi se rostogolea peste pietre, ca nişte artificii multicolore căzând spre pământ.

Cole îşi rezemă picioarele pe masa de cafea şi formă numărul Dianei. Îi răspunse de la al doilea apel, iar vocea ei blândă şi melodioasă îl calmă şi-l înveseli.

— Cum ţi-a mers azi? o întrebă.

Diana refuză să se gândească la vizita lui Doug.

— Minunat, răspunse ea. Dar ţie?

Cole refuză şi el să se mai gândească la motivele de iritare ca investigaţiile C.S.S., ameninţările cu punerea sub acuzare, intruşii în clădirea firmei şi urmărirea lui de către indivizii Fordului albastru-închis.

— Perfect. Tuturor le-a plăcut cravata mea cea nouă.

Capitolul 43

Ford-ul albastru încă mai era la cinci maşini distanţă, când şoferul lui Cole introduse limuzina pe poarta corporaţiei Unified Industries, a doua zi dimineaţa.

În timp ce trecea pe alături, Cole îi citi numărul de înmatriculare. Era clar că urmăritorul nu voia să-şi forţeze norocul, urmărindu-l pe Cole în campusul de la Unified.

— Să fii aici la ora cinci, Bert, îi spuse el şoferului, care împărţea cu soţia lui, Laurel, şi sarcinile gospodăreşti. Dacă n-am ieşit până la cinci şi jumătate, du-te direct acasă.

— Am înţeles, domnule Harrison.

Murray aştepta deja în faţa biroului lui Cole, povestindu-le Gloriei şi lui Shirley ceva de pe vremea când fusese un erou al diviziei minore la baseball. Îl urmă pe Cole în birou şi, după ce uşa se închise, remarcă într-o doară:

— Gloria Quigley e convinsă în sinea ei că poţi umbla pe apă, iar Shirley ar depune şi mărturie, ca să-ţi susţină imaginea publică.

— Serios?

Cole era destul de surprins, căci niciodată nu le cultivase opiniile pozitive, şi nici nu încurajase relaţiile personale cu niciuna dintre ele.

— Mă întreb de ce.

— Din loialitate, declară sec Murray. Le-o acordă necondiţionat oamenilor pe care-i respectă. Apropo, au tipuri de personalitate identice.

În loc să răspundă, Cole mâzgăli ceva pe un bloc notes şi rupse fila.

— Ăsta-i numărul de înmatriculare al Ford-ului albastru.

— Am să-l verific imediat, răspunse Murray, vârând hârtia în buzunarul sacoului de la costumul său gri stereotip. Că tot veni vorba despre tipurile de personalitate, continuă el, studiindu-şi alene unghiile, vărul tău pare neobişnuit de nervos. Are vreun motiv?

— Mă pot gândi la mai multe, răspunse Cole cu uşor sarcasm. Bursa de Acţiuni din New York ne investighează la cererea C.S.S., el e urmărit oriunde se duce, şi aseară cineva a încercat să-i umble prin fişiere.

— Înţeleg ce vrei să spui. Apropo, cum probabil ai ghicit, paznicul de la cercetare şi dezvoltare n-a văzut nimic neobişnuit aseară. Nimeni n-a intrat în clădire după ora şase, iar cei pe care i-a văzut plecând după aceea erau cu toţii salariaţi pe care-i ştie din vedere. Sistemele de alarmă de la intrările în casa scării se pun în funcţiune la şapte, ceea ce înseamnă că nimeni nu poate pleca pe-acolo fără să folosească un card de securitate sau să

declanşeze alarma, iar de intrat, e imposibil să se intre.

— Atunci, cum a ajuns înăuntru?

— S-ar fi putut strecura pe lângă paznicul de la recepţie, când salariaţii se întorceau de la masă, după care a stat toată după-amiază în clădire, fără ecuson de vizitator, lucru de care mă cam îndoiesc. Pe de altă parte, n-ar fi putut ajunge la etajul lui Travis fără un card de securitate cu care să deschidă uşa, ceea ce mă face să cred că era deja pe etaj.

Cole trase concluzia cea mai evidentă:

— Un salariat?

— Posibil. S-ar putea să fi fost şi o femeie, din moment ce Travis nu ştie sigur ce-a văzut. Sau se poate să fi fost doar o iluzie, un efect al luminilor care se aprindeau, iar când Travis a văzut că-şi lăsase descuiat un fişier, s-a repezit să tragă concluzii pripite. Cum spuneam, e cam nervos. Am pudrat pentru amprente fişierul şi biroul, şi le-am dat la verificat. Am să mă ocup şi de numărul maşinii, imediat ce ajung sus, dar s-ar putea să treacă o zi, două, până obţin un răspuns.

Porni spre uşă, dar se opri când Cole îl întrebă iritat:

— De ce o zi, două? De ce nu o oră, două?

Uşoara ezitare a lui Murray îl puse în alertă încă înainte ca şeful pazei să răspundă:

— Şi tu, şi Travis, aţi văzut Ford-ul şi Chevroletul fără prea mare efort. În ambele cazuri, maşinile erau parcate pe stradă, lângă casele voastre, în poziţii destul de vizibile, aşa e?

— Da.

— Din păcate, oftă Murray cu un aer de scuză, o tehnică atât de stângace se limitează de obicei la ofiţerii agenţiilor de aplicare a legii – de stat sau locale. Întotdeauna par să creadă că sunt invizibili.

Cole se încruntă, cu ochii ca două cioburi de gheaţă.

— Vrei să spui, enunţă el rar şi indignat, că ne urmăreşte *poliţia*?

— Aşa presupun. Voi confirma imediat ce verific numărul maşinii.

După plecarea lui Murray, Cole dădu trei telefoane în succesiune rapidă.

Primul fu la o agenţie de închiriat maşini, care promise să-i livreze la sediu un sedan simplu, cu patru portiere, până la amiază.

Al doilea apel fu la un număr privat, neinformabil, din Fairfax, Virginia, care-i aparţinea unui membru vârstnic al Senatului Statelor Unite cu trecere la Preşedinte, un fotoliu în Comisia de Naţionalizări şi o mare influenţă politică.

Mai primise şi trei sute de mii de dolari în contribuţie de campanie dintr-o acţiune de colectare de fonduri organizată de Cole Harrison şi spera să repete figura înainte de alegerile viitoare.

Conform soţiei sale, Edna, Senatorul Samuel Byers era plecat la o şedinţă a comisiei. Cole îi lăsă vorbă să-l sune, dar fu nevoit să aştepte până când doamna Senator termină de exclamat cât de mult îi plăcea revista „*Foster’s Beautiful Living*” şi să-i promită că avea să vină cu Diana la Fairfax, cu ocazia petrecerii anuale de Crăciun.

În sfârşit, dădu ultimul telefon la un număr despre a cărui existenţă nu ştia decât el.

Bătu nerăbdător cu degetele în birou, iar când îi răspunse Willard Bretling, spuse doar atât:

— Voi fi acolo diseară la şase.

— Cine e, vă rog? întrebă Bretling, cu un glas răguşit de prea puţină folosinţă.

— Cine naiba crezi?

— A, desigur, scuze. Toată seara m-am jucat cu jucăria noastră, adăugă vesel bătrânul de şaptezeci de ani.

Senatorul Byers sună pe telefonul direct al lui Cole la ora patru, imediat ce Cole închisese după convorbirea cu Diana.

— Îmi pare rău să aud despre problemele tale, Cole, spuse Sam, părând sincer. Sunt sigur că totul o să se rezolve într-o săptămână, două.

— Eu nu sunt la fel de sigur, ripostă Cole.

— Ce pot face pentru tine?

— Poţi să afli cine naiba se ascunde după toată treaba asta şi cât de departe a ajuns deja.

— Voi afla tot ce pot, îi promise Sam, dar înainte de a închide, mai adăugă stânjenit: Cole, fiule, până trece furtuna asta într-un pahar cu aşa, ar fi mai bine să nu mă mai suni la birou sau acasă. Am să te sun eu. A, şi transmite-i noii tale soţii multe salutări din partea mea.

Cole înjură, dezgustat de această ultimă mostră de ipocrizie, apoi se rezemă de spătar şi închise ochii.

Încercă să şi-o imagineze pe Diana, pentru a se calma după haosul zilei, iar ea îi apăru în minte,

plimbându-se împreună cu el prin curtea din spate, chiar după ce anunţaseră familia despre căsnicia lor.

— Pentru un om care zice că e impresionat, arătai îngrozitor de înverşunat, observase ea.

— Probabil fiindcă nu mi se întâmplă prea des, şi nu sunt obişnuit cu senzaţia. Apropo, adăugase el, asta nu-i expresia mea „înverşunată”.

— Nu? Şi atunci, „expresia ta înverşunată” cum e?

— Nu cred că vrei să ştii.

— Ei, haide! îl tachinase Diana. Arată-mi-o...

Amintirea îl făcu să chicotească.

Capitolul 44

Corey arătă spre fotografiile color lucioase pe care le aranjase pe masa de conferinţe din cabinetul Dianei.

— Ce părere ai? S-o folosim pe asta, sau pe aia?

— Ce? întrebă Diana, cu privirea pe fereastră, spre un turboreactor de linie care cotea încet, îndreptându-se spre apus.

Aplecându-se spre sora ei, Corey îi puse o mână pe braţ.

— Diana, nu-ţi stă mintea la astea, şi dacă tot nu te poţi concentra, de ce nu te duci încă de azi să te-ntâlneşti cu Cole la unchiul lui, în loc să mai aştepţi până mâine?

Diana clătină din cap.

— Nu, i-am spus că nu pot să plec azi. Mi-am

luat săptămâna viitoare liberă, dar am prea multe lucruri de făcut înainte să pot pleca. Va veni cu avionul să mă ia, mâine.

— Nu crezi că ar fi mai fericit dacă în schimb te-ai duce tu la el azi?

— Ştiu că ar fi, zâmbi Diana. Oricum, în momentul ăsta e în drum spre Austin, cu unchiul lui. Chiar dacă secretara l-ar găsi ca să-i spună că pot să plec azi, mă îndoiesc că unchiul lui ar face faţă unui zbor până aici şi înapoi.

Corey îşi dădea seama că Diana ezita, şi era mulţumită.

Toate instinctele îi spuneau că bărbatul ideal pentru sora ei era Cole Harrison.

— Ai putea afla adresa lui Cal de la secretara lui Cole, pentru ca apoi să te duci singură până acolo şi să-l anunţi pe Cole să vină să te ia de la aeroport.

— Nu mă ispiti, o preveni Diana.

Se ridică şi se duse la fereastră, atât de distrasă de dorinţa de a pleca în acel moment spre Jeffersonville, încât în prima clipă nici nu dădu atenţie Mercedesului negru decapotabil care tocmai oprea în faţa clădirii.

Când îl observă, mai întâi îi atrase atenţia tânăra femeie care coborî din maşină.

Avea în jur de douăzeci de ani, picioare frumoase, şi purta o fustă roz strâmtă şi un maiou tricotat fără bretele întins peste sânii plini.

Toate formele îi erau voluptuoase, până la buzele pline, părul înfoiat şi expresia cam bosumflată.

Bărbatul care o adusese o trase de mână înapoi în maşină, ca şi cum n-ar fi vrut să intre în clădire împreună cu el, apoi o lăsă acolo şi coborî.

Diana şopti uimită.

— A venit Dan. Şi şi-a adus şi mireasa.

— Ce!? exclamă Corey, alergând la fereastră.

Noua soţie a lui Dan coborî iar din maşină, sfidându-i vizibil dorinţele, şi în timp ce Dan râdea şi o trăgea înapoi, Corey reuşi s-o vadă bine.

— Îţi vine să *crezi*?! explodă ea. Arată ca o… adolescentă precoce!

Diana simţi un junghi de gelozie şi durere care se risipi în câteva momente.

— E perfectă pentru el, conchise ea cu voce tare. Se vede clar că e geloasă şi nu are curaj să-l lase să vină aici, iar lui îi *place*!

— E un porc! declară furioasă Corey. E clar că are încontinuu nevoie să-i fie confirmată virilitatea. Despre ce-o fi putând să discute cu ea?

Diana se gândi la relaţia dintre ei şi-şi dădu seama că, deşi Dan *spunea* că era mândru de toate realizările carierei ei, mereu îi dăduse senzaţia subtilă că în alte privinţe lăsa de dorit. *Cariera ta îţi răpeşte atât de mult timp*, *Diana*.

O spusese de o mie de ori. Pe de altă parte, chiar şi fără o carieră, Diana n-ar fi putut avea niciodată picioarele sau sânii noii lui soţii. Şi chiar dacă le-ar fi avut, nici moartă n-ar fi ieşit în lume îmbrăcată aşa.

— Cum am putut fi atât de oarbă? murmură ea.

Apoi se întoarse de la fereastră şi se duse la

birou.

— Ai să-l primeşti? o întrebă Corey.

— Doar pentru o clipă, răspunse Diana, apăsând pe butonul interfonului.

— Vrei să rămân şi eu?

— Cum preferi. Încearcă să scape de vinovăţie, creând un soi de relaţie mai prietenoasă cu mine.

Sally răspunse la interfon, iar Diana îi ceru s-o sune pe secretara lui Cole şi să-i ceară adresa şi numărul de telefon al lui Cal, precum şi să-i transmită că Diana era pe drum, după care să-i rezerve locul la avion.

Imediat ce termină, vocea lui Sally adăugă în şoaptă:

— Domnul Penworth vine încoace…

— Diana! exclamă el peste un moment, intrând în birou, bronzat, răvăşit de vânt şi fermecător de jenat. Ieri m-am întors, şi am venit încoace cât am putut de repede.

Diana se rezemă de marginea biroului.

— Văd, răspunse ea calmă, cu un amestec straniu de uşurare şi dezgust.

Nu pierduse un om minunat. Era slab şi egoist, şi laş pe deasupra. Cole nu greşise când ţinuse acel toast pe balcon.

— Aş vrea să spui ceva care să destindă atmosfera, continuă Dan, părând sincer dezamăgit de indiferenţa ei. Ascultă, ştiu că te-a durut foarte tare ceea ce s-a întâmplat între noi…

— Sigur că m-a durut, răspunse Diana.

Păru măgulit şi încântat de mărturisirea ei.

— În fond, adăugă ea cu un zâmbet irezistibil,

citându-l pe Cole, am fost abandonată de „cel mai mare jeg de pe pământ”.

Indignat, Dan se răsuci pe călcâie şi ieşi valvârtej din birou.

După un moment, Diana o privi pe Corey, care stătea rezemată de peretele din faţa birou lui. Cu faţa luminată de veselie, Corey se desprinse de perete.

Foarte rar şi foarte zgomotos, începu să aplaude.

Capitolul 45

Diana fu nevoită să schimbe avionul de două ori – în Austin şi în San Larosa. Nu era atât de naivă încât să se aştepte să zboare de la San Larosa la Ridgewood Field, lângă Kingdom City, cu un 747, dar nici nu se aşteptase să aibă de mers o jumătate de milă pe pistă, cu tocurile ei înalte, ca să se îmbarce într-un avion miniatural pe care l-ar fi putut găsi „drăguţ”, dacă ar fi avut măcar un strat compact de vopsea şi motoare cu reacţie în locul elicelor de modă veche.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât avionul liniei aeriene texane i se părea mai mic. Se poticnea pe asfaltul pistei, aproape alergând ca să ţină pasul cu hamalul, care-i controlase şi biletul.

Evident, tânărul îi remarcă ţăcănitul rapid al tocurilor, căci se opri şi se întoarse.

— Pe-aici, domnişoară Foster – sau doamnă Harrison? întrebă el, zâmbind. V-am văzut la actualităţi, pe dumneavoastră şi soţul.

Atenţia Dianei era atrasă de micul avion în care urma să se îmbarce.

— Ăsta e în stare să zboare?

— Eu *am* încredere în el, zâmbi tânărul.

— Da, dar aţi şi *zbura* cu el?

— O fac tot timpul.

Interiorul avionului era jerpelit şi murdar. Când se aşeză, scaunul se clătină, iar Diana căută pe jos într-o parte şi-n cealaltă, găsi capetele centurii de siguranţă și și-o încheie, folosind-o şi pentru a ancora scaunul şubred de podeaua avionului.

Hamalul-controlor îi făcu cu ochiul, în timp ce se înghesuia în carlingă; apoi îşi puse pe nas nişte ochelari de aviator şi intră într-un nou rol – cel de pilot.

Avionul porni greoi pe pistă, hurducându-se şi zdrăngănind, legănându-se în stânga şi-n dreapta destul de tare pentru a desprinde parţial scaunul Dianei din ancorajul cu centura; apoi, în ultimul moment, se săltă în aer cu un geamăt sonor şi începu să se înalţe spre soare.

Peste o oră, aparatul coborî pe pista de la Ridgewood Field şi rulă până la terminal. Pilotul îi zâmbi Dianei în timp ce-şi descheia centura, deschise uşa avionului şi coborî scara. Apoi se întoarse s-o ajute.

— V-a plăcut zborul? o întrebă.

Diana păşi pe asfalt şi respiră din nou uşurată, pentru prima oară într-o oră.

— Dacă primiţi donaţii pentru radar, aş vrea să contribui, spuse ea.

Râzând, pilotul arătă cu capul peste umăr.

— După ce aţi zburat cu ăla, orice altceva e o dezamăgire.

La capătul pistei, printre mai multe avioane mici, turboreactorul lui Cole lucea în soare, ca un sultan în mijlocul ţăranilor.

— Soţul dumneavoastră vine să vă ia?

— Trebuie să-l sun mai întâi.

Pe dinăuntru, micul terminal metalic era încins şi sufocant. Vizavi de biroul cu inscripţia „închiriem maşini” se afla un automat de răcoritoare. O femeie în uniformă de chelneriţă, pe al cărei ecuson scria „Roberta”, conversa cu doi bătrâni care beau cafea din pahare de plastic. Pe peretele opus, între uşile toaletelor, se vedea un telefon public.

După ce timp de douăzeci de minute, telefonul sună ocupat, Diana îi ceru centralistei să verifice şi află că la aparat nu era nimeni. Probabil telefonul unchiului lui Cole era deranjat. Se hotărî să închirieze o maşină.

— Îmi pare rău, domnişoară, spuse Roberta, părând sinceră, dar avem numai două. Cea cu toba de eşapament stricată a fost închiriată azi-dimineaţă de un om de la compania de foraj, care a venit cu avionul acela roşu. Maşina cu cauciucuri proaste s-a stricat săptămâna trecută şi e la reparat.

— În cazul ăsta, unde pot găsi un taxi?

Aceste cuvinte îl făcură pe unul dintre bătrânii de la bufet să pufnească în râs.

— Fetiţo, acilea nu eşti în St. Louis, Missouri, nici măcar în San Angelo. P-acilea n-avem

taximetăre pân’ tot locu’.

Diana era frustrată, dar nu se descurajă.

— Când e primul autobuz spre Kingdom City?

— Mâine dimineaţ’.

Se hotărî să facă apel la spiritul galant al bărbaţilor texani.

— Am venit să mă întâlnesc cu soţul meu. Ne-am căsătorit în weekendul trecut, iar aceasta e luna noastră de miere.

Aceste cuvinte atinseră o coardă sensibilă în inima Robertei.

— Ernest, îl rugă ea, ai putea-o duce pe doamna la Kingdom City, nu-i aşa? Nu trebuie să te abaţi din drum decât câteva minute. Fă-mi plăcerea asta, şi-am să-ţi dau cafea pe gratis două săptămâni de-acum încolo!

Omul numit Ernest îşi mestecă gânditor scobitoarea, apoi dădu din cap:

— Pune-acolea trei săptămâni, şi batem palma, Bobbie.

— Okay, trei săptămâni.

— Păi atuncea, să mergem, spuse Ernest, ridicându-se de pe taburet şi pornind spre uşă.

— Mulţumesc foarte mult, murmură Diana, uşurată. Numele meu este Diana Foster.

Bătrânul îi strânse scurt mâna întinsă şi se prezentă: Ernest Taylor. Era clar că spiritul lui galant nu includea şi bagajele, căci aruncă o privire peste umăr spre valizele Dianei şi spuse:

— V-aştept la bordură ca să nu trebuiţi să le căraţi p-ălea tomnai până-n parcare.

— Sunteţi foarte amabil, replică Diana cu

sarcasm discret, întorcându-se să-şi ia prima dintre cele trei valize.

Aproape terminase cel de-al treilea transport, când văzu autovehiculul care urma s-o ducă în oraş.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită şi nervoasă, s-ar fi aşezat pe valiza ei Louis Vuitton şi ar fi râs cu lacrimi. Era un camion albastru prăfuit, cu un abţibild cu Ronald Reagan pe bară şi un munte de butoaie, echipamente de pescuit, lăzi de scule şi cabluri îngrămădite în spate.

— Ivăru' de la tăblia din spate-i stricat, spuse Ernest, din colţul gurii unde nu avea scobitoarea. Săltaţi ale geamantane peste margine.

Diana ştia că nu putea ridica valizele grele peste tăblia benei, şi îl întrebă:

— Poate mi-aţi da o mână de ajutor?

Ernest deschise portiera, dar se opri doar cu un bocanc coborât pe pământ.

— Vî gândiţ' să-mi daţ' ceva pentru deranj? întrebă el. Ca la v'o cinci parai, poate?

Diana intenţionase să-i plătească douăzeci de dolari pentru drum, dar nu se mai simţea la fel de mărinimoasă.

— Perfect.

Ernest coborî din camion şi începu să arunce bagajele Louis Vuitton în valoare de cinci mii de dolari peste lăzile şi cârpele murdare, dar când ochi cu a treia valiză spre butoaiele de ulei, Diana izbucni disperată:

— Le-aţi putea manevra cu mai multă grijă? Valizele astea sunt foarte scumpe.

— Ce, chestia asta? întrebă el cu dispreţ, ţinând valiza la o lungime de braţ de parcă ar fi fost uşoară ca fulgul. Nu văz de ce. Pare-mi-se că nu-i dăcât numa’ pânză şi plastic.

Ştiind că degeaba ar fi încercat să-i dea explicaţii unui om care circula de bunăvoie cu o asemenea janghină de maşină, Diana preferă să nu mai comenteze.

Din păcate, Ernest îi luă tăcerea drept încuviinţare, aşa că insistă:

— Şi culorile arată nasol – maro cu litere verzui care zice Le-Ve.

Şi, cu aceste cuvinte, aruncă ultima valiză peste butoaiele cu ulei, apoi se aşeză la volan şi o aşteptă pe Diana să dea la o parte de pe scaun un maldăr de undite, hărţi rutiere şi o cutie de WD-40.

— LeVe, ce vorbă-i aia? adăugă el.

Întrucât nu părea dispus să pornească motorul până nu-i răspundea, Diana spuse fără tragere de inimă:

— Sunt două iniţiale.

— Aha, le luarăţ’ de la secănd-hend, hmm? conchise el înţelepţeşte, în timp ce motorul se ambala, iar camionul pornea pe aleea pietruită, spre şosea. Ştiţi cum m-am prins?

Iritarea Dianei începea să te transforme în amuzament.

— Nu, cum aţi ghicit?

— Că fiin’că iniţialele matale nu-i LeVe. Corect?

— Corect.

— Ale cui a fost nasolelile-alea ’nainte să vi le vâre pe gât?

— Louis Vuitton, răspunse serioasă Diana.
— Nu pe bune?
— Nu pe bune.
Ernest frână la un stop şi schimbă vitezele.
— Ăsta-i un pretenar de-a lu’ matale?
Dintr-odată, Diana se simţi extrem de binevoitoare.
— Nu, nu mi-e prieten.
— Că bine-m’ pare s-auz!
Întorcând capul, Diana privi fascinată profilul lui Ernest. Avea tenul de culoarea şi textura pielii argăsite, ochi căprui, obraji supţi şi scobitoarea atârnată în colţul gurii.
— Serios? Şi de ce vă pare bine?
— Că fiin’că nu se ezistă gagiu american în viaţă care să-l prinză careva nici mort să care neşte geamantane cu iniţialele lui trântite pă ele, mai mult ca sigur.
Diana încercă să-şi amintească detalii despre bărbaţii pe care-i văzuse făcând cumpărături din magazinul Louis Vuitton. După un moment, cu un zâmbet stăpânit, dădu din cap:
— Aveţi dreptate.

Capitolul 46

— Iacătă-ne. Kingdom City pă stânga, anunţă Ernest, scoţând braţul pe fereastră ca să semnalizeze o cotitură la stânga. Asta-i Strada Mare.
Pe Diana o străbătu un fior. Acela era oraşul natal al lui Cole, şi încerca să asimileze tot ce

vedea.

Centrul oraşului consta din zece cvartale cu firme şi magazine, inclusiv Cinematograful Capitol, flancat de o farmacie şi un magazin de scule şi unelte.

Vizavi se afla Cafeneaua Norocului Chior, o agenţie de asigurări agricole, banca oraşului, o brutărie şi trei magazine mixte care păreau să vândă de toate, de la magnetofoane până la şei pentru cai.

Ernest o lăsă la Cafeneaua Norocului Chior, ca să dea un telefon – dar spre dezamăgirea Dianei, la Cal continua să sune tot ocupat. Observase deja că în Kingdom City exista un serviciu de taxiuri, aşa că se resemnă.

În timp ce opreau la intersecţie, în faţa magazinului de „Nutreţuri şi Seminţe la Wilson”, Ernest îşi mută scobitoarea în celălalt colţ al gurii.

— Mai aveţ’ ş-alte idei cum s-ajungeţ’ acolea un’ vă duceţ’?

— Da, am să iau un taxi.

— E paradit.

Şi, ca dovadă, arătă cu capul spre parcarea din dreptul. Atelierului lui Gus”, care era aproape blocată de autovehicule aduse la reparat. Diana văzu un sedan Mercury alb cu capota ridicată şi cuvântul *TAXI* scris pe portieră cu litere negre.

— Ernest, spuse ea cu o voce plină de feminitate neajutorată, sunt efectiv disperată, şi *ştiu* c-o să-ţi vină o idee. E cineva pe-aici care să-mi închirieze o maşină?

— Tț.

— Sunt gata să plătesc foarte generos.

Până atunci, Ernest nu păruse să înţeleagă magnitudinea problemei, nici să fie preocupat personal de a găsi o soluţie, dar la cuvintele „plătesc” şi „generos” toată atitudinea i se schimbă vizibil.

— Cam cât ar costa o maşină de-nchiriat? întrebă el, cu o privire piezişă.

Diana îşi aminti că semnase o chitanţă pentru un Lincoln pe care-l închiriase la Dallas.

— Două sau trei sute de dolari, cred. De ce? Cunoşti pe cineva?

— La fix! anunţă el cu un entuziasm surprinzător, călcând pe ambreiaj şi frână, şi coti în curtea lui Gus, unde se opri în spatele taxiului, blocând o parte din alee cu bara din spate. Merg să văz ce po’ să v-aranjez.

Nu peste mult, din clădirea de ţunder ieşi un bărbat cu bluză bleu şi pantaloni bleumarin de lucru, dintr-al cărui buzunar atârna o cârpă murdară. Petecul oval de pe buzunarul de la piept proclama cu litere roşii că el era „Gus” Din mers, scoase cârpa şi începu să se şteargă pe mâini.

— Încântat de cunoştinţă, duduie, salută el, cam încurcat. Elaine zice că vă interesează Ford-u’, şi s-a dus să-l aducă.

Din spatele clădirii, Diana auzi un motor tuşind şi înecându-se, apoi tăcere. A doua încercare de a-l porni avu succes, iar Diana îşi deschise poşeta, sperând că Gus primea credit carduri.

— Uite-l, anunţă Gus.

Cu amuzament şi groază, Diana se holbă la o

camionetă portocalie ruginită care era, dacă se putea, într-o stare şi mai proastă decât camionul albastru cu care venise în Kingdom City.

Era acoperită cu un strat gros de murdărie, avea bara din faţă legată cu o sfoară, iar fereastra din dreapta, lipită cu izolir. Amuţită, îl privi pe Ernest cum cobora de la volan, încântat.

— Îţi arde de glumă, spuse ea. Ce să fac cu asta?

— Păi, s-o cumpăraţ'! exclamă Ernest, în culmea entuziasmului. Dar pă ea cin' sute de parai, şi p-ormă o păstraţ', sau o vindeţ' la plecare.

— Nu-mi vine să cred că rabla asta costă cinci sute de dolari.

— E solidă ca stânca! declară Ernest, cu o remarcabilă capacitate de a ignora detaliile ca barele desprinse, geamul lipit cu bandă adezivă şi un far care atârna în sârme.

Diana nu mai avea încotro şi o ştia.

— Bine, o iau, spuse ea cu voce slabă şi nefericită, scoţându-şi credit cardul.

Tăcut, Gus luă cardul şi intră în magazin. Reveni peste câteva minute cu o chitanţă şi un pumn de bani.

În timp ce Diana semna chitanţa, Ernest îi mută valizele în bena epavei portocalii, apoi reveni în faţă.

— Deci, s-a făcut, zise el şi, spre nedumerirea Dianei, întinse mâna spre Gus, care-i numără patru sute nouăzeci de dolari.

— Erea vorba că cin' sute, se încruntă Ernest.

— Mi-ai rămas dator zece, pentru cauciucul ăla.

Ghicind cu întârziere că fusese păcălită, Diana se întoarse spre cei doi, privind cu ochi îngustaţi chipul tăbăcit şi inocent al lui Ernest.

— Vrei să spui, începu ea încet, indignată, că mi-ai băgat pe gât propria dumitale maşină?

— Pă *bune*! rânji Ernest. Aş fi luat şi două sutare cin'zeci pă ea, şi mă bucuram!

Umilită în sinea ei, Diana îl privi drept în ochi şi-i spuse escrocului bătrân o minciună despre care spera să-l ţină treaz nopţile:

— Da, dar eu aş fi plătit şi o *mie* de dolari.

Expresia lui deznădăjduită fu atât de comică şi satisfăcătoare, încât Diana se calmă considerabil, încă înainte de a auzi râsul înfundat al lui Gus.

Capitolul 47

— Ar trebui să fie aici din clipă-n clipă, îi spuse Cole lui Cal, uitându-se la ceas. Dacă nu apare, mă duc s-o caut.

Telefonase la birou, aflase că Diana pornise la drum, având la ea doar adresa lui Cal, şi sunase imediat la aerodrom.

Femeia de-acolo îi spusese că Diana sosise şi o luase cu maşina un localnic – asigurându-l pe Cole că era „destul de respectabil”.

— Trebuia să te duci după ea, îi spuse îngrijorat Cal. Nu-ţi poţi lăsa nevasta să rătăcească pe coclaurile astea, pierdută şi singură. Nu aşa te porţi cu o nevastă.

— Dacă ştiam pe ce drum a luat-o omul ăla, aş fi încercat să le ies în cale, explică răbdător Cole,

surprins de nervozitatea fără precedent pe care o manifesta unchiul lui de când aflase că Diana era pe drum.

Următoarele cuvinte ale lui Cal fură retezate de un bubuit care răsună ca un tunet, din direcţia aleii.

— Ce dracu-i asta? întrebă el, urmându-l grăbit pe Cole, care alerga deja spre veranda din faţa casei.

— Cred că e maşina care-o aduce pe Diana, spuse Cole, privind neîncrezător spre o camionetă portocalie cu o bară ruptă şi un far atârnat în sârme, care se târa încet spre ei, însoţită de scrâşnetul ritmic al angrenajelor şi bubuiturile asurzitoare ale tobei de eşapament.

Cal se uită un moment, dar era mai preocupat să-i facă o impresie bună noii sale nepoate. Îşi netezi cu grijă părul la tâmple cu ambele mâini, îşi îndreptă umerii şi-şi aranjă cravata.

— Cole, spuse el cu o ezitare stranie în glas, crezi că Diana o să mă placă?

Surprins şi mişcat de incertitudinea unchiului său, Cole răspunse cu deplină convingere:

— O să moară după tine.

Satisfăcut, Cal privi autovehiculul care se apropia, chiar în clipa când acesta scoase încă un scârţâit sinistru şi se repezi brusc înainte.

— Se pare că nătărăul ăsta bătrân a găsit *în sfârşit* viteza a doua.

Mijind ochii, adăugă:

— Vezi cumva dacă Diana e cu el?

Cole avea ochi mai buni şi, când maşina ajunse

în dreptul uşii, privi uimit faţa soţiei sale.

— Diana e la volan, murmură el, coborând grăbit treptele verandei, cu Cal pe urme.

Când ieşiră în faţa ei, Diana se bucură atât de mult să-i vadă încât confundă ambreiajul cu frâna şi apăsă iar pe accelerator.

— Atenţie! strigă Cole şi sări din faţa maşinii, trăgându-l şi pe Cal după el.

Camioneta trecu la câţiva centimetri de ei, încetini, dădu un rateu şi amuţi, încremenită.

Tremurând de frică, Diana îşi rezemă fruntea de volan, în timp ce Cole alerga în jurul maşinii pentru a o ajuta să coboare.

— Al cui e căca… rabla asta? întrebă Cole, rămânând cu clanţa portierei în mână.

Oprindu-se un moment să-şi scuture praful de pe haine, Diana îi zâmbi cald lui Cal, care apăruse lângă Cole, apoi îi aruncă o privire spăşită soţului ei.

— A noastră.

Cal râse scurt, ca un lătrat.

*

— Asta-i casa mea, îi spuse Cal, conducând-o pe uşa din faţă şi insistând să se aşeze în fotoliul lui, pentru că era cel mai confortabil; apoi alergă la bucătărie să-i aducă un pahar de limonadă proaspătă.

Peste tot se vedeau teancuri de cărţi şi reviste, puse în ordine, iar pe masa de cafea stătea la vedere ultimul număr din *„Foster’s Beautiful*

Living".

Dianei nu-i venea să creadă că bătrânul galant care-i zâmbea de parcă ar fi fost lumina zilelor lui era acelaşi om feroce şi hotărât care-şi silise puternicul nepot să se însoare, şantajându-l cu jumătate din propria lui corporaţie – deşi „pentru binele lui propriu".

— O să stăm aici un timp, explică el, dându-i paharul cu limonadă şi rămânând în faţa ei ca şi cum Diana ar fi avut nevoie de ajutor la băut; în sfârşit, convins că putea să se descurce şi singură, se aşeză pe canapea, lângă Cole, continuând cu programul zilei. Imediat, o să mergem la cealaltă casă. Acolo o să mâncăm de cină, şi pe urmă Cole şi cu tine o să staţi acolo, iar eu am să mă întorc aici.

În mai puţin de cinci minute, Diana ajunsese să-l adore.

— A, dar credeam că vom sta cu tine, spuse ea, cu o privire nedumerită spre Cole, ca să ne cunoaştem mai bine cât timp sunt aici.

— Cealaltă casă e alături, la fermă, o asigură Cal, zâmbind radios de plăcere că voia să-l vadă cât mai mult. După ce-i arătă locuinţa, decretă că era timpul să plece.

*

Casa lui Cal se afla pe teren plat, într-un luminiş spaţios, într-un loc ales ca să fie cât mai comod, dar cealaltă casă, aflată la o milă distanţă, după o cotitură a drumului, era poziţionată pentru

a avea şi o vedere fermecătoare.

— Ce frumuseţe! exclamă Diana, când coborî din microbuzul lui Cole.

Construită pe panta unei coline împădurite cu vedere spre o vale, casa de piatră şi lemn de cedru era înconjurată pe trei laturi de o terasă care stătea suspendată deasupra văii. Interiorul era rustic, cu un şemineu uriaş într-o parte şi câteva şiruri de uşi glisante în cealaltă, care se deschideau spre terasă. Două dormitoare aflate lângă living, şi bucătăria, aveau vedere peste coline, în direcţia opusă casei lui Cal.

— Asta-i Letty, o prezentă afectuos Cole, conducând în living, de la bucătărie o femeie dolofană, cu părul strâns într-un coc.

Letty păru aproape la fel de încântată de cunoştinţă cum fusese şi Cal.

— Cina e gata la şase, spuse ea, retrăgându-se deja înapoi în bucătărie. Nu-i nimic pretenţios – şi nici ca-n pozele alea frumoase din revistă.

— Nu-s o bucătărească prea grozavă, recunoscu Diana.

— Bine, răspunse Letty, cu o licărire în ochi.

Diana se întoarse şi, prin uşa deschisă, îl văzu pe Cole punându-i valizele la picioarele unui pat regesc. Întorcându-se, Cole o văzu privindu-l, iar din trupul lui păru să ţâşnească un arc electric, direct până într-al ei.

Când i-o prezentase lui Cal, o cuprinsese posesiv cu braţul pe după umeri, dar nimic din acel gest nu arăta ce simţea despre acea vizită – dacă avea să fie o adevărată lună de miere sau nu.

Diana nu era sigură dacă pentru Cole acest lucru părea ca şi garantat, sau dacă nici măcar nu-l interesa.

Situaţia începu să se schimbe când cina luă sfârşit.

Capitolul 48

Soarele aşternuse pe cer dâre de culoarea lavandei, violacee şi roşii, când terminară cina, iar Letty strânse masa.

Nervozitatea iniţială a lui Cal dispăruse. În schimb, părea să fi dobândit convingerea că Diana făcea parte din familie şi aşa avea să rămână pentru totdeauna.

Când spuse cât îi plăcea grădina din jurul casei, Diana află că, până cu o oră înainte de sosirea ei, Cole avusese acolo o armată de lucrători chemaţi s-o aranjeze.

— Nu era potrivită ca să aducă o mireasă, o informă Cal.

Apoi arătă cu capul spre un şezlong dublu aflat pe terasă, la câţiva metri distanţă.

— Cole l-a comandat de la Dallas, pentru vizita ta, îi mărturisi el. N-am mai văzut niciodată din astea, tu ai văzut?

Diana privi şezlongul dublu şi dădu din cap, zâmbind:

— Doar o dată.

— Mie mi s-a părut că punea un pat chiar aici, pe veranda din faţă! Am mai văzut eu paturi pe verande, glumi el, da' de obicei au somierele

aruncate alături, lângă câte-o maşină de spălat veche.

Dianei îi tresări inima.

Poate că într-adevăr şezlongul arăta ca un pat.

— Cal, spuse moale Cole.

După părerea Dianei, obiecţia lui Cole faţă de abordarea subiectului paturilor sosea prea târziu şi era prea lipsită de convingere.

Dacă acceptase să-şi petreacă „luna de miere” acolo, aşa cum se şi aşteptase, îşi imaginase că avea să înceapă mai târziu şi să evolueze mai încet.

La ora opt şi jumătate fix, Cole îl privi pe Cal, iar acesta se uită la ceas şi se ridică repede, anunţând:

— Ei, e timpul ca eu să mă întorc la treabă.

Întrucât nu avea nicio treabă, iar afară se înnoptase, Diana trase concluzia că, după părerea lui Cole, sosise momentul să folosească una dintre numeroasele suprafeţe orizontale şi moi din casă, iar Cal abia aştepta să i se proiecteze un stră-strănepot.

Se ridică aproape la fel de brusc ca el.

— Cred că eu am să fac un duş şi-am să mă schimb cu ceva mai… curat!

Cole o privi cum ieşea, nedumerit de reacţia ei.

Era sigur că avea de gând să se culce cu el. Era *destul* de sigur…

Nu era sigur deloc.

*

Casa era cufundată în întuneric, dar în camera lui Cole ardea lumina, iar Diana presupuse că şi el făcea un duş, aşa că se hotărî să-l aştepte pe verandă.

Ieşi şi închise uşa în urma ei. Apoi se apropie de balustradă, privind colinele scăldate în lumina lunii. Stătea acolo de un minut, când un glas scăzut şi seducător o întrebă:

— Nu vrei să vii lângă mine?

Diana se răsuci în loc. Cole stătea întins în şezlong, cu pieptul gol, iar faptul că-şi scosese cămaşa i se păru Dianei intenţionat provocator.

— N-aş crede, răspunse Diana cu un zâmbet care-i făcea refuzul să pară blazat. Cred c-am să-mi iau un pahar de limonadă.

În timp ce trecea pe lângă şezlongul lui Cole, acesta o prinse de mână, silind-o să se oprească.

— Nu te ţine de jocuri cu mine, Pisicuţo.

O apucă şi de celălalt braţ şi o trase spre el.

Diana îi căzu pe genunchi, cu fruntea sub bărbia lui şi mâna pe braţ. Retrăgându-se, îl privi cu nervozitate neîncrezătoare. Mesajul din ochii aceia cenuşii şi pătrunzători era la fel de clar ca şi cum i l-ar fi şoptit prin viu grai: *Hotărăşte-te*.

Îi privi gura senzuală, aflată la doar câţiva centimetri de a ei. O gură ispititoare. Un zâmbet tandru. *Hotărăşte-te*.

Fără voie, buzele i se apropiară de ale lui, iar inima începu să-i bată nebuneşte de emoţie. *Decide*.

Ochii i se închiseră, şi expiră într-un oftat. Îl sărută încet, şi-i simţi buzele reacţionând,

mişcându-se împreună cu ale ei, în timp ce mâinile lui o strângeau de braţe. Întrerupse sărutul, dar trupul de sub al ei începea să se încordeze, iar în ochii cenuşii ardea o flacără mocnită. Cole o cuprinse încet de ceafă, trăgând-o înapoi spre el. *Din nou*.

Îşi desprinse gura de a ei atâta cât să-i descheie bluza, iar ceea ce văzu îl excită şi mai mult. Sfârcurile mici ale Dianei se întăriseră ca doi boboci. Stimulat de plăcerea *ei*, trupul lui tresări într-o dorinţă insistentă de a face mai mult. Cu un efort, îşi impuse să încetinească şi se opri tocmai când Diana îi încălecă erecţia.

Diana bănuia că ştia ce-l temperase pe Cole. Evitându-i privirea, începu să-şi încheie bluza peste sâni.

Un cuvânt răguşit îi opri degetele.

— Nu!

Privirea i se ridică brusc spre a lui, iar Cole îi dădu mâinile la o parte, ca să vadă.

— Superb, şopti el, trăgându-i bluza de pe umeri.

Îi cuprinse sânii în palme, mângâindu-i.

Sânii ei erau frumoşi, trupul lui era o sculptură, Cole era stăpân şi sclav totodată. Gemetele lui erau o muzică în urechile ei, iar oftatul ei, o binecuvântare într-ale lui.

Se încleştară unul de altul, în timp ce trupul ei îl primea pe al lui, iar ceea ce începu ca o legănare blândă deveni aprig, poruncitor. Diana se încordă, tremurând de dorinţă, iar Cole o pătrunse repetat, pradă unei nevoi disperate de a o duce cu el până

la capăt.
După aceea, în timp ce zăcea în braţele lui, lacrimile începură să i se rostogolească încet. Cole le simţi pe piept, în timp ce privea dincolo de ea, unde stelele cândva strălucitoare şi limpezi licăreau nesigur, tulburate în chip ciudat.
Închise ochii şi îngenunche sub ceruri, cu capul plecat.
Oferi târguri, învoieli şi făgăduieli.
Şi, când nu primi niciun răspuns, şopti fierbinte:
— Te rog.
Îşi depuse mâna pe obrazul ei umed; Diana îşi întoarse faţa în palma lui.
— Te iubesc, şopti ea.
Binecuvântarea sosise.

*

Întinsă în patul regal, cu capul rezemat pe pieptul lui Cole, Diana zâmbea în întuneric, aşteptându-l să spună ceva. Bănuia că, tocmai în acel moment, reinventa calm restul vieţii ei, probabil cu aceeaşi viteză şi forţă cu care manevrase şi până atunci lucrurile.
Era foarte curioasă să afle cum avea de gând să ocolească anumite obstacole aflate în calea căsniciei lor. O iubea şi îl iubea, şi altceva nu conta, dar *existau* unele mici complicaţii.
Le numără în minte:
Ea locuia la Houston şi avea acolo o firmă mare.

El locuia la Dallas şi avea acolo o firmă şi mai mare.

Ea voia copii.

El nu-şi dorea copii.

Evident, conchise Diana, în timp ce-i urmărea cu degetul conturul unui muşchi dur pe piept, pentru asta era nevoie de mai mult decât o simplă navigaţie; era nevoie de un miracol.

Închizând ochii, conchise să conteze pe încă un miracol. Aţipi, iar când se trezi din nou, peste câteva minute, lampa de pe noptieră era aprinsă. Cole o ţinea de mână, cu degetele înlănţuite printre ale ei.

— M-am gândit, spuse el tandru, şi am ajuns la unele concluzii.

Diana zâmbi în sinea ei la auzul acestui anunţ deloc surprinzător. Nu se putea opri din zâmbit. Întorcându-şi faţa spre el, se pregăti să afle până unde ajunsese cu procesul luării deciziilor fără s-o consulte.

— Avem o problemă de logistică, începu Cole. Îi văzu ochii începând să strălucească de veselie şi o strânse mai aproape. Oricât ar fi ţinut-o de aproape, parcă tot nu-i era de ajuns.

— Cred că va trebui să te muţi la Dallas, iubito. Eu nu pot muta Unified Industries la Houston. Ar fi o idee proastă, din mai multe motive, ca să nu mai spun că ar însemna o sinucidere fiscală.

Diana simulă un oftat.

— Conform termenilor acordului nostru iniţial, era vorba să ne menţinem reşedinţe separate, în două oraşe diferite. Aşa ne-am înţeles.

Cole crezu că vorbea serios.

— Imposibil.

— Asta a fost învoiala. Am încheiat un acord verbal bătut în cuie.

Cu aroganţă masculină amuzată, Cole înlătură acest argument.

— Un acord *verbal* nu poate fi „bătut în cuie”.

E o inadvertenţă totală.

— Deci, totul se anulează?

O privi pătrunzător, studiindu-i inocenţa înşelătoare a ochilor de jad mărginiţi cu gene lungi ruginii, sub sprâncenele arcuite graţios.

— Diana, şopti el, eşti frumoasă. Vrei tu să ajungi undeva… Despre ce e vorba?

— Aş fi dispusă să mut diviziile administrativă şi economică ale Foster Enterprises la Dallas şi să las departamentele de producţie şi grafică la Houston, sub conducerea lui Corey.

— Atunci, aşa rămâne, spuse el satisfăcut, aplecându-se s-o sărute.

Îl furnica deja trupul la gândul de a face iar dragoste cu ea.

Diana îşi desfăcu degetele şi-şi trecu mâna peste abdomenul lui plat, cu ochii plini de speranţă.

— Indiferent ce-mi cere privirea asta din ochii tăi, spuse el, răspunsul este da.

— Cere copii. Copiii tăi.

Cole îşi lăsă bărbia în jos, încruntându-se prudent.

— Câţi?

Zâmbetul ei răsări luminos ca soarele, cu ochii

scânteindu-i precum diamantul oval de opt carate pe care Cole i-l strecurase pe deget în timp ce dormita. Adusese inelul acolo, sperând că avea să se întâmple aşa... Ba nu, niciodată nu *îndrăznise* să spere.

— Aş vrea să avem trei copii, replică ea.

— Unul, ceru sever Cole.

Diana îl privi.

— Am să-ţi dau Park Place şi Broadwalk, cu toate casele şi hotelurile, dacă accepţi să facem doi.

— S-a făcut! acceptă el, chicotind.

Capitolul 49

Uşa casei lui Cal era deschisă, aşa că Diana intră.

Cole o lăsase să doarmă până târziu, şi-i scrisese un bilet să vină la Cal când se trezea. Îl auzi pe Cal vorbind cu Cole în bucătărie, unde Letty le servea micul dejun.

— Am greşit că nu ţi-am spus înainte?

— Nu, răspunse sec Cole. Iar acum, că mi-ai spus, puţin îmi pasă.

Cal păru uşurat.

— Te deranjează să-mi faci comisioanele alea? Te-ai putea opri pe la casa cea veche, ca să vezi dacă ai nevoie de ceva. Tot ţi-e în drum.

Diana intră în bucătărie, tocmai când Cole răspundea pe un ton de gheaţă:

— Îmi amintesc unde e.

Stăteau la masă, iar Cal o salută cu un zâmbet

scurt; apoi reveni cu atenţia la discuţia dintre ei.

Diana ocoli masa pentru a o ajuta pe Letty să aducă farfuriile cu jumări de ouă şi biscuiţi înecaţi în sos.

— Îţi aminteşti unde e ce anume? întrebă ea.

— Casa mea strămoşească.

Glasul lui Cole era straniu, atonal, iar Diana observă acest lucru, când îi puse farfuria în faţă.

— Vin şi eu cu tine. Mi-ar plăcea s-o văd.

— Nu! replică el atât de tăios, încât Diana se opri cu farfuria în mână.

În semn de scuză, Cole îi prinse mâna şi i-o strânse un moment. Cei doi bărbaţi aşteptară ca Diana să se aşeze, apoi Cal reluă, iar Diana începu să-şi dea seama de la cine moştenise Cole atâta tenacitate.

— Dacă ai mai citi din când în când şi altceva în afară de declaraţii financiare şi prospecte de bursă, ai şti care e diferenţa între a jeli sau a acţiona, după ce pierzi ceva. Rezolvă acum, sau vei rezolva mai târziu, cum spun psihologii. Aşa zice acolo, în cărţile din living şi-n articolele din reviste, scrise de specialişti.

— Anul trecut, îi spuse ironic Cole Dianei, pornise într-o campanie de a mă pune în contact cu „latura mea feminină”.

Diana, care tocmai îşi sorbea cafeaua, se înecă.

Dedusese ceva că cineva care locuise în regiune murise, dar întrucât Cole părea complet indiferent faţă de moartea acelei persoane, nu dădu curs subiectului. Mai mult, când Cal încercă

să-l reia, Cole spuse scurt:

— Nu vreau să discutăm despre problema asta în faţa Dianei.

Cole plecă imediat după micul dejun, să-i cumpere lui Cal diverse lucruri din oraş.

Se aştepta să lipsească maximum două ore, dar insistă ca Diana să rămână cu Cal. Când se ridică de la masă, îi ciufuli părul, se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi îşi continuă drumul… fără să-i elibereze mâna.

Râzând, Diana se pomeni trasă până afară pe verandă, unde Cole o sărută zdravăn, după care o trimise înapoi în casă.

Cal observă mica scenă cu o expresie care Dianei i se părea sumbră, în cel mai bun caz, şi dezaprobatoare, în cel mai rău.

Simţindu-se cam rănită şi stingherită, se duse la consola şemineului, unde erau aliniate diverse fotografii în rame, majoritatea destul de vechi. Cu mâinile la spate, începu să le studieze, în timp ce privirea lui Cal îi sfredelea ceafa.

— Ăsta-i Cole? întrebă ea, ridicând o fotografie de pe consolă.

Veni cu ea la canapea şi se aşeză lângă Cal.

Acesta aruncă o privire spre fotografie, apoi o ţintui cu o expresie atât de tulburătoare, încât Diana fu surprinsă.

— Ce-ar fi să stăm noi puţin de vorbă şi despre altceva decât despre poze, spuse el pe un ton sever care dovedea clar două lucruri: Calvin Downing era mult mai pătrunzător decât părea, şi nu se lăsa intimidat de nimeni.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Diana.

— Despre tine şi Cole. Ai ceva împotrivă?

Diana clătină din cap, iar Cal continuă:

— Mai bine, fiindcă oricum aveam s-o facem.

Nici Diana nu se lăsa intimidată.

— Domnule Downing, poate ar fi mai bine să aşteptăm până se întoarce Cole.

În mod surprinzător, răspunsul ei iritat nu-l ofensă.

— Ai mai mult decât frumuseţe. Ai şi curaj, şi asta-i bine. Da' inimă, ai, mă-ntreb?

— Poftim?!

— Şi dacă ai, cui îi aparţine?

Diana îl privi lung, uluită de tonul lui şi de subiectul pe care-l abordase.

— Nu înţeleg.

— Ei, recunosc că şi pentru mine e cam complicat. Fiindcă, acum două săptămâni, am luat ziarul „*Enquirer*" şi ţi-am văzut poza, drept pe pagina-ntâi, cu un articol unde spunea că te părăsise logodnicul. O săptămână mai târziu, te-ai măritat cu nepotul meu, Cole.

Cu cinci zile în urmă, Diana s-ar fi simţit umilită doar auzind menţionat acel articol. Acum, însă, buzele i se arcuiră într-un zâmbet nesigur.

— Într-adevăr, recunoscu ea, îmi dau seama că poate să pară cam ciudat.

— Asta-i *singura* parte care are sens, o contrazise brutal Cal. Cole era furios, şi i-am arătat o poză ca să mă fac înţeles, după care m-am gândit că el a vrut să riposteze însurându-te cu tine ca să-şi primească acţiunile înapoi. Dar pe

urmă mi-a spus că tu erai fetiţa despre care vorbea când era la colegiu, şi mi-am amintit că te numeai Diana Foster, aşa că ştiu că într-adevăr tu eşti aia. Mă urmăreşti?

— Până acum, da.

— Okay. Aşa că, m-am gândit că voi doi eraţi vechi prieteni, şi tocmai fuseseşi părăsită, iar Cole avea nevoie de o nevastă ca să-şi primească înapoi acţiunile – aşa că aţi făcut un târg. Până aici cum mă descurc?

Diana îl privi pieziş.

— Destul de bine, recunoscu ea, cu un zâmbet tremurător.

— Acum, mai ştiu şi că pe Cole îl îngrijorează starea inimii mele. Aşa că, după ce i-au trecut dracii pentru târgul pe care-l făcusem cu el, s-o fi hotărât că era mai bine, de hatârul meu, dacă voi vă prefăceaţi că ţineţi cu adevărat unul la altul. E clar până acum?

Prudentă, Diana dădu din cap.

— Bine, fiindcă acum ajungem la partea care mă sperie cel mai tare.

— Care anume?

— Ieri era în casa de sus, scoţându-i pe toţi din minţi cu fel de fel de detalii, ca să arate cât mai frumos când urma să vii tu. Se prefăcea al naibii de bine că era un om care ține mult la nevastă-sa. Abia aşteptam să te cunosc. Aseară, nu-şi mai lua ochii de la tine. Da’ trebuie să ţi-o spun p-a dreaptă, Diana, n-am avut impresia că-i împărtăşeşti şi tu sentimentele. Totuşi, azi dimineaţă era în culmea fericirii, deci cred că ai

avut şi tu o contribuţie, aseară.

Făcu o pauză, ca să-şi sublinieze cuvintele, apoi trecu la obiect, cu tonul devenindu-i insistent:

— Să nu te joci cu inima lui, fato. Sau ia-i-o pe toată, sau lasă-i-o-n pace. Nu lua doar bucăţele şi frânturi, când îţi vine ţie la socoteală – şi dacă-ţi vine la socoteală. Nu cred că eşti rea sau crudă din fire, da' câteodată, dacă o femeie nu ştie ce simte un bărbat, se poate întâmpla şi asta.

Diana se rezemă de spătarul canapelei, râzând încet şi strângând la piept fotografia lui Cole.

Se întoarse spre bătrânul care-l iubea atât de mult pe soţul ei şi spuse, fără ruşine sau prefăcătorie:

— Inima din pieptul lui Cole nu e a lui – este a *mea*.

Dintr-odată, Cal păru să arate cu cincisprezece ani mai tânăr. Jenat, căutând o cale de a ieşi din situaţia ridicolă pe care singur o crease, se ridică şi se duse la şemineu.

— Poza aia-i de când avea Cole şaişpe ani. Uite încă două.

I le oferi cu mare grijă, iar Diana le luă la fel, dar zâmbetul începu să-i piară de pe buze, iar inima, s-o doară. În redacţie, văzuse destule fotografii ca să înveţe să observe repede detaliile, iar băieţelul brunet cu degetele înfipte în blana unei corcituri de collie privea spre aparat cu o expresie foarte solemnă. Mult prea solemnă pentru un copil de şase-şapte ani. Privi şi cealaltă fotografie.

— Aici avea nouă ani, spuse Cal.

Acelaşi câine stătea lângă el, iar în partea cealaltă era o altă corcitură. Diana abia dacă observă câinii; deşi încerca să zâmbească, băiatul nu părea fericit.

Şi, în ambele fotografii, se vedea că avea pantalonii prea scurţi.

Într-o fotografie stătea lângă un balansoar făcut dintr-o anvelopă veche, iar în cealaltă, în faţa unei barăci.

— Încă de prima dată când l-am cunoscut, mărturisi ea cu un zâmbet, era foarte secretos în legătură cu trecutul lui. Povesteşte-mi. Spune-mi cum era în copilărie, şi cum era mama lui, şi… spune-mi totul!

— Ce ţi-a spus? întrebă prudent Cal.

— Nimic! Ştiu că avea un frate cu doi ani mai mare decât el şi încă unul, cu trei ani mai mare, şi amândoi au murit într-un accident, imediat după ce Cole a plecat la colegiu. Ştiu că mama lui a murit de cancer când el era în primul an de colegiu. Nu mi-a spus niciodată când şi cum a murit tatăl lui.

Adăugă grăbită:

— A trecut prin atâtea tragedii…

Îl aşteptă pe Cal să vorbească, dar bătrânul arăta foarte tulburat şi parcă nu ştia ce să spună. Se tot uita la teancurile de reviste.

— Îmi place psihologia, spuse el, ca din senin. Crezi în ea?

— Desigur.

— Crezi că e bine ca un om să ţină amintirile triste închise în el, şi să le ascundă de femeia care-l iubeşte… şi să rămână aşa toată viaţa?

— Nu... n-aş vrea să creadă că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Eu aş zice că i-ai obloji o rană, nu că-ţi bagi nasul.

— Nu-mi plac rănile care nu se vindecă, spuse Diana. Întrebarea e: te pot eu ajuta să se vindece?

— Mai rău de-atât n-ai cum să-i faci.

Privi fotografia şi se gândi cum zăcuse în braţele lui Cole, noaptea. Nu voia să rişte să-l piardă.

— Dacă ceea ce ai să-mi spui e foarte rău, ce va zice Cole când o să afle că ştiu?

— Nu va avea de ce să-şi facă griji c-ai să te schimbi, dacă afli. Doctorul Richenblau îi zice „catharsis”. N-o să fie o poveste lungă. Ce faci pe urmă, tu hotărăşti.

Diana trase adânc aer în piept.

— Spune-mi.

— Ei bine, ai zis c-a avut parte de multe tragedii la viaţa lui. Cea mai mare tragedie a fost că s-a născut cu numele de Harrison.

Era ultimul lucru pe care Diana s-ar fi aşteptat să-l audă.

— De ce?

— Fiindcă-n Kingdom City, unde a crescut Cole, numele ăsta-i un blestem. De când se ştie, Harrisonii au fost nişte depravaţi şi buni de nimic. Beţivi, pungaşi, scandalagii, toată liota, iar Cole a crescut cu stigmatul ăsta. Când mama lui a fugit cu Tom Harrison, fratele meu a plâns. Nu i-a venit să creadă că fetiţa lui a putut face asta. A reieșit că Tom o lăsase gravidă, iar pe vremea aia, prin

părţile astea, fetele rămase gravide trebuiau să se mărite. Nu încăpea nicio discuţie.

Diana îl privi cum se apleca şi îndrepta revistele, trăgând de timp, după care se ridică iar şi continuă:

— Cei doi fraţi ai lui Cole au murit la un an după ce el s-a dus la colegiu. Erau în Amarillo, se îmbătaseră şi voiau să se îmbete şi mai rău, da’ nu mai aveau bani. Aşa c-au omorât în bătaie o bătrână, ca să-i ia geanta. Pe urmă, au sărit în maşină şi duşi au fost. Au trecut pe roşu, iar poliţia s-a luat după ei. Goneau cu peste două sute de mile la oră, când au intrat cu maşina într-un stâlp. Ducă-se pe pustii, le-am zis atunci şi la fel le zic şi acum.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Totuşi, tatălui lui Cole îi plăcea de băieţii ăia doi ai lui. Aşchia nu sare departe de trunchi.

— Dar nu şi în cazul lui Cole, remarcă sec Diana.

— Niciodată. Nici nu s-ar fi putut. Era mai deştept decât toţi la un loc, şi o ştiau. Îl urau pentru asta. Cam singurii prieteni pe care-i avea Cole pe atunci erau câinii lui. Câinii, caii şi pisicile – toate animalele îl iubeau pe băiatul ăsta, şi le iubea şi el pe ele. Se înţelegeau. Cred că poate fiindcă toţi ştiau cum e să fii neputincios, fără nimeni căruia să-i ceri ajutorul.

— Aşadar, Cole a fost singurul care s-a dus la colegiu, spuse Diana.

Cal râse fără chef.

— A fost singurul care-a trecut de clasa a

zecea.

Lăsându-şi capul pe spate, adăugă:

— Ai văzut collie-ul ăla care era-n poză cu el?

— Da.

— Cam cu o săptămână înainte să plece Cole la colegiu, fraţii lui i-au făcut un cadou de rămas-bun.

Diana ştia că nu era de bine, dar nu fu pregătită pentru ceea ce auzi.

— Au spânzurat câinele în hambar.

Gemând, Diana îşi acoperi gura cu palma, ridicându-se de pe canapea; apoi făcu un efort să se aşeze la loc.

— Pe urmă au dispărut şi n-au mai venit până după plecarea lui Cole. Dacă apăreau înainte, cred că i-ar fi omorât.

— Nu putea să se mute în altă parte?

— Ar fi putut veni aici, da' taică-său îl voia acolo, să muncească. A zis că dacă pleacă de-acasă, mama lui Cole o să plătească. Iar mama lui Cole, slabă cum era, nu voia să-l părăsească pe ticălosul ăla. Când a plecat Cole la colegiu, era aşa de bolnavă că juma din timp nici nu mai ştia pe ce lume era, iar pentru Tom nu mai era nicio satisfacţie s-o maltrateze.

Diana încă se mai simţea rău, cu gândul la collie.

— Şi tatăl lui Cole? Când a murit?

— Săptămâna trecută.

Încet, Diana făcu legătura cu conversaţia pe care o auzise la micul dejun.

— I-am spus lui Cole să se ducă acolo în caz c-

a mai rămas ceva de la mama lui. Adevărul e că voiam să vadă casa cu ochii de-acum. Într-una din cărţile mele, scrie că atunci când adulţii se confruntă cu „relele din copilărie”, adesea îşi mai revin. Cred că, indiferent dacă-i acolo sau nu, ar fi bine să ştie c-ai văzut şi tu casă, şi n-a contat. Personal, cred că se va duce acolo.

— Îmi faci o schiţă? întrebă Diana sărutându-l pe obraz, spre surprinderea lui. Dau o fugă până dincolo ca să iau cheile camionetei.

Cal vru să-i ofere maşina lui Letty, dar aceasta plecase la cumpărături.

Capitolul 50

Cole stătea lângă poarta curţii din faţa casei unde se născuse, o baracă de scânduri putrede, cu patru camere – o rană urâtă pe o suprafaţă de pământ sterp.

Locul naşterii lui. Moştenirea lui.

Nu era sigur de ce venise. Mama lui nu supravieţuise acelui loc, aşa că nu avea niciun motiv de a crede că acolo mai rămăsese ceva de la ea. Poate că venise ca să se confrunte cu stafiile trecutului, apoi să ardă toată şandramaua până-n temelii…

Nu avea nicio amintire fericită de-acolo; singurele suportabile erau cele cu mama lui. Murise chiar după ce împlinise patruzeci şi doi de ani, când Cole era în primul an la colegiu. Cu un an înainte, o vizitase de ziua ei. Biata femeie părea să se îndese în perne, ca şi cum ar fi încercat să se

ascundă, cu degetele încleştate pe braţul lui.

— Să nu visezi! îi spusese ea. Când visele nu se-adeveresc, ajungi ca tată-tău. De-asta-i aşa cum e. A avut şi el vise.

— Eu nu-s ca el! răspunsese Cole, şocat de reacţia ei. Nici nu mă compar cu el!

Tatăl lui nu vorbea despre „vise” decât când îl apucau tiradele beţivăneşti şi nu găsea niciun alt subiect.

Diana îl văzu pe Cole imediat ce trecu de ultima cotitură – un bărbat înalt, solitar, stând cu umerii drepţi, complet nemişcat, în afara părului fluturat de vânt. Mai făcu câţiva paşi, şi descoperi locul unde se născuse soţul ei, casa copilăriei lui.

Ceea ce văzu îi dădu o senzaţie de vomă. Se aşteptase la o cocioabă sărăcăcioasă, dar nu fusese pregătită pentru o asemenea mizerie. Casa era o dărăpănătură de lemn putred, înconjurată de garduri rupte şi gunoaie adunate de-a lungul anilor. Într-un contrast şocant cu împrejurimile, Cole era îmbrăcat impecabil, cu mocasini maro lustruiţi, pantaloni kaki călcaţi şi o cămaşă albă imaculată, de Oxford.

Nu păru conştient de prezenţa ei decât când ajunse lângă el, iar atunci spuse cu un glas uscat:

— Nu trebuia să vii aici.

Apoi o privi, iar Diana înghiţi în sec, şocată de transformarea lui. Avea chipul complet lipsit de expresie, împietrit, cu fălci ca de fier şi ochi de oţel rece. Iar acum, Diana înţelegea unde fusese călit miezul acela dur – şi ce anume îi dăduse puterea să se desprindă de acel loc.

— Trebuia să vin, spuse ea simplu, privindu-i chipul care începea să se relaxeze. Trebuia să ştii că am fost aici şi am văzut.

— Înţeleg, replică el, cu inima frângându-i-se de tandreţe. Iar acum, că ai văzut, ce părere ai? adăugă, într-o încercare de a părea indiferent.

Se întoarse să plece, aşteptându-se ca Diana să-l urmeze.

Ce părere avea? Drept răspuns, Diana făcu singurul lucru pe care-l putea face pentru a-şi descărca furia şi a-şi exprima opinia. Luă un bolovan de jos şi-l aruncă din răsputeri. Cole se întoarse exact în momentul când pietroiul sparse fereastra din faţă. Cu gura căscată, privi şocat faţa frumoasă şi turbată de furie a Dianei, apoi fereastra spartă a văgăunei de iad unde copilărise.

— Asta-i părerea mea, îl informă Diana, scuturându-şi de praf mâinile, după acea aruncare cu care s-ar fi mândrit până şi Sandy Koufax.

Hohotul de râs al lui Cole explodă mai zgomotos decât fereastra. Într-o izbucnire neaşteptată de libertate exuberantă, o ridică în braţe şi şi-o aruncă pe umăr, ca pe un sac ce făină.

— Lasă-mă jos! strigă Diana râzând.

— Numai după ce-mi promiţi.

— Ce să-ţi promit? chicoti ea, zbătându-se.

— Că niciodată, niciodată-n viaţa ta, n-ai să te înfurii atât de tare încât să arunci cu ceva în *mine*!

— Nu pot face o promisiune pe care nu ştiu dacă am să mi-o ţin sau nu, răspunse ea solemn.

Cole îi arse o palmă peste fund şi porni cu ea pe drum. Începu să fluiere. Diana începu să râdă

din nou.

Sunetele veseliei lor se rostogoleau înapoi spre hruba unde trăise. Singurul ciob de geam rămas în cerceveaua ferestrei căzu pe pământul bătătorit dinăuntru.

*

În restul şederii la Cal, zilele vesele şi nopţile pasionale deveniră regulate.

Când sosi vremea să plece, Cal îi duse cu maşina până la aerodrom şi privi cum decola avionul, cu mâna ridicată în semn de salut. Îşi simţea inima grea în piept fiindcă plecau, dar nu se mai simţea slăbit. Se simţea foarte puternic.

Inima Dianei nu părea la fel de puternică, în momentul când Cole o lăsă la ea acasă, el urmând să-şi continue drumul spre Washington.

— Deja mi-e dor de tine, spuse ea. Aranjamentul ăsta cu locuitul în două oraşe n-o să meargă.

Cole îi ridică bărbia.

— Vom găsi noi o soluţie în câteva zile, imediat ce rezolv problemele de la Washington. Până atunci, timpul va trece foarte repede.

Fruntea Dianei se încreţi.

— Cum poţi să spui asta?

— Încerc să te conving şi pe tine, şi pe mine.

— N-ai nicio şansă.

Cole o strânse la piept.

— Ştiu.

— Nu uita să mă suni.

Absurditatea acestei reamintiri îl făcu să zâmbească, în timp ce o strângea şi mai tare.

— Cum aş putea uita să te sun, iubito?

Capitolul 51

Samuel Byers stătea în maşină, cu motorul în ralenti şi ştergătoarele de parbriz în funcţiune, când Gulfstream-ul atinse pista udă de ploaie a Aeroportului Internațional Dulles.

Privi avionul rulând până la intersecţia pistelor, în aşteptarea instrucţiunilor de la turnul de control, după care coti în unghi drept şi trecu pe lângă el. Când piloţii coborâră, Sam îşi ridică gulerul impermeabilului şi o luă la fugă prin băltoace.

— Mare păcat că suntem nevoiţi să ne întâlnim în condiţiile astea, spuse el cu sufletul la gură, urcând treptele şi prăvălindu-se pe canapeaua din avion, dar voiam să-ţi dau totul personal, şi nu e bine să fim văzuţi împreună.

Şi vârî mâna sub impermeabil, scoţând un plic cafeniu mare.

Cole îl luă şi-i oferi în schimb un pahar cu votcă, gheaţă şi o felie de lămâie – băutura preferată a Senatorului Byers.

Senatorul observă marca de votcă în timp ce privea în jur, prin interiorul luxos de piele gri deschis, cu lămpi şi mese de alamă cromată.

— Ai şi stil, şi gust, Cole, spuse el. Din păcate, mai ai şi un duşman foarte puternic.

— Cine? întrebă răstit Cole, care tocmai se aşeza pe canapeaua din faţa lui.

Ridicând paharul într-o parodie de toast, Byers răspunse:

— Senatorul tânăr al Marelui Stat Texas, Douglas J. Hayward. Este foarte preocupat, la nivel personal, să te mute din lumea afacerilor în penitenciar.

Fără ranchiună, adăugă:

— Băiatul ăsta are aspiraţii prezidenţiale serioase. Şi, probabil, şi şanse de reuşită. Arată şi e la fel de charismatic ca Jack Kennedy în tinereţe.

Dându-şi seama cu întârziere că ascultătorul său era într-o stare de şoc furios, îl întrebă:

— Ai făcut ceva anume ca să-l provoci, sau i s-a pus pata pe tine doar aşa, din principiu?

Singura explicaţie posibilă care-i trecea prin minte lui Cole o implica pe Jessica Hayward şi o noapte din urmă cu ani de zile, când soţul ei, Charles, venise acasă pe neaşteptate; totuşi, ar fi părut o nebunie ca tânărul Hayward să-şi dea atâta osteneală după mai mult de un deceniu ca să apere onoarea inexistentă a mamei sale.

— Nu mă pot gândi decât la un motiv jalnic ca toţi dracii, răspunse el scurt.

— Asta nu cred c-are să-l preocupe, replică sec Sam. Fiecare politician cu aspiraţii la preşedinţie are nevoie de o cauză, un balaur pe care să-l omoare pentru binele public. Aşa-şi fac publicitate, iar publicitatea îi ajută să fie aleşi. Reagan l-a avut pe Ayatollah, Kennedy pe Hoffa – înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg, dar nu-mi plac analogiile, declară Cole pe un ton de gheaţă.

— Ascultă-mă până la capăt. Tocmai mă pregăteam să spun că, atunci când politicienii cu aspiraţii mari nu pot găsi un inamic public legitim pe care să-l lichideze, adeseori îl inventează. Din cine ştie ce motiv, Senatorul Hayward te-a ales pe tine pentru această onoare.

Se opri să soarbă din pahar, apoi continuă:

— Consiliul de administraţie de la Cushman îl împinge pe Senatorul Hayward, insistând să se facă „dreptate”, şi au în echipă şi nişte aliaţi politici de-ai lor. Împreună, au reuşit să convingă Bursa de Acţiuni din New York, C.S.S.-ul şi pe ei înşişi că tu ai lansat zvonurile alea răutăcioase despre aşa-zisele defecte ale microprocesorului lor, pentru ca valoarea acţiunilor să le scadă şi să le poţi cumpăra compania la jumătate din valoare. Asta o ştii. Iată şi ceea ce nu ştii: cei de la Cushman vor intenta o acţiune în justiţie. Pe lângă câteva sute de milioane de dolari daune, vor ca instanţa să le acorde dreptul la *toate* profiturile câştigate de Unified din procesor, când va fi scos pe piaţă, *şi* mai cer să le predai lor toate profiturile viitoare care rezultă din orice alt dispozitiv, proiect sau produs al lor pe care s-ar putea să-l foloseşti în cele din urmă. Sursele mele mi-au spus că insistă în special pe ultimul punct.

Mai luă o înghiţitură de băutură, studiind expresia de nepătruns a lui Cole, apoi ridică din umeri.

— Mi s-a părut mie cam ciudat, dar eu nu sunt decât un băiat de la ţară, în fond. Însă chiar şi un băiat de la ţară ca mine poate să observe ce se

vede cu ochiul liber – dacă eşti găsit vinovat de oricare dintre culpele penale în faţa tribunalului federal, atunci acţiunea intentată de Cushman e ca şi câştigată în instanţa locală.

— Ce conţine plicul? întrebă Cole, cu gândul la soluţii şi la contramăsuri.

— Nimic care să te ajute să-l neutralizezi, dacă asta speri, dar îţi vei face o idee cum stai. William C. Gonnelli, judecătorul administrativ de la C.S.S. care-ţi va audia cazul, e deja atât de sigur că eşti vinovat de ceva, încât îl ajută pe procurorul federal să hotărască dacă următorul pas ar trebui să fie cel de a te târî în faţa curţii cu juri, ca să te condamne, sau s-o ia pe calea cea scurtă şi să-i ceară judecătorului un mandat de arestare pe numele tău. Ai aici o copie a citaţiei C.S.S. Avocatul tău o va primi poimâine. Evident o să afle şi presa. Te vor aştepta cu microfoanele când vei ieşi pe uşa din faţă, începând din acea zi, teamă mi-e.

Cole nu se aşteptase la atâtea informaţii şi spirit de cooperare din partea lui Byers, şi fu mişcat în chip straniu că făcuse asemenea eforturi – mai ales întrucât părea improbabil să mai sponsorizeze acţiuni de colectare de fonduri electorale pentru cineva.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, senatorul se ridică şi-i strânse mâna.

— Mi-ai plăcut de când te-am cunoscut, Cole, iar în ultima vreme îmi placi şi mai mult.

Cu un zâmbet, adăugă:

— Nimeni nu mi-a mai pus în mână un cec de trei sute de mii de dolari, spunându-mi în faţă că i

l-ar fi dat şi unei gorile, dacă era candidat republican.

— Îmi prezint scuzele pentru asta, domnule senator, răspunse pe un ton formal Cole, cu toată sinceritatea. Şi mulţumesc pentru ajutor.

— Am găsit înviorător stilul tău direct şi cinstit. Nu sunt obişnuit cu aşa ceva.

Se întoarse şi porni spre uşă, printre canapele, apoi se opri în prag şi-şi ridică gulerul impermeabilului.

— Mai cred şi că eşti nevinovat. Din păcate, încheie el, nu voi putea să mai stau de vorbă cu tine după asta. Înţelegi, nu-i aşa?

— Absolut, răspunse calm Cole.

În sinea lui, însă, nu era deloc calm. În timp ce privea citaţia cu numele lui pe ea, simţea o furie cum nu mai cunoscuse niciodată.

Nu se temea de citaţii, procese, acuzaţii neîntemeiate sau discreditarea bunului său renume.

Problema era că în două zile numele lui avea să devină sinonim cu *frauda*.

Şi, prin asociere, acelaşi lucru urma să se întâmple şi cu al Dianei. Îi veni să râdă, apoi îl cuprinse panica.

Diana se măritase cu el ca să-şi salveze mândria şi demnitatea.

Acum el avea să le distrugă, împreună cu reputaţia ei, într-un fel cum Penworth n-ar fi putut-o face niciodată.

Săptămâna trecută, Diana îl iubise şi crezuse în el. Săptămâna viitoare, avea să-l dispreţuiască.

Cole îşi rezemă capul de spătarul canapelei şi închise ochii, încercând să se gândească la o cale de a o păstra în siguranţă... sau de a o păstra cât de cât.

Cum nu-i veni nicio soluţie în minte, nodul din gât îi crescu până când deveni aproape dureros.

Capitolul 52

Diana se uită la ceas, apoi la telefon, nerăbdătoare să-l audă sunând. Desigur, Cole terminase de-acum cu întâlnirea de la Washington şi era fie acasă, fie pe drum, dar n-o sunase, şi ştia instinctiv că veştile nu erau bune.

Deschise televizorul ca să risipească tăcerea, însă nu putea să se concentreze.

— Iar acum, ştirile din afaceri. Bursa acţiunilor s-a închis azi cu un volum al tranzacţiilor mixte de...

Deşi credea fără rezerve în nevinovăţia lui Cole, fantezia ei hiperactivă îi prezenta mereu imagini cu Cole în faţa instanţei, urmărit de reporteri şi acuzat de crime infame.

Spusese că aşa ceva n-avea să se întâmple, dar pe Diana o încerca sentimentul îngrozitor că lucrurile nu mai erau sub controlul lui.

Muncise atât de mult să scape de stigmatele tinereţii, iar acum se confrunta cu aceeaşi soartă ca fraţii lui... numai că *acest* scandal avea să ia proporţii mondiale.

— Cel mai mare perdant al zilei a fost Unified Industries, ale cărui acţiuni s-au închis la un nivel

minim în ultimele cincizeci şi două de săptămâni. Analiştii dau vina pe zvonurile că preşedintele şi directorul executiv al Unified, Cole Harrison, urmează să primească o citaţie pentru a compărea în faţa unui judecător administrativ al Comisiei de Securităţi şi Schimburi. Surse de încredere spun că audierea C.S.S. va fi o simplă formalitate, iar Harrison va fi citat în faţa curţii cu juri…

Dianei îi veni dintr-odată să-l sune pe Doug şi să-i ceară sfatul…

Ba nu, voia să-l roage să intervină cumva. Acum n-ar mai fi ajuta-o nici pe ea, nici pe Cole. Apropo de Cole, era complet iraţional.

Se gândi la tirada lui furibundă… *Trebuie să-l expediezi, imediat…! Ticălosul ăsta îşi face de cap cu femeile de toate vârstele, nu-i aşa? Chiar şi cu tine…!*

Remarca despre „femeile de toate vârstele” o făcu să se întrebe dacă nu cumva, cu ani în urmă, Cole sedusese vreo fată de care Doug îşi imagina că era îndrăgostit. Indiferent din ce motiv, dispreţul lui Doug faţă de Cole era atât de profund, încât o ura până şi pe Diana, prin asociere.

N-ar fi privit cu înţelegere nicio rugăminte din partea ei, după ce o prevenise. Prezisese *exact* ce avea să se întâmple.

Încet, Diana se îndreptă, în timp ce în mintea ei prindea contur o posibilitate aproape prea obscenă ca s-o accepte. Doug o prevenise…

Îi spusese ceea ce *avea să se întâmple*. Îl dispreţuia pe Cole cu o virulenţă de-a dreptul palpabilă.

Îşi luă poşeta şi cheile maşinii şi se duse să-l caute pe singurul om care putea şti – şi, dacă ştia, să-i spună.

*

Corey deschise uşa, iar Diana îşi dădu seama, după expresia ei abătută, că şi ea auzise ştirile.

— Corey, trebuie să te întreb ceva. E extrem de important. Ţi-a spus vreodată Spence că Doug îl urăşte pe Cole?

— Da. Mi-a spus-o atunci când tu şi Cole ne-aţi anunţat că vă căsătoriserăţi. Îl plăceai pe Cole, şi eu la fel, aşa că nu cred că opinia lui Doug a contat prea mult.

— Trebuie să vorbesc cu Spence.

— E afară, lucrează lângă piscină.

Spence strângea şuruburile unei scări, la capătul piscinei.

— Diana, ce s-a întâmplat?

— Asta vreau eu să aflu de la tine. După câteva ore de la conferinţa de presă în care Cole şi cu mine am anunţat că ne căsătoriserăm, Doug a venit la mine şi mi-a spus clar ce părere are despre Cole, dar n-a vrut să-mi spună *de ce* o are. Voi doi sunteţi prieteni de-o viaţă. Trebuie să ştii de ce-l urăşte pe Cole.

— Iubito, ai destule probleme şi fără să-ţi mai faci griji pentru Doug Hayward.

Spence strânse ultimul şurub şi se ridică.

— Eu cred că tocmai *Doug* e problema.

— Ce vorbeşti?

Diana îl trase spre un şezlong.

— În ziua aceea, când a venit să mă vadă, era furios pentru că mă măritasem cu Cole. A ţinut-o într-una despre cât de necinstite sunt practicile de afaceri ale lui Cole, dar nu vorbea în principiu, o lua ca pe ceva personal!

— La ce te referi?

— La încă un lucru pe care mi l-a spus. Mi-a spus că bursa de acţiuni îl ancheta pe Cole. Dar a mai spus şi că C.S.S. îl va preda pe Cole instanţelor federale, pentru punere sub acuzare.

O fracţiune de secundă, Diana crezu că Spence nu-şi dădea seama unde voia să ajungă, dar apoi el spuse încet:

— Ştia toate astea înainte să se întâmple?

— Exact. Era absolut sigur de tot ce spunea, iar acum toate se adeveresc! Nu ştii de ce Doug îl detestă aşa pe Cole?

Spre surprinderea şi uşurarea ei, Spence nu încercă să-i spună că era ridicolă.

— Probabil că Charles Hayward e singurul, în afară de Doug, care mai ştie adevăratul răspuns la întrebarea asta. Doug era beat, cu singura ocazie când a pomenit ceva de faţă cu mine, dar am impresia că Barbara a fost cumva implicată.

— Barbara?

— Vorbea fără şir, aşa că nu-s prea sigur.

Diana se ridică.

— Ei bine, am să-l întreb pe Charles Hayward.

— Vin şi eu cu tine.

Muşcându-şi buzele, Diana se întrebă dacă prezenţa lui Spence avea să fie în avantajul sau în

dezavantajul ei.

— Cred că s-ar putea să am mai mult succes cu Charles dacă mă duc singură.

Capitolul 53

Charles Hayward se afla în cabinetul lui, aşezat într-un fotoliu de piele, cu telecomanda video-recorderului în mână, reluând înregistrarea reportajului de la C.N.N. despre Cole, când Jessica îi spuse că-l căuta Diana.

— Diana ar dori să-ţi vorbească, Charles.

Charles se întoarse în fotoliu, dând din cap; apoi apăsă din nou pe butonul de derulare al benzii.

— Bună, Diana, o salută el, indicându-i canapeaua din faţa lui. Ia loc, te rog.

Apăsă pe butonul play, în timp ce Diana se aşeza pe canapea – şi, spre uimirea ei neîncrezătoare, privi din nou reportajul, în faţa ei, cu un uşor zâmbet.

Atitudinea lui avea ceva aproape sinistru, iar prezenţa lui Jessica în uşă o făcea şi mai anormală.

Diana trase aer în piept, cu grijă, ştiind că era singura ei şansă de a afla ce se întâmpla şi de a neutraliza pericolul.

— Mă întreb dacă am putea vorbi între patru ochi, Charles.

— Desigur, răspunse Jessica şi se retrase din uşă.

— Fireşte, draga mea, spuse şi Charles, oprind banda şi punând telecomanda pe măsuţa de cafea.

O privi tăcut, în aşteptare, cu chipul lipsit de orice urmă a satisfacţiei crude pe care Diana o văzuse în timp ce privea ecranul televizorului.

Prudentă, Diana începu să tatoneze:

— Charles, după ce tatăl meu a murit, la tine am apelat întotdeauna pentru sfaturi.

Charles dădu din cap, mulţumit parcă.

— Iar când m-am hotărât să înfiinţez compania, tu ai fost unul dintre oamenii care mi-au împrumutat bani pentru ea.

— Am *investit* într-o afacere promiţătoare, răspunse el cu tact.

Aşa proceda întotdeauna când Diana încercă să-i mulţumească.

— Acum, am iar nevoie de ajutor. Numai că, de data asta, e mult mai important. Este vorba de Cole. Chipul îi deveni la fel de rece ca expresia din ochi.

— În cazul ăsta, îţi voi da cel mai bun sfat pe care ţi l-am oferit vreodată. Scapă de el!

— N-am să fac aşa ceva.

Charles sări în picioare, dominând-o cu statura lui, astfel încât Diana se ridică şi ea.

— În clipa asta, încerc să te consider o victimă nevinovată, Diana. Dar dacă nu scapi de el şi nu te dai la o parte, vei fi şi tu împroşcată cu noroi. Congresul ţine C.S.S.-ul sub control, şi-l avem la mână pe Cole Harrison cu destule ca să-l putem spânzura!

— Îl *aveţi*? izbucni Diana. *Voi*? Nu *tu* eşti membru al Congresului, ci Doug.

— *Noi* o să-l spânzurăm, şi-o să-l şi îngropăm

pe urmă! se răsti Charles Hayward.

— De ce faceţi asta? strigă Diana. Ce v-a făcut Cole, ca să-l urâţi aşa?

Cu un efort, se strădui să redevină cooperantă, nu combativă.

— Ajută-mă să înţeleg, ca să mă pot hotărî dacă să-ţi urmez sfatul.

Dintr-odată, Charles îşi pierdu controlul.

— Vrei să ştii ce mi-a făcut? scrâşni el, cu un glas îngrozitor. Am să-ţi spun ce-a făcut – mi-a distrus familia! Ticălosul ăla scârbos era adevăratul armăsar din grajdul meu. Dumnezeu ştie pe câte dintre micile prietene ale Barbarei le-a molestat…

— Molestat… repetă Diana, cu voce slabă.

Charles o apucă de umeri.

— Ai vrut să ştii, iar acum vei şti totul. Ţi-o aminteşti pe fetiţa mea frumoasă? Ţi-o mai aminteşti? întrebă el, zgâlţâind-o.

Diana se smulse din mâinile lui şi făcu un pas înapoi – dar nu putea să plece fără să audă totul.

— De… desigur că-mi amintesc, se bâlbâi ea, întretăiat.

— Animalul ăla mi-a lăsat fetiţa gravidă. Într-o seară, era să dau peste ei în grajd, şi l-am alungat, dar nici prin gând nu mi-a trecut că făcuse sex cu copilul meu.

Diana clătină din cap.

— O, nu, Charles, te înşeli…

— Nu mă înşel! strigă el. *Eu* sunt cel care a fost *înşelat*! Când Barbara şi-a dat seama că era gravidă – aproape în luna a cincea, i-a spus mamei sale, iar Jessica a sfătuit-o să-şi facă un avort. N-aş

fi ştiut niciodată, dacă nu se întâmplau trei lucruri. Ştii care au fost? întrebă el răstit.

Înghiţind în sec, Diana clătină din cap.

— Am aflat fiindcă Barbara era să moară, şi fiindcă a trebuit să-şi facă o histerectomie ca să scape, şi fiindcă din cauza asta fetiţa mea şi-a trăit tot restul vieţii pe la psihiatri! Şi ştii ce-mi aminteşte de asta în fiecare zi?

— Nu.

— Nepoţii! N-am niciunul. Căcănarul ăla împuţit cu care te-ai măritat tu m-a lăsat fără fiică, şi pe fiica mea fără copii, şi pe mine fără nepoţi!

Arătă spre uşă, cu glasul tremurându-i de furie.

— Şi acum, ieşi dracului din casa mea şi să nu te mai întorci!

Capitolul 54

Diana se întoarse acasă conducând maşina fără niciun efort conştient. La ora unsprezece, încă mai stătea în acelaşi fotoliu, cu picioarele strânse sub ea şi o pătură în jurul umerilor, ca să alunge înfrigurarea care-i îngheţase mâinile şi o făcea să tremure convulsiv.

Corey o suna din sfert în sfert de oră. Diana lăsa să răspundă robotul, fiindcă nu putea să se mişte. Cole nu suna deloc.

Era incapabilă să verse o singură lacrimă, sau să mai vomite încă odată. Îşi golise complet stomacul.

Cole nu suna deloc.

La unsprezece şi un sfert, Corey telefonă din

nou, iar de astă dată nu mai era îngrijorată, ci înnebunită şi furioasă.

— Diana, dacă nu răspunzi nici acum, să ştii că vin la tine!

Diana făcu un efort să răspundă, dar Corey închisese deja. Sosi cu Spence, într-un timp record, şi intră în apartament descuind cu cheia Dianei.

— Diana? întrebă ea pe un ton liniştitor, apropiindu-se prudentă – ca şi cum ar fi crezut că sora ei înnebunise.

Spence se lăsă pe vine în faţa fotoliului, grijuliu.

— Diana, spuse el cu blândeţe.

— Ce ţi-a spus Charles Hayward, iubito?

Corey se ghemui lângă el, strângându-l de umăr, ca pentru a se feri de grozăviile pe care aveau să le audă şi care o aduseseră pe Diana într-un asemenea hal.

Diana îi privi pe amândoi.

— A, spuse ea gânditoare, a zis că Barbara şi-a făcut un avort, deoarece Cole o molestase şi o lăsase gravidă. Iar acum nu mai poate avea copii, şi de-asta a fost mereu aşa de instabilă psihic.

— *Ceee*?!? explodă Corey, sărind în picioare.

Privirea Dianei îi urmări automat mişcarea, în timp ce-şi lăsa capul pe spate.

Vocea îi coborî până la şoaptă.

— Nu-i aşa că-i *uluitor*?

— … „Uluitor”? repetă Corey, cu o privire ezitantă spre Spence, care se ridică şi el, încet, lângă ea. Aşa ţi se pare ţie?

Şi atunci, se întâmplă – lucrul de care Diana se

temuse inconştient ore în şir. Începu să râdă, fără să se mai poată opri.

— Cole nici nu s-ar fi atins de Barbara! Zilnic trăia cu frica să nu venim la el. Îţi mai aminteşti cât ne chinuiam să ne bage în seamă?

— Îmi amintesc, recunoscu Corey, dar rămase încruntată, atentă.

— E atât de comic… hidos de comic…

— Comic? repetă prudentă Corey, deşi începea să creadă că Diana gândea mult mai limpede decât îşi imaginase când o văzuse ghemuită în fotoliu.

— Da, comic! repetă ea, dând din cap cu tărie. E de râsul lumii. Ştiu bine, fiindcă eu ţineam pariurile!

— Ce pariuri?

— *Pariurile*! hohoti ea. Toate fetele, inclusiv Barbara, au pus bani într-o cutie, şi prima care reuşea să-l facă pe Cole s-o sărute avea să câştige.

Râdea din ce în ce mai tare.

— Eu ţineam cutia. Şi *n-a câştigat nimeni*!

Dintr-odată, se întoarse cu faţa spre fotoliu, iar râsul i se transformă într-un şir de suspine sfâşietoare.

— N-a câştigat nimeni! se tângui ea. Şi acum, îl distrug… *şi nici măcar n-a câştigat cineva*!

Capitolul 55

Diana încercă să-l sune pe Cole acasă a doua zi dimineaţă, dar omul care răspunse la telefon îi spuse că domnul Harrison era plecat la birou. La birou, secretara spuse că nu venise.

Diana trase concluzia că reprezenta o cantitate neglijabilă pentru bărbaţi, iar Cole doar se distrase cu ea, jucându-se de-a căsnicia, când fuseseră acasă la Cal. Dacă alte probleme din viaţa lui deveneau presante, fie nu voia să se deranjeze cu ea, fie uita de existenţa ei! Mintea ei accepta asta, dar inima o respingea şi continua s-o doară.

Cumva, îşi văzu de treburi la birou, până la sfârşitul zilei. Respectându-şi hotărârea de a delega responsabilităţile, îşi petrecu cea mai mare parte a după-amiezii colaborând îndeaproape cu doi dintre directori, ca să fie sigură că gândeau la fel.

Oriunde se ducea, indiferent pe cine vedea, menţinea o înfăţişare veselă şi plăcută. Numele şi situaţia actuală a lui Cole fură menţionate de câteva ori în prezenţa ei, dar nu erau decât încercări pline de consideraţie ale celor care lucrau cu ea de a evita să se comporte ca şi cum Cole ar fi făcut ceva rău.

Privind retrospectiv, găsea comic faptul că trădarea lui Dan i se păruse un dezastru. *Acesta* era dezastrul.

Plecă de la birou la cinci şi jumătate şi, la insistențele familiei, se duse acasă la ei să ia cina.

Acolo, însă, îi fu mai greu decât la sediu. Spre deosebire de salariaţi, membrii familiei nu ezitau să-şi exprime opiniile despre situaţia lui Cole şi să insiste ca Diana să vorbească despre asta, deşi Corey şi Spence continuau s-o sprijine şi să păstreze tăcerea.

Până şi Glenna avea o părere, dar şi ea făcea

parte din familie. În plus, trăgea cu urechea fără jenă.

Înainte de masă, toţi stăteau lână piscină, când Glenna veni s-o anunţe pe Diana că era chemată urgent la telefon. Toată familia se lumină la faţă, crezând că o căuta Cole.

— E un reporter, spuse Glenna, întinzându-i Dianei un telefon fără cablu, cu beculeţul clipind.

— Nu vreau să vorbesc cu niciun reporter, răspunse Diana, adăugând spre ceilalţi: nu ştiu de unde au numărul ăsta, dar probabil va trebui să-l schimbăm.

— Vrea să te întrebe despre divorţ.

Toţi amuţiră, privind-o uimiţi pe Glenna.

— Despre *ce*? întrebă Diana.

— Zice că vrea un comentariu despre „motivaţiile” pe care le vei folosi.

Diana luă telefonul, salută, apoi ascultă un moment.

— De unde-aţi auzit? întrebă ea. Ei bine, nu cred că „ştie toată lumea”, domnule Godfrey, replică, ridicându-se încet, pentru *că eu* nu ştiu nimic despre asta. La revedere.

Încet, însă, în inimă începea să-i încolţească o undă de speranţă.

Se întoarse şi alergă spre cel mai apropiat televizor, cu familia pe urme.

Ecranul se lumină tocmai când o echipă de presă din Houston confirma ceea ce-i spusese reporterul.

— În scandalul Cole Harrison – *Unified Industries* s-a produs o nouă întorsătură, îi spunea

femeia de pe ecran colegului ei. Diana Foster, soţia lui de nici două săptămâni, înaintează divorţ, pe motivaţii neprecizate.

— N-a durat prea mult, replică bărbatul, spre cameră.

Colega lui dădu din cap.

— Surse apropiate lui Cole Harrison au confirmat acest zvon în urmă cu mai puţin de o oră. Se pare că Diana Foster a hotărât să se disocieze, împreună cu firma ei, de scandalul iscat la Washington în legătură cu acapararea companiei Cushman Electronics de către Harrison.

Henry Britton o privi pe Diana aproape acuzator.

— Asta ai de gând să faci, Diana?

Încet, Diana clătină din cap, cu ochii luminaţi de uşurare şi fericire.

— Asta vrea *Cole* să fac. Charles şi Doug Hayward m-au prevenit să scap de el, pentru ca scandalul să nu mă afecteze şi pe mine. Acum, Cole încearcă să se asigure că voi scăpa basma curată.

Corey îşi privi soţul şi comentă încet:

— Atâta despre teoria că, însurându-se cu ea, Cole a vrut să-şi susţină propria imagine publică. Tocmai şi-a făcut-o praf şi pulbere, de dragul ei.

Diana n-o auzi; gândea şi făcea planuri.

— Ce-ai să faci? o întrebă bunica, dar Mary Foster ştia deja răspunsul. Cuprinzând-o pe Diana pe după umeri, spuse râzând încet:

— Diana se duce la Dallas.

Într-adevăr, Diana se ducea la Dallas, iar

pentru o femeie care cândva nu putuse să trăiască fără un program detaliat, nici să plece în cea mai scurtă deplasare fără să-şi împacheteze în hârtie de mătase toate hainele pe care le lua cu ea, fu gata de plecare uluitor de repede.

Cu Corey şi bunica ei stând neputincioase alături, îndesă în două valize hainele pe care le avea în acea casă, şi aruncă deasupra lor articolele de toaletă.

— Asta e, spuse ea, închizându-şi a doua valiză.

Apoi le telefonă directorilor şi le spuse că rămâneau în locul ei la firmă, iar dacă aveau probleme sau întrebări, s-o sune la numărul ei sau al lui Cole.

De punctele din agendă se ocupă întorcându-se spre Corey, cu ordinul:

— Spune-i lui Sally să-mi contramandeze toate întâlnirile.

— Ce motiv să le spună?

— Că sunt la Dallas, replică Diana, târându-şi de pe pat cele două valize grele. Cu soţul meu.

Pe la opt fără un sfert, Corey o lăsase la aeroport, iar Diana stătea la coadă să se îmbarce în cursa de ora opt, când îşi dădu seama că bărbatul care alerga prin dreptul şirurilor de porţi era Spence.

— Dă-i asta lui Cole! spuse el, scoţând un plic din buzunar. Spune-i c-am zis că-i un dar de nuntă întârziat, şi să-l folosească, dacă are neapărată nevoie, ca egalizator.

— Ce este? întrebă Diana, mergând înainte cu

coada.

— Sfârşitul carierei politice a lui Doug, răspunse sumbru Spence.

Capitolul 56

Omul între două vârste care răspunse la interfon şi o privi printr-un mic aparat video de la poarta proprietăţii lui Cole se lăsă convins surprinzător de uşor că doamna Harrison trebuia să fie lăsată să-i facă o surpriză soţului ei, intrând în casă fără a fi anunţată.

De fapt, portarul era radios de plăcere, în timp ce o conducea prin casa tăcută spre uşa din spate, care dădea pe terasa din jurul uriaşei piscine de formă neregulată.

Cole stătea singur pe întuneric, cu mâinile înfundate adânc în buzunarele pantalonilor şi capul lăsat pe spate, ca şi cum ar fi privit stelele. Diana deschise uşa şi ieşi fără zgomot, privindu-l, încercând să se gândească de unde să înceapă, când nu-i venea decât să se arunce în braţele lui. În avion, repetase o duzină de discursuri introductive, toate destinate să-l convingă s-o primească, pentru a înfrunta totul împreună.

Se gândise să-l roage, să-i impună, să discute raţional. Se gândise să plângă pentru a-i slăbi rezistenta.

Dar acum, când sosise în sfârşit momentul, nu se mai simţea în stare să înceapă. Făcu un pas înainte şi-l văzu devenind rigid în clipa când îl chemă:

— Cole?

Nici măcar nu întoarse capul s-o privească.

— Ce faci aici?

— Mă rog.

Ochii i se umplură de lacrimi, când îşi aminti cum expediase Cole o asemenea ideea ca pe o ultimă soluţie a proştilor – visători care nu pot face faţă faptului că le e imposibil să aibă ceva.

— Pentru ce te rogi?

— Mă rugam pentru tine, răspunse el într-o şoaptă răguşită.

Diana păşi în braţele lui. O cuprinseră, cu un gest brutal, în timp ce Cole îşi îngropa buzele într-ale ei. Când în sfârşit puse capăt sărutului, continuă s-o ţină strâns la piept, cu bărbia rezemată de capul ei, ca şi cum s-ar fi temut să-i dea drumul ca să nu dispară. Mulţumită să stea acolo, Diana îşi frecă obrazul de pieptul lui dur.

— Te iubesc.

Mâna lui se strecură în susul spatelui ei ca s-o mângâie, şi-i depuse un sărut pe tâmplă.

— Ştiu. Dovada e în braţele mele.

— Ştiu de ce ai atâtea probleme cu C.S.S.-ul. Mi-a spus Charles Hayward.

Cole încremeni.

— Ce ţi-a spus?

— Aseară am fost la el. Mi-a spus că o lăsaseşi pe Barbara gravidă şi a trebuit să avorteze. Nu mai poate avea copii, din cauza complicaţiilor. De ani de zile a tot urmat programe de terapie intensivă.

— Ţi-a spus toate astea, răspunse Cole, privind-o cu uimire şi neîncredere, şi ai venit aici,

la mine?

Diana îi zâmbi în lumina lunii, dând din cap; apoi se cuibări iar în braţele lui.

— Ştiu că nu e adevărat.

— Fiindcă crezi în mine? întrebă el nedumerit.

— Da. Şi fiindcă, pe-atunci, toate puseserăm pariu să vedem care te va convinge s-o săruţi.

Din pieptul lui Cole se rostogoli un chicotit.

— Şi n-a câştigat nimeni, declară el, înţelegând imediat unde voia să ajungă Diana; zâmbind, şopti: tu cât ai pariat?

Soţia lui îi descheie un nasture al cămăşii şi-l sărută în joacă pe piept.

— Nimic. Eu nu pun pariuri idioate decât la Las Vegas.

Erau în drum spre dormitor, când Diana îşi aminti de plicul pe care i-l adusese.

— Ce-i asta? întrebă Cole, punându-i valizele la picioarele patului.

Diana îi întindea un plic şi o sacoşă decorată manual. Cole deschise mai întâi plicul. Spencer Addison îi trimisese un istoric al arestărilor lui Doug Hayward pentru conducere sub influenţa alcoolului, dintre care ultima avusese loc când era student la drept, pentru un accident care se soldase cu rănirea gravă a fetei aflate cu el în maşină. Rose Britton îi trimisese o sacoşă cu fursecuri de ciocolată coapte în casă.

*

Chiar şi după ce făcuseră dragoste, Diana nu

putu adormi. Cu capul rezemat de braţul lui, privea spre cascada colorată de dincolo de fereastra dormitorului.

— Înainte, te extenuam, o tachină Cole cu blândeţe. Acum, stai trează, prefăcându-te că dormi. Nu e deloc un semn bun pentru următorii cincizeci de ani.

— Ce-o să se întâmple la audierea C.S.S?

Era foarte trează şi foarte îngrijorată.

— Ţi-ar folosi la ceva dacă ţi-aş spune să nu-ţi faci griji? o întrebă el.

— La nimic.

Cole ezită, nevrând să-i vorbească despre detaliile înscenării care-l lăsase pe moment fără nicio putere, dar Diana avea dreptul să ştie şi să înţeleagă. Pe baza amintirilor din excursiile ei prin pădure şi a felului cum îşi conducea firma, se temea mult mai mult de necunoscut decât de ameninţările vizibile.

— Ştiu cât de absurd sună, murmură ea în întuneric, dar aveai o companie prosperă şi fără microprocesorul de la Cushman. După tot ce s-a întâmplat, aş vrea să li-l poţi da înapoi, cu tot cu firmă.

— N-am cumpărat firma Cushman ca să pun mâna pe cipul lor. Intel e liderul pieţei. Partea de jos e deja tăiată în bucăţi tot mai mici, de mulţi producători străini. După părerea mea, lumea nu mai are nevoie de încă un fabricant de cipuri de computer.

Diana se întoarse pe-o parte şi-şi rezemă obrazul în palmă, privindu-l.

— Atunci, de ce Dumnezeu ţi-ai dat atâta osteneală ca să-i cumperi?

— Voiam nişte patente de-ale lor pe care nu ştiau cum să le folosească. Aveau o mică piesă dintr-un puzzle de care aveam nevoie ca să producem cea mai dorită marfă din lume, în momentul de faţă. Pe toate celelalte le aveam.

— Şi anume?

— O baterie ultra-long-life care ar alimenta computerele laptop şi telefoanele celulare zile întregi, nu doar câteva ore. Toţi lucrează la proiectul ăsta, şi toţi se apropie, inclusiv noi, dar cel care va scoate primul bateria pe piaţă va câştiga meciul – iar miza e aproape incalculabilă. Savantul care conducea proiectul pentru mine lucrase la Cushman şi ştia despre patent. Lucrează în secret, într-un laborator din afara campusului, împreună cu câţiva asistenţi care nu înţeleg complet tot ce face. Nici eu nu înţeleg. Asistenţii lui cred că lucrează la un set de computer cu monitor extraplat, ceea ce şi face – în timpul liber.

— N-ai putea să le vinzi înapoi celor de la Cushman cipul şi să păstrezi patentele?

— Nicio şansă, răspunse Cole sardonic. N-au nevoie de cipul ăla. Pe baza unor lucruri pe care le-am aflat de la un prieten aseară, Cushman vrea profiturile pe care le vom obţine pe baterie. Singura şansă de a pune mâna pe profituri e să convingă instanţa că i-am înşelat, forţându-le valoarea acţiunilor să scadă înainte de a le cumpăra. Patentele sunt publice, aşa că nu mă pot acuza că am sustras informaţii confidenţiale.

Diana îşi plimbă degetele peste muşchii de pe abdomenul şi pieptul lui.

— De ce anume ai nevoie ca să scapi?

— Am pus la lucru o echipă de avocaţi. O să găsim noi o cale, spuse Cole cu deplină convingere.

Încredinţată că ştia ce vorbea, Diana se ghemui lângă el şi adormi imediat. Cole rămase treaz până în zori, pentru că ştia deja că nu exista nicio „cale”.

Avocaţii lui îi spuseseră să se aştepte să fie acuzat de fraudă şi judecat. Numai un miracol l-ar mai fi putut salva.

Dar, în fond, Diana era în patul lui, în braţele lui… iar acela era un miracol. Venise să fie alături de el, când tot ceea ce auzise şi văzuse ar fi trebuit s-o pună pe fugă.

Acesta era un miracol şi mai mare.

Capitolul 57

A doua zi la amiază – cu două zile înaintea de a pleca pentru a fi audiat în faţa administratorului C.S.S. – Cole se asigură că nu era urmărit şi o luă pe Diana cu el, să-i arate laboratorul lui Willard Bretling.

Aflat într-un cartier vechi al oraşului, arăta ca un depozit abandonat, înconjurat cu garduri Cyclone şi păzit de câini care mârâiau.

Cele câteva maşini parcate afară arătau mai vechi decât clădirea. Înăuntru domnea o curăţenie antiseptică şi se găseau tot felul de echipamente

electronice ultimul răcnet.

— Parc-ar fi într-un... într-un film cu James Bond! exclamă Diana, fascinată.

Willard Bretling era un bărbat înalt şi slab, cu umeri înguşti, uşor aduşi, ochelari cu rame groase şi o expresie absentă, mereu încruntată.

Stătea în picioare la o masă din colţul laboratorului, certându-se cu doi asistenţi despre modul de folosire al noului prăjitor de pâine.

— A, Cole! exclamă el. Ai idee cum funcţionează parascoveniile astea? Se scuză faţă de Diana, care încerca să nu reacţioneze.

— Asemenea cunoştinţe se limitează la cei cu minţi mai slabe decât ale noastre, spuse el, zâmbindu-i.

Era pentru prima dată când Cole îl vedea pe excentricul bătrân zâmbind.

— Dacă aşa e, răspunse Diana cu modestie, înseamnă că este exact de domeniul meu.

Cel mai important creier ştiinţific din lume făcu un pas înapoi, cu tarta în mână, privind încordat cum Diana răsucea un şaltăr şi apăsa o manetă. Nu se întâmplă nimic.

— O jucărie bună de aruncat! declară Bretling.

— Acum! reluă Diana.

Apăsă maneta complet, iar din aparat ieşi mirosul instalaţiei electrice pusă pentru prima oară în funcţiune.

— Ce-ai făcut? întrebă Bretling, arătând cam ofuscat.

Diana se aplecă spre el şi-i puse mâna pe mânecă, şoptindu-i ceva la ureche, ca şi cum ar fi

simţit cât se codea să nu se facă de râs.

Bretling plecase de la Cushman Electronics fiindcă-l făcuseră de râs refuzând să-l lase să lucreze la patentele lui şi, în cele din urmă, repartizându-l în subordinea unui cercetător mai tânăr şi mai puţin înzestrat.

Acel gest simplu al Dianei îl transformă pe temperamentalul Bretling într-un ursuleţ, sub ochii amuzaţi ai lui Cole.

În timp ce umbla prin laborator, Bretling conversa cu Diana încontinuu. Cole nu-şi putea imagina ce găseau de discutat. Abia dacă era în stare să petreacă o oră cu acel om fără a simţi că i se umplea creierul cu termeni ştiinţifici de neînţeles.

Pe o masă din stânga lor se afla alt proiect favorit al lui Bretling, un televizor extraplat capabil să producă o imagine perfectă, pe care Cole era hotărât să-l anunţe cât mai curând, compromiţând astfel cea mai recentă invenţie a firmei Mitsubishi.

Pe moment, candidatul corporaţiei Unified Industries la titlul de Televizorul Secolului era un ecran alb cu purici. În capătul uriaşei hale erau câteva mese pline cu şiruri de viitoare baterii reîncărcabile ultra-long-life.

Willard Bretling urmărea cu coada ochiului mişcările nervoase ale lui Cole; apoi îi spuse Dianei:

— Soţul tău nu e un om răbdător. Totuşi, are viziune.

Diana dădu din cap, privind cum degetele artritice ale lui Bretling mânuiau o sârmă subţire ca

un fir de păr.

— Şi el are o părere foarte bună despre dumneata.

Degetele încremeniră, iar ochii albaştri spălăciţi o priviră pătrunzător peste ramele ochelarilor.

— De ce spui asta?

Diana îi reproduse toate lucrurile pe care le auzise de la Cole pe drum, iar Bretling păru sincer uimit.

— Crede că vei „salva universul” cu bateria aceea, într-o zi, curând, spuse ea.

— Mai întâi televizorul extraplat, pe urmă bateria, anunţă încăpăţânat bătrânul. Japonezii au deja unul, dar imaginea nu e la fel de bună ca a unui aparat normal. A noastră va fi.

Diana avea impresia ciudată că savantul, nu Cole, determina ordinea în care aveau să fie realizate cele două produse.

— Are mare nevoie de baterie.

Fără să răspundă, Bretling se aplecă peste un microscop, examinând ceva inaccesibil vederii sau imaginaţiei Dianei.

— Fiecare întreprinzător are câte un lucru favorit pe care şi-l doreşte. Cushman voia cipul ăla tâmpit de computer şi a luat să lucreze la el oamenii de care aveam nevoie pentru proiectele mele. Pe mine m-au însărcinat cu testarea. Eu sunt un geniu creator, şi m-au băgat într-un laborator de probă!

Diana mai întâlnise câteva persoane cu un I.Q. de geniu, şi păruseră, la fel ca Willard Bretling,

extrem de sensibili faţă de orice opoziţie. Îi dădu răspunsul pe care i l-ar fi dat ca să calmeze un copil frustrat.

— Trebuie să fi fost foarte penibil pentru dumneata.

Bretling schimbă lamelele din microscop, fără să ridice privirea.

— Le-am spus că nu era sigur. Aşa că m-au concediat. Fondatorul a fost un om cumsecade, dar fiii lui sunt nişte porci. Patruzeci de ani lucrasem pentru ei, şi m-au concediat. M-au mai şi escortat până la ieşirea din clădire, ca şi cum aş fi putut să fur ceva dacă mai rămâneam.

Diana se ridică de pe taburetul alăturat şi-l apucă de mânecă, simţind că nu mai putea să respire.

— Le-ai testat cipul şi nu e bun?

— Da.

Abia reuşi să nu scoată un chiot.

— I-ai spus soţului meu asta?

— Da, i-am spus că nu era bun de nimic.

— Da, dar i-ai spus şi că-l *testaseşi*?

— De ce să mă laud că făcuseră din mine un… un controlor de calitate? I-am spus că nu era bun, şi gata.

— Domnule Bretling, dumneata nu citeşti ziarele, nu te uiţi la televizor, nu asculţi radioul…?

— Nu, prefer discurile cu muzică clasică. Sunt calmante pentru spiritul creator.

O privi, ridicând o clipă capul – apoi o privi din nou, şi rămase cu gura căscată.

— De ce-ţi curg lacrimile?

Capitolul 58

În următoarele două zile, Cole stătu acasă, dar Diana abia dacă-l văzu, când nu vorbea la telefon sau nu se întâlnea cu oameni. Vizitatorii soseau şi plecau sub ochiul atent al noului paznic de securitate postat la poartă, pentru a împiedica să intre reporterii şi alţi nepoftiţi. Cole era acum un om cu o misiune clară; îşi mobiliza forţele, iar imaginea lui în acţiune era impresionantă. Diana îl privea cum stătea la biroul din bibliotecă, cu degetele împreunate în faţa lui, ascultând sfaturile avocaţilor săi din Dallas, respingându-le pe cele mai multe, şi dând ordine.

Pregătea strategii cu avocaţii de la Washington, făcea planuri cu Murray, şeful pazei, şi simultan îşi conducea de acasă compania. Când se aştepta Diana mai puţin, apărea dintr-odată lângă ea, o cuprindea în braţe ca să-i dea un sărut prelung, apoi se ducea la următoarea întâlnire, la următorul telefon. Dianei îi plăcea nespus să-l privească, şi nici ea nu stătea cu mâinile-n sân. Dăduse câteva telefoane şi, în cele din urmă, o găsise pe Barbara Hayward în Vermont şi vorbise cu ea. Restul timpului şi-l petrecea vorbind cu cei de la redacţie şi asigurându-i pe Spence şi Corey, precum şi pe mama şi bunicii ei, că totul era în regulă. Apoi, îi asigura din nou. Îl sună chiar şi pe Willard Bretling de două ori, bănuind că se simţea singur şi, cu câteva îndemnuri delicate şi complimente sincere, îl putea grăbi cu proiectele

lui.

Diana şi Cole aveau să plece la Washington a doua zi dimineaţă, şi se aşteptau să stea acolo maximum două zile.

Capitolul 59

Willard Bretling, Joe Murray, Travis, Cole şi Diana decolară spre Dulles cu avionul lui particular; pe avocaţi, Cole îi trimisese cu o cursă de linie comercială. După cum descoperise Diana, era o ciudăţenie a sa. Lui Cole nu-i plăceau avocaţii. Nici chiar ai lui proprii. În avion mai erau patru oameni îmbrăcaţi elegant, ale căror accesorii includeau arme camuflate, pentru care aveau permise. Cole îi spusese că era doar un capriciu al lui Joe, dar Diana ştia ea ce ştia.

Joe Murray era sigur că firma Cushman angajase oameni ca să-l găsească pe Bretling, iar Cole era hotărât ca, în următoarele patruzeci şi opt de ore, să le dea celor de la Cushman motive să-i dorească moartea. Avocaţii firmei de drept din Washington care era specializată în chestiuni ale C.S.S. se întâlniră cu Cole în apartamentul lui de la hotel, a doua zi dimineaţa la ora opt, înainte de a se duce la audierea de la ora unsprezece.

Discutară între ei, şi cu Cole, despre cererile lui categorice de a se ţine o audiere deschisă pentru membrii Congresului şi ai C.S.S.

*

La douăzeci de mile distanță de hotel, Barbara Hayward intra în casa din Washington D.C. a fratelui ei. Îi deschise uşa tatăl său.

— Barbara! exclamă el. Iubito, ce-i cu tine aici?

Barbara privi în jur după Doug şi-l văzu intrând în cameră, în timp ce-şi încheia manşetele cămăşii. Se opri locului, plăcerea de a o vedea făcând să i se clatine hotărârea.

— Mama e aici? întrebă ea, privind prin casă.

— Aici sunt, scumpo, răspunse Jessica, plutind în jos pe scară într-un capot de mătase mulat pe trup, aşa cum purta întotdeauna. Mai importantă e întrebarea: de ce eşti tu aici?

Barbara avea senzaţia îngrozitoare că, dintre ceilalţi trei din cameră, Jessica ajungea deja la concluzia corectă. Fu sigură, când mamei începu să-i vorbească într-un mod calculat spre a o face să pară slabă de minte, chiar şi acum, când în sfârşit îşi refăcuse viaţa şi era fericită în căsnicie, cu un soţ care o iubea.

— De ce nu eşti în casa ta liniştită din Vermont? întrebă Jessica, grăbindu-se să-i toarne o ceaşcă de ceai. Ştii că oraşele mari te tulbură întotdeauna. De ce-ai venit la Washington?

Barbara se aşeză pe canapea şi-şi dădu seama că în sfârşit sosise momentul pe care-l aşteptase cu groază de la vârsta de cincisprezece ani. Mama ei avea s-o dispreţuiască şi s-o facă să pară o maniacă sau o mincinoasă. Doug şi tatăl ei urmau să-şi piardă încrederea în ea, nimeni n-avea s-o mai iubească, urma să rămână abandonată…

Scuturând din cap cu furie, făcu să amuţească

vocea interioară panicată care intonase acelaşi cântec până ajunsese aproape s-o scoată din minţi.

— Am venit să beau un ceai, spuse ea cu un zâmbet calm, în timp ce lua ceaşca şi farfurioara şi bătea cu palma pe locul de lângă ea.

Doug se aşeză pe canapea. Tatăl şi mama ei ocupară fotoliile din faţa lor.

— Şi am mai venit să remediez o nedreptate pe care am ajutat-o pe mama s-o comită, acum cincisprezece ani.

Jessica sări în picioare.

— Iar ţi-a venit o criză! Am nişte tranchilizante în poşetă.

— Ia neapărat unul, dacă ai nevoie, replică Barbara. Tăticule, continuă ea ferm. Cole Harrison nu m-a atins niciodată, nici măcar cu un deget. În seara aceea, mama fusese în grajd, şi a fugit în camera mea, rugându-mă să-mi schimb hainele cu ea.

— Îţi vine să *crezi* una ca asta! ţipă Jessica. Eşti complet nebună!

Tatăl ei îşi frecă fruntea, cu un gest obosit.

— Barbara, nu face asta. Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, iubito. Ticălosul ăla te-a lăsat însărcinată.

Poate calmul Barbarei ştirbi neîncrederea tatălui şi a fratelui ei. Poate zâmbetul ei trist.

— Tatăl acelui copil era un băiat pe care-l întâlnisem la un concert rock, tăticule. Nici măcar n-am aflat vreodată cum îl chema. Am vrut doar să văd dacă puteam să-l seduc. Am vrut…

Întoarse privirea spre faţa albă a mamei sale.

— Voiam să fiu ca tine.

Capitolul 60

— Cum a mers? întrebă Diana, când Cole reveni după-amiază, singur.

Cole o cuprinse în braţe.

— Am făcut un schimb, răspunse el zâmbind. Am dat câte ceva şi am câştigat câte ceva. Şi pe urmă, am insistat ca audierea propriu-zisă să se amâne până mâine dimineaţă la unsprezece.

— Ce-aţi câştigat?

— L-am convins pe judecător că, din moment ce C.S.S. e în subordinea Congresului, trebuie să am dreptul ca membrii Congresului şi ai C.S.S. să aibă acces la şedinţă, dacă vor să asiste. Mi se va permite şi să ţin o scurtă alocuţiune introductivă.

Diana îi îndreptă nodul cravatei primite în dar de la ea.

— Nu înţeleg de ce e atât de importantă pentru tine o audiere deschisă ca asta.

— E importantă fiindcă numele meu şi al firmei au fost tăvălite prin noroi, în legătură cu tranzacţia Cushman.

Cu glasul devenindu-i tăios ca oţelul, adăugă:

— Cushmanii sunt o familie americană veche şi puternică, şi au folosit presiuni politice enorme şi influenţa socială pe care o au, ca să se asigure că nu-mi rămâne nicio şansă. I.R.S.-ul a fost deja sesizat să intre în acţiune. Sunt judecat de politicieni şi de mass-media, şi nu-mi convine. În primul rând dispreţuiesc ipocrizia întregii situaţii.

Dacă în ultimele câteva zile Diana aflase un lucru nou despre soţul ei, era acela că, pentru un om presupus a fi necruţător şi lipsit de scrupule, Cole Harrison avea unele convingeri personale foarte ferme pe care nu şi le negocia niciodată.

— Şi cumva, speculă ea cu un fior de teamă, crezi că poţi face mâine ceva în sensul ăsta?

— S-ar putea să reuşesc să demonstrez totul.

Diana nu ştia cum şi se temea să afle, ca să nu se îngrijoreze şi mai mult. În schimb, spuse:

— Mi-ai spus ce-ai câştigat azi-dimineaţă; la ce ai renunţat?

— Dacă insist să ţin o declaraţie introductivă, trebuie să renunţ la dreptul de a pleda Amendamentul Cinci.

— „Amendamentul Cinci”, repetă Diana, cutremurându-se. Parc-ai fi un mafiot.

Cole zâmbi.

— Am fost tratat ca un mafiot. Şi aşa se întâmplă, şopti el, muşcând-o uşor de ureche, când un nimeni de nicăieri ajunge în linia-ntâi şi începe să se joace cu tipii în costume Brooks Brothers.

— Tu nu porţi costume Brooks Brothers, îl dojeni ea chicotind, în timp ce Cole continua s-o tachineze.

— Ştiu, zâmbi el fără jenă. Şi tocmai asta-i înfurie. Nu ştiu cum să trateze cu noi. Suntem imprevizibili. Nu purtăm uniformă.

În locul lui, Diana ar fi fost înnebunită de posibilitatea unui proces şi riscul de a fi condamnat pe nedrept în virtutea unor probe circumstanţiale.

Dar Cole era atât de hotărât, încât asta-i dădea

putere. Îşi genera propria forţă, care-i lua cu sine şi pe alţii. Îi mângâie linia dură a obrazului.

— Chiar *ştii* ce-o să se întâmple mâine?

— Nu. Ştiu numai ce se poate întâmpla, şi ce vreau eu să se întâmple.

— Şi ce vrei să se întâmple?

Cole întoarse capul spre ea ca s-o sărute, spunând cu un zâmbet tenebros:

— Vreau să se întâmple următoarele: să-ţi văd faţa pe pernă, lângă mine, când dorm şi când mă trezesc. Şi, mai mult decât orice pe lume, vreau să-ţi dăruiesc tot ce-ţi doreşti.

— Pe tine? sugeră ea, şi-i văzu ochii cenuşii întunecându-se de tandreţe.

— Şi asta, şopti Cole.

Telefonul sună, iar Diana, fără tragere de inimă, se desprinse din braţele lui şi întinse mâna să răspundă. Încă bine dispusă, spuse:

— În seara asta, tu eşti expertul în natura umană. Foloseşte-ţi puterile şi spune-mi cine-i la telefon.

Cole rosti primul nume care-i veni în minte:

— Hayward.

Apoi fu nevoit să-şi ascundă şocul, când reieşi că ghicise corect. Diana acoperi receptorul cu mâna.

— Vrea să vină sus.

Drept răspuns, Cole îşi îndesă mâinile în buzunare, dând scurt din cap.

Capitolul 61

Scurta fantezie a Dianei că Doug avea să-şi prezinte scuzele şi să propună contramandarea audierii nu era doar în afara posibilităţilor lui, ci şi într-a gândurilor lui. În schimb, cei doi bărbaţi se priviră ca doi duşmani de moarte. Cole rămase cu mâinile în buzunare şi nu făcu decât să înalţe din sprâncene, cu aroganţă întrebătoare. Doug era la fel de distant.

— N-am să stau mult, spuse el. Am venit să vă prezint la amândoi scuzele mele pentru tot ce-am spus şi-am făcut, în urma celor care credeam să i se întâmplaseră Barbarei.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă scuteşti? întrebă batjocoritor Cole.

Doug nu numai că nici nu se gândea la aşa ceva, dar se şi înfurie.

— Nicio şansă! declară el cu dispreţ acid. Ţi-ai clădit un imperiu înghiţind firme vechi, solide şi reputate, cum e şi Cushman, care nu pot lupta cu tine fiindcă n-au putere să supravieţuiască tacticilor tale.

— Chiar eşti atât de duios cu ele, sau eşti prost de-a binelea? se interesă Cole pe un ton tărăgănat, intenţionat jignitor.

Diana îl văzu pe Doug strângând pumnii, la fel ca şi Cole; totuşi, acesta din urmă continuă să-l provoace.

— Nu-i interesant că ai uitat să-i menţionezi pe oamenii care profită când eu preiau câte o firmă? Îi ştii, acţionarii acelor companii „solide şi reputate” cu administraţie proastă şi instalaţii învechite, de pe urma cărora nu mai câştigă nimeni decât

conducerea, care suge toate profiturile înainte de a mai ajunge şi la acţionari. Te doare-n fund de etica, metodele sau motivaţiile mele. Aveai nevoie de o victorie prestigioasă pentru imaginea ta politică, şi ai făcut greşeala să mă alegi pe mine. Chiar şi dacă pot dovedi că sunt nevinovat de toate acuzaţiile pe care mi le-ai adus, mâine tot ai mai insista, cu speranţa că tribunalul federal se va pronunţa împotriva mea.

— Îţi spune ceva termenul *proces de defăimare*? replică Doug cu glas scăzut, ucigător.

— Da, pufni Cole. Îmi spune că poţi să ţi-l bagi undeva.

— Terminaţi! strigă Diana, uitând că Doug nu mai era tânărul fără griji care încercase s-o înveţe să conducă maşina. Cole e nevinovat de tot ce crezi tu c-a făcut. Am văzut dovezile, fir-ar să fie!

— N-are nevoie de dovezi, răspunse Cole, măsurându-l pe Doug cu o privire dispreţuitoare. De reputaţie personală are nevoie.

Din cine ştie ce motiv, când Diana afirmă de astă dată inocenţa lui Cole, Doug ezită.

— Vrei să spui că poţi dovedi că nu tu ai lansat zvonurile care au coborât acţiunile Cushman la jumătate din valoare? întrebă el.

Cole îşi încrucişă braţele pe piept, privindu-l mai degrabă cu silă decât cu furie.

— Eşti avocat. Dovedeşte-mi că *nu* i-ai spus nici unei femei vreodată, în ultimele trei luni, că e drăguţă. Arată-mi cum poţi să dovedeşti. Oamenii care-şi au locul în faţa unui judecător, mâine, sunt fraţii Cushman şi complicii lor.

Voise să încheie discuţia aici dar, privindu-l pe Doug Hayward, îşi dădu seama că atitudinea tânărului senator părea aproape… sinceră.

— Doar din curiozitate, adăugă el pe un ton mai ponderat, când Hayward se întoarse să plece, ce-ai face dacă ţi-aş putea dovedi că Cushmanii sunt vinovaţi ca păcatul?

Doug era absolut convins că-l manipula un maestru, dar curiozitatea îl făcu să răspundă.

— L-aş scula din pat pe judecător în noaptea asta, ca să semneze o citaţie, declară el clar şi concis. Apoi, mi-aş impune personal să-i trimit în închisoare – printre altele, pentru folosire abuzivă a instituţiilor guvernamentale din S.U.A.

Cole era atât de amuzat de acest discurs ca al unui ministrant, încât se hotărî să meargă până la capăt, fie şi numai ca să se răzbune pentru problemele pe care i le cauzase Hayward Dianei în ultimele două săptămâni.

— Eşti *absolut* sigur că asta ai face?

— Şi ăsta-i numai începutul! răspunse Doug răstit.

— Dacă-i pe-aşa, urmează-mă.

Şi îl conduse până la uşa unei alte cameră de pe acelaşi coridor al hotelului, unde doi bărbaţi bine îmbrăcaţi păreau să aştepte pe cineva dinăuntru. Când Cole le făcu un semn din cap, se dădură la o parte.

— Am să te prezint domnului Bretling, spuse el. Iar domnul Bretling îţi va spune tot ce ştie despre aliaţii tăi, fraţii Cushman, şi aşa-zisul lor cip minune. După ce vorbeşti cu domnul Bretling, am

să-ţi fac cunoştinţă şi cu însoţitoarea domnului Bretling care a venit cu noi. E pe masa de-acolo, în cutia aia ca de pizza cât toate zilele.

*

În aceeaşi seară, la ora şapte şi jumătate, în timp de Diana se schimba pentru cină, îşi auzi soţul şi prietenul din copilărie revenind în apartament. Neputând să mai suporte tensiunea, deschise uşa şi se uită în living. Doug părea extrem de furios. Smulse receptorul telefonului din furcă, îşi lărgi cu un gest smucit nodul de cravată şi începu să dea telefoane.

Diana răsuflă uşurată. Gândul de a folosi împotriva lui accidentul de maşină îi frânsese inima. Pe lângă că era cu adevărat un om politic devotat şi cinstit, problema lui constase într-o alergie metabolică rară, nu în alcoolism. Cole intră în dormitor şi o cuprinse în braţe, înlănţuindu-şi mâinile la spatele ei, în timp ce pe trăsăturile lui aspre se ivea alene un zâmbet. Ca răspuns la întrebarea nerostită, îi spuse:

— Senatorul ar dori să ia cina cu noi.

— Şi ce i-ai spus? întrebă prudentă Diana.

— Curtoazia m-a silit să accept, replică el.

— Desigur, răspunse Diana cu falsă solemnitate.

— Dar numai când s-a oferit să plătească el.

Capitolul 62

A doua zi dimineaţă, la orele zece şi jumătate, Kendall şi Prentice Cushman, împreună cu alţi trei sponsori ai procesului pregătit împotriva lui Cole Harrison şi a firmei Unified Industries, îşi croiră drum prin mulţimea curioasă, intrând în sala unde urma să aibă loc audierea.

Prietenii şi aliaţii lor, senatorii Longtree şi Kazinski din statul New York, le păstraseră locuri în rândul întâi. La zece şi patruzeci de minute, un asistent al senatorului Hayward veni spre rândul întâi şi le înmână politicos celor doi senatori şi cinci membri ai grupului Cushman câte un plic. În fiecare plic se afla câte o citaţie, cerându-le să fie prezenţi la audierea din acea zi.

— Pentru ce naiba e chestia asta? îl întrebă Senatorul Longtree pe Prentice Cushman.

Prentice Cushman nu-i răspunse, pentru că privea spre un bătrân cu chip familiar şi umeri aduşi care mergea pe culoarul dintre locuri şi se aşeza la masa lui Harrison. Diana observa scena din fundul sălii, unde stătea lângă Senatorul Byers, care-l convinsese pe paznicul C.S.S. de la uşă că era o membră a personalului său şi avea dreptul să asiste. Din când în când, o strângea de braţ încurajator. La început, totul păru să decurgă chinuitor de încet. Avocaţii lui Cole anunţară că, dacă judecătorul permitea o anumită flexibilitate în prezentarea cazului, totul se putea rezolva uşor.

Judecătorul se tot uita spre cele două sute de persoane din sală, părând dispus să facă orice care ar fi rezolvat problema cât mai repede. Diana ştia că oricum era deja convins de vinovăţia lui Cole.

După aceea, Cole îşi făcu declaraţia. Spuse categoric că nu cauzase şi nici nu lansase vreun zvon despre calitatea microcipului Cushman. Adăugă că, atunci când oferise nouăsprezece dolari pentru o parte a companiei, crezuse că cipul avea să funcţioneze performant şi că fusese asigurat de membri responsabili ai consiliului de administraţie al firmei Cushman că toate zvonurile despre microprocesor erau false – că primele rezultate ale testelor îl dovediseră ca reprezentând un progres important faţă de alte cipuri de pe piaţă.

Judecătorul îl întrerupse de două ori, punându-i la îndoială declaraţiile, ceea ce o irită pe Diana şi-l făcu pe Senatorul Byers s-o bată iar încurajator pe braţ. În încheierea alocuţiunii, Cole spuse că oamenii de la Cushman îşi falsificaseră rezultatele testelor asupra cipului. Judecătorul găsi această afirmaţie atât de ridicolă, încât Diana crezu că avea să râdă.

— Să văd dacă v-am înțeles bine, domnule Harrison, spuse el, bătând cu creionul în blocnotesul din faţa lui. Vreţi să spuneţi că cei de la Cushman ştiau că cipul era defectuos?

Cole răspunse că exact asta voia să spună, iar judecătorul se şi repezi:

— Atunci, puteţi să-mi explicaţi de ce foştii proprietari şi acţionari ai Cushman Electronics au depus plângeri formale şi acum încearcă să obţină înapoi drepturile asupra acestui cip, şi de ce dumneavoastră nu vreţi să le înapoiaţi, domnule?

Cole răspunse că nici pe el şi nici pe cei de la

Cushman nu-i interesa microcipul, iar aceste cuvinte făcură ca în sală să se lase liniştea. Pe judecător îl făcură să se încrunte, nervos.

— Atunci, ce intenţionaţi să câştigaţi când aţi cumpărat Cushman Electronics?

— Două patente, răspunse Cole.

În continuare, avocaţii lui Cole îi cerură lui Willard Bretling să depună mărturie. Bretling confirmă tot ceea ce spusese Cole. Îi acuză pe Cushmani că falsificaseră rezultatele testelor realizate de el, şi descrise revoltat condiţiile umilitoare în care fusese alungat din incinta firmei.

Arătă că-i spusese domnului Harrison despre acreditările lui excelente, prevenindu-i că cipul de la Cushman nu era bun de nimic, înainte ca domnul Harrison să-l cumpere. Diana simţi în sală reacţia produsă de aceste cuvinte. Bietul Willard arăta ca un fost angajat nemulţumit care acum dorea să-şi susţină noul patron. Avocaţii lui Cole întrerupseră procedurile pentru a-i reaminti judecătorului că conţinutul patentelor era disponibil marelui public şi, prin urmare, nu constituia *informaţii confidențiale*. Judecătorul trecu peste asta şi-l întrebă pe Willard de ce domnul Harrison găsise pentru acele două patente foloase pe care Cushmanii, în „miopia” lor, nu le descoperiseră. Dianei îi veni să aplaude când geniul cel hărţuit răspunse, ca şi cum ar fi încercat cu răbdare să-i explice unui copil:

— O creaţie e ca un puzzle. Domnul Harrison avea deja toate piesele din cutie. Mai avea nevoie doar de două patente de-ale mele.

— Ca să facă din ele ce, dacă-mi daţi voie să vă întreb?

— Am să vă arăt.

Cu nemărginită grijă şi mândrie, Willard se duse la masa cu exponate şi, ca un scamator pregătindu-se să scoată un iepure din pălărie, dădu la o parte pânza, dezvăluind un obiect rectangular plat. Toată asistenţa se aplecă uşor înainte, dar judecătorul văzu primul.

— Vreţi să spuneţi instanţei că aţi făcut o *pizza* din două patente în valoare de o sută cincizeci de milioane de dolari?

Hohotul general de râs care zgudui pereţii făcu imposibil orice răspuns, aşa că nimeni nu auzi vocile care se auzeau din cutie, când Willard o deschise. Ridică obiectul dinăuntru şi-l întoarse spre sală, şi deodată, păru că o mână gigantică ar fi acoperit toate gurile din asistenţă. Imaginea de pe ecranul de televizor avea o claritate şi o culoare perfecte. Diagonala ecranului măsura douăzeci şi şase de degete. Înălţimea avea douăzeci şi unu de degete. Iar lăţimea, doar cinci. În timp ce Oprah intervieva doi psihologi de familie, douăzeci de rânduri de bărbaţi şi femei îşi lungiră simultan gâturile, întreaga asistenţă părând să se turtească.

Judecătorul arăta spăşit.

— Un televizor extraplat. E o mare realizare.

— Cel de la Mitsubishi nici nu se compară cu el, fu Willard de acord. Şi, desigur, al lor are nevoie şi de priză.

— Un aparat cu baterie? întrebă judecătorul. Şi cât rezistă bateria aceea?

— Vreo cinci zile.

Un bărbat din rândul întâi se ridică încet în picioare. Cel de alături îl urmă afară. Rândul următor se goli repede. Dianei îi aminteau de nişte oameni grăbiţi să iasă în ordine de la biserică. În câteva minute, trei sferturi din sală se evacuase, aproape în debandadă. Sfertul rămas continua să urmărească emisiunea lui Oprah. Lângă Diana, Senatorul Byers îşi rezemă umerii de perete, cu braţele încrucişate pe piept, şi râse încet, privindu-l admirativ pe Cole, care vorbea încet cu avocaţii lui, în timp ce-şi strângeau lucrurile să plece.

— Diana, spuse Samuel Byers, soţul tău e un om foarte inteligent. Şi mai e şi ucigător.

Pe Diana o interesa mai mult latura întunecată a naturii umane care-i făcea pe oameni să se adune pentru a asista la un spectacol scandalos şi să plece când vărsarea de sânge se contramanda. Remarcă faţă de Byers acest lucru.

— Când şi-au dat seama că n-o să mai curgă sânge, s-au grăbit să se întoarcă la lucru.

Chicotitul lui Samuel Byers se transformă într-un râs gros, din burtă.

— Nu se duc la lucru, Diana. Se reped la telefoane, ca să-şi anunţe brokerii să comande acţiuni Unified!

— Înţeleg…

— Nu cred că înţelegi. Soţul tău tocmai a creat o imensă dilemă morală, care va antrena cel puţin o sută de oameni politici într-o rundă de acuzaţii şi contraacuzaţii interminabile cu C.S.S.-ul – care, în sens tehnic, răspunde în faţa lor.

— Cum?

— Audierea asta n-a fost de fapt publică; a fost deschisă numai pentru Congres şi membrii C.S.S. Aşa că, în momentul de faţă, majoritatea congresmenilor care dau buzna afară de-aici se grăbesc să cumpere toate acţiunile Unified Industries pe care şi le pot permite, pe baza unor informaţii care se pot numi uşor „confidenţiale”.

Clătină din cap:

— Asta-i lovitura de graţie!

Epilog

4 Iulie

Deasupra, cerul era însufleţit de ploile dansante ale artificiilor şi vârtejurile ce se fugăreau şi se rostogoleau în cascade irizate. Culcată pe o pătură, cu capul rezemat de umărul soţului ei, Diana privea splendidul spectacol de lângă lacul din incinta frumos amenajată a firmei Unified Industries. Erau numai ei pe toată peluza.

— Crezi că le vede şi Cal?

— Da.

— Crezi că-i plac?

— Nu prea. Voia să vină cu noi.

— Trebuia să-l aducem.

— Ba nu, răspunse el, sărutându-i tâmpla, n-ar fi trebuit să-l aducem. Mai ţii minte când îşi dorea moştenitori cu orice preţ?

— Îmi amintesc.

— Acum, are unul nou-nouț. Poate vedea

artificiile de acasă, cu doica lui Conner, ajutând-o să aibă grijă de nepotul lui.

— Dar…

Cole îi înăbuşi protestul cu un sărut şi o întoarse pe spate, ţintuind-o sub el.

— Mai ştii când mi-ai spus că mi-am pierdut tinereţea?

Diana ridică încet mâna, mângâindu-i blând obrazul dur cu degetele.

— Mai ştiu, răspunse ea în şoaptă, pe când artificiile explodau deasupra într-un crescendo de sunet şi lumină.

— Ştii care-i principalul lucru pe care l-am pierdut atunci?

— Nu, care?

— Dintotdeauna mi-am dorit să fac dragoste cu o femeie care se uită la artificii peste umărul meu.

La asta, Diana zâmbi – dar îşi amintea de alte lucruri. Îşi amintea când îl ţinuse Cole pe fiul lor în braţe prima oară, cu trei luni în urmă. Îl dusese la fereastra rezervei de spital, cu o expresie plină de uimire, apoi îl întorsese spre geam.

— Conner, spusese el, ăsta-i oraşul Dallas. Tăticul o să ţi-l dăruiască ţie.

Cole îi studie zâmbetul.

— La ce te gândeşti?

— Îmi amintesc, şopti ea.

— N-ai vrea şi altceva de care să-ţi aminteşti? se oferi el, cu un râs înfundat.

Diana îşi desprinse privirea dinspre artificii.

— Foarte mult.

Sfârșit

„Excelent... o fermecătoare şi spumoasă poveste“

Romantic Times

„O adevărată plăcere s-o citeşti...

« REMEMBER WHEN »

AMINTEŞTE-ŢI CÎND...

este o încîntare pentru orice cititor.“

Chicago Tribune

Diana Foster, cea mai strălucitoare apariţie de la balul de caritate „Orhideea albă“ suferea crunt: logodnicul o părăsise pentru o tînără manechină de 19 ani. Toţi cunoscuţii din înalta societate o bîrfeau. Numai că în acea noapte multimilionarul Cole Harrison, participant şi el la bal, îi face o propunere surprinzătoare: să se căsătorească imediat...

ISBN 978-973-8991-39-2

